

Giới thiệu Hào Môn Màu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh

Converter: Ngocquynh520

Editor: Colleneal + gamapdethuong + tix2982011 + Ichikazumi + vanthanh2k8

Giới thiệu:

Mười năm trước, cô - Ủy Hải Lam là tiểu thư thiên kim nhà giàu, anh - Lôi Thiệu Hành phận ăn nhờ ở đậu. Mười năm sau, thời thế thay đổi, anh là ông trùm giới tài chính, cô nghèo túng bần hàn.

Anh hô mưa gọi gió, muốn gì có đó, cộng với vẻ ngoài tuấn tú chưa bao giờ thiếu phụ nữ. Anh muốn nắm quyền kiểm soát mọi thứ, bao gồm cả cô. Nhưng kết hôn 4 năm cô và anh vẫn như 2 người xa lạ. Lỗi cô chỉ vì muốn sĩ nhục cô

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Màu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Căn Viên của nhà họ Ủy

Tháng tư ở Xuân Thành, cũng như tên của thành phố này vậy, xuân về hoa nở.

Ánh mặt trời chiếu rọi vườn hoa của biệt thự Lâm Hồ.

Đây cũng là nhà cũ của nhà họ Ủy, nay đã qua bốn đời. Nhà họ Ủy vẫn thịnh vượng không suy. Người làm ăn chú ý đến phong thủy, nên cũng có chút xúi mê tín, huống chi là nhà họ Ủy xem ngôi nhà cũ này như bảo địa. Khi tổ phụ Ủy Quang Triệu còn sống, đã bỏ ra số tiền không lồ mấy trăm vạn để tu sửa ngôi nhà cũ này thêm một lần nữa.

Khi ấy mấy trăm vạn kia là giá trên trời.

Đến khi rơi vào tay của Ủy Hùng Khiêm, kinh doanh ngày càng phát triển, lại tốn thêm ngàn vạn nữa để sửa lại ngôi nhà cũ này. Nhị phu nhân thích phong cách Châu Âu sang trọng. Tam phu nhân lại xem trọng vẻ cổ điển ưu nhã, đại phu nhân thì ngược lại, bà không có bất kỳ ý kiến gì. Vì vậy mà ngôi nhà cũ này được sửa đổi liên tục, sửa đi sửa lại. Cuối cùng, cách bài trí bên trong ngôi nhà dựa theo sở thích của ba vị phu nhân mà tạo thành một biệt viện hệt như cung đình cổ xưa.

Duy chỉ có một ngôi nhà cũ của nhà họ Ủy là không bị sửa đổi gì – Căn Viên.

Triệu Nhân là vợ cả của Ủy Hùng Khiêm, là đại phu nhân nhà họ Ủy.

Mà Ủy Hải Lam chính là con gái của phu nhân Triệu Nhân, nhị tiểu thư nhà họ Ủy.

Nhị phu nhân ban đầu sinh được một đứa con gái, sau lại sinh con trai. Song thật đáng tiếc, đứa bé vừa được sinh ra không bao lâu, thì chết yểu. Sau đó vẫn không sinh tiếp, chỉ có một đứa con gái. Tam phu nhân chỉ sinh con gái, sau đó cũng không có tin tức gì. Không có người nối dõi, chính là chuyện khiến Ủy Hùng Khiêm tiếc nuối nhất, vì thế mà canh cánh mãi trong lòng.

Vài chục năm nay, nhà họ Ủy vẫn phát triển không ngừng, còn chiếm được vị trí nhất định ở Xuân Thành.

Vậy mà con sóng thần tài chính chẳng những ảnh hưởng đến vô số công ty xí nghiệp, khiến người người táng gia bại sản, nhảy lầu tự vẫn, cũng khiến nhà họ Ủy bị lung lay. Ủy Hùng Khiêm vốn muốn kiếm thêm chút đỉnh, nào ngờ lại bị đánh úp, nhất thời không tiếp nhận được sự thật, tức giận đến mức chảy máu não phải nằm viện.

Nhà họ Ủy nhất thời trở nên hỗn loạn, hai vị phu nhân gấp đến độ không biết nên làm gì vào lúc này.

Chuyện làm ăn của nhà họ Ủy tạm thời giao cho trưởng nữ Ủy Mặc Doanh thu xếp, nhưng cũng chẳng có ích gì.

Giữa trưa nắng gắt, không khí ngưng đọng, căng thẳng tại đại sảnh của căn biệt thự.

“Phải làm sao bây giờ? Ông ấy sẽ không gặp chuyện gì chứ?” Tam phu nhân nhất gan sợ phiền phức, không nhận được làm ồn.

Nhị phu nhân lập tức phản bác. “Chị nói em ba này, em không phải đang rửa lão gia gặp chuyện không may chứ?”

“Em không có ý này! Tình hình hiện tại, em thấy nhà họ Úy đã sụp đổ rồi!” Tam phu nhân càng nghĩ, càng cảm thấy không ổn. “Đợi đến khi nhà họ Úy sụp đổ, chúng ta đều đi ăn không khí mà sống!”

Nhị phu nhân vừa nghe, trong lòng cũng rối bời.

Tam tiểu thư, Úy Thư Hoà ngồi ở bên người Tam phu nhân, nhỏ giọng trấn an mẹ.

Úy Mặc doanh từ từ ngược mắt, mắt phượng trợn lên, giọng nữ đánh thép vang lên trong đại sảnh yên tĩnh. “Không còn cách nào khác, chỉ có thể bán Căn Viên.”

Bán Căn Viên? Lời này dọa đến mọi người, Căn Viên chính là mạng sống của ông chủ!

“Nếu không bán, chúng ta sẽ phá sản.” Úy Mặc Doanh nhíu mày.

“Nghe lời chị cả đi mẹ, con thấy bán nó đi sẽ tốt hơn.” Úy Thư Hoà vội vàng nói, khuyên bảo mẹ mình.

Hai vị phu nhân không còn cách nào khác, đành phải gật đầu.

Lúc này, cô gái ngồi một bên an tĩnh đọc sách ngẩng đầu lên. Tiếng của cô rất nhẹ nhàng, nhưng vẫn chắc như đinh đóng cột. “Không ai được phép bán Căn Viên.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Du học Mỹ

Thiếu nữ với gương mặt trái xoan xinh xắn, mái tóc dài đen như mực, cặp lông mày dài cong cong trên chiếc trán nhẵn nhụi, mái tóc dài, dày tựa như thứ tơ lụa thượng hạng, hoa cầm tú xinh đẹp. Ngồi quan của cô không đẹp mắt, nhưng lại hết sức tinh xảo. Cặp mắt dài, nhỏ khẽ nhắm lại, đôi mi dày nặng nề nâng lên như con mèo nhỏ chưa tỉnh ngủ hẳn, đôi môi hồng đào, khoe môi khẽ nhếch lên.

Mọi người nhất thời đều ngẩn ra, ngay cả một tiếng động nhỏ cũng không có, chỉ cho rằng vừa rồi là mình nghe nhầm.

Cô là người rất ít khi lên tiếng phản bác ý kiến của người khác.

Úy Hải Lam lại cúi đầu xuống, dời tầm mắt về trang sách, lặp lại lần nữa. “Không ai được phép bán Căn Viên.”

“Không bán.” Úy Mặc Doanh nheo mắt, giọng nói bình tĩnh ban nãy chợt chuyển thành lời chất vấn lạnh lùng. “Em chấp nhận phá sản sao?”

Úy Hải Lam im lặng không lên tiếng, cho đến khi đọc xong hàng chữ cuối trên trang giấy, cô mới khép sách lại, dịu dàng nói. “Em sẽ nghĩ cách.”

“Chị hai, chị có phải có cách gì không?” Hai vị phu nhân cũng không nói chuyện, Úy Thư Hoà hiếu kỳ hỏi.

“Chị sẽ thử một chút xem sao.” Úy Hải Lam không lắc đầu cũng không gật đầu, từ từ đứng dậy. “Dì hai, dì ba, chị cả, em ba, con về nhà trước.”

Úy Mặc Doanh nhìn cô chậm rãi rời đi, hừ lạnh một tiếng nói. “Chị cho em bảy ngày.”

Đợi đến khi cô đã hoàn toàn biến mất khỏi phòng khách, Nhị phu nhân và Tam phu nhân mới phụ hoạ nói thêm mấy câu, nói cô quá ngạo mạn phách lối... Song, họ sẽ không nói những lời này trước mặt cô, cũng không phải vì cô là con gái của đại phu nhân, mà là vì Úy Hải Lam là đứa cháu mà ông nội Úy Quang Diễm hết sức cưng chiều, sau khi Úy Quang Diễm qua đời cũng không ai dám nói cô, thói quen này trước sau đều không thay đổi, cả hai vị phu nhân cũng không dám thử.

“Chị hai nhất định là đi tìm anh hai Thẩm giúp đỡ!” Úy Thư Hoà bừng tỉnh, đã hiểu, liền mở miệng nói.

Úy Hải Lam đích thực tìm đến “anh hai Thẩm” mà Úy Thư Hoà đã nhắc đến, đó là buổi trưa hai hôm sau.

Úy Hải Lam bỗng cảm thấy có chút nóng bức, loại cảm giác nóng nực này chỉ lưu lại trong mấy giây ngắn ngủi, rồi sau đó bị một cơn gió lạnh thổi tan, không còn sót lại chút gì.

“Lam, tớ muốn sang Mỹ du học, ba tuần sau sẽ đi.”

Thẩm Du An đứng trước mặt cô, gương mặt trẻ trung tuấn tú, xấu hổ đáng yêu, cả người ăn mặc tươm tất, giọng nam khê run run truyền đến, mang theo

chút áy này cùng khăn trang.

Cậu cúi đầu nhìn cô, mà cô lại chỉ nhìn chăm chăm vào vai trái của cậu.

Trên vai cậu là chiếc ba lô thể thao mới toanh đeo lệch sang một bên.

Mấy ngày trước, Thẩm Du An đã thề phải mua được nó, nghe nói Mike Jordan đã từng dùng chiếc balo này, nó có giá trị kỷ niệm.

“Ừm, cậu muốn đi xem NBA sao?” Úy Hải Lam rút cuộc cũng dời tầm mắt về phía cậu, tìm tìm cười.

“Cậu Cậu giận?”

“Không có.”

“Cậu có!”

“Thật sự không có, là thật mà.” Úy Hải Lam liên tục bảo đảm, lời muốn nói lúc trước đã nuốt hết vào bụng, không cần phải nói ra nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Màu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tiệc chọn chồng

Thẩm Du An nói rất nhiều, có phần hơi vội vã, giống như cậu sợ nếu không nói sẽ không còn kịp nữa, tuy vội nhưng cậu vẫn rất dịu dàng. Những lời nói của cậu, tất cả đều là dặn dò, dặn cô phải ăn nhiều cơm không được kiêng ăn, dặn cô phải biết đối xử tốt với thân thể của mình. Tháng sau phải khiêu chiến với kì thi tốt nghiệp trung học, nguyện vọng của cô là khoa tiếng Trung của đại học Xuân Thành, mà trước đây cậu cũng đã ghi nguyện vọng cùng trường với cô, ngành kế toán tài vụ.

Lại không ngờ tới, cậu lại đột ngột phải ra nước ngoài.

Úy Hải Lam cẩn thận lắng nghe từng câu từng chữ, cuối cùng gật đầu đồng ý. “Tớ biết rồi.”

Ánh mặt trời giữa trưa rất chói mắt, xuyên qua cành cây, hiện ra những điểm sáng loang lổ.

Trên con đường mòn trong rừng đến trường, bọn họ sắp phải chia tay nhau.

“Lam, buổi chiều cuối tuần này, tớ có hẹn mấy người bạn, chúng ta cùng nhau tụ tập lại, coi như là tiễn tớ đi.”

“Chủ nhật này tớ phải đến bệnh viện để thăm ba.”

“Bác Úy đã khá hơn chút nào chưa?”

“Ừm.”

“Vậy cậu có thể đổi giờ...” Thẩm Du An nói được nửa câu, Úy Hải Lam đã mở miệng ngắt lời. “Không, tớ còn phải học.”

Bỗng nhiên lập tức trầm mặc, Thẩm Du An nháy mắt hoảng hốt, cậu do dự cuối cùng nắm lấy tay cô. “Lam, cậu không nói được một lời nào với tớ sao?”

Úy Hải Lam nhìn vào đôi mắt màu nâu sẫm của cậu, lẳng lặng nói. “Chúc cậu thành công.”

Sau đó Thẩm Du An nhận được một cuộc điện thoại, giải thích đơn giản mấy câu, rồi vội vã rời đi.

Hôm ấy, Úy Hải Lam vẫn như cũ, đúng hạn đến nhà thầy.

Hai tháng trước kỳ thi tốt nghiệp trung học, cô đã hoàn tất đơn xin tự ôn tập. Thầy ôn tập cho cô là giáo viên có tiếng ở Xuân Thành, đêm trước kỳ thi tốt nghiệp trung học chỉ nhận năm học sinh, bọn họ đều là những học sinh ưu tú, ở cùng với họ, cô cũng chẳng mấy nổi bật.

Tiếng giảng bài lạnh lạnh của thầy giáo vang bên tai cô, Úy Hải Lam lại chẳng mấy quan tâm, trong đầu chỉ nghĩ về Cẩn Viên.

Tấm biển Cẩn Viên của ngôi nhà cũ là bút tích của ông nội, nghe nói chữ “Cẩn” là kỷ niệm người phụ nữ năm đó ông nội yêu.

Úy Hải Lam sáu tuổi từ miệng của Phúc mẹ mới biết được, lúc ấy chỉ hiểu chút chút. Sau này khi đã trưởng thành hơn, lúc này mới cảm thấy ông nội là

người đàn ông cực kỳ lãng mạn, thâm tình, chỉ một phần tình cảm của ông cũng khiến sắc mặt người ta không đổi. Sau đó, cô lại cảm thấy xót thương, tiếc hận thay cho bà nội. Nghĩ đến cả đời này của bà, vinh hoa phú quý, tiền tài nhiều không đếm xuể, nhưng mãi cũng không có được một chút tình cảm của ông nội, đến cuối cùng vì buồn bức, sầu não mà mất, thật sự là đáng thương.

Mẹ Triệu Nhân cũng vậy.

Nhưng Căn Viên là kỷ niệm cuối cùng mà ông nội để lại, cô tuyệt đối không cho phép phần kỷ niệm này bị phá hủy trong chốc lát.

Trong lúc thầy không chú ý, cô lặng lẽ nhắn tin cho Viên Viên: Cậu thấy mình lớn lên trông thế nào.

Không lâu sau, tin nhắn trả lời của Viên Viên đã đến: sắc đẹp thay com, có thể bán đi kiếm tiền.

Úy Hải Lam tan học về đến nhà, liền triệu tập mấy vị phụ nhân, tiểu thư đến một chỗ, ngữ điệu nhân nhạ, giống như đang nói chuyện của mình. “Chị cả, chị thay em sắp xếp một chút, em muốn cử hành một buổi tiệc chọn chồng ở khách sạn sáu sao.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Sen Tịnh Đế

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Tiệc chọn chồng? Chị hai, em không nghe lầm chứ?” Về mặt Úy Thư Hoà hoảng hốt, không dám tin, hai vị phụ nhân bên cạnh nhỏ giọng nói thảm mấy câu, chẳng qua là cảm thấy quá đột ngột.

Đang yên đang lành, tại sao lại muốn nhanh chóng làm tiệc chọn chồng?

Đại tiểu thư Úy Mặc Doanh ngược lại lại hết sức bình tĩnh, gương mặt xinh đẹp đến chói mắt. “Được rồi.”

“Buổi tiệc được tổ chức vào tuần sau, nhưng trước đó xin chị đừng tiết lộ nửa điểm tin tức về chuyện này.” Úy Hải Lam bình thản nói, song lại khiến cho người ta có cảm giác đây là mệnh lệnh.

Úy Mặc Doanh hơi nghiêng đầu, mái tóc đỏ màu rượu ngắn cũng vì thế mà ngã về một phía. “Chị nhớ chỉ cho em bảy ngày thôi.”

Không khí xung quanh đột nhiên ngưng đọng, mọi người không ai là không cảm thấy buồn bức.

“Thẩm Du An muốn đi du học ở Mỹ, ba tuần sau sẽ đi.” Tóc Úy Hải Lam đen như mực, lúc nói chuyện, hai mắt của cô trống rỗng, nó bị một lớp sương mù mờ mịt che phủ.

“Anh hai Thẩm tại sao lại muốn sang Mỹ du học chứ?” Úy Thư Hoà giật mình, bọn họ không phải rất tốt sao, chẳng phải còn cùng thi vào trường đại học sao?

“Ừm.” Thái độ của Úy Hải Lam gọn gàng, dứt khoát. “Chị không muốn anh ấy biết.

Lúc này, tiếng bước chân ngày càng gần hơn, người giúp việc ở phía trước thông báo. “Phu nhân, tiểu thư, cơm tối đã chuẩn bị xong rồi ạ.”

Úy Mặc Doanh nhìn Úy Hải Lam chăm chăm một lúc lâu, sau đó mới phun ra hai chữ. “Ăn cơm.”

Sau bữa cơm tối, Úy Thư Hoà liền kéo Úy Hải Lam cùng đi tản bộ ở vườn hoa phía sau, không nhận được nên tò mò hỏi mấy câu, mà cô cũng chỉ trả lời ngắn gọn, hiển nhiên cũng không muốn nói nhiều. Úy Thư Hoà vốn biết tính tình của cô, chị hai của cô từ bé đã thế, nếu không muốn nói, dù có cạy hỏi thế nào cũng sẽ không nói. Trở về nhà của mình trước, Úy Thư Hoà không ngừng hứa hẹn, cô không nhận được thờ dài.

“Chị hai, chị yên tâm đi, em sẽ không nói cho anh hai Thẩm biết. Nhưng mà em thấy như vậy không tốt nha.”

Úy Hải Lam cười cười, trở về Sắc Vi Uyển.

Sắc Vi Uyển là chỗ ở của đại phu nhân và nhị tiểu thư, khu vườn lạnh tanh gần như không được nổi bật. Mẹ Triệu Nhân xưa nay ngủ sớm dậy sớm, chẳng qua lại với ai, ăn cơm cũng là có người đem đến, bà rất ít khi xuất hiện, đây đã là thói quen hơn mười năm nay của bà. Khi đến phòng ngủ của mẹ, Úy Hải Lam dừng bước, liếc mắt thấy cửa phòng đã đóng chặt, cô liền nghĩ hay để hôm nào khác rồi hãy nói với bà, vậy nên cô trở về phòng của mình.

Thư phòng hợp với phòng ngủ, có mỗi một cái phòng tắm, khắp nơi đều là đồ sứ in hoa xanh, hình ảnh men sứ trắng ngọt ngào, lộ ra hơi thở lạnh lẽo cổ điển.

Úy Hải Lam ngồi xuống bàn đọc sách, điện thoại di động trong túi bất thành linh lại run lên.

Là tin nhắn của Viên Viên, còn kèm cả hình. Trong hình là một người đàn ông, chỉ là hình rất nhỏ. Cô neho mắt lại, vẫn khó nhìn thấy rõ. Phía sau hình có gần mười cái dấu chấm than, có thể thấy được cô bạn của cô rất kích động.

Cô ấy nói: Trời ơi! Lôi Thiệu Hành chiến thắng về nước! Anh ta muốn đến Xuân Thành nha a a a!

Ngón tay Úy Hải Lam giật giật, không thèm để ý liền nhấn lại một chữ: Û.

Giờ khắc này, Úy Hải Lam không nhớ rõ người đàn ông trong bức hình, căn bản cũng không quan trọng lắm. Nhưng cô không biết rằng, từ đó về sau, cô và người đàn ông đó dây dưa không rõ, cũng giống như loài sen Tịnh Đế, cùng sinh trưởng, cùng nở rộ.

.....

Sen Tịnh Đế: “Tịnh” có nghĩa là thanh tịnh, trong sạch, liêm khiết; “Đế” có nghĩa là đứng đầu, là cái gốc, hiểu theo nghĩa chung “Tịnh Đế” có nghĩa là đứng đầu các loài hoa về sự thanh tao, thuần khiết. Sen Tịnh Đế không bao giờ nở riêng lẻ, trên cùng một đế hoa bao giờ cũng có hai bông hoa. Hai bông hoa này lớn bằng nhau, màu sắc như nhau và nở cũng cùng nhau. Có lẽ vì sự thuần khiết thanh tao lẫn dáng hình độc đáo luôn có đôi có cặp mà sen Tịnh Đế được dùng để tượng trưng cho thứ quý giá và thiêng liêng nhất của con người: Tình yêu, tình cảm mặn nồng. (Phần này mình tham khảo của bác Google + bác baidu)

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Vội vã qua lại

Buổi chiều chủ nhật, Úy Hải Lam đến bệnh viện thăm cha.

Thời tiết cũng không tốt lắm, bắt đầu từ buổi sáng đã mưa lút phốt.

Mưa nhỏ như vậy rất khó dứt, nhìn bầu trời xám tro, hẳn là cả ngày hôm nay cũng thế này rồi.

Thời điểm Úy Hải Lam đến bệnh viện, mẹ Triệu Nhân đang muốn rời đi. Bà trùng hợp ra khỏi phòng bệnh, hai người gặp nhau ở ngoài hành lang. Triệu Nhân gầy gò như thường lệ mặc chiếc váy gấm thêu hoa dài, phối với chiếc áo màu kem hở cổ, bên ngoài khoác áo khoác, Úy Hải Lam cúi đầu chào, thấy hoạ tiết hoa thêu trên vải giống như Tường Vi nở rộ trong vườn nhà mình, vô cùng rục rờ.

“Mẹ.” Úy Hải Lam nhẹ giọng gọi.

Triệu Nhân chỉ “Ừ” một tiếng, yếu ớt nói. “Chăm sóc cho ba con.”

Trong phòng bệnh đặc biệt, Úy Hùng Khiêm an tĩnh nằm trên giường bệnh. Vấn đề tài chính của Hải Khiếu khiến ông giận đến mức tăng huyết áp, khiến mạch máu trong đầu bị vỡ ra, phải vội vàng đưa vào viện. Mặc dù đã qua giai đoạn nguy hiểm, nhưng đến tận hôm nay ông vẫn chưa có dấu hiệu chuyển biến tốt, có thể thấy rõ con khủng hoảng đã làm ông suy sụp hoàn toàn, khiến ông bệnh nặng không dậy nổi.

Trong cơn ngủ mê, Úy Hùng Khiêm trông già đi, tiêu tụy rất nhiều, ông đã không còn là Bá Vương oai phong trời đất rung chuyển ngày trước, ông bây giờ chỉ còn là một bệnh nhân yếu ớt đáng thương.

Cả một buổi chiều, Úy Hải Lam lẳng lặng ở bên Úy Hùng Khiêm, mà ông vẫn chưa tỉnh lại. Cho đến khi y tá đến nhắc nhở, đã hết giờ thăm bệnh, lúc này cô mới rời đi. Ra khỏi bệnh viện, cơn mưa nhỏ quả nhiên vẫn chưa dứt, tí tách tí tách rơi từng hạt trên nền đất, cô gơ tay lên liếc nhìn đồng hồ, đã hơn sáu giờ.

Bên ngoài bệnh viện có một chiếc ô tô màu xám thẫm khá giống với sắc trời.

Một người đàn ông mặc âu phục bước xuống xe, đi thẳng đến hướng của Úy Hải Lam. “Lam tiểu thư, ông chủ mời cô đến nhà làm khách.”

Đây là lần đầu tiên Úy Hải Lam đến nhà Thẩm Du An, không phải do cậu mời, mà là cha Thẩm mời đến. Thật ra Thẩm Du An đã nhiều lần mời cô đến, nhưng cô luôn từ chối, không đến nhà cậu ta lần nào cả. Sau đó cậu ta cũng không nhắc lại nữa, chỉ cho là cô xấu hổ, ngượng ngừng thôi.

Nhà họ Thẩm ở Nam Thành, được xây dựng theo lối kiến trúc Châu Âu tinh tế, mấy căn biệt thự ở cùng một khu, khí thế rộng lớn, giống như một toà lô cốt. Trong căn biệt thự tráng lệ, đèn thủy tinh lấp lánh đan xen nhau toả ra thứ ánh sáng màu hổ phách chói mắt, Úy Hải Lam được người giúp việc dẫn đi dọc theo chiếc cầu thang xoắn ốc, lên đến thư phòng.

Cha Thắm, Thắm Vân Bằng trầm tĩnh, ngồi ngay ngắn trên ghế, gương mặt vuông vức, nghiêm trang uy nghi.

Thắm Vân Bằng lấy một tấm chi phiếu trong ngăn kéo ra, đẩy nó đến trước mặt cô. “Đây là chi phiếu một triệu, đủ để cháu học xong đại học.”

“Cám ơn bác Thắm” Ủy Hải Lam không chút do dự nhận lấy tấm chi phiếu, Thắm Vân Bằng hơi ngần ra, trầm giọng nói: “Để bác cho người đưa cháu về.”

Có thể dùng 8 chữ để hình dung cuộc viếng thăm này “Đến vội vã đi cũng vội vã”, xe ô tô rời khỏi nhà họ Thắm được một đoạn, Ủy Hải Lam nói. “Đến đầu đường trước mặt thì dừng xe.”

Quay đầu xe, xe ô tô chạy nhanh về phía nhà họ Thắm, Ủy Hải Lam liền quay người lại, ngênh đón lấy ánh đèn chói mắt, một chiếc xe màu đen từ con ngõ nhỏ chạy ra, cô băng qua đường, từ từ bật dù.

“Lôi tiên sinh, đến nhà họ Thắm” Tài xế cung kính nói.

Người đàn ông ngồi sau xe, đôi mắt anh ta loé sáng, đôi con ngươi màu đen liếc nhìn kính chiếu hậu, hình bóng kia càng lúc càng xám anh khẽ mím môi, môi mỏng giật giật, nói không rõ ba chữ: “Đã trưởng thành.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Màu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Khổng Tước đông nam phi*

Ủy Hải Lam khó khăn lắm mới về đến Căn Viên, về đến nơi cũng đã qua giờ cơm tối.

Trong phòng không nhìn thấy một bóng người, mấy vị phu nhân và tiểu thư hẳn đã trở về nhà mình. Thật ra thì ngày trước, sau mỗi buổi cơm chiều, họ sẽ cùng tụ tập lại một chỗ cùng nhau xem TV, trò chuyện, hoặc là vây quanh Ủy Hùng Khiêm, luân phiên nhau mỗi người tranh thủ bày trò để ông vui. Nhưng kể từ khi Ủy Hùng Khiêm ngã bệnh nằm viện, người nhà họ Ủy từ trên xuống dưới, từ già đến trẻ đều luôn phải cẩn trọng. Ai lo việc người này, không quản chuyện người khác, sợ rằng nói xong tình hình sẽ càng thêm rối loạn.

Ủy Hải Lam nhờ người làm nấu một tô mì gói, vội vã ăn vài miếng cũng cảm thấy no bụng.

Tầng dưới của Sắc Vi Uyển là phòng khách nhỏ, có một người phụ nữ ngồi an tĩnh trên chiếc ghế gỗ, trong tay cầm một quyển sách, yên lặng đọc. Bia sách cũ kỹ, gáy sách đã rách, đó là một tập thơ cổ. Bà thướt tha, đoan trang ngồi trên ghế, khép đầu gối, hai chân tự nhiên nghiêng về phía trước, sau lại ngã về phía sau.

Tư thế ngồi đó, sau này được Ủy Hải Lam noi theo.

Nghe được tiếng mở cửa, Triệu Nhân chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt sâu vun vút chú ý đến thiếu nữ đứng ở cửa.

Ủy Hải Lam nhìn thấy bà, trong đáy mắt bắn ra một tia kinh ngạc, sau đó bình tĩnh đến trước mặt bà. “Mẹ.”

“Con phải tổ chức tiệc chọn chồng ở khách sạn sáu sao.” Triệu Nhân đột nhiên mở miệng, Ủy Hải Lam sửng sốt, bà đang nhắc đến cô. Không đợi cô kịp trả lời, Triệu Nhân liền tiếp tục chất vấn. “Tháng sau con mới 18 tuổi, tại sao bây giờ phải chọn chồng?”

“Căn Viên là thứ ông nội để lại, chúng ta không thể bán nó.” Ủy Hải Lam nhìn bà đáp, chỉ một câu nói giải thích tất cả.

Đối diện với đôi mắt tinh tường của cô, Triệu Nhân chợt lo lắng, để quyển sách xuống khay trà, bà đột nhiên đứng dậy, đi thẳng lên lầu, từng bước chân xen lẫn giọng nữ chói tai đã dần xa. “Đúng là đủ lông đủ cánh rồi!”

Ủy Hải Lam cầm quyển sách kia lên, tiện tay lật ra xem, quyển sách có tựa “Khổng tước đông nam phi.”

Nháy mắt đã đến thứ tư.

Một buổi sáng tỉnh mơ, Ủy Hải Lam nhận được điện thoại của Viên Viên “Hải Lam! Xảy ra chuyện gì à? Thắm Du An tại sao lại đột ngột phải ra nước ngoài?”

“Cậu ấy đi du học.”

Viên Viên còn muốn hỏi thêm, chỉ tiếc rằng không còn cách nào để tiếp tục, giọng nói bên đầu dây bên kia nhỏ xuống một chút. “Thầy đến rồi, tớ cúp đây, lát nữa lại tìm cậu tính sổ!”

Kết thúc cuộc hội thoại, một lát sau, lại có một tin nhắn mới đến điện thoại,

Úy Hải Lam chỉ nghĩ đó là tin nhắn của Viên Viên, nhưng trên điện thoại lại hiển thị tên người gửi là Thẩm Du An.

Chỉ vài chữ ngắn ngủn: Lam, nhất định hãy chờ tớ.

Úy Hải Lam nghiêng người ngó bầu trời ngoài cửa sổ, mấy ngày nay mưa liên tục, rốt cuộc cũng dứt.

Cô lật tập thơ cổ bên gối đến trang đã làm dấu.

Lường gia cầu hợp táng,

Hợp táng Hoa Sơn bâng.

Đông tây thực tùng bách,

Tà hữu chủng ngô đồng.

Chi chi tương phúc cái,

Diệp diệp tương giao thông.

Trung hữu song phi điều,

Tự danh vi uyên ương.

Ngưỡng đầu tương hướng minh,

Dạ dạ đạt ngũ canh.

Hành nhân trú túc thính,

Quả phụ khôi bàng hoàng.

Đa tạ hậu thế nhân,

Giới chi thận vật vong.

Dịch thơ:

Hai nhà xin cùng táng,

Chôn cất cạnh Hoa Sơn.

Đông tây trồng tùng bách,

Phải trái trồng ngô đồng.

Cảnh cảnh cùng che chở,

Lá lá cùng tiếp thông.

Giữa có đôi chim ở,

Gọi là chim uyên ương.

Ngẩng đầu nhìn nhau hót,

Đêm đêm hết năm canh.

Người qua đừng nghe tiếng,

Quả phụ lại bàng hoàng.

Đa tạ người hậu thế,

Răn thân, khắc ghi lòng

Cô lẩm nhẩm trong miệng chữ cuối: khắc ghi lòng.

Cậu hẳn đang ngồi máy bay trên đường sang Mỹ rồi.

*Không tước đông nam phi (Không tước bay về miền đông nam) là tên một bài nhạc phủ đời Hán dài 357 câu ngũ ngôn, được truyền tụng nhất, được các học giả Trung quốc công nhận là tiểu thuyết bằng thơ của họ.

Tóm tắt nội dung: Cuối thời Đông Hán vào khoảng niên hiệu Kiến An, có một viên lại nhỏ tên Tiêu Trọng Khanh, có vợ là Lưu thị. Lưu thị bị mẹ của Trọng Khanh ruồng rẫy buộc phải trở về nhà và nàng tự thề sẽ không bao giờ lấy chồng nữa. Song gia đình lại bức hôn khiến nàng phải trầm mình tự tận. Người chồng hay tin vợ mất bèn lấy tấm lụa của vợ dệt hôm nào buộc lên cành cây trước sân thắt cổ tự tử. Hai nhà đều thương con, cho hợp táng bên núi Hoa sơn, phía đông phía tây trồng từng bách, bên phải bên trái trồng ngô đồng. Cành lá những cây đó chẳng chết, ở trong tự nhiên xuất hiện một cặp chim bay nhảy, lú lo không lúc nào rời nhau; người trong miền gọi là chim uyên ương.

Đoạn thơ trên được trích từ bài Tiêu Trọng Khanh thê (Đoạn cuối)

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cẩn Viên đã bán

Úy Hải Lam đang ngủ nướng.

Từ nhỏ đến lớn, cô rất ít khi ngủ nướng. Hầu như là không bao giờ, đến giờ thức dậy, không đợi người làm gọi, cô đã sớm tỉnh lại. Nhưng vào sáng sớm hôm nay, cô vẫn vui mình ở trong chăn, mơ màng ngủ. Thời gian trôi qua dần đến buổi trưa, điện thoại của Viên Viên đổ chuông reo ầm ỹ đánh thức cô dậy, giống như là găm thét bắt cô phải thức, để cùng nhau ăn cơm.

Úy Hải Lam lúc này mới rời giường chải sơ lại mái tóc, làm vệ sinh cá nhân sau đó đi tìm Viên Viên.

Viên Viên đang chuẩn bị cho kỳ thi tốt nghiệp trung học, nguyện vọng của cô chính là vào được khoa luật của đại học Hoa Đông. Điểm chuẩn của khoa luật rất cao, đối với Viên Viên mà nói, cái nguyện vọng này có chút khó thực hiện. Nhưng cô học ngày học đêm để cải thiện thành tích, rốt cuộc được tuyển thẳng vào lớp mười, làm cho người ta mở rộng tầm mắt, cũng không thể không cảm khái có công mài sắt, có ngày nên kim.

Bên ngoài trường học có một tiệm cơm nhỏ, hai người đang gọi thức ăn.

Viên Viên cúi đầu bới cơm, trong miệng mơ hồ nói không rõ, "Nếu như không phải Từ Minh Lăng nói cho tớ biết, sáng sớm hôm nay Thẩm Du An đã bay đi Mỹ, tớ cũng không biết gì luôn! Có phải hai người lại cãi nhau? Trước kia không phải còn nói muốn thi cùng Trường Đại Học sao? Thẩm Du An tại sao đột nhiên lại đi Mỹ?"

Úy Hải Lam thông thả ung dung hỏi ngược lại, "Minh nên trả lời vấn đề nào trước?"

"Tất cả đều phải trả lời! Không được dấu giếm đấy! Nói mau!"

"Tui mình không có gây gổ, chỉ là tương lai biến hóa khó lường. Anh ấy đi nước Mỹ du học, đó là lựa chọn sáng suốt, dù sao học ngành kế toán cũng nên chọn trường có tiếng tăm mà học."

"Cậu thật cảm thấy như vậy, không nhìn ra cậu nói chuyện cứ như không liên quan gì đến bản thân ấy." Viên Viên mím mím môi.

Thời gian nghỉ trưa cũng nhanh chóng qua đi, Viên Viên đứng ở bên lề đường nhìn Úy Hải Lam đón taxi. Trước khi lên xe, cô vịn cửa xe khom lưng hỏi, "Thật không có việc gì?"

"Thật." Úy Hải Lam kiên quyết gật đầu khẳng định, sau đó lên xe taxi.

Viên Viên mỉm cười nét thanh xuân từ khuôn mặt in lên cửa kính xe chột lóe sáng. Úy Hải Lam tính toán hôm nay đã là hạn chót của chị lớn Úy Mặc Doanh đưa ra, hiện tại người cũng đã đi rồi, tiệc tùng gì đó có thể bắt đầu tổ chức rồi.

Nhưng khi Úy Hải Lam đang định liên lạc với Úy Mặc Doanh, thì Cẩn Viên đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Mười người đàn ông mặc đồng phục tiến vào Cẩn Viên, thay nhau đo đạc ghi chép từng thứ xung quanh. Vấn đề là bọn họ không bị ai ngăn trở, cũng không có ai báo cảnh sát nhờ giúp đỡ, hiển nhiên là bị có sự chấp thuận của ai đó trong Cẩn Viên. Thậm chí người làm còn dâng lên trà nước, tiếp đãi bọn họ như khách quý.

"Nhị tiểu thư, cô đã trở lại."

Úy Hải Lam vừa về tới nhà nhìn cảnh này liền thấy bức, lạnh lùng hỏi, "Người nào cho phép bọn họ tiến vào!"

"Nhị tiểu thư, là đại tiểu thư cho phép."

Úy Hải Lam nhặt nhẻo hờ hững làm mặt nặng nề mấy phần, hướng về phía mấy người đàn ông trước mặt quát lên, "Tất cả đều đi khỏi đây cho tôi!"

Mấy người đàn ông kia dừng động tác lại, một người trong đó tiến lên nói, "Chúng tôi là người của Tần tiên sinh, Tần tiên sinh đã thông qua sự đồng ý Ủy đại tiểu thư cho phép thăm dò Căn Viên."

"Nói cho Tần tiên sinh của các người biết, Căn Viên chắc chắn sẽ không bán."

"Một giờ trước tòa Căn Viên này đã thuộc về Tần tiên sinh." Người đàn ông vừa nói xong, giống như sấm sét giữa trời quang làm đỉnh đầu của Úy Hải Lam nổ vang.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thu mua giá cao

"Tôi nói lại lần cuối cùng! Hãy về nói với Tần Trăn tiên sinh, Căn Viên chắc chắn tôi sẽ không bán! Mời các người hiện tại hãy rời đi!" Úy Hải Lam hít thở sâu một hơi, mấy lời vừa rồi nói ra không nhanh không chậm, nhưng lại cực kỳ có tiếng vang. Mà ở trong mắt mọi người, cô cũng chỉ là một thiếu nữ mảnh mai, không hiểu được chuyện đời, nhưng lại làm cho người khác có cảm giác bị khí phách của cô áp bức.

Người đàn ông đứng lặng yên một lúc, sau đó nói: "Đã như vậy, trước hết chúng tôi xin cáo từ. Lời nói của tiểu thư, tôi sẽ chuyển tới Tần tiên sinh."

Đoàn người này nhận được chỉ thị, rồi rít thu dọn đồ đạc, theo thứ tự rời khỏi Căn Viên.

Úy Hải Lam lập tức gọi cho Ủy Mặc Doanh, nhưng không có ai nghe máy, cô liền chạy một mạch tới công ty.

Hiện tại công ty cũng chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa mà thôi, bên trong nó thực sự đã trống rỗng rồi, tiền bạc trong công ty bị người trong nội bộ lấy bỏ trồn mất hết rồi, bên ngoài thì còn dang nợ một món tiền lớn không có cách nào hoàn trả. Trên dưới đều mục ruỗng, nhân viên cũng chỉ còn lại một phần mười, bởi vì tiền lương không thể nào thanh toán đúng thời gian, nên vô số công nhân bãi công về nhà, hay là chạy sang công ty khác tìm cái máng ăn mới để duy trì cuộc sống.

Tóm lại, khắp nơi lòng người hoang mang, chỉ kém với phá sản đóng cửa của công ty có một bước chận mà thôi.

Một đường thông suốt, Úy Hải Lam thuận lợi đi tới phòng làm việc của Đồng Sự Trưởng.

Chưa kịp gõ cánh cửa nặng nề kia, trong phòng đã có một người đàn ông lao ra, ôm một đống tài liệu lớn. Về mặt của anh ta không được tốt cho lắm, giống như là đang chạy trốn chết thì đúng hơn. Phía sau anh ta có tiếng gào thét trách cứ như cuồng phong đuổi theo, người đàn ông ngẩng đầu nhìn thấy Úy Hải Lam, lập tức nhận ra cô, âm thanh trầm ấm nói, "Nhị tiểu thư, cô đã tới, đại tiểu thư ở trong văn phòng."

Úy Hải Lam gật đầu một cái.

"Dạ, tôi biết, làm anh khó xử rồi, số tiền kia sẽ có. Nhưng là tôi còn cần thêm chút thời gian được không ah....." Ủy Mặc Doanh đang dựa lưng về phía cô nói chuyện điện thoại, dây điện thoại bị cô lôi kéo thành một đường thẳng giống như sắp đứt tới nơi. Không biết người kia nói cái gì, cô đột nhiên không khống chế được, đặt ống nghe "rầm" xuống bàn. Tâm tình còn chưa ổn định, ánh mắt liếc thấy bóng dáng ngoài cửa, khuôn mặt diễm lệ khôi phục lại sự thong dong. Cô kéo chiếc ghế tổng giám đốc ra, ngồi xuống, đi thẳng vào vấn đề nói: "Xế chiều hôm nay, chị vừa mới công bố tin tức em sẽ cử hành dạ tiệc kén chồng, chỉ là Mẹ cả tới tìm chị, mẹ nói mẹ đồng ý bán đi Căn Viên."

Úy Hải Lam có chút bối rối, cô thật là không ngờ Triệu Nhân sẽ ra mặt.

"Có vị Tần tiên sinh lấy giá cao thu mua Căn Viên, hắn đã đưa tiền đặt cọc, sau khi xem xét hết toàn bộ Căn Viên thì sau ba ngày hắn sẽ chuyển nốt số tiền còn lại."

Úy Hải Lam vừa định mở miệng, trên bàn lại vang lên tiếng chuông điện thoại. Cô nhìn thấy Ủy Mặc Doanh nhận điện thoại, về mặt thoáng cái đã đã trở nên kinh ngạc tới cùng, cuối cùng nghe được cô hô một tiếng, "Xin chờ một chút....."

Ủy Mặc Doanh còn đang nắm chặt điện thoại, mắt phượng quét về phía cô: "Em rút cuộc đã nói cái gì! Tần tiên sinh hiện tại quyết định không mua Căn Viên nữa!"

"Mình gây họa, chính mình tự đi giải quyết đi!" Ủy Mạc Doanh cười lạnh châm chọc, có tâm tình như đang muốn chờ xem kịch vui: "Lời nói thật có bản lĩnh, vậy thì vừa lấy được tiền vừa giữ được Căn Viên! Đừng làm cho ông nội, và ba bị mất thể diện đây!"

Danh thiếp ngay sau đó được quăng lên trên mặt của cô, Ủy Hải Lam không hoảng hốt bất loạn đón lấy.

Cô nhìn thấy một hàng chữ màu đen, góc trên bên phải ghi tên tuổi —— Tần Trần.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Khu giải trí “Vạn Kinh”

"Rất xin lỗi, Ủy tiểu thư, Tần tiên sinh đang bận."

"Ủy tiểu thư, Tần tiên sinh có nói, ngài ấy không có thời gian."

"Ủy tiểu thư, Tần tiên sinh không muốn gặp cô."

Liên tiếp hai ngày, ủy Hải Lam cố gắng bắt liên lạc cùng vị Tần tiên sinh này. Nhưng mà người của hắn chỉ trả lời qua loa lấy lệ, cố ý muốn nói Tần tiên sinh cự tuyệt gặp mặt. Ủy Hải Lam không cách nào, cuộc sống ngày ngày trôi qua, tình hình của Uất gia càng ngày càng tràn ngập nguy cơ, thậm chí ngay cả người làm trong Căn Viên cũng ra đi hơn phân nửa, chỉ chừa mấy người. Nhìn địa chỉ được in trên danh thiếp, cô rút cuộc cũng không đợi nổi nữa.

Nơi này là Xuân Thành nơi ăn chơi cao cấp chỉ dành cho những người giàu có ——Khu giải trí "Vạn Kinh".

Ủy Hải Lam đứng ở đường lớn đối diện, nhìn tòa nhà trước mặt, cảm thấy hết sức xa lạ.

Nơi Thẩm Du An đưa cô đến, cũng chỉ là những nơi sang trọng nhưng không quá phức tạp. Bọn họ còn là học sinh, chưa đủ tuổi để tiếp xúc với ánh đèn và sự phức tạp của những nơi như thế này.

Một chiếc taxi vừa lướt qua, cô dứt khoát bước chân băng qua bên kia đường.

Mới vừa đi tới cửa, một cô gái xinh đẹp đứng đón khách liền kéo cửa ra, nụ cười ngọt ngào nói hoan nghênh quý khách, xộc vào mặt chính là mùi thuốc xì gà, hòa lẫn mùi rượu nồng nặc. Bước vào khi giải trí, nơi nơi đều là tiểu thư xinh đẹp mặc sườn xám, lộ ra bắp đùi tuyết trắng, giống như một bầy chim yến mỗi người mỗi vẻ. Nơi này giống như là một cái thế giới khác, giống như trở lại thời kỳ dân quốc, ca múa mừng cảnh thái bình.

"Tiểu thư, cần phục vụ gì." Người phục vụ có mái tóc chia ba bầy mỉm cười hỏi.

Ủy Hải Lam nhìn hắn nói, "Tôi muốn tìm Tần tiên sinh, Tần Trần tiên sinh."

Phục vụ thấy cô không giống như những cô gái ở đây, cả người lộ ra một khí chất cao quý, lập tức báo cho quản lý. Sau một lúc bàn bạc, quản lý dẫn cô lên lầu.

Thảm lót dọc theo cầu thang có màu cà phê đậm, giày dẫm lên trên, hai chân hình như trở nên mềm mại vô lực.

Đi ở hành lang, phía trước có mấy người phục vụ đứng chờ ở bên ngoài.

Ủy Hải Lam đi phía sau quản lý, thoáng nhìn thấy hình điêu khắc trên cánh cửa từ từ mở ra, tầm nhìn cũng từ từ mở rộng.

"Tần tiên sinh, có vị tiểu thư này tìm ngài." Quản lý nói xong bước sang bên nhường lối cho Ủy Hải Lam.

Chỉ nghe một tiếng "Hoan hô ——", Ủy Hải Lam ngẩng đầu nhìn lên, một trái bóng bay vụt qua phía đối phương bay xuống đất.

Trong gian phòng to lớn là cái bàn đánh bóng bàn dài gần ba mét rộng hai mét, người phụ nữ xinh đẹp ăn mặc rất mát mẻ quần lấy người đàn ông mới vừa đánh thắng quả bóng đó, "Anh yêu, anh thật là giỏi!"

Người đàn ông đó chỉ có một bóng lưng, thon dài, cao lớn, ánh đèn quá mức lóng lánh, ánh sáng vây quanh bóng lưng đó tầng tầng lớp lớp cảm giác giống như là lông của con sư tử. Ủy Hải Lam không khỏi liếc mắt nhìn một cái, người đàn ông đó từ gò má, đến trán tới cằm là một đường cong hoàn mỹ. Người đàn ông cảm giác như có ai đó ở phía sau nhìn chăm chăm mình, hắn quay đầu lại, nụ cười ngông cuồng can rờ.

Ủy Hải Lam tiến lên một bước, chủ động vươn tay, "Tần Trần tiên sinh, chào ngài."

"Ha ha!" Người phụ nữ xinh đẹp bật cười, thân mật ôm cánh tay của người đàn ông. "Tiểu thư, cô nhận lầm người rồi, anh ấy là Lôi tiên sinh!"

Úy Hải Lam chưa hoàn hồn, cảm của cô lại bị người đàn ông nắm được nâng lên, người đàn ông cười hỏi, "Có ý sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Thói quen khó sửa đổi

Đây rõ ràng là sự đùa giỡn mà cô chưa từng phải chịu!

Úy Hải Lam không giống như những thiên kim tiểu thư bị chút nhục nhã đã vuron tay ra tát vào mặt người đàn ông kia, ngược lại quan sát anh ta.

Cô rút cuộc nhìn rõ người đàn ông trước mặt có dáng dấp như thế nào.

Tóc hơi lộn xộn, có vài lọn tóc khá dài xõa xuống trán, đan xen với vài lọn tóc khác ngắn hơn, mái tóc có màu đen tuyền, màu đen này, tạo cho người khác có cảm giác là màu đen thuần túy hoa mỹ. Ánh mắt sắc bén như ngọc lưu ly, nếu có thêm chút ánh sáng làm nổi bật lên, sẽ tạo ra một sắc thái hết sức rực rỡ. Anh có một đôi mắt hoa đào, mặc dù chỉ trầm tĩnh ngăm nhìn như vậy, cũng sẽ cảm thấy đôi mắt anh như đang đưa tình. Dưới sống mũi thẳng tắp là một cánh môi mỏng khê nhếch, cái cảm nhỏ nhắn rất là có hình.

Thì ra là một người đàn ông đặc biệt.

Người đàn ông cũng rất hào phóng, không so đo với việc cô xem xét anh không chút kiêng kỵ.

Sau khi đánh giá xong Úy Hải Lam mới nhẹ nhàng nói rằng: "Thật xin lỗi, nhận lầm người."

Bàn tay người đàn ông vẫn còn nhẹ nắm cầm cô, chưa có ý muốn buông ra, cô đột nhiên đi đến gần hắn, khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng cũng từ từ tiến tới gần, ánh mắt hắn bị che lấp dưới làn lông mi, chợt nghe thấy mùi thơm trên tóc cô, mùi táo thơm mát. Mùi hương vẫn đang ngây ngất trong mũi, nhưng bụng lại nhận lấy một cú đấm mạnh, mặc dù cú đấm này so với anh cũng chẳng nhằm nhò gì, nhưng là sự giật mình thì phá kỷ lục những hai trăm lần.

Úy Hải Lam nhẹ nhàng nghiêng đầu, rồi sau đó lui về phía sau một bước, vén mái tóc dài của mình ra phía sau, hai chân chu lại, bàn chân tách ra một góc 15 độ, đứng đối diện với anh, tư thế vô cùng ưu nhã, bình tĩnh nói: "Thật xin lỗi, trước kia có học qua chút thuật phòng thân, thói quen cũ không bỏ được, hi vọng vị tiên sinh này bỏ qua cho."

"Lôi tiên sinh, anh không sao chứ?" Những cô gái khác đều hết sức kinh ngạc, hết hồn vội vàng hô to.

Lúc này, một giọng nam khác chợt vang lên giữa khoảng không: "Ai cho phép cô ta vào đây!"

"Tần tiên sinh, tôi cho là....." Quản lý há hốc mồm cứng lưỡi, vô cùng khản trương.

Lúc đó Úy Hải Lam mới phát hiện một đôi nam nữ đang ngồi trên cái ghế sofa bên kia, người đàn ông kia đi giày tây, đeo kính không gọng, trông kính trong suốt cũng không làm giảm đi sự sắc bén của ánh mắt, tinh thần phấn chấn, khí thế tỏa ra bốn phía, đôi lông mày giống như một nét bút tuyệt diệu càng tôn lên sự uy nghiêm của đôi mắt, hiển nhiên là một mỹ nam tử.

Thì ra là hắn mới chính là Tần Trần tiên sinh.

Tần Trần đứng dậy, lạnh giọng cắt ngang lời của đối phương: "Mời cô ta rời khỏi đây ngay lập tức!"

"Dạ dạ dạ!" Quản lý liên tiếp ứng tiếng, bị dọa đến toàn thân ướt sũng mồ hôi.

Úy Hải Lam trong giây lát ý thức được, Tần Trần đã đem những lời nói trước đây hoàn toàn trả lại cho cô.

Quản lý lắc mình đến trước mặt cô xin cô rời đi, Úy Hải Lam nói: "Tần tiên sinh, tôi muốn nói chuyện với anh một chút!"

"Nếu tiểu thư đã đến tận nơi tìm, Tần tiên sinh cần gì phải cự tuyệt, tôi xin phép không quấy rầy Tần tiên sinh nữa. Cáo từ." Người đàn ông tóc đen thông dong cười nói, lời nói cũng có ý muốn trốn tránh. Anh thân mật ôm một cô gái cất bước, lúc đi ngang qua bên cạnh Úy Hải Lam, anh cũng không dừng bước, thẳng tắp rời đi.

Trong thoáng qua ấy, giọng nam trầm thấp của anh buông lại một câu nói, mở ra một giai đoạn mập mờ huy hoàng sau đó, nói cho cô biết về khả năng của một người nào đó: "Tiểu thư, nếu như tần tiên sinh không thể đồng ý, vậy thì cô cũng có thể tới tìm tôi để nói chuyện một chút."

Chương 11: Tám giờ đến nơi hẹn

Người đàn ông sau khi mang theo bạn gái rời đi, không đợi Úy Hải Nam lên tiếng thêm lần nữa, Tần Trần quát lên, "Mời cô ta đi ra ngoài!"

"Tần tiên sinh, tôi chỉ cần mười phút, tuyệt đối sẽ không quấy rầy anh."

"Cô đã quấy rầy tôi!" Tần Trần về mặt âm độc, nóng giận nói.

Úy Hải Lam nghe hắn nói như vậy, ý thức được người đàn ông vừa rồi rất có khả năng đang đến gặp mặt hắn để bàn bạc về một hợp đồng làm ăn nào đó. Loại gặp mặt biến tướng này, cũng thường thấy. Hơn nữa người đàn ông kia, hình như ra vào cực kỳ tự do, hiển nhiên, Tần Trần còn phải nhún nhường hắn vài phần. Úy Hải Lam nghĩ như thế, nhỏ giọng mà nói: "Tần tiên sinh, tôi rất xin lỗi. Tôi lần này tới là muốn cùng anh nói một chút chuyện có liên quan tới khu vườn Cần Viên."

"Nhị tiểu thư Úy gia, trước kia không phải cô đã lớn tiếng buông lời thề son sắt, kiên quyết không bán đấu giá Cần Viên, hiện tại lại chạy tới tìm tôi, đây không phải là tự mình đánh mình một bạt tai hay sao?" Giọng Tần Trần lạnh nhạt, trong lời nói tràn đầy lạnh lùng. "Cô hãy nghe cho kỹ, tôi không có hứng thú mua lại Cần Viên nữa. Nơi này cũng không phải là nơi để loại người thiên kim tiểu thư như cô nên tới, thật sự nếu cô không đi, mà có xảy ra chuyện gì, tôi sẽ không chịu trách nhiệm."

Bị hạ lệnh đuổi khách, Úy Hải Lam đành phải rời đi.

Nhưng chỉ sau một ngày, thuộc hạ của Tần Trần lại gọi điện thoại tới: "Úy tiểu thư, Tần tiên sinh mời cô tám giờ tối tới gặp ở Vạn Kinh."

Úy Hải Lam đồng ý, nhưng trong lòng thì có điều hồ nghi.

Cô chần chờ không biết có nên tới nơi hẹn hay không.

Bây giờ tới hôm đó, Úy Mặc Doanh vừa mới bước chân tới Cần Viên, đã gọi Úy Hải Lam lên thư phòng. Gian thư phòng này vốn là của ông nội Úy Quang Diễm từng dùng, sau đó vẫn để nguyên. Trong thư phòng có rất nhiều sách, đều được sắp xếp theo thứ tự trên giá sách, còn có rất nhiều sách được đặt tùy ý trên mặt đất. Úy Mặc Doanh đứng giữa đồng sách, gương mặt xinh đẹp hiện ra mấy phần mệt mỏi, lẳng lặng nói, "Những sách này về sau cũng không biết để vào đâu, không bằng đốt xuống cho ông nội."

Úy Hải Lam im lặng không nên tiếng, Úy Mặc Doanh một mình nói, "Dù sao hiện tại cũng không có ai dám mua Cần Viên, mấy ngày nữa đành phải tuyên bố phá sản, chờ tòa án tới niêm phong khu vườn này vậy."

"Không ai dám mua?"

"Đúng vậy, có người đã ngầm uy hiếp, còn ai dám mua đây? Sợ mang vạ vào người mà." Úy Mặc Doanh cười nói.

"Có người" trong miệng cô là người nào, nháy mắt Úy Hải Lam đã hiểu rõ, liên kết các sự việc lại với nhau, cũng không mấy khó khăn có thể đoán ra. Lại nghĩ tới lời bảo đảm hôm đó của mình, mặc kệ là leo lên lưng hổ khó xuống, hay là bắt đỉ đi, lúc này Úy Hải Nam trong nháy mắt rõ ràng hiểu được, hậm hực bảo đảm, "Chỉ, em sẽ chịu trách nhiệm với lời nói không để nhà mình phá sản."

Gia quy của Úy gia rất nghiêm, sau bảy giờ tối mặc kệ là tình huống gì cũng không được phép ra khỏi cửa.

Nhìn thấy Úy Hải Lam ăn mặc chỉnh tề, người làm đành hỏi: "Nhị tiểu thư, cô phải đi ra ngoài bây giờ sao?"

"Vâng."

"Vậy để tôi đi gọi Lão Trương lái xe đến."

"Không cần."

Úy Hải Lam vốn muốn tự mình thuê taxi chạy tới là được, nhưng cô thật không ngờ, buổi tối lại khó có thể bắt được xe như vậy, lúc cô chạy tới được Vạn Kinh thì đồng hồ đã chỉ gần chín giờ.

Lúc này trong Vạn Kinh, đèn đuốc sáng trưng, muôn hồng nghìn tía, đối lập hoàn toàn với ban ngày.

Đây là một tòa lâu đài ngọc trong vầng son giống như hoàng cung, rất dễ làm cho con người ta lạc lối.

Chương 12: Thành ý

Cửa chính Vạn Kinh, người phục vụ đứng đó, tầm mắt không ngừng nhìn quanh các tân khách, dường như đang tìm kiếm ai đó. Chợt, đáy mắt anh ta thoáng qua sự mừng rỡ, cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm. Không đợi cô đến gần, anh ta đã chủ động đi tới. Do đã đợi quá lâu, chân hơi tê tê, khi đi bộ thỉnh thoảng phải dậm chân, "Tiểu thư, cô đã tới, mời đi bên này."

Hành lang thật sâu, hai bên đều là các gian phòng xa hoa, cứ cách một đoạn lại có một phục vụ đứng.

Úy Hải Lam được đưa đến gian phòng cuối cùng.

Phục vụ khẽ gõ cửa phòng, người bên trong liền mở cửa ra.

Trong nháy mắt, mùi thuốc lá gay mũi, mùi rượu cay nồng, còn có mùi nước hoa sực nức xộc thẳng tới. Úy Hải Lam khó khăn thích ứng, sau đó mới bước vào gian phòng sắc quang rực rỡ này. Trong phòng có mấy người áo đen cao lớn khỏe mạnh đứng bên, hiển nhiên là vệ sĩ. Cô gái mặc váy ngắn màu mận chín đang cầm mic hát, bài hát "Ngọt ngào"*, tiếng hát trầm bổng dễ nghe. Cô ta vừa hát vừa nồng nàn nhìn người đàn ông ngồi trên chiếc ghế sa lon da thật bên kia.

Khi hát đến câu "Đã gặp anh ở đâu ở đâu" thì ánh mắt người đàn ông rớt cuộc cũng quét về phía cô.

(*) Link bài hát: [http://loidich.com/ld6934-%E7%94%9C%E8%9C%9C%E8%9C%9C-Tianmimi\(chothaybandich...pwz\)-TeresaTeng.html](http://loidich.com/ld6934-%E7%94%9C%E8%9C%9C%E8%9C%9C-Tianmimi(chothaybandich...pwz)-TeresaTeng.html)

Anh mỉm cười đầy thâm ý, ánh mắt quá mức chuyên chú khiến Úy Hải Lam chợt thấy lạnh.

Bài hát kết thúc, Tần Trần ôm lấy mỹ nữ tóc dài, lúc này mới nhìn cô lên tiếng: "Lam tiểu thư, Lôi tiên sinh đợi cô lâu rồi đó."

Úy Hải Lam cũng là người hiểu chuyện, tới trước bàn trà, không do dự cầm một ly rượu lên, nói: "Xin lỗi đã tới muộn, tôi tự phạt một ly."

Cô vừa mới uống xong, người đàn ông lại cười nói: "Một ly sợ rằng không đủ thành ý."

Tay nắm ly rượu của Úy Hải Lam lập tức cứng đờ, ngược lại, anh ta lại quay sang hỏi cô gái bên cạnh, "Em nói nên phạt như thế nào?"

Từ xưa tới nay, phụ nữ đối với phụ nữ thường ngầm đồ kị, cô ta cười duyên một tiếng, chỉ vào một chai rượu trên bàn trà, "Hay là uống hết chai rượu kia đi."

Úy Hải Lam tuy biết uống rượu, tửu lượng cũng chưa tốt đến mức uống hết một chai không say. Nhưng cô không suy nghĩ nhiều, cũng không nói gì, để ly rượu xuống rồi cầm chai rượu lên, ngửa đầu uống thẳng. Cô uống không nhanh không chậm, chất lỏng chảy xuống cô họng, một chút tràn ra khóe miệng. Tuy là mùi rượu thuần khiết, nhưng cô lại cảm thấy vô cùng khó chịu. Đến khi uống hết ngụm cuối cùng, cô chịu đựng sự khó chịu, xoay ngược chai lại, miệng chai nhỏ xuống vài giọt rượu, "Lôi tiên sinh, tôi uống xong rồi."

Khóe miệng người đàn ông ngậm một điếu thuốc, mắt hết hứng thú vỗ tay vài cái.

Tần Trần nói: "Đừng chỉ đứng như vậy, hát một bài cho Lôi tiên sinh nghe nào."

"Tôi đi toilet đã." Úy Hải Lam để chai rượu xuống, khó khăn nói, dạ dày đã bắt đầu đau quặn quai.

Tần Trần không đáp.

Úy Hải Lam lại nhìn về phía người đàn ông trước mặt, "Lôi tiên sinh, tôi đi toilet trước đã."

Đôi tay thon dài của anh khẽ kẹp điếu thuốc, ngón trỏ khẽ gảy một đoạn tàn tro, giữa đóm lửa lập lòe, khẽ ngược mắt liếc về phía cô, gương mặt thon gầy tuấn mỹ thoáng hiện lên ánh sáng rực rỡ, đôi mắt sâu thẳm khóa chặt vào cô, giọng nam thật trầm, tùy ý nói, "Nhớ tên của tôi, Lôi Thiệu Hành."

Lôi Thiệu Hành.

Trong lòng Úy Hải Lam thầm đọc lại cái tên này.

Chương 13: Chẳng thể bốn đứa

Ra khỏi phòng bao, Úy Hải Lam đi về phía toilet. Bước đi rất ổn, không nhanh không chậm, vừa đẩy cửa một mình đi vào, không thể nhịn thứ ghê tởm cuộn cuộn trong dạ dày nữa, cả người cô gục xuống bồn cầu, ói ra. Rượu vừa mới uống vào, tất cả đều ào ào phun ra. Nôn đến khi trong dạ dày trống rỗng, lúc này mới bớt khó chịu, cô xả nước vào lòng bàn tay, vốc lên mặt. Cô nhắm mắt lại, ho đến hai gò má đỏ bừng, nhưng không có một giọt nước mắt.

Lần nữa trở lại phòng bao, mọi người tự vui đùa, không ai để ý cô nữa.

Hát xong một ca khúc, cô gái đưa mic cho cô, ẩn tìm bài hát hỏi: "Hát bài gì?"

Úy Hải Lam đầu hơi choáng váng, rượu tỉnh vẫn chưa hết. Cô hoảng hốt nhận chiếc mic, thật sự không nghĩ ra nên hát cái gì, chỉ nhớ bài hát lúc này, liền nói "Ngọt ngào".

"Lời tiên sinh, uống rượu nha." Bên này, cô gái trong ngực Lôi Thiệu Hành khẽ oán trách.

Ánh đèn không ngừng lóe lên, thay đổi liên tục giữa màu cam và xanh, chiếu lên khuôn mặt Úy Hải Lam. Cô mặc một chiếc quần dài màu chàm đơn giản, tự nhiên thoải mái nghiêng người đứng phía trước, hai tay cầm mic, giống như đóa sen đơn độc nở rộ giữa đêm khuya thanh vắng.

Giờ phút này, trong đầu Lôi Thiệu Hành đột nhiên nhớ lại mấy câu cổ văn đã sớm quên, cảm thấy hết sức hợp với khung cảnh hiện tại.

Hoa sen mọc từ bùn lầy mà không nhiễm, tắm trên nước trong mà chẳng lắng lo, trong rỗng ngoài thẳng, chẳng rậm cành chen lá rườm rà, hương càng xa càng khiết, uy nghi ngay thẳng, chỉ ngắm được từ xa mà chẳng thể bốn đứa.(1)

(1): Trích từ Ái liên thuyết của Chu Đôn Di.

Các bạn có thể xem chi tiết ở link này: <http://tuynguyetlau.wordpress.com/2010/09/23/var/%E3%80%8A-ai-lien-thuy%E1%BA%BFt-%E3%80%8B-chu-don-di/>

Anh uống cạn một ngụm rượu, quay sang dặn dò người bên cạnh.

Trước mặt là sắc đỏ hoa lệ, Úy Hải Lam chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng. Không biết làm sao hát đến câu cuối cùng, tiếng nhạc đến gần cuối, cô nghiêng đầu nhìn lên, lúc này mới phát hiện trong phòng bao chỉ còn lại một người, những người khác không biết đã rời đi khi nào.

Lôi Thiệu Hành vỗ vỗ vị trí trống bên cạnh, ý bảo cô tới ngồi xuống.

Úy Hải Lam đứng thẳng chỗ đó, không cử động.

Nhìn thấy cô như thế, Lôi Thiệu Hành cũng không có ý tiếp tục, "Nếu tối hôm nay đã tới nơi này, cô nên rõ thân phận của mình. Rượu cũng đã phạt, nhạc cũng đã hát, nên bỏ hai chữ "thiên kim" đi, cô không còn là tiểu thư gì đó nữa. Phục vụ tôi tốt, khiến tôi vui vẻ, cô mới có thể lấy được thứ cô muốn. Đạo lý đơn giản như vậy, cô nên hiểu."

"Lời tiên sinh, hai ngày trước đụng phải anh, là tôi có mắt như mù, mọng đại nhân như anh không chấp lỗi tiểu nhân." Úy Hải Lam nhẹ giọng nói, trong mắt không chút gợn sóng. "Tôi còn có chuyện cần tìm Tần tiên sinh thương lượng, đi trước một bước, chúc Lôi tiên sinh chơi vui vẻ."

Cô xoay người rời đi, ba bước thành hai bước, dùng sức đẩy cửa ra, lại bị hai vệ sĩ trước mặt cản đường. Một người trong đó hung ác bắt lấy cánh tay cô, mạnh mẽ đem cô đẩy trở lại phòng bao, vừa buông tay, sức lực quá lớn, khiến cô ngã nhào trên đất, nhất thời không đứng dậy nổi.

Nụ cười trên môi Lôi Thiệu Hành càng sâu, vuốt ve ly rượu nói, "Muốn xong, vậy thì lột sạch quần áo tới lấy lòng tôi, phục vụ tôi thoải mái, chuyện ngày đó coi như xong."

Úy Hải Lam rút cuộc cảm thấy sợ hãi, lại nghe thấy anh ta quát lên, "Cởi quần áo của cô ta!"

Chương 14: Chim bị nhốt lồng

Hai vệ sĩ lập tức nghe lệnh, một người kéo cô từ dưới đất lên, giữ chặt vai cô, không cho cô động đậy, tên còn lại mặt không đổi sắc xé rách quần áo của cô. Ủy Hải Lam không chống được sức lực như dã thú của bọn họ, lạnh giọng gào thét, chân tay đập đá cũng uổng công. Trong sự giãy giụa kịch liệt, áo dệt kim hồ cổ trên người cô bị kéo xuống. Chiếc quần màu chàm cũng bị xé bỏ trong tiếng thét chói tai, giống như vải rách bị ném trên mặt đất.

Ánh sáng trước mắt trở nên hỗn loạn.

Chỉ trong nháy mắt, trên người cô chỉ còn sót lại bộ đồ lót mỏng mà trong suốt được viền tơ lụa, thêm những nụ hoa. Viền tơ dính chặt vào thân người trắng mịn của cô, có thể nhìn thấy dáng ngực đầy đặn, eo thon nhỏ đang gãy giữa, hai chân mảnh khảnh, da thịt trơn mịn trắng nõn, mỗi lỗ chân lông dường như đang run. Thân thể như ẩn như hiện tuy chưa lộ ra hết, nhưng cũng đủ gọi lên vô vàn ý nghĩ xa xôi.

Cuối cùng cô cũng cảm nhận được cảm giác sợ hãi run rẩy trước nay chưa từng có, đánh úp toàn thân, vô hình áp bức cô, khiến cô không thở được.

Ủy Hải Lam khàn giọng, cổ nhún rõ từng chữ từng chữ la: "Không bằng các người giết chết tôi đi! Giết chết tôi đi!"

Chắc chắn mấy tiếng, khinh miệt lướt qua, nụ cười của anh khiến người ta rợn tóc gáy.

Ủy Hải Lam ngẩng đầu lên, hoảng hốt chống lại tầm mắt của anh, nhìn thấy anh nhàn nhã vừa lòng mỉm cười.

Mà trong mắt Lôi Thiệu Hành, thiếu nữ trước mắt lại có một hương vị khác. Tóc dài toán loạn dính trên mặt, không còn mềm mại thẳng mượt như trước, rớt cuộc cũng phá tan hình tượng cao quý hoàn mỹ của cô. Mồ hôi nhiễm ướt sợi tóc đen nhánh, dán vào gò má gầy, khiến cô vừa yếu đuối lại mang vài phần kiều mỹ, ngay cả đôi môi khẽ mở cũng như muốn mời, làm người ta muốn tới thưởng thức.

"Giết người là chuyện phạm pháp, tôi chưa bao giờ làm." Đặt hai chân vắt chéo xuống, Lôi Thiệu Hành bỗng đứng dậy đi tới trước mặt cô.

Hai người đàn ông đồng thời buông lỏng tay, Ủy Hải Lam chỉ cảm thấy hai chân nhất thời mềm nhũn, một tay vịn vào tường, chống không cho mình ngã xuống.

Trước mặt đột nhiên chụp xuống một bóng đen cao lớn, thân thể khỏe mạnh cường tráng áp vào cô, khí chất ngông cuồng sắp ép cô hít thở không thông. Áo lót mỏng không thể ngăn nổi vách tường lạnh lẽo, cái lạnh như băng lan tràn qua sau lưng. Hai mắt mờ mịt mông lung rớt cuộc có tiêu điểm, cô kêu to ra tiếng, "Dừng lại!"

Cách lớp áo lót sát người, bàn tay to của anh sờ soạng theo từng đường cong thân thể cô, một chỗ cũng không bỏ qua. Ngón tay tà nịnh cố ý dừng lại trước ngực cô, cặp mắt đào hoa nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn ướt át kia, thưởng thức vẻ mặt dần khổ sở vụn vụn của cô, vui vẻ cong môi, "Tiếp tục!"

Ủy Hải Lam trừng mắt về phía anh, phun ra hai chữ: "Cầm thú!"

"Nghe rất êm tai! Tiếp tục nào! Để tôi nghe xem cái miệng nhỏ nhắn này còn có thể kêu ra cái gì!" Anh càng thêm cuồng dã, lấy chân thon dài áp chặt vào cô, đầu gối đẩy hai chân khép chặt của cô ra, bàn tay lần tìm xuống dưới. Thân mình anh quá mức cao lớn hoàn toàn cản trở mọi tầm mắt, cô giống như một con chim bị nhốt lồng, vô lực phản kháng. Anh dễ dàng kéo quần lót cô xuống, mặc cô kêu đau, ngón giữa dùng lực đẩy vào.

Ủy Hải Lam nhìn không được cắn răng cau mày, cô nhìn thấy đôi tròng mắt đen kia bỗng nhiên sâu thẳm, ý cười cong nơi khóe mắt, lại u ám lạnh lẽo như nước biển.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Hoàng tuyền có bình an

Ủy Hải Lam rên lên một tiếng, đau đến nỗi cả khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, ý thức dần tan rã không rõ. Khi cô đau đến sắp bất tỉnh, dị vật trong thân thể rớt cuộc lui ra ngoài, hạ thân trống rỗng, thân thể cũng theo đó nhẹ đi, hai chân mềm nhũn vô lực, không cách nào tiếp tục chống đỡ, ngã ngồi xuống đất. Tóc dài đen óng tán loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn bằng hoàng yên lặng, hai mắt trống rỗng không chút ánh sáng.

Lôi Thiệu Hành cầm lấy chiếc khăn ướt thủ hạ đưa cho lau tay, nhấc một ly rượu lên, ngay cả đầu cũng không cúi, hai mắt cụp xuống, từ trên cao nhìn xuống cô.

Ủy Hải Lam ngẩng đầu lên, từ trong mắt anh ta, cô nhìn thấy mình giống như một con kiến hôi khuất nhục sống tạm.

Chợt, giữa không trung rơi xuống những giọt nước, cô nếm phải mùi vị khó chịu quen thuộc, ly rượu rót từ đỉnh đầu xuống, chế cười cô hèn mọn.

Ly rượu rơi xuống bên cạnh cô, khiến thảm nền mềm mại bị nhiễm một mảng đỏ ửng.

“Thật là mất hứng.” Anh áo quần chỉnh tề, tác phong vẫn nhanh nhẹn như cũ, tiêu sái mang người nghênh ngang rời đi.

Úy Hải Lam vẫn ngồi bệt trên mặt đất, thật lâu không nhúc nhích.

Qua một lúc lâu, cô mới có chút phản ứng, bình tĩnh lấy quần áo rách tan một bên mặc lại. May mà áo khoác không bị xé hỏng, miễn cưỡng có thể mặc được. Cô cài lại từng nút một, khép chặt cổ áo, móc chiếc khăn tay thường mang trong túi ra, lau mình sạch sẽ, buộc lại mái tóc thành đuôi ngựa. Cô tự mình chỉnh lại xong, lúc này mới đứng dậy.

Cửa chính phòng bao mở rộng, người phục vụ dẫn đường vội chạy tới.

Ánh sáng trên hành lang gấp khúc chiếu lên bóng dáng anh ta, chặn cô lại, “Tiểu thư, Tàn tiên sinh nói cô có thể đi, tôi giúp cô gọi xe.”

Úy Hải Lam đi thẳng qua anh ta, nói một tiếng “Cảm ơn”, nhanh chóng rời đi.

Trong buổi tối này, lần đầu tiên Úy Hải Lam biết cái gì gọi là không biết tự lượng sức mình, tự tìm nhục nhã. Bọn họ căn bản không phải con người lương thiện gì, cô một thân một mình đến Vạn Kinh, quả là sai lầm. Mà cô cũng hiểu được một điều, từ nay phải tự bảo vệ chính mình, ít nhất không để trường hợp như vậy xảy ra, khiến mình rơi vào nguy hiểm lần nữa.

“Giúp tôi chuyển lời tới Tàn tiên sinh, trên tay tôi còn một mảnh đất nữa, không biết Tàn tiên sinh có nguyện ý mua.” Úy Hải Lam nói vào điện thoại, mắt liếc về phía ngoài cửa xe, màn đêm phủ đen kịt.

Mảnh đất trống kia nằm ở thành Tây Xuân Thành, là một hoa viên rộng lớn tĩnh lặng, rất thích hợp để ở.

Năm sinh nhật tám tuổi ấy, ông nội đã đem mảnh đất này làm quà sinh nhật tặng cô, khiến không biết bao người đố kỵ. Cô trở thành đứa bé duy nhất trong Úy gia có mảnh đất thuộc về riêng mình, cho đến hôm nay vẫn vậy, không khỏi làm mấy vị phu nhân trong nhà sinh lòng ghen ghét. Đáng tiếc là, năm cô mười lăm tuổi, ông nội cô đã đi rồi.

Úy Hải Lam biết vị Tàn tiên sinh này lai lịch không nhỏ, nếu không lên tiếng chào hỏi anh ta, sợ rằng sẽ bị anh ta tiếp tục gây khó dễ. Cô cũng biết mấy vị phu nhân trong nhà sẽ không chịu đem bất động sản trong tay giao ra, cho dù là mẹ cô, cũng sẽ không làm như vậy. Chỉ cần Úy gia không phá sản, ai ra sao, cô cũng không quan tâm.

Khi còn sống, nếu Cẩn Viên không bị mất, ngày sau chết đi, hoàng tuyền mới bình an.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Mảnh đất thành Tây

Mười một giờ khuya mới về đến nhà, Úy Hải Lam thuận lời tránh được người làm, vội vã trở về Sắc Vi uyển, lập tức tắm nước nóng. Cô như muốn rửa sạch cái gì rất kinh tởm, không biết đã dùng bàn chải cọ đi cọ lại thân thể bao nhiêu lần. Da thịt thiếu nữ vốn rất mềm mại, lại bị cô dùng sức như vậy, không lâu liền đỏ ửng lên. Cho đến khi sắp rách da chảy máu, cô mới chịu thôi, mặc áo ngủ sạch sẽ đi ra.

Áo ngủ màu đỏ thắm, tượng trưng cho sự giàu có, đây là màu sắc mà tất cả đàn bà con gái trong Úy gia đã đồng ý lựa chọn.

Trong thư phòng vẫn còn một bóng dáng màu đỏ khác đang đợi, chính là Triệu Nhân.

Mỗi bố trí ở Sắc Vi uyển đều do Triệu Nhân quyết định, sứ thanh hoa màu sắc lạnh lạnh, càng tôn lên màu đỏ tươi chói mắt.

Giọng Triệu Nhân lạnh lùng vang lên, “Quý xuống!”

Úy Hải Lam không hề phản kháng, đi tới trước mặt bà quý xuống. Tóc dài chưa khô còn nhỏ nước, từng giọt từng giọt rơi xuống nền gạch sứ trắng.

“Nói! Đã muộn thế này, con vừa đi đâu về?” Triệu Nhân chất vấn.

Úy Hải Lam không trả lời, chỉ cúi đầu.

Triệu Nhân cầm lấy chiếc chổi lông gà đã chuẩn bị sẵn, nắm chặt đầu lông, đầu kia đánh xuống cánh tay cô. Cái đầu tiên đánh xuống, dùng sức hơi mạnh, da thịt trên cánh tay cô lập tức đỏ lên, vết máu ứ đọng. Cái thứ hai dùng sức nhẹ hơn nữa, đến cái thứ ba động tác đã chậm lại, bà vừa đánh vừa

hỏi, “Sau này còn dám như vậy không?”

Úy Hải Lam bị bà đánh ba cái cũng không cầu xin tha thứ, sống lưng mỏng manh ưỡn thẳng tắp. Cho đến khi bà ngừng lại, cô mới từ từ ngẩng đầu, “Mẹ, con muốn tổ chức tiệc chọn chồng.”

“Con muốn làm mẹ tức chết sao!” Triệu Nhân quát một tiếng, giờ tay lại muốn đánh.

Cây chổi lông gà sắp đánh xuống, Úy Hải Lam nhìn bà nói, “Con là cháu gái của ông nội, là con gái của ba.”

“Con gái Úy gia không chỉ có mình con!”

“Ông nội đã nói, con là người thừa kế Úy gia.” Đôi mắt đen láy to tròn của Úy Hải Lam nhìn thẳng vào bà, như xuyên thấu linh hồn Triệu Nhân. Trong lòng Triệu Nhân run lên, dường như đang nghĩ gì. Bà bối rối một lúc lâu mới đứng dậy, cầm cây chổi lông gà đi khỏi thư phòng.

Khi cánh cửa đóng lại, Úy Hải Lam nhẹ giọng ní non, “Mẹ, con sẽ làm thật tốt.”

Triệu Nhân rút cuộc không can thiệp nữa, Úy Hải Lam đem toàn quyền tổ chức bữa tiệc giao cho Úy Mặc Doanh, thả ra thông tin muốn bán mảnh đất thành Tây.

Tin tức nhanh chóng truyền khắp Xuân Thành, rầy lên nghị luận xôn xao.

Viên Viên khẩn cấp như đòi mạng gọi điện thoại đến hỏi thăm, cô chỉ đơn giản trấn an mấy câu, nói với cô ấy mình không có việc gì, để cô yên tâm toàn tâm toàn ý ứng đối cuộc thi.

Sắp đến ngày bữa tiệc diễn ra, Úy Hải Lam lại nhận được điện thoại từ thuộc hạ của vị Tàn tiên sinh kia, “Úy tiểu thư, Tàn tiên sinh có ý muốn mua mảnh đất thành Tây trong tay cô, anh ấy muốn cô....”

“Hai giờ chiều nay, tôi ở Cẩn Viên đợi Tàn tiên sinh đại giá quang lâm.” Không đợi người nọ nói xong, Úy Hải Lam nhanh chóng cắt đứt cuộc gọi.

Đến hai giờ chiều, vị Tàn tiên sinh kia cũng không xuất hiện. Trước mặt chính là thuộc hạ của anh ta, đi cùng còn có luật sư và người chứng kiến.

Một tập tài liệu được đưa đến trước mặt cô, “Mời Úy tiểu thư ký tên.”

Úy Hải Lam nhìn con số trên tài liệu khẽ cười, đây là giá cả từ mười mấy năm trước.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: 1982

Người đàn ông thấy cô nhìn tài liệu chỉ cười không nói, dường như đã sớm có chuẩn bị, mở miệng nói, “Tàn tiên sinh đã nói, cái giá này là cao nhất rồi, sợ rằng Úy tiểu thư khó tìm được người thứ hai ra giá tốt hơn.”

Không cần nghi ngờ, đây chính là gián tiếp uy hiếp.

Nếu như không bán, sợ rằng không chỉ có số tiền này không lấy được. Cô hoàn toàn không có lựa chọn thứ hai.

Úy Hải Lam yên lặng cân nhắc, cô cũng không lập tức ký tên, nhàn nhạt nói, “Xin cho tôi một ngày suy nghĩ.”

Người đàn ông đứng dậy đi tới một khoảng xa gọi điện thoại xin ý kiến, giọng nam dứt đoạn truyền đến, cuối cùng gật đầu trở lại. Anh ta thu hồi tài liệu, trầm giọng nói, “Úy tiểu thư, vậy ngày mai chúng tôi quay lại.”

Đoàn người lập tức rời đi, Úy Hải Lam cũng không được rảnh rồi.

Cô gọi điện hỏi luật sư. Luật sư nói với cô, nếu công ty tuyên bố phá sản, Cẩn Viên sẽ bị đem ra thế chấp, họ được dành cho sáu tháng để chủ động chuyển đi, sau đó sẽ tiến hành niêm phong bán đấu giá. Tất nhiên, giá khởi điểm đấu giá sẽ rất thấp, về phần giá bán ra, vậy phải xem người đấu giá thế nào. Dự tính giá khởi điểm, luật sư tính toán nói ra một con số. Con số này cho cô chút hy vọng. Bán mảnh đất thành Tây, cộng với số bất động sản mẹ cô nắm giữ, miềng cường có thể ứng phó.

Nhưng là, làm sao để loại bỏ người đấu giá đây?

Bất đắc dĩ, Úy Hải Lam lần đầu tiên chủ động tới tìm cha của Thẩm Du An, Thẩm Vân Bằng.

Đứng ở bên ngoài đại sảnh công ty Thẩm Thi, ánh chiều tà tà đổ xuống, màu nắng nhuộm khắp bầu trời.

Nắng rực như lửa, trên mặt mỗi người đều ửng hồng.

Cô mới chỉ nhìn thấy xe riêng của cha Thẩm tới đón Thẩm Du An một lần duy nhất. Thẩm Vân Bằng ngồi phía sau, cửa kính từ từ hạ xuống, ông liền gọi cậu lên xe. Thẩm Du An từng cười nói biển số xe của cha cậu rất dễ nhớ, bốn số cuối cùng là 1982. Đó là bởi vì cha Thẩm rất thích rượu Mao Đài năm 1982- loại rượu có bình sứ trắng, nắp hồng, trên nhãn viết “Nổi tiếng trong ngoài, Mao Đài Quý Châu”. Đầu tiên, cô đi nhìn một vòng quanh tầng hầm đỗ xe, quả nhiên thấy chiếc xe riêng kia đỗ ở đó, cha Thẩm vẫn chưa rời đi.

Biết vậy, Ủy Hải Lam liền chờ bên ngoài đại sảnh, cũng không đột ngột đi vào quấy rầy.

Gần lúc tan làm, bên trong có mấy người thông thả bước ra.

Ủy Hải Lam đứng ở đằng xa, ánh mắt của cô vẫn nhìn chằm chằm cửa đại sảnh. Nhanh chóng nhìn thấy Thẩm Vân Bằng đi ra, lúc này cô mới chậm rãi đi đến.

Cũng không có bảo vệ ngăn lại, thậm chí không có ai để ý đến cô.

“Bác Thẩm”

Tiếng gọi êm ái khiến Thẩm Vân Bằng dừng chân, thấy cô, ông nhất thời hơi bất ngờ, nhưng cũng không biểu lộ quá nhiều, “Lên xe rồi nói.”

Chiếc xe 1982 chở hai người qua dòng người đông nghịt qua lại không ngớt trên đường.

Ủy Hải Lam nhìn thẳng phía trước, xuyên qua cửa kính, thấy chiếc xe dần tới gần cột đèn tín hiệu giao thông. Khi âm thanh của cô hạ xuống một chữ cuối cùng, bánh xe cũng dừng lại, “...Bác Thẩm, cháu tuyệt đối hết lòng tuân thủ lời hứa.”

“Vi tình cảm trước kia của ta với ba cháu, ta sẽ giúp cháu lần cuối cùng này.” Rốt cuộc, Thẩm Vân Bằng lên tiếng, “Nhưng mà, đây là lần cuối cùng.”

Ủy Hải Lam nghiêng đầu cười nhẹ, “Cảm ơn bác Thẩm”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Hai cái bóng

Trước bữa cơm tối, người làm đã bày sẵn thức ăn ngay ngắn trên bàn.

Thường ngày bữa cơm tối của Ủy gia luôn có đủ cả chục món ăn. Vậy mà hôm nay, trên bàn chỉ có bốn món mặn một món canh đơn giản, có chút mộc mạc. Đại phu nhân luôn chỉ dùng cơm một mình, cho nên bên kia bàn chỉ có hai vị phu nhân ngồi đó ăn cơm. Hai vị tiểu thư còn lại của Ủy gia ngồi ở bên còn lại, im lặng dùng cơm. Khi ấy lại trùng hợp, nghe được tiếng va chạm của thìa với đồ sứ trong chảo, một tiếng ông ông vang lên.

Không nói chuyện trong lúc ăn cơm đã là quy củ bất thành văn của Ủy gia.

Ủy Hải Lam lẳng lặng vào phòng ăn, đến chỗ ngồi của mình rồi ngồi xuống, im lặng dùng cơm. Cô ăn rất ít, chỉ vài hóp đã đặt bát xuống, cử chỉ tĩnh lặng mà ưu nhã, dùng khăn lau nhẹ cánh môi, rồi đứng dậy rời đi. “Con ăn no rồi, mọi người cứ chậm rãi dùng bữa.”

Tam phu nhân và Ủy Thư Hoà sau khi dùng xong cơm tối, Tam phu nhân trong người hơi mệt mỏi, Ủy Thư Hoà dịu dàng đỡ mẹ lên phòng.

Trong phòng ăn chỉ còn lại Nhị phu nhân và Ủy Mặc Doanh, Nhị Phu nhân uống hết ngụm canh cuối cùng, cầm khăn ăn lau nhẹ môi, hiển nhiên là cũng dùng xong cơm rồi. Bà ngồi đối diện với con gái, dung nhan xinh đẹp cũng lộ ra mấy phần bất an, rốt cuộc không nhịn được mở miệng hỏi: “Mặc Doanh, Ủy gia chẳng lẽ cứ như vậy mà phá sản, con cũng vậy. Nếu con nhà đầu kia không chọn được chồng thì làm thế nào?”

Nhị phu nhân chờ cô thông thả ăn xong bữa, đã sớm sốt ruột.

Ủy Mặc Doanh không nhanh không chậm, yếu ớt nói: “Mẹ, mẹ yên tâm, Ủy gia sẽ không phá sản, con càng sẽ không để nó phá sản trong tay mình. Ông nội thích Hải Lam, nói nó là người thừa kế, nhưng mà cha vẫn chưa quyết định, người thừa kế Ủy gia là ai, vẫn còn chưa xác định. Mà cha sẽ không cho phép nhà chúng ta cứ như vậy mà phá sản, con cũng vậy. Nếu giao tất cả việc của công ty cho con ... con nhất định sẽ thu xếp tốt.”

“Được, đây mới là con gái ngoan của mẹ! Mẹ cũng muốn cho bọn họ được nhìn rõ một chút.” Nhị phu nhân lộ ra nụ cười hả hê, giống như đã đoán được cái ngày mà bà sẽ được mở mày mở mặt.

Ủy Mặc Doanh cũng cười, khuôn mặt tinh xảo toát lên vẻ lãnh diễm, cô vẫn như cũ là nữ vương cao ngạo, dường như đã nắm chắc phần thắng.

Xuân chưa đi mà hè đã đến, trong vườn rất yên tĩnh, hậu viện của Sắc Vi Uyển lại càng yên tĩnh hơn. Gió thổi từng cơn lạnh qua bụi cỏ, may mà mỗi đoạn đường đều có đèn đường chiếu sáng, nên trông nó mới không có vẻ âm trầm hoang vu như vậy. Chỉ là tiếng lá rơi xào xạc. Phía sau cánh cửa sắt nặng nề là một hầm băng trong lòng đất. Đại phu nhân rất thích những tượng băng nghệ thuật, nên đa số thời gian trong ngày đều ngồi trong căn hầm này.

Úy Hải Lam vừa đến hầm, một luồng khí lạnh trong nháy mắt đầy tới, Triệu nhân trùng hợp lại đang đi ra ngoài, bên trong hầm băng tuyết đầy trời, rét như cắt.

Triệu Nhân xoay người khoá lại cánh cửa sắt, không cho luồng khí lạnh thoát được ra ngoài. “Con đến đây làm gì?”

“Mẹ, bắt động sản trên tay mẹ”

“Con nghĩ cùng đừng nghĩ đến! Mẹ sẽ không cho con!” Triệu nhân lạnh lùng phản bác, không để cho cô thương lượng.

Úy Hải Lam im lặng, nhìn bóng lưng của bà càng lúc càng xa dần. Cô vội vàng bước theo sau bà.

Hai cái bóng nọ rớt cuộc vào lúc này cũng tựa sát vào nhau, rất thân mật.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Không ngờ

Dù Triệu Nhân có quả quyết từ chối cũng không làm Úy Hải Lam lung lay.

Thật ra thì Úy Hải Lam đã sớm biết kết quả, cô đoán bà sẽ không giao tài sản riêng của mình. Trong thời khắc nguy khốn này, hai vị phu nhân vẫn không giao tài sản riêng của mình ra, vậy có gì bà phải dâng hết tất cả mọi thứ của mình. Nhưng cô đã không biết phải làm sao nữa rồi, dù đã biết rõ kết quả, vẫn chủ động đề nghị với Triệu Nhân. Cô không cách nào có thể hiểu được, không thể hiểu, và cũng chẳng muốn hiểu. Cô chỉ nhủ với bản thân, ngủ một giấc đi, tỉnh lại mọi thứ sẽ tốt hơn.

Hai giờ chiều hôm đó, đám người của Tần tiên sinh lại đến rất đúng lúc.

Phần tài liệu kia lại lần nữa nằm trước mặt cô, Úy Hải Lam cầm lấy bút máy ký thật nhanh tên của mình, đem bán mảnh đất ở Thành Tây.

"Úy tiểu thư, hợp đồng sẽ chính thức có hiệu lực từ bây giờ, một tiếng sau khoản tiền sẽ được chuyển vào tài khoản của cô, xin Úy tiểu thư kịp thời kiểm tra xác nhận. Trong biệt thự Thành Tây nếu còn đồ dùng của cô, vậy xin cô hãy nhanh chóng thu xếp. Cô có thể thư thả thu dọn trong ba ngày, nhưng sau ba ngày đó, cô đã hết trách nhiệm. Úy tiểu thư còn có câu hỏi nào không?" Luật sư ở bên cạnh hỏi.

Từ đầu đến cuối, Úy Hải Lam chỉ hỏi một câu "Hôm nay tâm trạng của Tần tiên sinh tốt sao?"

Luật sư ngược lại sững sờ, thư ký ở bên cạnh hiểu ý liền lên tiếng. "Tần tiên sinh nói chỉ cần Úy tiểu thư ký vào là được rồi."

Úy Hải Lam gật đầu, sau đó cho người làm tiền họ ra về.

Sau đó cô liên lạc với cha Thẩm và Úy Mặc Doanh, trước thốt nhất ý kiến với Thẩm Vân Bằng, xong xuôi hết mới gọi cho Úy Mặc Doanh, cô chỉ vừa gọi một tiếng "Chị cả", chưa kịp dứt lời, cô đã bị giọng nữ mạnh mẽ của Úy Mặc Doanh lấn át. "Trùng hợp thật, chị vừa định gọi cho em, bây giờ em đến công ty ngay đi, chị có chuyện muốn nói với em."

Cả con đường vẫn thuận lợi như cũ, chỉ là lần này không có ai mạo hiểm lẩn quanh phòng của ban quản trị.

"Nhị tiểu thư." Cậu thanh niên vốn đang vui đầu xử lý tài liệu, nhìn thấy cô đến liền lập tức đứng phắt dậy.

"Không cần chào tôi đâu, anh còn bận việc mà." Úy Hải Lam dịu dàng đáp, giờ tay gõ cửa.

"Vào đi!" Chỉ nghe thấy một tiếng đáp vui sướng truyền ra, Úy Hải Lam nắm lấy nắm cửa đẩy cửa bước vào.

Phòng làm việc rộng lớn, dưới đất phủ đầy các tờ A4 nằm lộn xộn, khắp nơi đều có những xấp tài liệu chất đống. Không khí ở đây so với trước kia, chẳng tốt hơn là mấy, vẫn bừa bộn như cũ. Nhưng đột nhiên vang lên tiếng cười duyên khiến cô nghi ngờ liếc mắt nhìn quanh, cô lẳng lặng nghiêng đầu tìm kiếm, chỉ thấy trên chiếc ghế sa lon trong phòng khách, có một đôi nam nữ như đã quen biết từ lâu đang cười nói, bọn họ rất thân mật, vai kề vai ngồi bên nhau, cánh tay của người đàn ông nọ gác trên thành ghế sa lon, lại nhẹ nhàng, linh hoạt chạm vào người phụ nữ bên cạnh.

Người phụ nữ ấy dĩ nhiên là Ủy Mặc Doanh.

Mà gã đàn ông nọ lại khiến Ủy Hải Lam sợ hãi, cô neho mắt, khoe miệng nhếch cao, tràn đầy vẻ phẫn chấn, mạnh mẽ, anh cười xán lạn đến vậy, dưới ánh mặt trời giữa trưa lại chói mắt đến vậy.

"Đây hẳn là nhị tiểu thư của Ủy gia." Lôi Thiệu Hành cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Thừa kế hợp pháp

Ngoài dự đoán của Ủy Hải Lam, Lôi Thiệu Hành lại xuất hiện trước mặt cô, toàn thân mặc y phục màu đen thoát nhìn rất đắt tiền, áo khoác âu phục cũng không có cài nút, tùy ý mở rộng, bên trong là áo sơ mi trắng thất cả vạt màu xanh dương, màu sắc này gần giống với màu đen, làm cho người nhìn không phân biệt rõ. Áo sơ mi cũng buông lỏng hai nút áo, lộ đến xương quai xanh, một tay của hắn tùy ý đặt xuống ghế, từ góc độ này nhìn qua, hắn tuy có chút tùy ý không kèm chế được, nhưng lại thể hiện tác phong nhanh nhẹn, không mất uy nghiêm.

Nhìn hắn bây giờ, cùng với ngày đó ở Vạn Kinh là hai hình ảnh hoàn toàn trái ngược nhau.

Bên tai của cô văng vẳng lời nói lạnh nhạt đầy khách sáo của hắn, Ủy Mặc Doanh mỉm cười nói, "Cô ấy là Hải Lam, là em gái của tôi."

"Còn không mau tới chào hỏi Lôi tiên sinh." Ủy Mặc Doanh liếc nhìn Ủy Hải Lam vẫn đứng yên tại chỗ, mở miệng thúc giục.

Ủy Hải Lam bình tĩnh đi về phía bọn họ, mỗi một bước tới gần, đều giống như đi thăm tra. Nhìn kỹ người đàn ông kỳ quái này, vì sao lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này. Cô ngồi xuống đối diện bọn họ, cặp mắt vẫn như cũ trầm nhưng không thần sắc.

"Thì ra là Hải Lam tiểu thư, lần đầu tiên gặp mặt, chào cô." Lôi Thiệu Hành trầm giọng nói, rồi sau đó hướng cô đưa tay ra.

Ủy Hải Lam vẫn không nhúc nhích, Ủy Mặc Doanh khẽ thu nụ cười lại, rồi sau đó nhìn thấy Hải Lam rút cuộc cũng vươn tay ra cùng hắn bắt tay, lúc này mới khôi phục lại nụ cười, "Lôi tiên sinh, anh không cần khách khí như vậy, gọi Hải Lam là được rồi."

"Vậy thì gọi Lam Tiểu Thư đi, nếu không thì không thể phân biệt rõ Ủy tiểu thư là vị nào." Lôi Thiệu Hành nói.

Ủy Mặc Doanh cười cười, thật hài lòng khi nghe hắn nói như vậy, "Vậy được rồi, nghe theo Lôi tiên sinh."

Lôi Thiệu Hành thu nụ cười lại, ánh mắt quét tới, chỉ thấy Ủy Hải Lam trầm mặc không nói. Cái trán trơn bóng, Mái tóc dài tùy ý rơi ở hai bên khuôn mặt, tôn lên vẻ thuần khiết nguyên bản của khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò, nhỏ tựa như lòng bàn tay.

Bên cạnh Ủy Mặc Doanh vẫn đang chậm rãi nói về sự nghiệp của hắn, đôi mắt rất sáng, đôi môi lộ ra vẻ kiêu ngạo tán thưởng, cùng tôn vinh, "Hải Lam, hắn là luật sư Lôi Thiệu Hành, vừa từ Mỹ trở về, ở Mỹ có mở một văn phòng luật, gần đây mới trở về Xuân Thành. Lôi tiên sinh lần này trở về Xuân Thành, chủ yếu là muốn đem sự nghiệp từ nước ngoài chuyển dần về trong nước, sự nghiệp có thể càng thành công hơn nữa khi xây dựng ở đây, thật sự là khó có được, đây lại là Xuân Thành một nơi rất phát triển."

Ủy Hải Lam lẳng lặng nghe xong, cô tức cười nhưng chỉ nói một câu liền ngăn hết tất cả sự hưng phấn của Ủy Mặc Doanh, "Đại tỷ, có thể nói vào trọng điểm được chưa?"

Khuôn mặt Ủy Mặc Doanh chợt trầm xuống, vẻ xấu hổ tràn đầy trên mặt, cô nhìn chằm chằm Ủy Hải Lam không vui nói, "Nửa giờ trước, chị đã đem Cần Viên bán cho Lôi tiên sinh. Cho nên, Lôi tiên sinh bây giờ đã là chủ nhân của Cần Viên. Còn nữa, trong thời gian này Lôi tiên sinh thay mặt công ty xử lý tất cả những thủ tục về mặt pháp lý."

Ủy Hải Lam không tiếng động nhìn chăm chú Ủy Mặc Doanh, ánh mắt kia rõ ràng là rất trầm nhưng lại ngậm tố cáo.

"Có cái gì không hiểu thì xem tài liệu đi." Ủy Mặc Doanh đứng dậy lấy một phần tài liệu đưa tới trước mặt cô.

Ủy Hải Lam nhận lấy đọc kỹ, giấy trắng mực đen rất rõ ràng. Ngón tay của cô không tự chủ siết chặt trang giấy, làm một góc tài liệu bị nhăn nhúm. Ngẩng đầu nhìn về hắn, hắn vẫn giữ nụ cười châm biếm như lúc đầu, đôi mắt chăm chú dán chặt trên người cô.

"Lôi tiên sinh, chị tôi có lẽ đã quên mất một việc, cô ấy đã quên rằng tôi mới chính là người thừa kế hợp pháp của Uất gia, Cần Viên có bán hay không phải có sự đồng ý của tôi."

Chương 21: Bản di chúc

"Có chuyện gì vậy?" giọng nói Lôi Thiệu Hành lộ vẻ kinh ngạc, gương mặt cũng không biểu lộ điều gì, ánh mắt ngược lại quét về phía hai người.

Úy Mặc Doanh cũng không hề hốt hoảng, hiển nhiên đã sớm nghĩ tới cô sẽ nói như thế, cái cảm của Mặc Doanh dương cao, đôi môi đỏ mọng khẽ mỉm cười nói: "em gái, chỉ cho rằng người dễ quên là em mới đúng. Em hãy nhìn kỹ tập tài liệu trong tay đi rồi hãy nói, đừng chỉ nhìn vào trang đầu tiên, ngàn vạn đừng bỏ qua những trang phía sau, tờ quan trọng mới chính là trang phía sau đây."

Có một dự cảm xấu dâng lên từ đáy lòng, Úy Hải Lam không đáp lời... cô lật sang trang. Sờ sờ là hợp đồng mua bán Cần Viên, liên tiếp mười mấy tờ, cô lật xem, tầm mắt nhanh chóng lướt qua tất cả việc nhỏ không đáng kể, xem qua một lượt. Cho đến khi xem xong hoàn toàn bản hợp đồng mua bán, một văn bản chộp đập vào mắt, đây là một bản sao chép, hai chữ "Di chúc" cực kỳ kinh ngạc, chiếm hết tầm mắt cô, khiến cho cô không thể rời mắt.

Đây chính là bản sao chép "Di chúc" của ông nội Úy Quang Diễm để lại.

Thật ra thì năm đó Úy Quang Diễm cũng đã nói qua cho mọi người biết rằng mình có lập di chúc, khi đó ông đã rất yếu, nhưng ông cũng không hề tiết lộ một chút nội dung của di chúc, càng không để cho ai nhìn thấy phần di chúc này. Chỉ là trong bữa ăn tối, ông tuyên bố với mọi người rằng trừ Úy Hùng Khiêm ra thì còn có Úy Hải Lam sẽ là người thừa kế. Chỉ là một câu nói như vậy liền đủ phân lượng, mọi người trong lòng biết rõ, không dám nhiều lời, chỉ có âm thầm cắn răng giận dữ ghen ghét.

Mà giờ khắc này, phía trên bản di chúc ghi rõ các ý kiến phân chia và xử lý tài sản của Úy Quang Diễm.

Tất cả các phần tài sản, bao gồm các cổ phần công ty nhỏ, các vốn đầu tư cổ phiếu, các bất động sản, mấu chốt nhất chính là Cần Viên. Đưa ra tất cả các ý kiến xử lý tài sản cho mọi người trong nhà, toàn bộ giao cho con trai độc nhất là Úy Hùng Khiêm xử lý, không hề nhắc một chữ nào tới cô.

Úy Hải Lam lại nhìn thời gian lập di chúc, cũng chính là năm ông nội bệnh nặng qua đời.

Phía dưới của bản di chúc, có chữ ký xiêu xiêu vẹo vẹo, có cảm giác như đã cố hết sức mới làm xong, nhưng rõ ràng đây chính là bút tích của ông nội.

Chữ của Úy Quang Diễm, một nửa bên phải thường bị giãn lược, ông luôn có thói quen rút gọn, dựng thẳng Loan Câu sẽ chỉ kéo dài, Diễn Sinh vì ngại.

Nhìn chữ ký của ông nội, trong nháy mắt Úy Hải Lam cũng không muốn thừa nhận đây là sự thật, cái này không hề liên quan tới tiền bạc lợi ích, mà chỉ là tình thân nồng đậm không hề dính dấp một chút tạp chất nào cả.

"Nếu như còn có cái gì không rõ ràng, vậy em hãy liên lạc với bác Phương, bác ấy sẽ giải thích cặn kẽ cho em." Nụ cười Úy Mặc Doanh không che vào đâu được.

Mà người trong miệng cô chính là vị luật sư vẫn đi theo ông nội lúc ông còn sống, bác Phương đã theo ông hơn nửa đời người rồi.

"Không cần." Úy Hải Lam nhìn chằm chằm chữ ký yên lặng nói, trong đầu thoáng hiện lên hình ảnh cuối cùng của Úy Quang Diễm, ông đưa tay về phía cô, chưa kịp chạm tới mái tóc cô, liền rũ xuống, tiếng thở dài kia cho tới bây giờ cô cũng không thể nào quên.

"Lôi tiên sinh, đã không còn vấn đề gì nữa, tất cả còn lại xin nhờ vào anh rồi."

"Đâu có đâu có, Úy tiểu thư quá khách khí."

Hai người lại hàn huyên mấy câu, Úy Hải Lam nhẹ giọng nói: "Tôi đi trước."

Cô gấp tài liệu lại, đứng lên, Lôi Thiệu hành lúc này đang ngồi đối diện cô cũng đồng thời đứng dậy nói: "Đúng lúc tôi cũng có việc phải đi, Lam Tiểu Thư, tôi tiễn cô một đoạn."

Chương 22: Phương thức tiếp cận

Úy Hải Lam lườm anh, chậm rãi quay đầu lại. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, ánh mắt của hai người giao nhau trong không trung, nhìn vào đôi mắt đào hoa dài nhỏ của anh, đôi mắt phượng của cô mờ mờ, dường như thế giới quanh cô trong nháy mắt đã ngừng hết mọi hoạt động, cô cũng không lập tức nhận ra, gần như sững sờ, lại vừa giống như đang đang nghĩ, mà anh chỉ mỉm cười chờ đợi, nụ cười kia có thể nói là rất dịu dàng, dường như là một quý ông hoàn mỹ 100%.

“Tôi nghĩ không cần đâu, dù sao cũng không thuận đường, sợ là bất tiện, không cần phiền Lôi tiên sinh.” Úy Mặc Doanh sau một giây liền lên tiếng từ chối, tầm mắt hướng về phía trước, giọng cô có chút nặng nề. “Hải Lam, em tự gọi xe về đi.”

Đợi cô nói xong, Úy Hải Lam lại nói. “Cảm ơn Lôi tiên sinh tiễn tôi một đoạn.”

Mắt phượng của Úy Mặc Doanh tròn tròn, lông mày nhíu lên, cổ tình là không thể làm gì.

“Úy tiểu thư, có việc lại liên lạc, hẹn gặp lại.” Lôi Thiệu Hành nhỏ giọng đáp mấy câu với Úy Mặc Doanh ở bên cạnh, liền đứng dậy, đi về phía Úy Hải Lam, nói: “Lam tiểu thư, xin mời.”

Nhìn hai người một trước một sau ra khỏi phòng làm việc, Úy Mặc Doanh hừ lạnh một tiếng.

Từ lúc ở trong thang máy đến lúc lên xe, cả hai người im thin thít, nửa câu cũng chẳng nói với nhau.

“Lam tiểu thư đi đâu đây?” Lên xe, Lôi Thiệu Hành hỏi.

Úy Hải Lam đọc địa chỉ, cô muốn đến nhà thầy để học thêm.

Chiếc xe hơi màu đen, chỗ ngồi phía sau hết sức rộng rãi, tài xế không nói lời nào liền lái xe đi, mùi xe chiếm cứ một luồng khí lạnh, giống như là muốn ép người khác thở, bên tai là giọng nam trầm thấp. “A Dịch, bật nhạc đi.”

“Dạ, Lôi tiên sinh.” Tài xế Hà Dịch lập tức đáp, đưa tay nhấn nút mở.

Sau đó vang lên giai điệu khá êm tai, đó là một trong mười bài hát nổi tiếng ngày xưa “Bóng trắng”.

Úy Hải Lam nhận ra người diễn tấu khúc nhạc này chính là đại sư đánh đàn nhị nổi danh A Bình.

Úy Hải Lam biết được A Bình, chỉ vì ông nội và cha đều là người yêu thích nhạc dân tộc. Úy Quang Diễm rất thích câu nói “Ba cái không có” của A Bình, người nghèo không nghèo, người nghèo miệng không nghèo, người nghèo tên không nghèo. Cái gọi là không sợ quyền thế, không chịu thua, chính trực chính là ngụ ý của câu nói này. Úy Hùng Khiêm liền đem bút pháp Đan Thanh thần kỳ của ông nội treo ở thư phòng lớn, mỗi ngày chiêm ngưỡng, lúc nào cũng ghi nhớ.

“Thì ra Lôi tiên sinh cũng thích nghe bài hát của đại sư A Bình.” Úy Hải Lam rút cuộc cũng mở miệng trước, phá vỡ tình hình căng thẳng, trầm mặc này.

Chống cùi chỏ trên thành cửa sổ, Lôi Thiệu Hành chỉ nhìn lướt qua, hình như là con sông vây quanh bảo vệ thành, mặt nước gọn sóng, một màu xanh ngắt, một nhánh dương liễu phóng khoáng, tự nhiên rủ xuống mặt hồ, anh sâu kín nói. “Lam tiểu thư đây là đang tìm đề tài để tiếp cận tôi sao?”

Nụ cười trên mặt Úy Hải Lam nhạt nhẽo mà vô vị, cô thần nhiên trả lời. “Phương thức tiếp cận của tôi rất quê mùa sao? Thiếu sáng tạo nên Lôi tiên sinh vừa nghe đã biết rồi.”

Lôi Thiệu Hành cười khẽ một tiếng, ngón tay lặng lẽ đánh theo nhịp của tiếng nhạc dân gian, hai mắt nhắm lại nói: “Không phải vậy, tôi đang chờ Lam tiểu thư tiếp cận tôi đây thôi. Tiếp tục đề tài này, có thể khiến tôi cảm thấy hứng thú, đừng làm cho tôi chán ngấy nó. Nhưng mà tôi lại gửi gắm niềm tin, hi vọng của mình cho Lam tiểu thư, nghĩ đến sẽ muốn nổi bật, khiến tôi hết sức hài lòng.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Muốn biết sao

Úy Hải Lam không nghĩ nhiều, giọng nữ trong trẻo kết hợp với bài hát “Bóng trắng” u oán sầu bi nghe mới thật êm tai, “Không biết Lôi tiên sinh đã nghe qua chút chuyện vui của A Bình đại sư chưa?”

Lôi Thiệu Hành nghi ngờ nói. “Kể tôi nghe chút đi.”

“Trong thành Lương Khê có một địa chủ, người địa chủ này lại sát hại một nha đầu mười ba tuổi trong nhà mình, A Bình sau khi biết được, lập tức biến

câu chuyện ấy thành một màn biểu diễn, vạch trần hành động ác độc của người địa chủ ấy, kích thích sự phẫn nộ của dân chúng, người địa chủ kia sợ đến mức trốn đi hơn mấy tháng cũng không dám về nhà. Còn có một lần...”

“Ngừng!” Chuyện lý thú của cô còn chưa được kể hết, đã bị anh cắt lời, không hứng thú lắm nói “Cũng không phải là lớp giáo dục tư tưởng, không cần phiên Lam tiểu thư phải kiên trì phát huy tinh thần đâu.”

Úy Hải Lam lặng thinh, Lôi Thiệu Hành chợt nói thêm một câu. “Có chuyện gì ngăn không?”

Úy Hải Lam quét mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn theo cánh vật vút bay trước mắt, mở miệng lần nữa. “Ngày trước, có một con thỏ trắng nhỏ lạc đường trong khu rừng rậm, sau đó nó gặp được một con thỏ xám, liền hỏi đường con thỏ xám hỏi đường. Thỏ xám nói có muốn biết không? Vậy cho tôi ngủ một giấc đã.”

Lôi Thiệu Hành nhắm hờ mắt, lén liếc mắt nhìn cô.

“Con thỏ trắng nhỏ bất đắc dĩ phải đồng ý yêu cầu của thỏ xám, sau đó nó đi theo hướng dẫn của con thỏ xám được một đoạn, nhưng không may lại bị lạc đường, sau đó nó lại gặp phải một con thỏ đen, lại hỏi con thỏ đó đường về, thỏ đen lại hỏi muốn biết không? Vậy cho tôi ngủ một giấc đã.”

“Con thỏ trắng lại đồng ý với yêu cầu của nó, rốt cuộc cũng ra khỏi khu rừng rậm ấy.”

Anh nghe thấy không vui, chỉ cảm thấy nửa đường xe thắng lại. “Xong rồi?”

“Chuyện xưa vậy là hết, nhưng con thỏ trắng nhỏ đó sau đó không lâu liền mang thai. Tôi muốn hỏi Lôi tiên sinh, con thỏ trắng nhỏ đó cuối cùng đã sinh con thỏ con màu gì?” Úy Hải Lam hỏi.

Lôi Thiệu Hành nhìn chăm chú vào gương mặt nhỏ nhắn của cô, lông mày bên trái nhướng lên. Anh không biến sắc tiến lại gần cô, phun hơi thở nóng bỏng, ẩm ướt của mình. “Trắng sao?”

“Đoán tiếp đi.”

“Màu xám à?”

“Đoán nữa đi.”

“Vậy là màu đen.”

Úy Hải Lam lắc đầu một cái, Lôi Thiệu Hành nói: “Tất cả đều không phải? Vậy tôi đoán không ra rồi.”

Úy Hải Lam cũng chăm chú nhìn anh, ánh mắt của cô chợt loé lên, lông mi cũng khẽ run. Phía trước là một đường hầm, xe sau khi chạy xuống sườn núi liền vào đường hầm, lập tức tối om, chỉ có ánh sáng lớn phía trước. Anh chỉ nhìn thấy hình dáng mơ hồ, anh nhận thấy được khuôn mặt của cô ứng đỏ. “Muốn biết sao? Vậy cho tôi ngủ một giấc đã.”

Một hồi lắc lư, xe chạy qua đường hầm, đắm chìm trong ánh mặt trời.

Lôi Thiệu Hành nhìn cô mỉm cười, mà cô đang ngồi ngay ngắn, từ gáy cổ đến lưng thẳng tắp, đôi tay khẽ chạm vào đầu ngón tay đặt ngang trên đùi.

Lại rơi vào yên lặng, nhưng bài hát u oán sầu bi kia lại đổi thành sầu triền miên.

Cho đến khi xen dừng trước chung cư, Úy Hải Lam mới mở miệng nói một tiếng “Cảm ơn” rồi xuống xe.

Tay của cô đang bám chặt lấy cửa xe, trong nháy mắt có một lực tay vòng ôm lấy eo cô, chỉ nhẹ nhàng kéo lại một chút, cô đã gần như nằm gọn trong ngực, Lôi Thiệu Hành cúi đầu nói. “Bây giờ xem như là đang trên tôi sao?”

.....

*A Bình: tên thật là Hoa Ngạn Quân (1893-1950), một nghệ sĩ khá nổi tiếng trong giới nhạc dân gian Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Ngủ một giấc

Úy Hải Lam đưa tay ngăn lại khoảng cách của hai người, không để lại dấu vết của làn thân mật đột ngột này, bình tĩnh nói. “Lôi tiên sinh, tôi nghĩ là anh hiểu lầm rồi, tôi chỉ đang kể chuyện cười thôi.”

“Chuyện cười à?” Lôi Thiệu Hành sắc bén bắt được những cử động nhỏ của cô, ôm chặt lấy cô hơn.

“Ừm, chỉ là chuyện cười, chẳng lẽ không buồn cười sao?” Úy Hải Lam nhẹ giọng hỏi, cố gắng muốn nói chuyện để phân tán sự chú ý của anh. “Tôi nghĩ là rất ý nghĩa, Lôi tiên sinh sẽ thích.”

Bàn tay to lớn của anh vòng quanh eo cô, lòng bàn tay ấm áp chỉ cách chiếc áo bông mỏng càng lúc càng nhìn rõ, khiến cho cô khẽ nheo mắt. Lôi Thiệu Hành im lặng nhìn cô, trước mắt là gương mặt căng đầy sức trẻ, bình tĩnh, tự nhiên, cặp lông mày này, đôi mắt này, cái mũi này, ánh mắt anh đều nhất nhất lược qua, cuối cùng dừng lại ở hai cánh môi hồng của cô, màu hồng này cực kỳ giống với hoa đào rực rỡ nở rộ vào mùa xuân ấm áp, hoa so với người đẹp, người còn yêu kiều hơn hoa.

“Rất buồn cười, cũng thật ý nghĩa.” Hai mắt anh như tụ, chợt dừng một tiếng. “Chẳng qua tôi càng muốn biết, con thỏ trắng nhỏ kia rốt cuộc đã sinh ra con thỏ con màu gì thôi.”

Úy Hải Lam không tự chủ được liền ngửa đầu về phía sau, tay trái của anh nhẹ nhàng nâng gương mặt nhỏ nhắn của cô, ngón cái vuốt ve làn tóc đen của cô, đầu ngón tay chạm vào da thịt của cô, lập tức phá vỡ bầu không khí bình yên lúc này, giọng của anh gần đến lạ lùng, gần như là muốn gặm, cắn vành tai cô. “Không phải cho cô ngủ một giấc sao, thời gian, địa điểm, tất cả đều do cô quyết định.”

Tay của anh trượt xuống, không biết từ lúc nào lấy ra tấm danh thiếp, lại cầm lấy đôi tay mềm mại của cô, quả nhiên làn da của cô trắng nõn nà, nhẵn nhụi mềm mại. Khi anh cầm tấm danh thiếp trong tay, lặng lẽ nhét vào lòng bàn tay của cô, nhẹ nhàng nắm chặt lại, lưu luyến khiến cô nắm chặt. Cô cảm nhận được ngón tay anh, từng ngón, từng ngón, thon dài thanh mảnh, tự nhiên có lực. Đột nhiên giật mình một cái, nảy ra một ý nghĩ đáng sợ.

Nếu bị đôi tay này bóp cô, nhất định sẽ bị bóp chết.

“Đây là danh thiếp của tôi.” Anh anh tuấn cả trong lời nói, ngừng một chút, lại đồng thời áp sát lại gần, Úy Hải Lam thu hồi suy nghĩ, trước mắt hoảng hốt, đôi môi ấm áp của anh nhẹ nhàng, linh hoạt đập xuống gò má phải của cô, phần da thịt vừa bị anh sờ qua trong nháy mắt giống như bị thiêu đốt, nóng rực vô cùng.

Cho đến khi xuống xe, bên tai Úy Hải Lam vẫn còn vang vọng lời nói cuối cùng của anh. “Nghĩ xong, nhớ gọi cho tôi.”

Ngồi trong nhà nghe giảng bài, cô an tĩnh ngồi phía sau trong góc. Bài học vẫn còn đang tiếp tục, cô lặng lẽ lấy tấm danh thiếp kia ra xem. Tờ giấy đã hơi nhăn nheo, cô nắm lấy một góc, một chuỗi số đập vào tầm mắt, cũng không phải số liên lạc trực tiếp của anh, nhìn qua cũng biết là của thư ký hoặc của thuộc hạ.

Sau khi tan lớp, Úy Hải Lam định thu dọn đồ đạc rời đi.

Một đám bạn học nói thầm nho nhỏ với nhau, xui xẻo là nhân vật được nhắc đến chính là cô.

“Mọi người biết không? Cô ta muốn mở tiệc chọn chồng đấy!”

“Chọn chồng? Bộ sợ mình ế, không gả đi được hả? Vậy mà cũng khoe khoang làm gì!”

“Tớ nghe nói nhà cô ta sắp phá sản rồi!”

Úy Hải Lam dường như không nghe thấy, bỏ bài thi vào túi xách, lấy tay kéo tay Đinh Đình đứng dậy. “Tớ đi trước, hẹn gặp lại.”

Những người kia cười xấu hổ, phụ họa một tiếng. “Hẹn gặp lại.”

Úy Hải Lam mỉm cười xoay người, nghĩ thầm tai thính cũng không phải là chuyện tốt.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Sai hẹn

Úy Hải Lam không thể suy tính nhiều, chuyện đã đến nước này, cô không còn lựa chọn thứ hai.

Cô nhấn một tin nhắn hỏi thăm Viên Viên. Nơi này đông người, lúc này chắc Viên Viên vẫn đang đi học, cô liền ngồi xuống bên chò nha ga đợi. Một lúc sau, điện thoại di động rung lên, một tin nhắn đến. Ấn đọc tin, cô khẽ cười. Đang định thoát khỏi hộp thư đến, ánh mắt cô chợt quét thấy một tin nhắn đã đọc.

Là tin nhắn Viên Viên gửi tới từ lâu.

Tấm hình nhỏ không cách nào nhìn rõ, đằng sau còn có một chuỗi dấu chấm than kèm theo.

Thì ra là anh ta.

Úy Hải Lam đột nhiên cảm thấy thế giới này thật nhỏ, cho nên như vậy mới có thể gặp phải. Ngón tay bấm một phím, xác nhận đã xóa, lúc này cô mới lấy tấm danh thiếp ra, nhìn dãy số rồi bấm. Một người phụ nữ nghe máy, giọng nữ ngọt ngào chào hỏi, khiến cho cô có ảo giác, nghe điện là thiết bị ghi âm sẵn. Đối phương rất chuyên nghiệp nói: “Xin chào, tôi là Vương San- thư kí của Lôi tiên sinh, Lôi tiên sinh hiện không thể nghe điện thoại, có việc xin nhắn lại, tôi sẽ chuyển lời đến anh ấy.”

“Xin chào, tôi là Úy Hải Lam, xin chuyển lời tới Lôi tiên sinh, sáu giờ chiều tôi chờ anh ta tại quảng trường Hòa Bình.”

“Vâng, Úy tiểu thư, tôi sẽ thay cô chuyển lời.”

“Cảm ơn.”

“Không có gì, hẹn gặp lại cô.”

Cô thư ký vô cùng lễ phép lịch sự, Úy Hải Lam âm thầm tán thưởng, quay đầu thấy một chiếc xe buýt đang chạy tới, cô đứng dậy một mình lên xe.

Úy Hải Lam ở quảng trường chờ đến khoảng bảy giờ, sắc trời đã tối dần. Mới đầu khi cô đến quảng trường vẫn vô cùng ồn ào náo nhiệt, sau đó dần yên lặng, đến bảy giờ lại có hoạt động khiêu vũ buổi chiều, tiếng người huyền ảo, nhưng người kia vẫn không xuất hiện. Trước mắt người đến người đi qua lại không dứt, tất cả náo nhiệt như vậy đều không liên quan đến cô. Cô ngồi trên ghế ăn miếng bánh bao cuối cùng, đứng dậy ném khăn tay vào thùng rác, từ từ đi khỏi quảng trường.

Đèn đỏm trong biệt thự Cẩn Viên sáng trưng, khiến người ta kinh ngạc.

“Nhị tiểu thư, cô ăn cơm chưa? Phu nhân và tiểu thư đều đang ở phòng khách ạ.” Lời nói càng khiến cô kinh ngạc, Úy Hải Lam trả lời một câu “Ăn rồi”, trong lòng có nghi ngờ, người làm lại nói, “Đại tiểu thư mời khách đến nhà ăn cơm tối.”

Mơ hồ đoán được là ai, Úy Hải Lam đi đến phòng khách.

Mọi người trong nhà trừ Úy Thư Hòa theo trường học tổ chức đi chơi xuân, tất cả đều đông đủ. Cho dù là đại phu nhân Triệu Nhân cũng không ngoại lệ. Bốn người phụ nữ ngồi quanh một người đàn ông trên ghế salon nói cười. Anh ta chỉ mặc áo sơ mi, vẫn bộ lúc chiều, áo vest móc ở trên giá treo bên kia. Mọi người trong phòng đều ngẩng đầu nhìn vào cô, anh ta cũng đồng thời ngẩng đầu lên, không nhanh không chậm, thoáng cười như cũ, âm áp, hiền hòa.

Úy Hải Lam nở nụ cười, đôi mắt trống rỗng kia bỗng chốc sáng như minh châu, hiện lên một đốm lửa, trong nháy mắt lại tắt, “Vừa rồi nghe nói chị cả mời khách, thì ra là Lôi tiên sinh.”

“Lam tiểu thư, muộn như vậy mới về học, thật vất vả.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Khi nào rảnh rồi

Úy Hải Lam chỉ cười không nói, đi thẳng đến ngồi xuống bên cạnh Triệu Nhân. Ánh mắt cô bình tĩnh nhìn về phía trước, không kiêu ngạo không siểm nịnh nhìn thẳng vào mặt anh. Anh đã sớm thu hồi tầm mắt, thân mật nói chuyện với Úy Mặc Doanh bên cạnh, giọng nam rất nhỏ như có như không truyền đến, sau đó thấy Úy Mặc Doanh lặng yên khẽ gật đầu, mờ miệng nói, “Lôi tiên sinh muốn đi thăm Cẩn Viên một chút, dì cả, mẹ, dì ba, mọi người đi nghỉ trước đi, con đi cùng với Lôi tiên sinh được rồi.”

“Cũng được, vậy con đi cùng với Lôi tiên sinh, Lôi tiên sinh cứ tự nhiên.” Tam phu nhân phản ứng nhanh nhất, chỉ muốn rời đi nhanh một chút.

Đại phu nhân ngồi yên này giờ rốt cuộc có chút biểu tình, mỉm cười với anh ta.

Ngược lại nhị phu nhân tươi cười rạng rỡ, thấy con rể tương lai như vậy, hận không được hỏi han ân cần hơn, “Lôi tiên sinh cần gì cứ nói, nhất thiết đừng khách sáo.”

“Vậy tôi sẽ không khách sáo.” Lôi Thiệu Hành cười gật đầu, hứa theo lời nói của bà.

Úy Hải Lam nghe bọn họ lời qua lời lại, chỉ cảm thấy nụ cười của người đàn ông trước mắt vô cùng giả dối. Bây giờ anh ta đã là chủ nhân mới của Cẩn

Viên, cần gì bày ra bộ dáng nhún nhường như vậy, khiến người ta tưởng rằng anh ta hiền hòa gần gũi. Đâu biết bên trong vẻ ngoài phong độ đó lại cất giấu một con người vô cùng lạnh lùng tàn nhẫn. Điều này khiến cho cô vô cùng tò mò và càng chỉ muốn trốn tránh.

“Chị cả, em cũng ở lại cùng Lôi tiên sinh đi thăm Cẩn Viên.”

Nhị phu nhân cười, không muốn để cô ở lại, “Hải Lam, con còn phải học bài, Lôi tiên sinh để chị cả con tiếp là được rồi.”

“Dì hai, con đã học xong rồi. Dì yên tâm, tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến học tập.” Ủy Hải Lam dịu dàng nói.

Nhị phu nhân không thể phản bác, kể từ khi Ủy Hải Lam đi học, nhiều lần đứng thứ nhất các cuộc thi, bao năm rồi vẫn giữ vững như thế chưa từng thay đổi. Cho dù là con gái Ủy Mặc Doanh thông minh của bà cũng chưa đạt được thành tích như vậy. Có lẽ chính bởi vì phần thiên tư hơn người này, con bé mới được ông nội cưng chiều yêu quý như vậy.

Lôi Thiệu Hành dường như rất quan tâm hỏi, “Thật không ảnh hưởng?”

“Tất nhiên, huống chi lúc chiều Lôi tiên sinh tiễn tôi một đoạn đường, bây giờ tôi đi cùng Lôi tiên sinh cũng là nên làm.” Ủy Hải Lam thân nhiên nói, mọi người mới biết thì ra họ đã quen nhau rồi.

Tất cả đều đứng dậy, Ủy Mặc Doanh nói: “Lôi tiên sinh, tôi dẫn anh đi quanh viên một chút.”

Ban đêm gió mát khẽ thổi, phía trước là hai dáng người sóng vai nhau. Ủy Mặc Doanh dẫn Lôi Thiệu Hành đi trên con đường đá cuội, đường nhỏ và hẹp, cho nên chỉ có thể đi hai người, Ủy Hải Lam yên lặng đi theo sau. Hai người trước mặt nói cười liên tục, có vẻ ở cùng nhau rất hòa hợp.

Chợt có người làm từ sau chạy đến, thở hồng hộc nói, “Đại tiểu thư, cô có điện thoại, nói là việc gấp.”

“Tôi đi nhận điện thoại một lát rồi trở lại.” Ủy Mặc Doanh dù hơi cáu, khuôn mặt vẫn rất ngọt ngào, “Hải Lam, em tiếp Lôi tiên sinh nhé.”

Giày cao gót lộp cộp đi xa, đổi thành hai người bọn họ cùng nhau bước chậm, chỉ là có chút khoảng cách, bước chân cũng không đồng đều.

Ủy Hải Lam nhẹ nhàng hỏi, “Không biết Lôi tiên sinh khi nào thì rảnh rồi?”

“Việc này nên hỏi thư ký của tôi.” Lôi Thiệu Hành không quay đầu lại, giắt ánh trăng mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Cầm tú thanh y

Chít, chít, chít, tiếng côn trùng vang như tiếng nhạc, đêm an tĩnh thêm chút ồn ào.

Hai người ăn ý cùng im lặng, thân hình cao lớn của Lôi Thiệu Hành phủ xuống một bóng đen to lớn, đè lên bóng dáng gầy nhỏ của cô. Phía trước là một biệt uyển, yên lặng tĩnh mịch, bên đó có hồ sen, nước biếc chảy quanh cả khu vườn.

“Đây là nơi nào?” Anh đột nhiên nhói, âm thanh biếng nhác.

Ủy Hải Lam nhìn theo ánh mắt chỉ nơi biệt uyển của anh, “Đó là Thanh Y Viên.”

“Thanh Y”

“Lấy ý từ ‘Điều mê lâu cổ chi hòa bành tuần’, Kỳ thụ kinh niên khai cầm tú, Châu liêm nhập hạ ánh thanh y.”(1)

“Ồ, rất có ý nghĩa, ai ở vậy?” Anh khẽ cười hỏi thăm.

Nụ cười của anh khiến cô cảm thấy có một chút mĩa mai châm chọc, “Ông nội đã mất của tôi.”

Đến trước Thanh Y Viên, hai người cùng dừng bước. Ủy Hải Lam khẽ liếc về phía anh ta, về mặt anh mỏng lưng, che lấp ánh trăng bạc, cô tưởng anh chỉ muốn đi vào xem một chút, không ngờ đợi một lúc lâu anh vẫn đứng chân không đi. Gió thổi phất qua, tiếng hít thở cũng có thể nghe rõ, anh từ từ mở miệng, khoan thai nói, “Khu vườn đã già quá rồi, cũng nên theo người về đất.”

Ủy Hải Lam chưa nói gì, Ủy Mặc Doanh đã nhanh chóng quay trở lại.

“Lôi tiên sinh, anh từ từ đi thăm, tôi hơi nhức đầu, đi nghỉ ngơi trước.” Ủy Hải Lam xin lỗi nói.

Lời của cô vừa hay hợp ý Ủy Mặc Doanh, chỉ mong cô mau chóng rời đi, “Nếu nhúc đầu thì em nhanh đi nghỉ đi.”

Ủy Hải Lam gật đầu chào hai người, xoay mình rời đi.

Mà ánh nhìn chăm chú đằng sau, khiến lưng cô như bị kim chích.

Lời nói kia, khiến cô không thể ngủ yên.

Mới sớm hôm sau đã tỉnh lại, Ủy Hải Lam liên lạc với vị thư ký kia. Cô vừa nói tên mình ra, đối phương đã đọc địa điểm.

Đó là nơi duy nhất ở Xuân Thành được khen là “khách sạn sáu sao”, khách sạn Trung Hoa Star.

Người tới trước gặp cô là thư ký Vương San.

Vương San để tóc ngắn ngang vai, tác phong làm việc nhanh nhẹn mà ôn hòa, sau khi tự giới thiệu liền đưa cô đi đến gian phòng đã chọn.

Tầng hai mươi tám, biển mây bông bồng ngoài cửa sổ sát đất, sừng sững với trời cao.

Ủy Hải Lam từ từ đi vào trong phòng, nhìn quanh bốn phía, cũng không thấy người kia.

“Ủy tiểu thư, Lôi tiên sinh còn có việc, cô chờ ở đây trước.”

“Được.”

“Ủy tiểu thư, mời cô đi tắm.” Vương San nói rồi đi đến chiếc bàn, cầm quần áo đã sớm chuẩn bị đưa cho cô, “Đây là quần áo để thay.”

Đó là một chiếc váy tơ tằm màu đen, chất liệu thượng hạng, nhìn qua cũng biết là hàng hiệu. Cổ chữ V khoét sâu, thiết kế không tay, lại thêm viền tơ trang trí, lộ vẻ quyến rũ xinh đẹp.

Cô khẽ cau mày.

Bộ đồ ngủ này quá mức hở hang.

Ủy Hải Lam hiểu nó có ý gì, Vương San lại nói, “Ủy tiểu thư, Lôi tiên sinh đã nói, nếu cô không chờ được thì có thể đi, anh ấy không miễn cưỡng.”

(1): Có thể hiểu là: “Cây xanh nở rộ như gấm đẹp, Rèm châu hạ xuống ánh gọn xanh.”

(Cảm ơn bạn Q đã dịch giúp)

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Con mèo ham ngủ

"Không sao, tôi có thể chờ."

Ủy Hải Lam nhận lấy hộp quần áo trong tay cô, khẽ mỉm cười, rồi sau đó hướng phòng tắm đi tới. Cô mở cửa phòng tắm, thuận tay đóng lại. Ngẩng đầu nhìn lên, không khỏi thờ dài phòng tắm này thật là quá xa xỉ. Vòi phun hoa sen bằng vàng, bồn tắm dát vàng, bồn rửa tay bên cạnh cũng bằng vàng, nơi kim quang lấp lánh, thật là cuốn vàng tới cực điểm. Cô yên lặng đi tới bồn tắm coi bỏ đi y phục, nhưng mặt lại không chút thay đổi.

Đoán được hẳn không thể trở về nhanh như vậy, Ủy Hải Lam tắm rất chậm, hoàn toàn hưởng thụ lần đầu tiên ngâm mình trong bồn tắm. Tắm xong, cô mặc vào bộ đồ tơ tằm màu. Đứng nhìn mình trong gương, vừa xa lạ vừa quen thuộc. Mái tóc dài còn nhỏ nước, rớt xuống đầu vai thành vệt ướt. Cô luôn luôn không thích lau khô tóc, cứ để cho tóc khô tự nhiên.

Ủy Hải Lam đưa tay sửa tóc lại một chút, ngón tay xuyên vào bên trong tóc, từ chính giữa vạch hai bên.

Trong phòng, vị thư ký tiểu thư Vương San cũng không thấy bóng dáng đâu.

Ủy Hải Lam liếc nhìn đồng hồ treo tường, sắp mười một giờ. Rảnh rỗi tới nhàm chán, cô mở Tivi, cầm lấy gối ôm đi về phía bệ cửa sổ sát đất. Nhẹ nhàng linh hoạt nằm xuống, sinh hoạt bình thường giống như ở trong nhà. Ngón tay ấn dò kênh lung tung, màn hình tivi không ngừng nhấp nháy, chợt dừng lại ở kênh âm nhạc.

Trong màn hình là hình ảnh hỗn loạn, âm thanh to đánh thẳng vào màng nhĩ, thúc đẩy cảm xúc mãnh liệt.

Đây là ban nhạc Rock and Roll đến từ California Mỹ.

Úy Hải Lam tăng âm lượng điều chỉnh tới mức cao nhất, hộp điều khiển tivi tiện tay đặt tới mặt, thoải mái nhắm hai mắt lại. Hô hấp của cô dần dần vững vàng, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Ánh mặt trời vốn rực rỡ chói mắt, rồi sau đó từ từ đi dần về phía tây, rèm cửa sổ bằng lụa màu trắng, lười biếng đung đưa, cũng trở nên dịu dàng.

Người đang ngủ say nên không biết, cửa phòng từ từ được mở ra, càng không biết có người tiến tới gần.

Giờ phút rơi vào mắt Lôi Thiệu Hành là hình ảnh rất đẹp rất mê người.

Màu đen tơ tằm dán chặt vào cơ thể ẩn hiện những đường cong lung linh, trước ngực lộ ra hình ảnh thật đẹp, tư thế nằm nghiêng khiến cho khe rãnh giữa hai quả đào hiện ra, thế nhưng cô lại lớn mật không mặc áo ngực. Bộ váy ngắn vì tư thế nằm ngủ như vậy mà cuốn lên tới bắp đùi, làn da trắng như tuyết đôi chân cân xứng tùy ý, làn da cực kỳ láng mịn. Tóc dài che nửa gương mặt, một nửa khuôn mặt kia đỏ hồng, cô giống như là một con mèo ham ngủ.

Trên tivi vẫn bật kênh ca nhạc, tiếng đàn violin rất du dương.

Cảm thấy có hơi thở khác thương quanh mình, Úy Hải Lam từ từ tỉnh lại. Mở mắt ra, chỉ cảm thấy trước mắt có ánh sáng thoáng qua, cô vội nhắm mắt lại vuốt vuốt.

"Đã tỉnh rồi hả?" Đinh đầu vang lên giọng nam đậm đà, Úy Hải Lam còn vuốt mắt tư thế nửa nằm nửa ngồi.

Cô rút cuộc buông tay ra, ngẩng đầu lên nhìn hấn, nhẹ nhàn "Ừh" một tiếng, khàn khàn dễ nghe.

Bị bóng đen trước mắt bao trùm, ý thức của Úy Hải Lam cũng dần tỉnh táo lại, cô nhìn thấy hấn khom nửa người, còn tay hấn đưa lên cầm một lọn tóc của cô, theo sợi tóc kéo lên. Cô kinh ngạc nhìn nhìn hấn, nhất thời không có phản ứng.

"Ngủ như một con mèo." Lôi Thiệu Hành nhỏ giọng nói, cầm lọn tóc của cô đưa lên mũi tham lam ngửi nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Điều kiện kết hôn

Không cần lại hành động cột nhả của hấn, Úy Hải Lam chỉ mở to mắt, không nói một lời. Mái tóc đã rất khô, có lẽ là do phơi nắng quá lâu, có chút rối bù xốc xếch. Trên người của cô tỏa ra mùi thơm dễ ngủ của sữa tắm, tóc có một mùi thơm nhẹ của hương táo, và không hề ảnh hưởng đến đồ tắm của khách sạn. Cô mở to hai mắt, giống như sự hồi đáp không tiếng động không âm thanh.

Lôi Thiệu Hành lại hỏi, "Đầu còn đau không."

Cô nhẹ lắc đầu.

Tay của hấn chợt buông ra, một ít tóc bị hấn nắm chặt rơi xuống giữa không trung, rù ở trước ngực cô, Lôi Thiệu Hành đứng thẳng người, cúi đầu liếc nhìn cô nói, "Coi hết ra nằm trên giường đi."

Úy Hải Lam chỉ sợ run một giây đồng hồ, từ bệ cửa sổ dưới đất đứng lên, rồi sau đó hướng phòng ngủ thẳng tắp đi tới.

Một lát sau, có người đẩy cửa phòng bước vào.

Cô quả nhiên nửa nằm ở trên giường lớn, cái chăn màu trắng ngà che tới trước ngực của cô, đôi tay mảnh khảnh nắm chặt mép chăn, quần dài màu đen bị vứt ở ghế sofa bên cạnh. Mái tóc dài mượt như tơ lụa bị gạt ra phía sau cổ, phơi bày đầu vai bóng loáng cùng xương quai xanh hấp dẫn, giống như trở về cổ đại phi tử chờ vương tử đến cung chiều, xinh đẹp yên tĩnh, trừ bỏ vẻ mặt quá mức bình tĩnh kia, thêm một chút e lệ mừng rỡ lúc được hầu hạ vương tử, thì tất cả sẽ trở nên rất hoàn mỹ.

Úy Hải Lam cũng đồng thời ngẩng đầu nhìn người đang đi tới, không khỏi có chút kinh ngạc.

Người tới cũng chính là người mới vừa biến mất thư ký Vương San.

Vương San mỉm cười nói, "Úy tiểu thư, mời cô thay đổi y phục đi ra ngoài."

Lông mi Úy Hải Lam nhẹ chau lại, không nhìn đến Vương San, cầm quần áo lên mặc lại. Vương San lại mở tủ quần áo ra, treo áo ngủ lên sau đó giúp cô lấy thêm áo khoát, "Úy tiểu thư, coi chừng bị lạnh."

Vừa ra khỏi phòng ngủ, Úy Hải Lam chạm mặt mấy người đi ra khỏi phòng khách. Vương San đưa tay ra hiệu xin mời, cô chậm chậm đi tới đại sảnh.

Lôi Thiệu Hành trong tay cầm một ly rượu đỏ, ngồi ngay ngắn ở trên ghế sofa vuốt vuốt. Mấy người kia đứng ở sau lưng hắn, còn hắn âu phục giày da, hai chân téo nguẩy, mũi giày da sáng bóng. Vương San đi tới bên cạnh hắn, nói nhỏ vào tai hắn, hắn không ngẩng đầu, nhưng biểu tình có vẻ chấp nhận, sau đó Vương San xoay người nói, "Úy tiểu thư mời ngồi."

Úy Hải Lam ngồi xuống ghế sofa đối diện hắn, Vương San nhận lấy tài liệu trong tay hắn đưa lên, "Mời cô xem qua."

Úy Hải Lam nhận lấy tài liệu, yên lặng xem

Rất nhiều điều khoản bất công, quả thực là buồn cười không thể tưởng. Không thể tưởng đây là cách đối xử của con người, nhưng tiền đề lại là kết hôn.

Lôi Thiệu hành để ly rượu xuống từ từ đứng dậy. Hắn đi về một phía, cầm phi tiêu nhắm ngay đĩa quay ném mạnh, giọng nam trầm thấp đột ngột vang lên, "Không đồng ý thì cắt ngay lập tức."

Úy Hải Lam cũng không đi, "Tôi chỉ có một điều kiện, đó là Cẩn Viên."

Phi tiêu trong tay được ném mạnh ra, trúng ngay hồng tâm, Lôi Thiệu Hành từ từ xoay người lại, đem đầu của cô nâng lên đối mặt hắn, "Nghe nói cô cử hành buổi tiệc chọn chồng."

"Tôi sẽ hủy bỏ."

"Rất thẳng thắn, làm đi, nhớ làm cho xuất sắc một chút?" Hắn tà tà cười một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Ra nước ngoài

Úy Hải Lam lơ mơ mà nhìn anh, quả thật không hiểu đây là ý gì.

Chẳng lẽ muốn cô gả cho anh nhưng lại vẫn tổ chức bữa tiệc chọn chồng sao?

Lôi Thiệu Nhất định quay đầu lại, liếc ánh mắt, một bên thuộc hạ lập tức tiến lên bật một chiếc đĩa đã được chuẩn bị sẵn. Mà trong tay của anh lại phóng một cái phi tiêu, neo lại con mắt trái nhắm ngay hình, tán mạn hỏi, "Cô nghĩ đi nơi nào kết hôn."

Đầu óc một mảnh trống không mờ mịt, bên tai vang lên lời nói của người đàn ông, Úy Hải Lam rũ mắt nhẹ giọng nói ra, "Lôi tiên sinh quyết định là tốt rồi."

Tiếng nói vừa ngừng đồng thời, chiếc phi tiêu như mũi tên bắn về phía đầu đĩa, khiến chiếc đĩa kia rơi lại trên bàn.

Lôi Thiệu Hành một tay cầm vào túi quần tây, đứng tại chỗ nhìn đĩa quay dần dần dừng lại. Trên mặt chiếc đĩa kia in hình bản đồ thế giới được thu nhỏ, mà vị trí phi tiêu cắm vào, gần tới Địa Trung Hải, anh vừa hỏi, "Trên bản đồ vị trí bên trái Địa Trung Hải là thuộc quốc gia nào."

Hiểu biết địa lý không làm khó được cô, Úy Hải Lam bật thốt lên, "Italy."

Đối với sự thông tuệ của cô, anh cũng không cảm thấy kinh ngạc, vẻ mặt thường thường tiếp tục hỏi, "Vậy có những thành thị nào gần đây."

"La Mã, Milan, Napoli, Turin....." Cô tổng hợp lại danh sách các thành phố gần đấy nhóm lại, "Đại khái chính là những chỗ này."

"Tại sao không có Venice?" Ánh mắt tà tà quét về phía cô, Lôi Thiệu Hành sắc bén hỏi.

Mười thành phố lớn, duy nhất lại không nhắc tới thành phố cuối cùng này.

Úy Hải Lam thân nhiên trả lời, "Quên."

"Thật sao?"

"Ừ."

"Cô cảm thấy Milan như thế nào?" Lôi Thiệu Hành cũng không cố ý hỏi tới, lập tức vòng vo đề tài.

Milan, là nơi được thế giới công nhận có những kiến trúc đặc sắc, là một trong những thành thị có sức ảnh hưởng rất lớn.

Cái thành phố kia, là một thành phố hoa mỹ như trong mộng mà không thể với tới.

Úy Hải Lam nhẹ giọng nói ra, "Rất tốt."

"Thích?"

"Đúng."

Lôi Thiệu Hành nghiêng đầu nhìn về Vương San, trầm giọng ra lệnh, "Vương bí thư, sắp xếp chuyến bay đi Venice trong thời gian sớm nhất."

"Dạ, Lôi tiên sinh." Vương San lên tiếng.

Tất cả tới đột nhiên như thế, vội vàng không kịp chuẩn bị, Úy Hải Lam không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại về nhà nói láo mình hôm nay ở tại nhà của Viên Viên. Lại sợ lời nói dối bị phát hiện, cũng gọi cho Viên Viên dặn dò. Viên Viên bứt dứt không thôi, cô còn chưa kịp hỏi rõ nguyên nhân, thì chỉ vài ba lời điện thoại đã bị ngắt. Dàn xếp xong, Vương San đứng lúc hồi báo, "Lôi tiên sinh, chuyến bay sớm nhất là vào sáng sớm ngày mai, đã đặt chỗ cho ngài."

"Để cho cô ấy ký tên vào hiệp ước đi." Lôi Thiệu Hành quăng xuống một câu nói, đứng dậy đi ra.

Thư ký, luật sư, nhân chứng, từng cái một tất cả đều mỉm cười ở lại bên người cô, tùy thời chờ đợi cô hỏi về các điều khoản, Úy Hải Lam chú ý tới trong đó một điều khoản, sau khi bọn họ kết hôn, Cần Viên sẽ trở thành tài sản chung của hai người, không được tùy ý dỡ bỏ. Cô cần thận đem mười mấy tờ của bản hiệp ước nhìn xong, lúc này mới ký xuống tên của mình. Bên A một cột là cô, mà bên B một cột sớm đã có chữ ký của anh.

Trời vừa rạng sáng, cô đã từ Xuân Thành đến Venice.

Máy bay lặng lẽ cất cánh, vừng vàng bay lên tới 9000 mét trời cao, lộ trình khá dài, ngoài cửa sổ là một mảnh mây mù sâu tịch.

Người bên cạnh đã nhắm mắt lại ngủ say, tinh thần Úy Hải Lam cũng rất tốt.

Cô thật là không ngờ tới, người sẽ cùng mình đi Venice lại là anh.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Bữa tiệc sắp tới

Đó là hai ngày sau, từ Venice trở lại Xuân Thành, trong suốt chuyến đi. Gần như không có cơ hội để nghỉ ngơi, cô giống như nghệ sĩ nhào lộn. Đi chung đường bốn ba khiến cô cảm thấy thân thể rất mệt nhọc, nhưng sau khi xuống máy bay, trong nháy mắt, cô cảm thấy liên tâm cũng biến thành mệt mỏi. Mười mấy cuộc gọi nhờ, mười mấy tin nhắn, Úy Hải Lam liếc nhìn hộp thư thoại, tất cả đều là Viên viên. Tin nhắn cuối cùng, Viên Viên đáng thương tức giận thề, nếu không mở máy sẽ báo cảnh sát.

Úy Hải Lam giải thích cho Viên Viên là do điện thoại của cô đã hết pin, báo cho Viên Viên biết cô vẫn bình yên, để cô bạn an tâm.

Người nhận điện thoại là Vương San, xe ra khỏi phi trường chạy thẳng về Úy gia.

Cách Cần Viên còn một con đường, Vương San xuống xe mở cửa xe ra. “Úy tiểu thư, không tiện đưa cô đến cửa.”

“Không sao.” Úy Hải Lam xuống xe.

Úy gia vẫn như cũ, người làm đã mấy ngày không thấy cô, dường như có chút kỳ quái, nhưng cũng không dám nói thêm gì.

Úy Hải Lam đến Sắc Vi Uyển, đến trước cửa khu vườn đã gặp Phúc mẹ.

Phúc mẹ so với ngày trước càng ngọt ngào hơn, ăn mặc cũng gọn gàng. Họ đã nhiều năm không gặp, xem ra cuộc sống của bà sau khi rời Úy gia cũng không tệ.

Phúc mẹ liếc mắt một cái liền nhận ra cô, thật vui mừng, thân mật kéo cô đến nói chuyện một phen, bà nhắc nhở cô đừng làm việc quá sức phải chú ý thân thể, biết được kì thi sắp tới của cô, bà chúc cô đứng nhất trường trung học. Úy Hải Lam nhẹ nhàng nắm lấy tay bà, giống như nhớ lại lúc hồi nhỏ.

“Phúc mẹ, rảnh rồi lại ghé thăm.”

“Ài, nhị tiểu thư, tôi biết mà.”

Ban công lầu ba của Sắc Vi Uyển được chạm khắc hoa văn tinh tế, nơi đó có người đứng từ trong nhà ngó ra thấy được mặt màn này ở phía xa xa, về mặt hiện ra một tia không vui.

Úy Hải Lam vừa lên lầu đã bị Triệu Nhân gọi vào phòng.

Cô cúi đầu đứng ở trước mặt bà, mà hai tay cô khoanh lại, một tay kéo lấy chiếc khăn lụa lớn để chống lạnh. Cô vừa mới mở miệng gọi một tiếng “mẹ”, giọng nói nghiêm nghị, lạnh lùng của Triệu Nhân như chậu nước lạnh hắt cả vào người cô, lạnh thấu xương. “Về sau không được qua lại với phúc mẹ! Con là nhị tiểu thư Úy gia, bà ta chỉ là một người làm! Với thân phận của con, không cần phải thân mật với một người làm!”

“Dạ.”

“Về phòng đi.”

“Mẹ”

“Mẹ kêu con về phòng, con không nghe thấy à?”

Úy Hải Lam nuốt lời muốn nói vào bụng, chuyện bữa tiệc chọn chồng, xem ra mẹ sẽ không để ý đến đâu. Cô thuận thế xoay người, chỉ muốn ngủ một giấc ngon.

Đang muốn ngủ, Úy Mặc Doanh gọi một cú điện thoại đến hỏi cô. “Tiệc chọn chồng em rốt cuộc có làm không?”

Úy Hải Lam còn chưa hoàn hồn, đầu bên kia đã vội la lên. “Tin tức chị đã thông báo hết rồi, em bây giờ không thể không làm, Úy gia không chịu nổi cái chuyện mất mặt này đâu!”

“Làm.” Sự quả quyết của Úy Hải Lam đã trở lại, nghĩ đến cùng là mất mặt của người nào.

Trong con mụ mị say ngủ thì điện thoại lại một lần nữa vang lên.

Giọng nói to rõ, đầy sức sống của Viên Viên, đương nhiên là đang phê bình cô một phen. “Cậu làm tờ sớ muốn chết có biết không, về sau không được như thế nữa! Đứng rồi, cậu biết không? Tớ còn nhận được điện thoại của mẹ cậu! Rất khẩn trương nha, đây là lần đầu tớ tiếp xúc với mẹ cậu, vậy mà phải nói dối bà! Ah? Hải Lam, ngày mai là tiệc tuyển chồng phải không, mình muốn đến làm phù dâu? Nhưng mà ngày mai mình phải thi, không có giờ, làm sao đây ô ô ô”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Không ai hỏi thăm

Ánh mặt trời hôm đó cực kỳ rực rỡ, bầu trời xanh thẳm ngay cả một đám mây cũng chẳng có.

Sảnh lớn của khách sạn Trung Hoa Star bị vây kín.

Mọi người ai cũng biết, Trung Hoa Star xa hoa thế nào, đồ trang trí bằng bạc và kỹ năng phục vụ của khách sạn này đã vượt xa những khách sạn khác, 5 sao cũng không đủ để thể hiện sự tôn quý của nó, nên Trung Hoa Star vinh dự là khách sạn sáu sao ở Xuân Thành.

Giữa sảnh lớn là đại tiểu thư Úy gia, Úy Mặc Doanh.

Những kẻ hiểu biết cũng biết được, Úy gia sau con sóng thần tài chính đó, đã gần như sụp đổ. Đồng sự trưởng Úy Hùng Khiêm vì thế mà bệnh dậy không nổi, đến giờ còn nằm viện, chưa có dấu hiệu hồi phục, qua đó cũng có thể biết được tổn thất sau con sóng thần ấy. Vì thế mà trưởng nữ Úy Mặc Doanh phải gánh lấy trách nhiệm thay đồng sự, phổ trương bao cả cái sảnh lớn thế này, hao phí món tiền khổng lồ chỉ vì thay em gái mở tiệc chọn chồng.

Nhị tiểu thư của Úy gia, Úy Hải Lam, nghe nói là con gái của Úy Hùng Khiêm và đại phu nhân, lại là đứa cháu gái yêu của ông nội Úy Quang Diêm.

Nhưng nào ai có ngờ, tình hình đầy nguy khốn của Úy gia hiện tại.

Ngoài miệng nói là chọn cho nhị tiểu thư vị hôn phu môn đăng hộ đối, nhưng thực ra là bán mình.

Tin tức chọn chồng này khi được truyền ra liền trở thành đề tài nóng, khiến người ta phải chú ý.

Gần tới mười giờ, đại sảnh hoa lệ đã được chuẩn bị sẵn sàng. Nhân viên phục vụ, tiếp tân ăn mặc chỉnh tề, còn có ý bố trí xây dựng một cái bục cao, hai bên lối đi là bàn ăn màu trắng hình chữ nhật bày đủ loại thức ăn đẹp mắt, tháp rượu sâm banh, ly thủy tinh lỏng lảnh thứ chất lỏng màu trà, hoà quyện với ánh đèn trông giống như viên hổ phách quý hiếm, vẻ đẹp ấy như bị vùi sâu dưới mặt đất hơn mấy ngàn năm.

Đồng hồ quả lắc trên bàn reo lên, lối đi lớn từ từ được người ta đẩy ra.

Úy Hải Lam vận một bộ sườn xám hoa hồng, chân mang đôi giày cao gót nhung tơ, cùng Úy Mặc Doanh và vài cô gái khác tiến vào. Hôm nay, mái tóc của cô được búi theo kiểu công chúa, đoan trang nhưng không mất đi vẻ khả ái thường ngày, đeo đồ trang sức trang nhã, trang điểm lấy màu hồng làm chủ đạo, đánh một lớp phấn thơm hơi mỏng, khuôn mặt trẻ trung nhất thời rực rỡ, giống như đã biến thành người khác. Cô chỉ nhàn nhạt mỉm cười, lộ rõ vẻ thực nữ ưu nhã.

Úy Hải Lam trầm ổn bước lên bục cao, đường hoàng ngồi trên chiếc ghế ngà voi.

Hai cánh cửa ở lối đi ngay trước mặt cô được mở ra, bốn phía lại trở lại yên tĩnh, nhạc sĩ bắt đầu đàn một bản nhạc bằng dương cầm cực kỳ du dương.

Một tiếng trôi qua, cô vẫn mỉm cười.

Hai tiếng, cô vẫn như cũ nhàn nhạt mỉm cười.

Ba tiếng, cô vẫn như vậy.

Bữa tiệc bắt đầu từ mười giờ sáng, kéo dài đến tận sáu giờ chiều mới kết thúc.

Toàn bộ tám tiếng đồng hồ, lại chẳng có ai hỏi thăm, vừa tẻ nhạt lại vừa xấu hổ. Mọi người kinh ngạc hai mắt nhìn nhau, đều im lặng không nói.

Úy Mặc Doanh hết xanh rồi lại đen, rất tức giận.

Thời gian bao sánh đã hết, Úy Hải Lam một ngày ngồi yên trên ghế bị người ta ghê lạnh cuối cùng cũng đứng dậy, bình tĩnh nói “Chị cả, về nhà thôi.”

Đương lúc mọi người hết khiếp sợ rồi đến ngạc nhiên nhìn chăm chú vào bên trong, Úy Hải Lam nhẹ nhàng rời đi. Trên mặt Úy Mặc Doanh không còn chút ánh sáng nào, cũng vội vã chào hỏi quản lý rồi rời đi.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Không có ai cả? Đây là tiệc chọn chồng kiểu gì vậy!” Những người còn ở lại tròn mắt há miệng.

Vừa ra khỏi cửa khách sạn, đã bị cơn gió lạnh thổi vào mặt, có chiếc xe hơi vừa dừng lại.

Cửa sổ xe từ từ hạ xuống, Lôi Thiệu Hành ngồi ở sau xe, ghé mắt cười nói “Úy tiểu thư, rảnh rồi cùng nhau ăn cơm không?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Đi hưởng tuần trăng mật

Úy Mặc Doanh nhất thời tươi cười rạng rỡ, lo lắng cũng biến đi mất. Vui sướng nện từng bước chân tiến lên phía trước, khẽ cúi người nhỏ giọng hỏi “Lôi tiên sinh không phải đi Mỹ sao? Nhanh như vậy đã về rồi?”

“Cùng bạn bè hẹn gặp mặt xem cuộc vui thôi.” Lôi Thiệu hành ung dung cười nói.

“Vây đã xem xong cuộc vui rồi sao?” Úy Mặc Doanh có chút kinh ngạc.

“Đáng tiếc thật, không giống như tôi mong đợi.” giọng điệu của anh dường như có chút thất vọng, rồi lại trở lại bình thường nói “Vừa rồi nghe nói Úy tiểu thư ở gần đây, nên tôi mới thử vận khí một chút, không ngờ có thể trùng hợp như vậy.”

Úy Mặc Doanh lúc trước mời anh đến Úy gia ăn cơm, lúc anh viện cớ để từ chối ra về, cô cười đồng ý, giờ phút này có hân sẽ không còn lí do gì để từ chối nữa.

Tài xế xuống xe thay cô mở cửa, Úy Mặc Doanh vừa muốn lên xe, liền quay đầu lại liếc cô ở sau lưng, nhỏ giọng dặn dò “Em ngồi xe lão Trương về đi.”

Úy Hải Lam khoác chiếc khăn choàng lụa đen lớn, trong màu đen lại lấp lánh kim tuyến, Phú Quý Trương Dương. Khuôn mặt cô lạnh tanh, không có một tia tâm tình dư thừa nào, trườe miệng khẽ nhếch cong, còn duy trì được nụ cười vừa rồi, hết sức nghe lời. Một chiếc xe chạy điện, tầm mắt của cô phóng qua phía trước, không chút hoang mang quét qua bên trong xe anh, lễ phép khách khí chào hỏi, rồi sau đó đi đến phía chiếc xe vừa đậu.

Hai chiếc xe trước sau chạy ra khỏi Trung Hoa Star, song lại đi ngược đường nhau.

“Chúng ta đi đâu ăn cơm đây?” Ủy Mặc Doanh nghiêng đầu hỏi.

Lôi Thiệu Hành trở lại vấn đề này, lịch lãm đáp hai chữ “Tuỳ cô.”

“Nếu anh đã nói vậy, vậy không bằng đến một quán cơm kiểu Hồ Nam ở Thành Nam...” Bên tai truyền đến giọng nữ, Lôi Thiệu Hành im lặng lắng nghe. Cửa sổ cũng chưa đóng hết, gió lạnh xuyên qua khe hở chui vào bên trong, len vào đỉnh đầu mà thét gào “Có thể đóng cửa sổ không?”

Cửa sổ lập tức bị đóng chặt, Ủy Mặc Doanh oán giận trách một câu “Cũng đã tháng năm rồi, thời tiết quái thật đấy.”

Thường nói trời tháng năm giống như gương mặt của đứa bé, quả nhiên là thật, đến nửa đêm đã đổ mưa.

Cuồng phong, tia chớp xâm nhập vào Căn Viên, Ủy Hải Lam bị tia chớp chói mắt làm cho cô giật mình tỉnh giấc. Bên ngoài ầm ầm rung động, cũng không thể ngủ yên, đỉnh thấp ngọn đèn nhỏ, nửa ngồi dậy đọc sách một lát.

Cuộc sống yên tĩnh lại một lần nữa trở lại quỹ đạo bình thường sau tiếng sấm nổ, đối mặt với những lời nói bóng nói gió ở bên ngoài, cô một mực không rảnh để ý đến. Tự mình chào tạm biệt thầy, rồi sau đó về nhà chuyên tâm học hành để chuẩn bị cho kì thi tốt nghiệp trung học. Triệu Nhân chẳng bao giờ hỏi qua chuyện học tập của cô, bà cũng chẳng thêm can thiệp, hướng chỉ bà gần đây dường như rất bận, nên thường xuyên phải ra ngoài. Trùng hợp cô lại vừa hẹn gặp Viên Viên xong, chỉ là địa điểm không gần trường. Về những lời đồn đãi kia, Viên Viên một chữ cũng không nói, vẫn như cũ lẳng sang chủ đề khác để nói, mỗi lần kết thúc chủ đề luôn là câu nói kia. “Hải Lam, cậu phải thật tốt đấy.”

Người sống một đời, khó khăn cỡ nào. Dĩ nhiên luôn muốn phải sống tốt.

Ủy Hải Lam từ trước đến giờ đều hiểu đạo lý này.

Tháng năm lặng lẽ trôi qua, tháng sáu đã vội vã đến.

Buổi thi tốt nghiệp trung học ngày đó, Ủy Hải Lam nhận được điện thoại của Vương San “Ủy tiểu thư, cô bây giờ đang ở đâu.”

“Có chuyện gì sao?”

“Lôi tiên sinh muốn dẫn cô đi hưởng tuần trăng mật.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Nhàn hạ thoải mái

Ủy Hải Lam cho là mình đã nghe nhầm, nếu không làm sao có thể chứ.

Cô một tay nhắc bọc sách lên, một tay cầm điện thoại di động đứng ở đường cái, cách lối đi cho người đi bộ, lối đi kia dẫn đến trường học. Công trường có rất nhiều người tụ tập, có học sinh đi học, có cả cha mẹ của họ, xe cộ chật chội trên đường, kẹt cứng đến độ nước chảy cũng không lọt nổi qua, căn bản là không có cách nào đi tới. Bảo vệ bắt đầu quản lý thứ tự, mới có thể khống chế tình trạng hỗn loạn này.

Ngày vốn chỉ hơi nóng thôi, đột nhiên lại nóng như muốn bốc cháy vậy, nên lòng bàn tay cũng đỏ mề hôi hơi ẩm.

“Sao cơ?” Cô nhẹ giọng hỏi thăm, giống như không nghe rõ câu vừa rồi.

“Lôi tiên sinh muốn dẫn cô đi hưởng tuần trăng mật.” Đầu bên kia điện thoại, Vương San lặp lại câu trả lời.

Kim phút của đồng hồ ở gác chuông trường học điểm đã gần đến giờ thi, chỉ còn 10 phút cuối. Bên ngoài đã không còn học sinh, chỉ có cha mẹ tha thiết chờ đợi bên ngoài. Đây là cuộc chiến đã chuẩn bị suốt 12 năm, phải ở đây, trong ba ngày ngắn ngủi này công bố thành bại, ảnh hưởng trực tiếp đến cả một đời người.

“Ủy tiểu thư, xin hỏi cô đang ở đâu? Ủy tiểu thư? Đây? Ủy tiểu thư, cô vẫn đang nghe máy không?” giọng nữ bên kia truyền đến không ngừng thúc giục, Ủy Hải Lam im lặng nhìn về phía trước, nhà trường đã bắt loa nhắc nhở học sinh chưa vào sân mau vào vị trí, hai âm thanh hỗn loạn xen kẽ nhau.

Thời điểm bên kia cho là lối đường truyền, định cúp máy, cô rớt cuộc cũng mở miệng. “Tôi ở trường cao đẳng ở giao lộ đường Đông.”

“Ủy tiểu thư, trong vòng hai mươi phút tôi sẽ chạy đến đó, xin cô chờ một chút.”

Ủy Hải Lam “Ừ” một tiếng, ngắt cuộc gọi. Cô đứng yên nhìn kim phút ở gác đồng hồ từ từ di chuyển, chỉ trùng vào kim giờ, khi tiếng chuông reo lên thì

xoay người.

Chỉ hơn mười lăm phút sau, Vương San chạy đến.

Ngồi lên xe, Úy Hải Lam cũng không hỏi nơi cô sẽ đi, chỉ chuyên tâm nghĩ đến cái có cho có lệ, còn chưa nói đến Viên Viên ở nhà.

Vương San lại quan tâm nói “Úy tiểu thư, chỗ đó không xa đâu, đi một ngày có thể về lại mà.”

Hơn ba tiếng xe nhanh chóng mở cửa ra, đến một toà thành cổ nổi tiếng ở Xuân Thành. Đi vòng quanh toà thành cổ này một lát, rồi dừng lại ở một đầu ngõ.

“Úy tiểu thư, Lôi tiên sinh kêu cô đi loanh quanh du ngoạn trước một chút

”

“Được rồi.”

Úy Hải Lam cũng vui vẻ, thoải mái, tự tại, thực sự xuống xe.

Từng con hẻm nhỏ quanh co, con đường nhỏ dài dằng dặc rải đầy những phiến đá xa, nhàn nhạt in lại dấu chân cô. Hai bên là bức tường đá, phủ đầy rêu xanh là nhân chứng cho lịch sử xa xưa, coi những giấc mộng đầy sao ẩn dấu trong con hẻm nhỏ nường nượp người qua lại. Đến ngôi nhà ngói ăn cơm, nghe người trong vùng hát điệu dân gian, đang lấy nước giếng để pha trà, Úy Hải Lam cảm thấy cực kỳ yên tĩnh.

Buổi chiều đã hơn bốn giờ, buổi chiều trước khi xuống núi, Vương San nói: “Úy tiểu thư, Lôi tiên sinh có việc không đến được, tôi đưa cô về.”

Úy Hải Lam chậm rãi uống hết ngụm trà cuối cùng, răng môi còn lưu lại hương vị, nói cảm ơn với chủ quán, tro troi đứng lên nói “Vâng, trở về thôi.”

Nhìn nụ cười nhạt trên khuôn mặt của cô, Vương San kinh ngạc bởi vẻ bình tĩnh của cô, sao cô vẫn có thể an nhàn thoải mái như vậy.

Phải biết rằng hôm nay chính là ngày thứ nhất của kì thi tốt nghiệp trung học!

Cô đột nhiên cảm thấy, cô bé này rất đặc biệt.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Biết đâu là họa hay phúc

Úy Hải Lam vốn nghĩ rằng cô sẽ không thể thi tốt nghiệp trung học, nhưng không ngờ, sau ngày thứ hai, ngày thứ ba, tất cả lại khôi phục như lúc đầu, không còn những người lấy những lý do buồn cười đến quấy rối, dường như chưa từng xảy ra chuyện gì. Cô mới chỉ vắng mặt hai môn thi ngày thứ nhất, hai ngày sau vẫn thuận lợi vào trường thi bình thường.

Thời tiết hơi nóng, quạt trần trên đỉnh đầu thổi mát, chạy ù ù.

Phòng học yên tĩnh, hai thầy giáo một trước một sau giám thị nghiêm mật.

Xung quanh chỉ có tiếng bút viết, nổi bật lên vẻ mặt nặng nề của các thí sinh, tạo thành áp suất cực kỳ thấp, không khí khẩn trương khiến người ta cảm thấy hết sức đè nén.

Nhưng trong phòng học, vị trí thứ hai từ dưới lên, lại có một người không vội vã cẩn thận làm bài, thậm chí còn khẽ cười.

Đó là một cô bé mặc váy xanh dương nhạt.

Vị thầy giáo cảm thấy kinh ngạc, chầm chậm đi đến gần cô bé kia, lúc đi qua cúi đầu nhìn lướt nhanh, thoáng thấy cô bé đang suy nghĩ đề thi.

Đó là một bài cổ văn, trích “Hoài nam tử, chương Nhân gian huấn”.

“Ở gần biên ải có người giỏi thuật số, con ngựa vô cơ đi mất vào đất Hồ. Mọi người đều chia buồn.

Người cha nói: “Việc đó biết đâu lại có phúc?”(1)

(1): “Hoài nam tử” là một trong những bộ sách quan trọng của đạo giáo trung quốc.

Đoạn trích trên trích từ “Tái Ông thất mã, yên tri họa phúc” trong chương “Nhân gian huấn”. (Tái Ông (ông già ở biên ải) mất ngựa, biết đâu là họa hay phúc?”)

Đầy đủ: Ở gần biên ải có người giỏi thuật số, con ngựa vô cớ đi mất vào đất Hồ. Mọi người đến chia buồn, người cha nói: “Việc đó biết đâu lại là phúc?”. Sau vài tháng, con ngựa dẫn theo một con tuần mã đất Hồ về. Mọi người đều đến chúc mừng, người cha nói: “Việc đó biết đâu lại chẳng thành họa?”. Nhà giàu có ngựa tốt, anh con trai thích cưỡi ngựa, bị ngã mà gãy đùi. Mọi người đến chia buồn, người cha nói: “Việc đó biết đâu lại là phúc?”. Mấy năm sau, người Hồ tràn vào biên ải, đình tráng đều cầm vũ khí chiến đấu, những người vùng biên ải chết đến chín phần. Duy anh con trai vì bị gãy chân, mà hai cha con đều bình yên.

(Nguồn: tiengtrung.org)

Úy Hải Lam nhìn bài thi, cả người cảm thấy nhẹ nhõm trước nay chưa từng có. Nghiêng đầu ngắm nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, khoe miệng bất giác cong lên, cô cầm nhẹ cây bút trong tay, nghiêm túc làm bài thi. Đề ra lần này đối với cô mà nói cũng không phải quá khó, cho nên làm bài rất lưu loát thuận lợi. Viết xong chữ cuối cùng, vừa đủ thời gian, cô nộp bài đầu tiên, rời khỏi phòng thi.

Hành lang rất tĩnh lặng, phía trước có một thầy giáo vẫy tay gọi cô, là thầy chủ nhiệm của cô.

Trong phòng làm việc, thầy tận tình hỏi thăm nguyên nhân cô bỏ thi, nhưng cô không trả lời gì. Thầy cảm khái(2) rất nhiều, liên tục lắc đầu thở dài, cảm thấy tiếc thay cho cô.

(2) Cảm khái: Có cảm xúc và thương cảm ngậm ngùi. (Từ thuần việt nhé).

Trước khi rời khỏi phòng, Úy Hải Lam chân thành tha thiết nói, “Em cảm ơn thầy, khiến thầy vất vả rồi. Em xin lỗi.”

Ba năm thầy trò, thầy luôn rất ưu ái cô, cô lại như vậy.

Ngày đó, sau khi thi xong môn thi cuối cùng, Úy Hải Lam cùng Viên Viên đeo cặp sách đi tới bờ sông Hộ Thành. Hai người lấy sách ra xé, ném toàn bộ vào lòng sông. Viên Viên đứng bên cạnh cô, vô cùng không thực nữ duỗi lưng một cái, vui sướng kêu lên, “Hải Lam, tớ biết cậu sẽ không dễ dàng từ bỏ ước mơ của mình như vậy!”

Úy Hải Lam ngồi trên bờ sông, lắng lắng hưởng thụ cơn gió mát.

Tái ông mất ngựa, yên tri phi phúc.

Là phúc, là họa, ai biết trước được?

Tháng sáu này, Úy Hải Lam chào đón ngày quan trọng nhất của cô, sinh nhật mười tám tuổi.

Mà khi đó, cô cũng biết điểm kỳ thi tốt nghiệp trung học của mình.

Úy Mặc Doanh vận dụng quan hệ hỏi trước điểm thi tốt nghiệp trung học của cô, gọi điện thoại về nhà, khiến cả nhà kinh ngạc vô cùng.

“Chị hai, chị có nhầm không? Tại sao chị có hai môn bị không điểm?” Trùng hợp hôm đó là chủ nhật, Úy Thư Họa cũng không ra ngoài, khiếp sợ la ầm lên.

Trong tay Úy Hải Lam đang cầm một quyển sách, ngẩng đầu nhẹ giọng, “Chị bỏ thi hai môn.”

Tiếng nói vừa dứt, chỉ nghe bốp một tiếng, một cái tát in trên mặt cô, Triệu Nhân vô cùng tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Khát vọng của Úy Hải Lam

Một cái tát này của Triệu Nhân khiến má trái Úy Hải Lam trong nháy mắt đỏ bừng lên, đầu tay năm ngón in rõ ràng, có thể thấy dùng sức cỡ nào. Triệu Nhân đứng trước mặt cô, khuôn mặt lịch sự dịu dàng tao nhã không còn, giọng nói phát ra cũng hơi run, “Tại sao con cố ý bỏ thi!”

Thật ra, khoa văn trong đại học ở Xuân Thành cũng không phải ước muốn trong lòng Úy Hải Lam

Đây là quyết định của cha cô, Úy Hùng Khiêm, mà Triệu Nhân cũng cho rằng khoa tiếng Trung thích hợp với con gái, nên cũng nhất trí tán thành. Cũng có thể bởi vì không muốn cô quá xa nhà, nên chọn đại học Xuân Thành. Ba cô con gái của Úy gia, đều đã được an bài sẵn như thế.

Trong tờ nguyện vọng thi, Úy Hải Lam chỉ điền hai.

Trừ cái thứ nhất ra, nguyện vọng thứ hai chính là học viện mỹ thuật thiết kế Xuân Thành.

Đó là học viện thiết kế duy nhất trong thành phố, điểm chuẩn không cao không thấp, thuộc diện trình độ trung bình. Tuy nhiên, so với đại học Xuân Thành, quả thật kém hơn rất nhiều.

Trên mặt nóng bừng, Úy Hải Lam siết chặt quyển sách trên tay, ngẩng nhìn Triệu Nhân, ánh mắt tràn đầy khẩn cầu, “Con muốn học Học viện thiết kế.”

“Mẹ không cho phép!” Triệu Nhân lạnh lùng quát.

Nhìn nhau một hồi, Úy Hải Lam kiên quyết nói, “Con muốn học Học viện thiết kế.”

“Tiểu Mai!” Triệu Nhân lớn tiếng gọi, lập tức sai người đi lấy chổi lông gà.

Hai vị phu nhân bên cạnh thấy thế, lập tức tiến lên khuyên giải, chỉ mong bà bớt giận, đừng tức giận với con gái. Nói một hồi mấy lời khuyên giải, hai người cũng không quên âm thầm thêm vào mấy câu kẻ khổ. Triệu Nhân coi như không nghe thấy, vẫn cầm cây chổi lông gà đánh thẳng vào Úy Hải Lam

Úy Hải Lam từ trước đến giờ không bao giờ kêu đau, hoàn toàn tùy bà đánh.

Ngược lại Úy Thư Hòa nhìn không chịu được, kéo tay Triệu Nhân lại khuyên nhủ, “Dì cả, dì đừng đánh chị hai nữa, có chuyện gì từ từ nói.”

Hai vị phu nhân cũng phụ họa mấy câu, Tam phu nhân lại sợ vạ lây, vội vàng kéo Úy Thư Hòa ra phía sau bảo vệ.

Đánh cũng mệt rồi, Triệu Nhân cũng không còn hơi sức tiếp tục, lạnh lùng quát lớn, “Nghe kĩ cho mẹ, bây giờ con có hai lựa chọn! Hoặc là học cao đẳng một năm, sang năm thi lại! Hoặc là học Học viện khác, nhưng trong bốn năm đó, đừng mơ tưởng cầm một phần tiền nào từ Úy gia!”

Triệu Nhân nói xong, quăng cây chổi xoay người đi khỏi.

Hai vị phu nhân thấy vậy, an ủi mấy câu cũng rồi rít trở về phòng.

Úy Thư Hòa mang hòm thuốc tới, giúp cô lau vết ứ đọng, “Chị hai, chị đừng cố chấp nữa. Chị xem, dì cả đã giận vậy rồi, chị nghe lời dì nói đi, học cao đẳng một năm thôi. Dì cả cũng thật là, xuống tay nặng như vậy. Chị hai, chị đau không?”

Úy Hải Lam cười xán lạn, “Không đau”.

Úy Thư Hòa nhìn nụ cười này mà giật mình, thật đẹp đến hoa mắt, “Chị hai, chị cười lên thật xinh đẹp.”

Lẽ trưởng thành mười tám tuổi, không có tiệc mừng, không có quà tặng, không có bánh ngọt, không có lời chúc mừng, nhưng cô lại đổi được ước mơ lớn nhất lúc này.

Bức thư thông báo trúng tuyển ghi rõ thời gian nhập trường, cùng với khoa hệ- thiết kế thời trang.

“Oa oa oa! Tớ đỗ rồi!” Viên Viên hưng phấn gọi điện thoại tới, không nên được kích động.

Úy Hải Lam thay váy, mặc quần bò, T-shirt nhẹ nhàng, “Viên Viên, cụng tay đi làm thêm đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Gặp lại

“Cái gì? Cậu thật sự muốn đi làm?”

“Sao? Cậu còn muốn xin vay tiền chế độ sinh viên nữa?”

Trên chiếc ghế trong góc quán trà sữa, Viên Viên không tin nổi tron mắt, thật sự không tin, mở miệng hỏi lại, lại vẫn là đáp án đó. Viên Viên lắc đầu như đánh trống, bất đắc dĩ nói, “Cậu làm thiên kim tiểu thư không muốn, lại muốn phượng hoàng biến chim sẻ! Thật khác người!”

“Ba cậu không phải làm trong ngân hàng sao? Giúp tớ hỏi một chút đi.” Ủy Hải Lam chống cằm cười nói.

Viên Viên lấy tay ra hiệu, “Yên tâm, tớ nhất định giúp cậu giải quyết.”

Chuyện vay tiền chỉ mất hai ngày, Viên Viên đã báo tin tốt đến. Ủy Hải Lam cùng Viên Viên đến ngân hàng gặp ba Viên, điền thủ tục đầy đủ, chỉ chờ họ chấp nhận là xong. Ra khỏi ngân hàng, Viên Viên rút một tờ đơn quảng cáo ra, “Tĩnh tình tĩnh, có công việc phỏng vấn này, thế nào, cậu muốn đi không?”

“Tất nhiên.” Ủy Hải Lam cũng cười.

“Nhanh! Xe tới rồi kia”, Viên Viên tinh mắt nhìn thấy chiếc xe buýt chạy tới, kéo tay cô chạy đến trạm xe cách đó không xa.

Đây có thể coi là lần đầu tiên Ủy Hải Lam đi phỏng vấn.

Nơi này là một nhà hàng Tây lớn vừa, rất sạch sẽ sang trọng.

Hai cô gái vừa xinh đẹp trẻ trung lại vừa đáng yêu, hơn nữa Viên Viên chỉ cần nói ngọt vài câu, lập tức được vị quản lý quý mến, đồng ý tuyển họ. Thay đồng phục, Viên Viên kêu ca bộ đồng phục khó coi, Ủy Hải Lam đứng trước gương chỉnh nơ, tuy không nói gì, nhưng thực sự nhìn cũng không đẹp thật.

Sau hai tháng, họ chủ yếu chỉ đi ra ngoài phát truyền đơn.

Trời cực nóng, nắng gắt khiến người người đều mệt mỏi. Hai người đứng ven đường, hẻm nhỏ, khu dân cư đông đúc, quả thật nóng không chịu nổi, mua vài chai nước, một hơi uống hết sạch. Viên Viên không ngừng kêu than ông trời vô tình, nói chán lại vòng vo chuyện đề tài, “Nghe nói văn phòng luật của Lôi Thiệu Hành đã bắt đầu xây dựng, nếu tớ tốt nghiệp đại học mà được vào đó làm việc thì thật tuyệt.”

“Cậu thăm thương trọng nhớ(*) người ta rồi à? Cô bé đáng thương”. Ủy Hải Lam ngẩng đầu nhìn bầu trời.

“Gi, tớ chỉ rất sùng bái thôi mà, không được à.”

Viên Viên bắt đầu khoe khoang sự tích huy hoàng của Lôi đại luật sư, Ủy Hải Lam vậy mới nhớ ra, kể từ ngày đó, thư ký Vương cũng không liên lạc với cô nữa.

Dù sao, như vậy cũng tốt.

Đến khi mặt trời lặn, vất vả một ngày cũng kết thúc.

Ủy Hải Lam tạm biệt Viên Viên, ngồi xe buýt về gần Cẩn Viên, sau đó đi bộ về nhà.

Cẩn Viên ở sâu bên trong, nhìn từ xa vô cùng thần bí. Trước cổng nhỏ vào nhà, cô nhìn thấy một chiếc xe hơi từ từ lái ra ngoài. Ủy Hải Lam cũng không để ý, nhưng chiếc xe kia lại bỗng giảm tốc độ, thậm chí lúc đi qua cô còn gần như dừng lại.

Ủy Hải Lam nghiêng đầu nhìn, rõ ràng sừng sốt.

Ánh mắt Lôi Thiệu Hành hút hồn, ngồi trong xe chào, “Lam tiểu thư.”

Theo lễ phép, Ủy Hải Lam không còn cách nào khác đành phải cũng đến gần chào, “Lôi tiên sinh, anh khỏe chứ?”

Lôi Thiệu Hành lại không nói gì nữa, khuôn mặt tươi cười nhìn chăm chăm cô cả nửa ngày.

Điều này khiến cô suýt cho rằng trên mặt mình dính bẩn, không ngờ anh ta lại chậm rãi cười nói, “Thò trắng biến thành đen rồi.”

(*): thăm thương trọng nhớ: Bản gốc là "di tình biệt luyến", nhưng mình thấy dễ thể này đúng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhắm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Không cần quay đầu lại

Lời của anh không quá giới hạn, nụ cười trên khuôn mặt vừa ấm áp lại thân thiết, nhưng không biết làm sao, Úy Hải Lam lại cảm thấy mập mờ khó dứt. Mà cô đứng trước mặt anh, nhìn anh ngồi bên trong chiếc xe kia, nghĩ đến nửa ngày cũng không ra, chuyện cười về con thỏ trắng nhỏ, mỗi anh ấm áp đặt lên gò má phải của cô ... Nghĩ vậy, khuôn mặt cô trong nháy mắt đã nóng ran, hơi xấu hổ “Úm” một tiếng.

Nước da của cô, so với trước đó quả thật đã đen hơn một chút, là màu mặt ong khỏe mạnh, sáng bóng giàu sức sống, giống như loại mặt ong thượng hạng được đặc chế.

Lôi Thiệu Hành tình tứ bất được vẻ khác thường nhanh chóng loé lên trên gương mặt cô, nụ cười mê hoặc lại dịu dàng.

Úy Hải Lam còn tưởng anh còn muốn nói gì đó, nhưng anh lại cố tình lặng thinh, chỉ nhẹ nhàng hướng cô gật đầu một cái, thu hồi ánh mắt.

Từ từ chạy qua chiếc xe ở đằng trước, ra khỏi cửa khu vườn, đã biến mất dạng.

Sau đó, cô từ miệng chị cả Úy Mặc Doanh mới biết được, Lôi Thiệu Hành trước mắt vẫn chưa hoàn toàn tiến đến thị trường Mĩ, anh tập trung đem sự nghiệp phát triển ở trong nước. Nên trong khoảng thời gian này, họ vẫn có thể ở lại Cần Viên không cần rời đi. Về phần của cha, Úy Hùng Khiêm vẫn còn đang nằm viện từ từ bình phục.

Nhị phụ nhân càng thêm tự tin mở lời, bảo mọi người không cần lo chuyện nhà, ẩn ý trong lời nói này chính là nói cho mọi người hay, vị Lôi tiên sinh kia chết mẹ chết một Úy Mặc Doanh, Cần Viên sau này là của ai, sợ rằng phải đợi đến khi Úy gia phục hồi.

Thì ra chuyện là như thế, trong lòng Úy Hải Lam được sáng tỏ.

Những ngày cuối cùng của kỳ nghỉ hè cũng kết thúc, Úy Hải Lam và Viên Viên lấy được tháng lương đầu, hai người liền mời quản lý ở nhà hàng dùng bữa tối.

Cơm nước no nê, Viên Viên hí hóp mắt lắm bả nói “Hải Lam, cậu nói cuộc sống đại học sẽ là cái gì đây?”

Về cuộc sống đại học, họ từng có rất nhiều mộng tưởng.

Chỉ là không nghĩ tới, ngày ấy thật sự lại đến.

Hành lý đã được thu dọn xong xuôi từ ngày hôm trước, một cái túi du lịch lớn, lấp đầy bởi vài bộ quần áo và chút đồ dùng đơn giản hàng ngày. Trừ những thứ đó ra, cô chẳng còn gì để mang theo cả. Tất cả chi phiếu cũng bị Triệu Nhân lấy đi, mà bên cạnh cô chỉ có một tờ chi phiếu do trường bảo trợ.

Úy Hải Lam một tay vác lấy chiếc túi lớn, một tay kéo hành lý đến trước phòng Triệu Nhân.

Gõ cửa, không ai trả lời, cô hướng về phía cánh cửa nhẹ giọng nói “Mẹ, con đến trường báo cáo.”

Đợi thêm một lát, vẫn như cũ không có ai trả lời, cô rút cuộc cũng xoay người đi xuống lầu.

Ra khỏi Sắc Vi Uyển, Úy Hải Lam không quay đầu lại nhìn, cô biết mình không thể quay đầu cũng không cần phải quay lại.

“Nhị tiểu thư, đại phu nhân nói không được để cô dùng xe.” Người làm khó khăn lên tiếng. Úy Hải Lam đáp một tiếng “Không sao.”, một mình kéo hành lý đi.

Thật ra thì cô vốn cũng không muốn dùng xe riêng của gia đình, vì đã có một chiếc xe sớm đã chờ từ lâu.

Vương San mỉm cười nói “Úy tiểu thư, phí sinh hoạt sẽ đúng hạn đưa cho cô, xin cô mỗi tháng hãy kiểm tra và xác nhận.”

Úy Hải Lam gật đầu một cái, xuyên qua chiếc gương chiếu hậu, cô nhìn thấy khu vườn ngày càng cách cô rất xa.

Cô biết, cô vẫn luôn biết.

Cho dù có quay đầu lại, cũng sẽ không có ai canh gác.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Niềm hạnh phúc

Ngày đầu tiên học sinh mới đến báo cáo, đúng như dự đoán, đông đúc tấp nập như vậy.

Xa xa, Ủy Hải Lam đã thấy bên ngoài học viện chật ních học sinh. Mùa hè nóng bức mặc dù đã qua, nhưng thời tiết lại nóng bức lạ thường, giống như muốn chống đối với cái lũ học sinh mới này. Già lẫn trẻ, tay trái tay phải, bao lớn bao nhỏ, cả người đầm đìa mồ hôi kéo hành lý vào trường ghi danh, tình hình hiện tại rất hỗn loạn. Những kẻ giàu có một chút, lái xe trực tiếp đến ký túc xá lớn gần đó, tình hình chẳng phải tốt hơn nhiều sao.

“Thư ký Vương, tự tôi là được rồi.” Ủy Hải Lam nhìn lên tấm bia đá có vài chữ to “Học viện thiết kế Mỹ thuật”, mở miệng nói.

Wương San nói: “Ủy tiểu thư, Lôi tiên sinh bảo tôi nhất định phải tận tay đưa cô đến ký túc xá.”

“Vậy làm phiền cô.”

Ủy Hải Lam không nói gì thêm, bởi vì cô phải đi xử lý thủ tục nhập học. Khoảng hơn nửa tiếng trôi qua, Vương San trở lại bên trong xe, sau đó bảo tài xế lái xe vào trường. Hai bên con đường nhỏ đều là người, tốc độ xe khá chậm. Rốt cuộc cũng tìm được ký túc xá của cô, tài xế mang hành lý, Vương San theo cô lên lầu.

Bốn người ở chung một phòng ký túc xá, mặc dù hơi đơn sơ một chút, nhưng có đầy đủ các thiết bị, vật dụng cần thiết.

Ba nữ sinh ở chung còn lại cũng đã sớm đến, họ cười nói, cùng nhau dọn dẹp hành lý, nhìn ra được họ đã kết bạn thành công.

“Ủy tiểu thư, cô chờ ở bên ngoài.” Vương San dặn dò một tiếng, bắt đầu chỉ huy tài xế đặt hành lý xuống.

Ủy Hải Lam đứng giữa lối đi nhỏ, yên lặng nhìn Vương San bắt đầu tháo cô sửa sang lại, trải giường chiếu. Cả ba nữ sinh kia cũng ngây người, tiếng cười dần ngưng lại, kinh ngạc trước cảnh này. Vương San tỉ mỉ dọn dẹp xong giường đệm, liền xoay người ngó ba nữ sinh kia, mở miệng trước, từ trong túi xách móc ra ba món quà tinh xảo đưa đến “Chào mọi người, tiểu thư nhà chúng tôi không biết nhiều chuyện, sau này làm phiền mọi người chăm sóc cô ấy.”

Trời! Đây là mỹ phẩm Chanel số lượng có hạn!

Ba nữ sinh trong lòng vui mừng, ngượng ngùng nhận lấy.

Wương San nhét quà vào tay mỗi người. “Làm phiền mọi người rồi.”

Quả nhiên, ba nữ sinh đều đồng thanh nói “Chúng ta đều là bạn, chăm sóc lẫn nhau là chuyện nên làm.”

Ủy Hải Lam tựa vào thành cửa, thân hình mảnh mai thon dài, phát ra loại khí chất lạnh lùng cao quý bẩm sinh, dường như cô đặc biệt như vậy.

“Chào mọi người, tớ là Ủy Hải Lam.” Cô khẽ nghiêng đầu, nở nụ cười ấm áp.

Wương San mang tài xế đi, ba nữ sinh kia lại bắt đầu cười nói.

Ủy Hải Lam đang treo quần áo vào tủ, một trong đám nữ sinh đó nói. “Ủy Hải Lam, cậu cứ từ từ dọn dẹp, bọn tớ muốn đi mua chút đồ.”

“Được.” Ủy Hải Lam dừng lại động tác trong tay, nghiêng đầu trả lời.

Ba người thân mật đi, tiếng cười nói, đùa giỡn dần biến mất.

Ủy Hải Lam đóng cửa tủ quần áo, bò lên nằm xuống giường. Quạt gió bắt đầu chuyển động, khí trời nóng bức trong làn gió mát cô ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Đêm trước kỳ nghỉ đông

Học kỳ 1 của năm nhất gần như kết thúc, không tính là vào mùa đông giá rét.

Trải qua nửa năm để thích ứng, Ủy Hải Lam cùng bạn học cùng lớp coi như chung sống hoà thuận với nhau. Cô chưa được tính là nữ sinh xinh đẹp nhất trong học viện, nhưng cũng thuộc vào hạng dễ nhìn nhất. Tính cách của cô thuần khiết, mẫu mực, đối đãi với người khác vừa khiêm tốn lại lễ độ, khuôn

mặt thanh lệ chưa từng thể hiện về Đại Hi Đại Bì, luôn chỉ mỉm cười dịu dàng. Cô yên tĩnh như cây sen, cây đào, mát mẻ mà cao thượng, nhưng cũng có loại cảm giác mèo khen mèo dài đuôi, lạnh nhạt xa cách.

Nghe nói, Ủy Hải Lam là thiên kim tiểu thư, gia thế rất cao.

Nghe nói, Ủy Hải Lam đã từng lên tiếng tổ chức tiệc chọn chồng, đáng tiếc thay lại không có ai hỏi thăm, mất hết mặt mũi, biến thành trò cười cho người trong nghề.

Nghe nói, thời điểm Ủy Hải Lam tự trường, giường chiếu đều do thư ký, tài xế đưa đón trái ra, tính tế thái quá.

Có đủ loại tin đồn, tạo thành một nhân vật bí ẩn.

Nhưng Ủy Hải Lam cũng không có một thân hàng hiệu, ăn mặc giản dị, chỉnh tề. Lúc đầu, nữ sinh cùng phòng còn tưởng cô sẽ đến nhà hàng cao cấp bên ngoài học viên ăn cơm, ấy vậy mà cả sáng trưa chiều tối cô đều đến quán cà phê lớn làm bảo cáo. Có lúc, cô sẽ ngồi cùng một người trong phòng ăn, có lúc cô sẽ mua cơm về ký túc xá. Dần dà, họ cũng bắt đầu quen lại với cô. Càng làm cho người ta ngạc nhiên hơn, Ủy Hải Lam bình thường còn đi làm, mỗi ngày sau khi tan học sẽ vội vã rời đi. Giờ giới nghiêm của ký túc xá là 11:30, cô luôn về đúng giờ. Có vài lần bị trễ, liền trực tiếp trèo tường vào, dọa bọn họ giật mình. Cô như vậy khiến cho bọn họ ngoài tò mò ra, cũng ý thức được cô không phải quá cao xa, không thể chạm đến, dù vậy, ngăn cách vẫn tồn tại như cũ.

“Ủy Hải Lam, kết thúc học kỳ tác phẩm thiết kế của cậu đã hoàn thành chưa?” Trong phòng học, 2-3 người bạn học vây quanh bên cạnh Ủy Hải Lam tự nhiên nói chuyện phiếm.

Ủy Hải Lam cười lên tiếng. “Cũng sắp rồi.”

Chợt, có người vội vàng chạy vào, vẻ mặt hoảng sợ chạy đến trước mặt Ủy Hải Lam la ãm lên. “Hải Lam, không xong, không xong, tiểu Văn bị người ta chặn lại rồi, bây giờ nên làm sao đây?”

Tiểu Văn là một trong những cô bạn cùng ký túc xá, là người sáng sủa, hào phóng. Lần nào cũng nhớ mua cơm cho Ủy Hải Lam, hầu như tối nào cô cũng đợi cô bạn này về mới ngủ được, quan hệ của 2 người cũng không tệ lắm. Tiểu Văn thầm mến 1 hot boy, mà hot boy này lại yêu hoa khôi của trường, hoa khôi này lại giữ thái độ trung lập, không chấp nhận cũng không từ chối. Trước đó vài ngày Tiểu Văn đã lớn mật tỏ tình với hot boy, bọn chị em của hoa khôi không vui, lại tự nhiên tìm tới gây hấn.

Ủy Hải Lam không nói 2 lời, liền đứng dậy theo cô bạn đến cứu người.

Trường học yên tĩnh không có lấy một bóng người, tiểu Văn bị mấy nữ sinh ăn mặc phong cách tây vây quanh, đầu tóc cô xốc xếch, quần áo cũng có dấu vết bị xé rách, gương mặt hồng hồng, nhìn qua cũng biết bị người ta tát mặt cái. Song cô lại mạnh mẽ chịu đựng, nước mắt đọng lại ở khoé mắt cũng không rơi xuống.

“A, đây không phải là vị thiên kim tiểu thư không ai muốn sao?” Có người lập tức trào phúng chế giễu.

Cô bạn dẫn đường sợ đến mức không dám tiến lên, Ủy Hải Lam tĩnh mạch vòng qua mấy nữ sinh kia, tiến thẳng đến chỗ tiểu Văn, đứng chắn ở trước người cô. “Nội quy trường học có 162 điều, trong đó không cho tự ý sinh sự đánh nhau trong trường. Tôi nghĩ chuyện này nếu truyền đến tai thầy, không bị đuổi thì cũng bị phạt, đối với mấy người có thể không được tốt đâu.”

“Ủy Hải Lam, cô kiêu ngạo đấy! Cô chờ xem!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Oan gia ngõ hẹp

Sau khi mấy nữ sinh kia đi khỏi, Ủy Hải Lam cùng cô bạn Linh Linh đỡ tiểu Văn về ký túc xá. Một nữ sinh khác cùng phòng là Phi Nhi lập tức đến phòng y tế xin thuốc. 1 lớp, đây là lần đầu tiên 4 người cùng trốn lớp tập thể. Tiểu Văn dường như đã bình tĩnh lại, không còn quá mức hoảng sợ, chỉ lo lắng hỏi. “Hải lam, sẽ không sao chứ? Họ tìm người đến làm phiền thì làm sao?”

“Bọn họ chỉ nói vậy thôi, yên tâm đi, không có gì đâu.” Ủy Hải Lam thay cô thoa thuốc, an ủi nói.

Mấy cô gái luyên thuyên một chút, trong lúc lơ đãng đã chuyển chủ đề, Phi Nhi đang chơi điện thoại di động chợt nói. “Ài? Các cậu có biết không? Gần đây có người bán bản thiết kế trong trường đấy! Nếu như người mua hài lòng, thù lao còn rất phong phú, còn có thể có 5 con số.”

“Trường cũng không quản sao?” Linh Linh hết sức kinh ngạc.

“Trường?” Phi Nhi lắc đầu một cái, tay ra dấu im lặng, ý bảo mọi người đừng nói chuyện này ra ngoài. “Tớ nói cho các cậu biết, đây đều là trường ngầm cho phép, bán cho nhà thiết kế nổi tiếng nước ngoài, như vậy về sau cũng dễ dàng đề cử những học sinh kia ra nước ngoài tập sự, không phải một công đôi chuyện sao.”

Phi Nhi hoạt bát xinh đẹp, vừa vào trường đã vào được hội học sinh, hơn nữa bạn trai cô còn là con trai của lãnh đạo cao cấp của trường, nên rất nhạy với tin tức, nếu không có căn cứ, tuyệt đối sẽ không nói, nên nhất định là có nguyên nhân, không phải là tin đồn thất thiệt.

“Cái thế giới này quá đen tối rồi.” Tiểu Văn xúc động nói, Linh Linh yếu ớt hòa theo “Cộng thêm thực tế tàn nhẫn nữa.”

Úy Hải Lam cảm thấy họ giống như là chim non, u mê giữa, lại không bay ra khỏi một mảnh trời.

Đánh một giấc, sau khi tỉnh lại phát hiện đã muộn, không còn kịp để đến căn tin ăn cơm nên Úy Hải Lam vội vàng lái xe rời đi. Trước phải dạy thêm 2 tiếng cho một em nhỏ, sau đó lại chạy đến quán rượu để làm. Màn đêm vừa buông xuống, quán rượu cũng dần đông. Cô mang mặt nạ con hề, cũng giống như tất cả các phục vụ khác trong quán, bận từ bây giờ đến tận 11 giờ tối, mỗi ngày đều như thế.

Trong quán rượu nơi nơi đều là nam thanh nữ tú đến mua vui, cô bung rượu đến từng bàn.

Úy Hải Lam đến gần nhìn, ngẩn ra, không phải là cô bé dọa nạt cô buổi chiều sao?

“Ồ, cái tay này thật đẹp, không biết mặt mũi thế nào đây?” Một cậu thanh niên tóc nhuộm vàng mở miệng trêu chọc, ra tay quá nhanh, đã tháo được mặt nạ của cô xuống. “Thì ra là một mỹ nữ.”

Nữ sinh kia cũng nhìn rõ cô, chợt cười một tiếng. “Oan Gia Ngộ Hạp thật.”

“Quen sao?”

“Không chỉ quen, mà còn không có ít tình cảm” Nữ sinh kia đứng dậy, không nói lời nào đã tát cô. Úy Hải Lam trước đó không có phòng bị, cứng rắn bị cô ta tát 1 cái, đối phương lại vờ như muốn đánh nữa, cô nhanh nhẹn chặn được tay cô ta, đối phương không tránh được liền thẹn quá hoá giận. “Đặt cô ta lên bàn cho tôi!”

“Loảng xoảng!” Tiếng chai rượu bị đập vỡ vang lên, Úy Hải Lam cầm lấy cái cổ chai lạnh lùng nói, “Ai muốn đề tôi xuống ... Tôi liền cùng chết với người đó!”

“Nháo cái gì mà nháo! Địa bàn của Tần gia mà cũng dám gây chuyện?” Có người quá một tiếng, đàn em đã rồi rít xống tới.

Bốn phía hỗn loạn kiêu diễm, Ngũ quang thập sắc lấp lánh bên trong, Úy Hải Lam nhìn thấy người đàn ông nọ đang ngồi ở nơi xa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Vật bị mất mời nhận lại

Người đàn ông đang ngồi kia từng rất có duyên với cô, Tần Trần.

Ánh mắt Tần Trần quét đến, dừng lại ở trên người cô, dường như đã nhận ra cô.

Úy Hải Lam thấy quản lý quán rượu bị hấp gọi đến, to nhỏ gì đó.

“Đuổi hết bọn gây chuyện ra ngoài!” Sau đó quản lý ra lệnh một tiếng, bọn còn đồ liền thả người. Mà chúng cũng ý thức được mình đã gây họa, nào dám càn rỡ nữa, tất cả đều ngoan ngoãn nghe theo. Úy Hải Lam hoá đá tại chỗ, trong tay còn nắm lấy cổ chai, vừa mở miệng gọi một tiếng “Quản lý”, liền bị quát lớn “Đừng nói nhiều, cô đi theo tôi!”

Úy Hải Lam theo hướng dẫn của quản lý đi lên lầu 4.

Mặc dù trước đó chưa từng lên đây, nhưng cô cũng biết lầu 4 là phòng làm việc.

Đây là một căn phòng lớn, trải thảm màu đỏ sậm, chiếc kệ đóng vào tường bày vô số những thứ rượu nổi tiếng, có chai vuông vức, chai hình bầu dục, mẫu mã đa dạng, kỳ quái thế nào cũng có. Một bộ ghế salon màu cà phê đậm, màu sắc tối tăm, dưới ánh đèn mờ, phong cách ấy đè nén vẻ trầm muộn.

“Cô đợi ở đây.” Quản lý dặn dò một câu, liền đập cửa mà đi.

Úy Hải Lam bất đắc dĩ cau mày, không thể làm gì hơn ngoài việc tiến về phía bộ ghế sa lon để ngồi chờ. Trong lúc chờ đợi, có nữ phục vụ mang khăn

lạnh đến.

Đợi rất lâu, lâu đến mức khi nàng đang liềm diềm rơi vào giấc ngủ, bên ngoài cửa mới truyền đến tiếng bước chân.

Rốt cuộc cũng có người tới.

Là quản lý quán rượu, còn có vị Tần Trần tiên sinh kia, Úy Hải Lam cũng không bất ngờ mấy.

Chỉ là một bóng người khác thoáng hiện sau lưng Tần Trăng, cuối cùng lại khiến cô cau mày.

Bộ dáng vẫn như trong ấn tượng của cô, Quý công tử lỗi lạc. Một thân âu phục đen, áo sơ mi màu xám bạc làm chiếc cà vạt màu vỏ quýt trở nên nổi bật, càng chói mắt. Tóc anh, đã dài hơn trước một chút, đôi tròng mắt đen không kim được hơi nhếch lên, mắt anh rất sáng, vẫn giữ bên môi nụ cười kia, giọng nam trầm thấp của anh ấy nảy vang lên. “Làm phiền cậu rồi.”

“Đâu, không làm Úy tiểu thư bị thương là tốt rồi.” Tần Trần quanh co.

“Lại không nghe lời phải không?” Câu này là nói với Úy Hải Lam, có chút cưng chiều hôn cô, sau đó tự chế giễu bản thân mình. “Thật là khiến người ta không khỏi lo lắng.”

“Úy tiểu thư, về sau cũng không thể như vậy nữa đâu, nhìn xem Lôi tiên sinh rất lo đấy.” Tần Trần tốt bụng khuyên bảo.

“Chuyện hôm nay, tôi sẽ nhớ kỹ, người tôi sẽ mang đi.”

“Được.”

Lôi Thiệu Hành lúc này mới đi tới trước mặt Úy Hải Lam, cúi đầu nhìn cô. Nói chuyện như vậy khiến Úy Hải Lam có cảm giác bản thân như một vật bị mất mời nhận lại, cô giống như một đứa trẻ gây họa, chờ người lớn tới nhận. Xa cách hơn nửa năm, gặp mặt nhau thế này thật không hay. Ánh mắt của anh cực kỳ thâm thúy, khoá chặt lấy cô, từ đầu đến cuối chỉ nói với cô vắn vắn một câu. “Có tiến bộ, cũng biết liều mạng với người ta rồi đấy.”

Úy Hải Lam mấp máy môi, cũng không nói gì.

Cuối cùng, cô bị tài xế đưa về trường, xưa nay cô chưa từng về ký túc xá sớm như vậy, chưa tới 10 giờ đã về tới. Tiểu Văn trong ký túc xá còn chưa ngủ, đang mở ngọn đèn nhỏ đọc sách. Nhìn thấy cô sớm như vậy đã về, tiểu Văn hơi ngạc nhiên, mà cô giống như đang nói thật: “Tớ nghỉ việc rồi, nên mới về sớm thế này.”

Một môi nằm xuống, Úy Hải Lam kéo chăn che đầu mà ngủ.

Nghĩ lại hơi buồn bực, tại sao lại bị anh bắt gặp chứ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Không phải không có lý

Một người khi gặp xui xẻo, uống nước lạnh cũng sẽ tê răng. Chuyện buồn bực ngày càng nhiều, như hiệu ứng Domino vậy, chỉ cần đẩy ngã quân cờ thứ nhất, phiến nào cũng thay nhau đến như thế, đến cuối cùng khi tất cả đều ngã xuống mới kết thúc.

Đêm hôm đó, Úy Hải Lam được tài xế đưa về trường nên, cô không lái xe về. Thậm chí cả ba lô cũng không kịp lấy, chỉ mang mỗi ví tiền và cái chìa khoá theo. Sáng sớm hôm sau, thư ký Vương San gọi cho cô, bảo cô ra ngoài trường gặp mặt cô ấy.

Mặc dù vẫn còn ba lô, nhưng xe đạp đã mất bóng.

Úy Hải Lam hỏi. “Thư ký Vương, xe đạp của tôi thì sao?”

“Úy tiểu thư, Lôi tiên sinh đã nói, về sau nếu cô muốn ra ngoài, có thể gọi cho tôi, tôi sẽ cho tài xế đến đón cô, tuyệt đối sẽ không để chuyện như tối qua xảy ra. Và, Lôi tiên sinh muốn tôi hỏi cô, có phải do tiền sinh hoạt mỗi tháng không đủ, nên mỗi ngày cô đều phải đi làm không?”

Úy Hải Lam nhàn nhạt nói. “Đi làm chỉ là thú vui thôi.”

Tiền sinh hoạt mỗi tháng, cô căn bản cũng chưa từng chú ý đến.

“Nếu đây là thú vui giết thời gian của cô, Lôi tiên sinh nói ngài ấy cho phép, chỉ là không được làm quá bảy giờ tối.” Vương San nở nụ cười ôn hoà, thân thiện, khiến trong nháy mắt, Úy Hải Lam lầm tưởng là người đàn ông kia, quả nhiên chủ nhân thế nào, nỡ tới thế ấy, cô im lặng gật đầu.

Sau khi đã đạt được sự đồng thuận, Vương San lại nói. “Xin cô hãy kiểm tra lại một chút xem những vật trong ba lô có còn không.”

“Cũng không có vật gì quan trọng, không cần đâu, cảm ơn thư ký Vương.” Úy Hải Lam nhẹ giọng nói cảm ơn, xoay người trở về ký túc xá.

Sau đó Úy Hải Lam phát hiện ra, không chỉ có xe đạp bị mất, mà bản thiết kế trong ba lô cũng mất tăm. Đột nhiên xuất hiện linh cảm, nên cô thuận tiện dùng bút mang bên mình vẽ lại. Chỉ là bản thảo nhỏ, thô sơ, qua loa, cô cũng lười gọi điện hỏi, chỉ cho là không cẩn thận rơi mất.

Trước khi học kỳ kết thúc, Úy Hải Lam có gặp Lôi Thiệu Hành một lần.

Xe hơi màu đen dừng ở đường cái đối diện với trường, cô vừa tan học liền nhận được điện thoại của tài xế Hà Dịch, ôm bản vẽ trong ngực vội vàng chạy tới. Lên xe, anh đang nói chuyện điện thoại, anh nói chuyện bằng tiếng anh lưu loát, là giọng Mi chính cống, khác xa với cách phát âm trong nước. Cuộc điện thoại mãi vẫn chưa dứt, những từ chuyên ngành luật, cô hơi nhầm lẫn, một bên lấy bút vẽ chỉnh sửa bản thảo của mình.

Lôi Thiệu Hành cầm điện thoại di động, ánh mắt liếc về bài viết trong tây cô, ánh mắt từ từ dời lên trên, dừng lại ở gò má, cô đang nghiêm túc tập trung suy nghĩ, thái độ chuyên chú này, được gột rửa dưới ánh mặt trời mùa đông, như một bức tranh màu nước, rất yên tĩnh, tốc độ nói chuyện của anh trong lúc này cũng lơ đãng, chậm lại một chút.

Anh rút cuộc cũng cúp điện thoại, phía bên cô cũng đã cất bút vẽ.

“Xuống xe.” Lôi Thiệu Hành hướng về phía không khí ra lệnh.

Úy Hải Lam quả nhiên xuống xe, cửa xe vừa đóng, xe hơi không hề dừng lại liền chạy qua trước mắt.

Nhớ tới một câu nói đùa của Viên Viên, người này hơi bệnh một chút, là bệnh thần kinh. Úy Hải Lam hôm nay rốt cuộc cũng tán thành, cảm thấy câu nói ấy không phải không có lý.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Nhớ ai

Dạo gần đây, xui xẻo không ngừng đeo bám Úy Hải Lam.

Bỏ qua chuyện xe đạp và bản vẽ lúc trước, nay lại mắc phải cảnh ngộ mất cả bao chia khoá, phiếu cơm bị gió thổi đi, 12 cây bút vẽ trước sau đều bị gãy Càng kỳ lạ hơn là, trên đường về ký túc xá đang yên đang lành là thế, cũng bị xối nước, ướt sũng. Lúc ấy cô đi ngang qua ký túc xá nam, mà lâu ba có một nam sinh đang hong khô chiếc áo khoác vừa giặt, nước sạch còn nữa chậ, liền tiện tay đồ hết xuống.

Nước đổ xuống vẫn còn ấm, cộng thêm khả năng chống chọi của cơ thể khá tốt, nên cô không ngã bệnh.

Thế là cô bị ba cô bạn cùng phòng lấy không ít chuyện để chọc ghẹo, chẳng lẽ năm nay cô gặp phải Thái Tuế, hay là bị nguyên rủa.

“Cũng không phải là năm bốn mạng, nào có nhiều chuyện xui xẻo kỳ lạ như vậy.” Tiểu Văn lẩm bẩm nói thầm, hai người khác lên tiếng phụ hoạ thêm.

Úy Hải Lam đang làm việc trên lap top trên giường, nghe thấy họ lại nhắc đến mấy chuyện cũ, cũng không để ý mấy, chỉ cười cho có lệ. Tất cả sự chú ý của cô đều tập trung ở một chỗ, bức ảnh trong màn hình, đây là bản thiết kế trước khi học kỳ kết thúc, phê duyệt là giai đoạn cuối cùng, cô thuận tiện dùng phần mềm sửa chữa, làm cho nó hoàn thiện hơn.

“Ăn cơm thôi, mấy chị em ăn cơm thôi.” Phi Nhi vỗ tay, đánh vỡ phần yên tĩnh này.

Mọi người rồi rít kết thúc công việc của mình, ôm laptop đi căn tin.

“Hải Lam, để tớ cầm laptop cho, cẩn thận không lại rơi.”

“Hải Lam, tớ điu cậu đi, cẩn thận không lại té đó.”

“Hải Lam, tớ thay cậu mua com, cẩn thận không lại rớt.”

Úy Hải Lam không thể làm gì hơn, chỉ có thể như lão phật gia để tiểu Văn điu đi, Phi Nhi và Linh Linh như cung nữ tự đắc đi phía sau.

Cho đến khi đến căn tin, cô an phận ngồi chờ, mặc cho ba người kia xếp hàng mua com bùng tới.

“Linh Linh, gần đây phát tài nha, ăn tốt như vậy.” Phi Nhi cười lớn nói, Linh Linh lập tức thưởng cho cô một con tôm lớn, Phi Nhi lại làm nũng hôn gió

một cái, quả nhiên khiến mọi người xung quanh xem thường. giữa phòng ăn sáng ngời, bốn nữ sinh vây quanh một chỗ cùng nhau cười đùa, tạo thành một cảnh xuân sắc tuyệt đẹp.

Buổi chiều là tiết thiết kế cuối cùng của học kì này, thầy giáo sẽ lần lượt bóc thăm tác phẩm của các cô để trưng bày trước lớp, sau đó mọi người cùng nhau thảo luận nghiên cứu, từ đó tìm ra cách phòng tránh, cải tiến, cuối cùng chọn ra bản thiết kế tốt nhất học kỳ. Đang ngồi trong giảng đường yên tĩnh, Ủy Hải Lam cũng không hay biết rằng, rốt cuộc cũng tới quân cờ Domino cuối cùng, chuyện xui xẻo nhất sắp xảy ra.

Thầy bóc được số của cô, Ủy Hải Lam yên lòng ôm laptop lên đài, hình chiếu kèm theo lời thuyết minh liên tiếp nhau, cô trình bày bản thiết kế đã chỉnh sửa hoàn chỉnh trước đó, giải thích bản kế hoạch, giọng nữ yên tĩnh du dương. “Tôi muốn mọi người đều biết đến gổm sứ Thanh Hoa, lần đầu tiên xuất hiện ở thời Đường Tống, phát triển ở thời Nguyên, màu xanh thể hiện, vẻ mạnh mẽ, tươi đẹp, nhưng không mất đi phần thanh tú, thanh lịch. Bản thiết kế lần này của tôi về vẻ sáng tạo của gổm sứ Thanh Hoa, tên của nó – nhớ về gổm sứ Thanh Hoa....”

Sau lời diễn thuyết của cô, màn hình chiếu chiếu ra vài hình ảnh, một bức hình chiếu lên làm người ta hai mắt toả sáng, nhìn thử, đây là tác phẩm hoàn mỹ.

Bỗng nhiên có người đứng dậy, gay gắt nói. “Bạn học Ủy Hải Lam, tôi cho rằng bạn đã ăn cắp ý tưởng.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Màu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Hẹn đi ăn

Lời vừa nói ra, cả hội trường đều xôn xao.

Ánh mắt mọi người quét về phía bạn học vừa lên tiếng tố cáo, rất nhanh lại chuyển sang Ủy Hải Lam.

Màu men sáng bóng in trên màn hình chiếu, cô đứng phía trước, cả người bao bọc bởi chùm ánh sáng xanh, mơ hồ khúc xạ ra vàng sáng dày. Áo khoác ngoài vắt trên ghế, cô chỉ mặc một chiếc áo len màu trắng sữa, khá mỏng, sát người, cổ cao bẻ gọn gàng, để lộ vóc dáng hoàn mỹ thướt tha, eo thon mảnh khảnh, bên hông đeo một chiếc thắt lưng đen, ông quần jean bao trọn đôi chân thẳng tắp. Cô vẫn mỉm cười.

Lại có người tức giận phản bác, “Đừng nói linh tinh, Hải Lam sao có thể đi sao chép!”

Nữ sinh lên tiếng là Tiểu Văn, Phi Nhi ở bên cũng đồng thời biện hộ la ầm lên, “Com có thể ăn linh tinh, nhưng nói không thể nói loạn!”

“Cậu nói Hải Lam chép lại, vậy mang chứng cứ ra đây!” Linh Linh khách quan nói.

“Ba người các cậu cùng một phòng kí túc với cậu ấy, tất nhiên nói tốt cho cậu ấy! Muốn chứng cứ đúng không? Chờ tôi, tôi đi lấy bây giờ!” Nam sinh tức giận vọt ra khỏi giảng đường. Các sinh viên bắt đầu bàn tán ầm ĩ, ánh mắt nghi ngờ nhìn Ủy Hải Lam, thầy giáo ra hiệu, duy trì trật tự lớp.

Ủy Hải Lam đứng tại chỗ, nụ cười trên mặt vẫn như cũ, vô cùng bình tĩnh.

Nam sinh kia thở hồng hộc chạy lại, trong tay cầm một quyển tạp chí.

Cậu sải bước lên bục giảng, giơ cao tạp chí, “Các bạn học, đây là tuần san mới nhất của nước Pháp. Nhà thiết kế mới Daisy tốt nghiệp học viện Istituto Marangoni đã cử hành buổi họp báo tại Paris. Trong buổi họp báo, điều khiến mọi người chú ý nhất chính là tác phẩm thiết kế của cô, dịch sang tiếng Trung nghĩa là ‘nhớ về gổm sứ Thanh Hoa’. Ý tưởng trong tác phẩm của bạn Ủy Hải Lam có thể nói rất giống tác phẩm này. Chỉ có điều, nhà thiết kế Daisy lấy màu sắc rất táo bạo, cô kết hợp ba màu vàng tươi, lam nhạt, đỏ rực với nhau, thể hiện sự ấm áp tươi đẹp, thanh nhã mà rực rỡ, hoàn toàn đánh vào thị giác người xem. Các bạn có thể tham khảo tạp chí để so sánh.”

Nam sinh đưa quyển tạp chí cho bạn học phía dưới, mọi người tranh nhau truyền đọc.

Cuối cùng, tạp chí được truyền tới tay thầy giáo, thầy tỉ mỉ xem xét, rồi đưa cho Ủy Hải Lam.

Ủy Hải Lam hai tay nhận tạp chí, ngắm nhìn cô gái mặc váy cầm chiếc mặt nạ nhỏ nhắn trong bức hình. Cô không thể không thừa nhận, đúng là giống nhau.

Thầy giáo nói, “Trò Ủy Hải Lam, thầy cần lời giải thích của em.”

Xung quanh im lặng yên tĩnh, cô trầm ngâm một phút, giọng nói nhẹ nhàng mà mạnh mẽ vang lên, “Thưa thầy, xin thầy cho em thời gian bảy ngày sửa chữa tác phẩm thiết kế.”

Đối với việc sao chép hay không, các bạn học đều khẳng định chung quan điểm, thậm chí thầy giáo dường như cũng nghĩ như vậy.

Nhưng từ đầu tới cuối, cô không hề thừa nhận.

Không sợ sự chỉ trích của các bạn học, bảy ngày sau, Ủy Hải Lam lại nộp bản thiết kế, thuận lợi sửa xong khóa trình học kỳ.

Lần đầu tiên, cô chủ động gọi điện thoại cho Vương San, “Thư kí Vương, tôi muốn hẹn Lôi tiên sinh ăn cơm, thời gian, địa điểm, tất cả đều do anh ấy quyết định.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Tới đứng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Khoảng mười phút sau, Vương San gọi điện lại. Ủy Hải Lam cầm điện thoại di động, nghe đối phương trả lời, cũng không cảm thấy quá ngạc nhiên. Nhưng dù đã đoán được trước, cô vẫn không khỏi nhủ mảy, hơi tức giận: “Ủy tiểu thư, Lôi tiên sinh nói gần đây anh ấy không rảnh, chờ anh ấy có thời gian sẽ liên lạc lại với cô.”

Ủy Hải Lam “Vâng” một tiếng, ngắt điện thoại, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Học kỳ sắp kết thúc, cô cũng phải về nhà rồi.

Trước ngày nghỉ một ngày, Vương San bỗng tới tìm cô. Xem ra là vị Lôi tiên sinh kia rốt cuộc đã rảnh rồi.

Ủy Hải Lam tuy không biết họ muốn đi đâu, nhưng cũng không hỏi nhiều. Xe chạy một đoạn đường dài vẫn chưa thấy dừng, cô liền nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát. Không biết đã qua bao lâu, mơ hồ có người gọi cô tỉnh dậy. Cô nửa nhắm nửa mở, nhìn thấy Vương San đang mỉm cười với mình.

Đó là một tòa kiến trúc ba tầng cũng không thu hút lắm, đây thường xuân loang lổ đan xen, che lấp đám rêu xanh, vách tường rạn nứt như nếp nhăn trên mặt một ông cụ. Nơi này thậm chí có phần mộc mạc. Nhà ba tầng thế này, khi cô còn bé nơi nào cũng có, theo thời gian qua đi cùng sự phát triển của thời đại, loại nhà thế này cũng dần không còn, càng ngày càng có nhiều nhà cao tầng thay thế.

Gió hơi lớn, Ủy Hải Lam khếp cổ áo lại, đi theo Vương San đến gần tòa nhà. Trước cửa có hai người đàn ông cao gầy đứng, mặc áo gió màu đen, không nói không cười, vẻ mặt nghiêm túc. Thế đứng của bọn họ khiến cô liên tưởng tới cảnh nghiêm chỉnh huấn luyện đặc công trong phim truyền hình.

Mỗi đoạn hành lang đều có hai người đang ông đứng nghiêm, đến tầng ba của tòa nhà, rẽ trái, trước phòng thứ hai lại có bốn người.

Có lẽ là gian phòng này.

Vương San dẫn cô tới cửa thì không đi vào nữa, nhẹ nói một tiếng bên tai cô. Ủy Hải Lam nhìn không khí ngột ngạt lẫn lộn bên trong phòng, cũng đứng bên ngoài, bất ngờ lại nghe thấy tiếng kêu “Ừ”. Một lát sau, Vương San bị gọi vào, sau đó, cô được mời vào. Trong này căn bản không có ai quan tâm đến cô, cô đành đứng phía ngoài.

“Tiểu Hành à, tôi thấy cậu cả nửa ngày rồi mà chưa mở được bài đồ lần nào đâu đấy.” Người nói chuyện là một ông lão đã khoảng hơn sáu mươi tuổi.

“Không phải hôm nay tôi không may mắn, mà là vận may của ba Ngài quá vượng.” Khóe miệng Lôi Thiệu Hành ngậm điếu thuốc, khuôn mặt vui vẻ, đôi tay thuần thục xáo bài mượt chực.

“Nào, nào, trên đường nên nghỉ ngơi một chút, dù sao binh sĩ đánh giặc cũng phải dừng lại nạp đạn.”

Tạm thời sắp xếp xong bài của mình, bốn người dừng lại uống trà dùng điểm tâm.

“Ồ, ở đâu ra một cô bé đứng đây thế này?” Rốt cuộc có người phát hiện ra sự tồn tại của cô, mở miệng hỏi.

Ủy Hải Lam vẫn đứng đó, ánh mắt ba ông lão lần lượt quét về phía cô.

“Cô ấy tới đây đứng, đứng một sẽ biết ngồi thôi.” Lôi Thiệu Hành mỉm cười trả lời.

Đường như đã quá quen với những cảnh tượng này, trong lòng ba người cũng hiểu rõ, “Cô bé, đừng chỉ đứng mãi, ăn điểm tâm đi.”

Lập tức có người bưng một khay điểm tâm tới trước mặt cô. Ủy Hải Lam ngạc nhiên một chút, đành nhận lấy.

Lại bắt đầu tiếp tục đánh tám vòng, Lôi Thiệu Hành một tay cầm điếu thuốc hút vào thở ra, một tay khác đánh bài mà không cần nhìn. Tầm mắt của anh

như lọt vào trong sương mù nhìn về phía cô. Cô đang sững sờ nhìn chằm chằm khay điểm tâm, bánh nải hoàng xốp ngọt được làm thành hình chú thỏ nhỏ, khiến cô nhìn ngây ngốc.

Đầy hàng bài trước mặt ra, nụ cười trên môi Lôi Thiệu Hành càng sâu, “Ừ rồi.”

Bánh nải hoàng: Thực ra mình không biết tên nó thế nào, đành để tên hán việt thế này, bánh đây là cái này chẳng???

Nhân trong bánh màu vàng nên gọi là "Nải hoàng"

Ta thấy cũng ngon, mọi người có thể tham khảo cách làm ở đây (Không hiểu thì gu gồ dịch nhé)

<http://www.zhufukc.com/recipe/592>

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gà Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

“Cuối cùng cũng ngựa bài đó!” Ba ông lão quăng thẻ bạc, không quên nhạo báng mấy câu.

Lôi Thiệu Hành thu thẻ bạc về mép bàn, ngẩng đầu thấy cô đang đứng bên kia ăn điểm tâm. Khói lượn lờ trong phòng, cô lại có vẻ rất thoải mái, ăn cái gì cũng chuyên chú, đôi mắt to nhìn chằm chằm đĩa bánh nải hoàng hình một con vật khác, nhưng không thất thần nữa. Cô ăn rất chậm, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở cắn một miếng, động tác lặp đi lặp lại rất tự nhiên, phảng phất như cô vốn nên như vậy.

Anh đột nhiên gọi, “Úy.”

Úy Hải Lam cắn chiếc bánh mềm, cắn bần không nghe rõ, chỉ loáng thoáng có cảm giác có người gọi “Này.” (*)

(*): Từ Úy và Này trong tiếng Trung đều đọc là [wèi]

Cho đến khi có người tới gần cô dùng tay ra hiệu mời, lúc này cô mới quay đầu lại. Chỉ thấy anh đang nhìn cô, ánh mắt kia giống như chiếc hồ sâu không thấy đáy. Anh vẫy vẫy tay với cô, cô liền bụng điểm tâm đi tới. Đến gần, cô mới nhìn rõ ba ông lão trên bàn mặt chực. Trong đó có một vị cô nhìn rất quen, dường như đã từng gặp, nhưng cô lại nhất thời không nhớ ra là ai.

Người nọ nhìn cô cười hòa ái, Ủy Hải Lam liền bừng tỉnh nhận ra, người này không phải là Chính ủy sao? Khi còn học Sơ trung, cô đã từng làm học sinh đại diện tặng hoa cho Chính ủy. Lại nhìn lại hai người kia, cô nhớ đến mấy người đàn ông đứng nghiêm chỉnh ngoài kia, chẳng lẽ họ đều là công an chìm?

Ủy Hải Lam chợt cảm thấy chóng mặt, nhưng càng chóng mặt hơn với chuyện xảy ra.

Tay của cô bỗng nhiên bị người khác nắm lấy, dọa cô giật mình.

Lôi Thiệu Hành bắt lấy một tay cô, trong tay cô còn cầm một cái bánh cắn dở, anh nhìn cũng không thèm nhìn, trực tiếp kéo tay cô tới gần miệng mình. Hai mắt cô tròn tròn, miễn cưỡng nhìn anh cắn miếng bánh kia rồi nuốt vào. Bánh nải hoàng ngọt ngấy như vậy, thế mà lúc này anh lại có thể chịu được, thậm chí còn cảm thấy không tệ. Anh phát tay ý bảo cô nhanh chóng lùi sang bên.

Ủy Hải Lam lùi về phía sau một bước, có người bưng ghế đến cho cô ngồi xuống, quả thật chân cũng hơi mỏi. Cô ngồi đó, ngay cả một cái bánh cũng không dám ăn nữa.

Đánh xong một ván, Lôi Thiệu Hành liếc qua, không ngờ lại thấy cô đang dựa vào tường ngủ thiếp đi.

Trong mộng, đột nhiên có một bàn tay quấy nhiễu cô, Ủy Hải Lam không tình nguyện tỉnh lại, thấy trước mặt trùm xuống một bóng đen. Một tay anh chống vào tường ngang cô, nhìn cô lộ ra nụ cười mê người. Sắc trời đã tối, trò chơi nạt chược cũng đã tan cuộc, trong phòng chỉ còn lại hai người họ. Dạ dày hơi rỗng, cả ngày mới chỉ ăn một cái bánh, Ủy Hải Lam cảm thấy hơi đói.

“Cảm thấy uất ức? Khó chịu?” Giọng anh âm âm, ánh mắt lại vô cùng lạnh lùng.

Anh cúi đầu xuống gần cô, hô hấp cách cô rất gần, môi như dán vào da thịt cô, hơi thở nóng rực. Tim Ủy Hải Lam dường như ngừng đập, nghe anh nói, “Không được nghĩ như vậy, nghĩ như vậy là hèn nhất.”

Tiếng nói vừa ngừng, cổ cô bỗng ướt lạnh, cảm giác tê tê nhột nhột lạ lẫm.

Anh giống như quỷ hút máu tuyệt mỹ, nhẹ liếm cổ cô, khe khẽ bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Thì ra là đáng giá

Đêm hôm đó khi về tới ký túc xá cũng đã 9 giờ tối, mấy cô bạn cũng có chút hưng phấn, xóc xếch ôm lấy túi lớn, túi nhỏ, tùy tiện bỏ xuống. Tiểu Văn và Linh Linh đang lướt net chơi game, Phi Nhi khí thế ngất trời đang nấu cháo điện thoại với bạn trai.

Ủy Hải Lam mang theo áo ngủ rồi đi tắm, cột tóc lên, vệt đỏ in trên cổ thật bắt mắt.

Về mặt cô không đổi, lấy miếng xà phòng lau rửa da thịt, nghĩ tới học kỳ này cuối cùng cũng đã kết thúc, cô cũng phải về nhà rồi.

Trường ở một thành phố khác rất xa, Ủy Hải Lam ở đây nửa năm trời cũng không về nhà.

Xe dần lái đến gần Cẩm Viên, ngồi trong xe, cô không kiểm chế được, hai tay siết chặt quai cặp. Thật ra trong khoảng thời gian này, cô đều gọi điện về nhà báo bình an. Sau đó cô cũng đã nhiều lần về lại, nhưng mỗi lần đến gần, chân lại không tự chủ được phải dừng bước. Thậm chí còn có lần cô đã đến tận cổng Cẩm Viên, nhưng cuối cùng lại không vào trong, cô xoay người về phía cánh cửa sắt, gọi điện cho mẹ.

Cô vẫn nhớ rất rõ hôm ấy, trời rất đẹp, từng cơn gió tát lên mặt khiến da mặt cô tê rát.

Triệu Nhân lạnh lùng, đã quả quyết nói rằng: Việc bản thân làm ra, dù kết quả ra sao thì cũng tự chịu lấy.

Ủy Hải Lam không kịp phản ứng, đã nghe thấy bên tay một chuỗi âm thanh dồn dập.

Quả nhiên, đây là lựa chọn không quay đầu.

“Ủy tiểu thư, chúc mừng năm mới.” Lời chúc của Vương San khiến cô bình tâm.

“Chúc mừng năm mới.”

Ủy Hải Lam từ từ kéo hành lý vào Cẩm Viên.

Đêm giao thừa, Ủy Hùng Khiêm được xuất viện, về nhà ăn bữa cơm đoàn viên giao thừa. Mà kỳ nghỉ đông này, Ủy Hải Lam vẫn chỉ quanh quẩn trong

khu vườn an tĩnh, còn nhị phụ nhân cùng tam phụ nhân mang theo hai chị em ra nước ngoài. Triệu Nhân xưa nay đều không ra khỏi cửa, nên cô cũng chưa từng đến đất nước xa xôi nào. Ông nội từng hỏi cô tại sao lại không đi, cô nói với ông vì mình không thích. Vậy nên chuyến đi Ý lần đó, chính là chuyến đi xa nhất của cô.

Đợi đến khi bốn người bọn họ trở về, Úy Hải Lam nhận được vài món quà, Úy Thư Hoà lập tức thay chiếc váy mới sắm được, vui sướng chạy xuống lầu khoe cái váy, Úy Hải Lam ngẩng nhìn cô, Úy Thư Hoà mừng rỡ hỏi. “Di cả, chị hai, mọi người nhìn xem chiếc váy này được không? Đây là bộ đang được ưa chuộng nhất Paris, style mới đó!”

Triệu Nhân có mắt thẩm mỹ rất cao, rất hiếm khi bà mở miệng khen ngợi. “Dù hơi sắc sỡ một chút, nhưng cũng không tệ.”

Úy Thư Hoà vô cùng vui sướng, Úy Hải Lam chợt nghiêng đầu nhìn về phía Triệu Nhân, khuôn mặt dịu dàng của bà khẽ mỉm cười, làm lòng cô trở nên ấm áp.

“Chị hai, nhìn có được không?”

“Ừ!”

Lo lắng vì váy mà hoá thành hư không, thì ra là đáng giá.

Sau khi kết thúc kỳ nghỉ để về lại với mái trường, cuộc sống đại học của Úy Hải Lam đột ngột bị đảo lộn. Cô biết có vài nữ sinh đột nhiên bị đuổi khỏi trường, mà bọn họ chính là đám nữ sinh hôm đó vây đánh tiểu Văn. Trở lại, cô chẳng biết thế nào lại bị gắn thêm cái danh hiệu “Chị đại xã hội đen”. Người ta đồn rằng, có một cậu con trai không cẩn thận đụng phải cô, thế là cậu ta bị chặt đứt một cái tay. Từ đó về sau, không còn nam sinh nào dám bén mảng đến gần cô, cả nữ sinh cũng phải kiêng nể cô ba phần.

“Hải Lam, thế cuối cùng cậu có đúng là chị đại xã hội đen không thế?” Ba cô bạn cùng phòng tò mò hỏi thăm, nhưng cũng có chút ưu tư.

Úy Hải Lam đang làm bản thiết kế, động tác chợt khựng lại, từ từ quay đầu lại, ánh mắt quét đến phía bên kia, khẽ thờ ra hai tiếng, nở nụ cười giảo hoạt. “Cậu đoán xem.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Phá kén thành bướm

Thời gian dần trôi, Xuân đi xuân đến, một mùa lại sang.

Úy Hải Lam từ một thiếu nữ đơn thuần thơm ngát như cỏ hoa đã lột xác, trong ba năm đã đạt đến chiều cao 1m68, dáng người mảnh khảnh thon dài. Nước da cô, không phải là cái loại trắng nõn khảm cho người ta kinh sợ, cô chỉ là hơi trắng, cả về âm đậm u tối, về đặc trưng thuần túy của phương Đông cũng biến mất.

Ba năm trước, nếu ví cô như nụ sen đang chớm nở, vậy hiện tại, cô chính là đóa sen nở rộ đến chói mắt. Cô an tĩnh tại thông tuệ, là tài nữ của ngành thiết kế thời trang, nhưng cũng khá cô quái hắc ám, chuyện sao chép ý tưởng lúc trước không bị ghi lại, làm thân phận của cô càng thêm bí ẩn.

"Chị đại xã hội đen" chính là biệt hiệu trong ba năm qua của cô, nhưng vẫn còn có vài nam sinh không sợ chết vẫn muốn theo đuổi cô, nhưng qua vài ngày, họ không phải bị đánh đập dã man, thì cũng là chủ động chuyển trường. Các nữ sinh khác cũng sợ cô, tận lực trốn tránh. Song, vẫn có vài học sinh mới sùng bái cô đến mù quáng, họ đã xem qua khá nhiều tiểu thuyết, TV, nên xem cô là thần tượng vừa kính sợ, nhưng cũng vừa kính mến.

Nói đến những kẻ có tiếng tăm trong trường, Úy Hải Lam được ví như một con ngựa đen hoang dã, làm người ta không kịp đề phòng.

Phải nói năm ba đại học chính là thời huy hoàng nhất, tên của cô được đề trên bảng điểm ở sân trường BSS suốt 9 tháng 21 ngày.

Chúng sinh cảm thán, muốn phá vỡ cái kỷ lục này e là rất khó.

Thời điểm Viên Viên còn học đại học năm nhất, đã than trách rằng cuộc sống đại học rất khác so với những gì cô Mùong tượng, buồn chán, tẻ nhạt. Úy Hải Lam lại cảm thấy, đại học cũng không tệ đến thế. Không có ai tiếp cận, không có ai gây khó dễ, cô cứ như vậy mà an ổn trải qua ba năm đại học, cũng có thể xem đó là một loại hạnh phúc khi được thoải mái tự tại. Đương nhiên, bạn bè bên cạnh đếm tới đếm lui cũng chỉ có ba người.

Cái gọi là Sơn bất tại cao, hữu tiên tắc danh; Thủy bất tại thâm, hữu long tắc linh. (núi không vì cao, mà do có tiên nên nổi danh; sông không vì sâu, mà do có rồng nên hoá linh), có ít bạn, nhưng lại hiểu rõ nhau.

Mà các cô như những con chim non, cuối cùng cũng có thể bay khỏi trường học, bắt đầu bước chung trên một con đường.

Lần đầu tiên Úy Hải Lam tham gia phòng vấn thực tập là ở một công ty thời trang nhỏ, nhưng cũng có chút danh tiếng, nên có khá nhiều người đến phỏng

vấn. Đào mất qua một cái, tất cả đều là sinh viên trẻ tuổi, khuôn mặt non trẻ, lại dồi dào tinh thần phấn chấn.

Mọi người trong lòng ai nấy cũng biết, không cần nghĩ cũng lường được đây chính là nơi trường đề cử, nên cạnh tranh sẽ rất tàn khốc.

Đầu tiên là thi vấn đáp, giám khảo là một người đàn ông ăn mặc khá bắt mắt tên là Aaron, dịch lại, gọi tắt là Á Luân, anh ta tựa lưng vào mép bàn, hai tay ôm ngực cười hỏi. "Các vị tiên sinh tiểu thư này, tôi muốn hỏi các vị, tại sao sâu róm lại muốn phá kén hoá bướm?"

Mọi người nhất thời được mở rộng tầm mắt, không ngờ rằng câu hỏi đầu tiên lại là dạng câu hỏi này.

"Đề hút mật!" Có người lập tức giơ tay lên tiếng.

Còn có vài nữ sinh bôi son trát phấn, ăn mặc thời thượng, không chút nghĩ ngợi đã trả lời rằng, "vì xinh đẹp!"

Cũng có Nam sinh theo lý trí của mình đáp rằng, "Đây là quá trình phát triển tự nhiên của sinh vật."

Mọi người bầy miệng tám lời đều lần lượt bày tỏ quan điểm của mình, Á Luân lần lượt nghe qua các ý kiến, ánh mắt lại hướng về phía nữ sinh nãy giờ vẫn chưa lên tiếng, ngón tay chỉ về phía cô. "cô thì sao?"

Uý Hải Lam nhìn anh ta, phía sau anh ta là mảng trời sáng trong ngoài cửa sổ, ánh mặt trời chói sáng đến mức người ta không thể trực tiếp nhìn thẳng vào nó.

Cô nheo mắt, giọng nói mơ hồ, gần như là thì thào đáp. "Đề bay lên."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Nôi tình đen tối, quyết định nội bộ

"Cô tên gì?" Á Luân cất tiếng hỏi.

"Uý Hải Lam." Cô nói tên mình,

Á Luân thu hồi tầm mắt, tay anh ta lần lượt chỉ vào các chàng trai, cô gái đến phỏng vấn, xin lỗi họ. "Những người mà tôi chỉ vào, hãy về đi."

"Không phải chỉ mới là câu đầu tiên thôi sao?"

"Đầu tiên, nhưng cũng là cuối cùng." Á Luân cười nói.

Thi vấn đáp kết thúc, chỉ có sau người ở lại, tiếp đến là khảo nghiệm năng lực tại chỗ, từng người sẽ rút thăm chọn người mẫu cho mình.

Người mẫu mà Uý Hải Lam rút được là một người mẫu ngoại quốc với vóc dáng cao gầy, vòng một đầy đặn, ngũ quan thâm thúy tinh xảo. Cô nhìn người mẫu đến sững người, rất lâu sau vẫn không động đậy, mà người bên cạnh đã nhanh chóng bận rộn. Á Luân có chút tò mò, liền chú ý đến nữ sinh này, nhìn theo hướng kia, anh ta muốn biết cô sẽ có ý tưởng thiết kế suất sắc đến thế nào.

Người mẫu đã đợi rất lâu, không nhin được liền lên tiếng. "Hello?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn đờ đẫn của cô rớt cuộc cũng có biểu tình, Uý Hải Lam hoàn hồn, đáp. "Sorry.", không nhanh không chậm chọn lựa vài vóc, cô trực tiếp lấy ra một đoạn tơ lụa, loại tơ lụa này rực rỡ tươi tắn, làm người ta hoa cả mắt. Cô nói với người mẫu "xin hãy cởi hết quần áo ra, một cái cũng không được bỏ sót."

Thời gian hạn định vừa đến, mọi người dặt tay người mẫu ra sàn diễn.

Đột nhiên một tiếng động vang lên hút cạn không khí xung quanh, mọi người ai nấy cũng đầy kinh ngạc.

Lớn mật đem tấm vải tơ lụa kia quấn quanh người người mẫu, tầng tầng lớp lớp hoá thành con nhộng.

Sắc thái đẹp đến loá mắt, dường như muốn hái sạch tất cả những đóa hoa xinh đẹp nhất thế gian này. Không có những vết nhăn, cũng không có những chỉnh sửa dư thừa, làm váy bên kia chỉ hơi xoè rộng nghiêng sang một chút, đường cong duyên dáng của mép váy kéo dài đến tận bên kia, nhưng vẫn trùng điệp rậm rạp như cũ. Nơi bị chú ý nhiều nhất trên bộ trang phục này, chính là phần ngực. Như tê dại, giãy giụa, cuồn cuộn đã kiểu tạo hình ngực bị bó chặt thế này dường như không phù hợp với người mẫu, bộ trang phục được thiết kế sinh động như thật, lại thật vừa vặn. Mà hình dạng của chiếc cổ áo cũng giống với hình ảnh con bướm giương cánh bay lên.

Ánh mắt mọi người trong nháy mắt tập trung trên người Uý Hải Lam, nụ cười trên gương mặt cô không tính là dịu dàng bắt mắt, giữa cái ám áp lộ ra một

tai vắng lạnh, dường như rất khó gần, như một cá thể đặc biệt, cố tình có sức quyến rũ, chết đi sống lại, lộng lẫy sáng ngời. "Đây là thiết kế của tôi - bướm bướm mạnh mẽ."

Sau khi trình diễn các tác phẩm, buổi khảo nghiệm cũng kết thúc, trong hành lang gấp khúc có người thì thảo thờ dài.

"Xem ra tôi cũng chỉ là một trò kịch."

"Tôi cũng vậy."

Uý Hải Lam ngồi trên sofa tựa sát tường, lẳng lặng chờ đợi.

Bỗng nhiên cô có cảm giác có người đang nhìn chằm chằm vào mình, ngẩng đầu lên tìm kiếm, nhưng không có ai nhìn cô cả.

Cửa lớn của phòng họp rốt cuộc cũng bị đẩy ra, thư ký gọi tên một nữ sinh.

Những người đến phòng vấn ở đây đều nghĩ Uý Hải Lam sẽ được tuyển dụng, nhưng kết quả lại không phải vậy, nhất thời nhìn quanh, tò mò xem rốt cuộc là ai.

Trong góc có một cô gái xinh đẹp thanh thuần đang từ từ đứng dậy, cô không thềm đếm xia đến ánh mắt kinh ngạc của những người xung quanh, thông thả đi giày cao gót vào.

Uý Hải Lam cũng đứng dậy theo, không mang một tia lưu luyến.

"Nội tình đen tối! Nhất định là có sắp xếp!"

"Gi chứ! Đã vậy còn phỏng vấn chúng ta!"

Từ sau lưng truyền đến tiếng chỉ trích mơ hồ, Uý Hải Lam đã bước vào thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Cách nhau rất xa

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đang là cao điểm của giờ tan tầm, trên đường đông đúc nhộn nhịp, xe chen chúc nhau nổi thành một đường dài.

Ở cuối hàng người, Uý Hải Lam một mình đi lại.

Cao ốc đối diện đường cái có một chiếc TV màn hình phẳng lớn, đang phát tin tức, có liên quan đến tin tức nóng hổi giật gân trên trang nhất của những tờ báo. "Buổi chiều hôm nay, cuối cùng Sự Vụ Sở của luật sư Lynn sau ba năm cũng cất bằng khai trương, người Mỹ gốc Hoa, tiền sinh Lôi Thiệu Hành chính thức chuyển về nước để phát triển sự nghiệp, có vô số các vị khách quý có mặt tại đây, ban lãnh đạo chính trị cũng tham dự, đây là chuyện hết sức chấn động, luật sư Lôi Thiệu Hành đã tuyên bố tại chỗ rằng sẽ sẽ tổ tụng miễn phí cho giai cấp dưới...."

Vào lúc này điện thoại vang lên tiếng chuông, Uý Hải Lam dừng bước nghe.

Viên Viên ở đầu dây bên kia làm nũng xin xỏ. "Hải Lam, mai cậu có rảnh không? Tớ muốn đến phỏng vấn ở Sự Vụ Sở của Lôi Thiệu Hành, nhưng mà tớ hơi sợ, cậu đi chung với tớ được không?"

Người qua người lại đầu đường, Uý Hải Lam nhìn những hình ảnh đan xen vào nhau thoáng lướt qua trên màn hình, họ nhiệt liệt hô hào tên cái người ăn mặc chỉnh tề nọ, gọn gàng bắt mắt, anh như Đấng cứu thế dịu dàng mỉm cười nhìn về phía ông kính, thương xót cho những người dân đen nghèo khó, xa cách như mấy ngàn mấy vạn dặm, như vậy thật giả đối.

"Ừ, được." Cô nhẹ giọng đồng ý, đi thì đi thôi.

Tránh được mừng một, cũng không tránh khỏi mười lăm.

Cô cũng không muốn tránh nữa.

Tám giờ sáng hôm say, Uý Hải Lam gặp Viên Viên, cả hai cùng nhau chạy đến.

Đó là khu vực sầm uất nhất Xuân Thành, một mét vuông cũng là những con số đáng giá trăm triệu.

Ngồi trên xe, xa xa đã nhìn thấy một tòa cao ốc hoa lệ cao ngất sừng sững được thiết kế theo lối kiến trúc Trung Hoa cổ xưa, có vẻ không thích hợp lắm. Mái hiên bốn phía đều vênh lên trời, mỗi góc đều treo chuông gió đúc đồng cổ, lóe ra ánh cầu vồng màu xanh. Bảng hiệu dưới mái hiên mở đầu bằng tên tiếng Anh được chạm khắc tỉ mỉ "Sư Vụ Sở của luật sư Lynn" (CV:Lynn luật sư sự vụ sở), trước toà nhà lớn là hai con sư tử bằng đá, nhìn chòng chọc, càng thêm phần nghiêm trang.

"Lâm Ân là cái này phải không?" Tài xế hỏi.

Bởi vì Lynn phát âm theo tiếng anh cũng khá giống với từ Lâm Ân, nên rất nhiều người sẽ đọc nó thành tiếng Trung.

"Dạ, chính là chỗ này!"

Đang trước có rất nhiều người đến phòng vấn, họ căn bản không thể chen vào trong được. Thật vất vả lắm mới lấy được số thứ tự, Viên Viên cúi đầu nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn hầy còn đang hưng phấn nhất thời xụ xuống. "Số 105? Không phải khoa trương thế chứ?"

"Từ từ chờ thôi." Ủy Hải Lam vỗ vỗ vai.

Đầy ắp cả người, hai người không thể làm gì hơn ngoài đứng ở tầng dưới.

Đợi đến chín giờ, bên ngoài toà cao ốc đột ngột có biến động khác thường. Giữa ánh nắng rực rỡ ngời ngời, một bóng dáng cao lớn phá tan cảnh vật. Quanh mình vang lên tiếng gọi âm ỉ tha thiết đầy nhiệt tình, Viên Viên khẩn trương nắm lấy cổ tay Ủy Hải Lam. "Là luật sư Lôi kia!"

Ủy Hải Lam bóp cổ tay cười một tiếng, là người thật? Chẳng lẽ còn có tượng gỗ? Món đồ chơi?

Nhưng cô cũng không phát hiện rằng, có người đang thẳng tắp đi về phía cô.

Trong bầu không khí thoang thoảng mùi nước hoa, cô ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Lôi Thiệu Hành đã đứng trước mặt cô. Hiện tại là mặt đối mặt, thời gian xa cách nhau phải tính bằng đơn vị năm. Anh đắm chiêu nhìn cô, dường như là có ấn tượng với cô. Người đàn ông này giống như một vật phát sáng, trong nháy mắt đã hấp dẫn mọi ánh nhìn của những người khác.

Ý thức được rằng nếu cứ tiếp tục như vậy cũng không tốt lắm, không đợi anh mở miệng, Ủy Hải Lam đã chủ động duỗi tay về phía anh. "Lôi tiên sinh, đã lâu không gặp."

.....

Mình không rõ sự vụ sở là gì, bạn nào biết thì góp chút ý kiến nhé ☺

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Thản nhiên cười

"Thì ra là Lam tiểu thư, đã lâu không gặp." Lôi Thiệu Hành trầm giọng nói, cũng vươn tay bắt tay với cô. Mà ánh mắt anh, giống như là rót cuộc cũng nhớ ra cô là ai, nụ cười âm áp, sáng tỏ thông suốt. Anh chỉ mới khẽ mỉm cười, mà sức quyến rũ đã vô biên, làm cho người ta không dám chớp mắt, không nỡ dời tầm mắt đi.

Nhưng duy chỉ có Ủy Hải Lam mới biết, bề ngoài anh tươi cười như thế nhưng thật ra bên trong thì không cười.

"Lôi tiên sinh!" Có người gọi một tiếng, động tác của Lôi Thiệu Hành chợt ngừng lại, lễ độ gật đầu với cô rồi theo trợ lý đi mất.

Bốn phía xôn xao bàn luận, Viên Viên không nhịn được tò mò, hạ thấp giọng hỏi. "Hải Lam, sao cậu lại quen được với luật sư Lôi?"

"Anh ta xử lý chuyện luật pháp của công ty ba tớ."

Viên Viên cười nói. "Hoá ra là như vậy, luật sư Lôi thật là người tốt, đúng không?"

Ủy Hải Lam chẳng đồng ý cũng chẳng phản đối, chỉ "Ừ" một tiếng. "Tớ đi mua tạp chí giết thời gian đây."

Đợi đến khi Ủy Hải Lam trở lại, đã không thấy bóng dáng của Viên Viên, cô chỉ có thể đứng tại chỗ lật xem tạp chí để chờ cô bạn.

Đó là tuần san thời trang Paris mới nhất của Pháp, trên trang bìa là bộ trang phục mới nhất của nhà thiết kế Daisy. Lật từng trang sách, có đến chừng

mười trang màu cận kề giới thiệu nơi mới khai trương, trước đó chưa từng bị thất truyền. Ba năm trước, sau khi "Nhớ về gổm sứ Thanh Hoa" của tiểu thư Daisy xuất hiện, nơi theo vẻ đặc sắc hoàn mỹ của phương Đông. Thời gian thoáng một cái, cô cũng từ một nhà thiết kế trẻ trở nên nổi tiếng.

Úy Hải Lam nhìn tác phẩm cực kỳ quen thuộc trên trang đầu của tờ tạp chí, ngón tay nhẹ lau phần trang sức lông lầy dư thừa bên hông váy, không khỏi lắc đầu mà thời dài.

Vị tiểu thư Daisy này hình như rất thích những thứ lông lầy, phá hư kết cấu giản lược vốn có của cô.

Kể từ sau khi vị Lôi tiên sinh kia cấm cô không được ra ngoài làm việc, Úy Hải Lam liền âm thầm bán thiết kế của mình ra ngoài. Khi ấy cũng kiếm được một số tiền nhỏ, đủ để cô tiêu xài trong những năm nay. Cô luôn vui vẻ thoải mái, hưởng chi nước chảy bèo trôi, có lúc cũng không có cái gì không ổn. Có thể có được năng lực, đó mới là sự lựa chọn chính xác nhất.

"Úy tiểu thư, xin hãy theo tôi." Bên tai chợt vang lên một giọng nữ, Úy Hải Lam nghiêng đầu thấy Vương San.

Dưới sự hướng dẫn của Vương San, Úy Hải Lam đến một văn phòng làm việc ở lầu năm. Làn khí lạnh dày đặc làm cô run run, lập tức đưa tay vuốt ve cánh tay. Trong phòng làm việc không chỉ có một mình Lôi Thiệu Hành, còn có thuộc hạ khác đứng trước mặt anh, đang cầm một phần tài liệu, đưa một phần tài liệu khác cho anh phê duyệt ký tên. Ánh mắt của cô cũng bị hồ cá vàng ở một bên hấp dẫn, không tự chủ được đến trước hồ cá xem xét.

Tiếng chuông điện thoại chợt vang lên, phá vỡ vẻ yên tĩnh nghiêm trang lúc này, Úy Hải Lam cũng không nhìn xem là ai gọi đến, vội vàng bắt điện thoại.

"Úy tiểu thư, xin chào, tôi là Aaron bên công ty Nguyên Tường."

"Chào anh." Úy Hải Lam nhớ ra rồi, anh ta là giám khảo.

"Úy tiểu thư, tôi cảm thấy cô rất ưu tú, không biết là hiện tại cô đã tìm được công việc để thực tập chưa, nếu chưa, cô có muốn đến Nguyên Tường không?"

Trong lòng Úy Hải Lam có một niềm vui mừng nho nhỏ, mặt mày cũng dần ra theo nụ cười.

"Lôi tiên sinh, vậy tôi ra ngoài." Thuộc hạ lấy tài liệu liền xoay người, Lôi Thiệu Hành nghiêng đầu nhìn về bóng dáng mảnh khảnh kia.

Cô cười rất đẹp mắt, như một nụ hoa chớm nở.

"Cám ơn, tôi rất muốn." Úy Hải Lam mỉm cười đồng ý, một đôi bàn tay lại đột nhiên lộ ra từ phía say, vây quanh ôm lấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Du An về nước

"Úy tiểu thư, nếu không có việc gì, vậy ngày mai cô đến công ty đưa tin...." Đối phương ở đầu bên kia còn dằn dò, Úy Hải Lam liền hoảng hốt, mùi xạ hương mà anh phát ra như cơn bão đột kích, khiến cô không được thoải mái. Thân thể cô theo bản năng căng cứng lại, sau đó nhẹ nhàng dùng chút lực để tránh anh.

Quả là kỳ tích, vậy mà anh thật sự lại buông tha cho cô.

Nhưng Úy Hải Lam chỉ thả lỏng người được vài giây, đột nhiên hít lấy một ngụm khí lạnh. Cô vốn dĩ đang bận chiếc áo thun rộng thùng thình có họa tiết nguệch ngoạc, quần có những đường chỉ được may khá đẹp mắt ở đùi, vạt áo nhét vào lưng quần, thắt chiếc thắt lưng màu quýt tinh tế. Bàn tay to lớn của anh lại không yên phận lườn vào bên trong quần áo cô, hung bạo túm lấy một góc, cánh tay to lớn kia liền lần theo vạt áo mà tiến vào bên trong, trực tiếp bao lấy ngực trái của cô.

"Được, không thành vấn đề, hẹn gặp lại." Giọng cô hơi run rẩy, Úy Hải Lam vội vàng kết thúc cú điện thoại.

"Thật sự đã trưởng thành rồi!" Lôi Thiệu Hành hơi khom người đứng dậy, cằm của anh chạm vào đầu vai cô, một câu nhưng có tận hai ý nghĩa. Rũ mắt nhìn thoáng qua đôi giày chơi bóng của cô. Mũi giày là mẫu hoa văn thủ công, chiếc bên trái lại khác với chiếc bên phải, những hoa văn Trương Dương này, đan lẫn vào nhau, như những nhánh cây già mùa đông, trụi lủi, vươn mình về phía chân trời, có một loại tâm chí mạnh mẽ muốn xuyên phá bầu trời xanh.

Cô cố thờ chậm lại, nhưng ngực vẫn phập phồng nhấp nhô lên xuống, nằm sát khít trong lòng bàn tay anh.

Anh nâng mắt nhìn về phía hồ cá, rong xanh trôi nổi, cá vàng bơi lội, màu nước xanh thẳm của thủy tinh phản chiếu hình ảnh ám muội của hai người. "Nói chuyện điện thoại với ai?"

Anh hỏi một câu, cô đáp một câu. "Giám khảo của công ty đến phỏng vấn."

"Tối đây làm gì?" Anh đột nhiên chuyển sang chủ đề khác, giọng trầm thấp khàn khàn.

"Theo bạn đến phỏng vấn." Vừa dứt lời, cô áo đã bị mạnh mẽ kéo lệch sang một bên, đầu vai bị ai đó hung hăng cắn một miếng.

Cô nhú mảy cổ chịu đau, chỉ cảm thấy xương cốt gần như bị phá nát.

Hai tiếng đập cửa rầm rầm, Vương San ở bên ngoài gọi. "Lôi tiên sinh."

Lôi Thiệu Hành nhanh chóng rút tay lại, làm như không có chuyện gì, xoa người, trở về phía cái ghế dựa ngồi ngay ngắn lại, quát một tiếng "Vào đi." Mặt khác, quần áo Uy Hải Lam lại hỗn độn, lộn xộn, có chút chật vật đứng bên hồ cá. Vương San đẩy cửa tiến vào, cô mới bắt đầu chỉnh trang lại quần áo, bình tĩnh, tự tin, không có chút ý niệm muốn trốn tránh nào cả.

"Uỷ tiểu thư, xin cô hãy ra ngoài trước." Vương San đặt văn kiện xuống, đến bên người cô.

Lại một lần nữa trở lại đại sảnh ở lầu dưới, vẫn đông nghẹt người như cũ. Uy Hải Lam vừa trở lại chỗ cũ, tờ tạp chí kia vẫn còn đặt bên cửa sổ, không có ai đụng tới. Cô lại một lần nữa cầm nó lên, xem tiếp những trang sau. Một lát sau, Viên Viên phấn khởi chạy đến "Hải Lam, Hải Lam, tờ thành công rồi, tờ được tuyển rồi."

"Chúc mừng" Uy Hải Lam cười chúc mừng, thực sự cũng yên lòng mà thở phào nhẹ nhõm.

Thật sự rất chán ghét những ánh mắt bên người mình, thế là Viên Viên vội kéo cô ra ngoài, vừa ra khỏi, cô nàng ở một bên làm bộ thần bí lắm bầm. "Tớ còn chuyện muốn nói cho cậu biết, chuyện này rất quan trọng với cậu, nên cậu phải chuẩn bị tâm lý thật tốt đấy."

"Tớ chuẩn bị xong rồi."

Uy Hải Lam có đến 10 phần thân nhiên trái ngược với vẻ nhú mảy khản trương của Viên Viên. "Sáng nay tớ mới biết tin, Thẩm Du An về nước."

"Ừ."

Viên Viên ở một bên lải nhải không ngừng, còn Uy Hải Lam lại đột nhiên cảm thấy nơi ở đầu vai vừa bị cắn đau lắm.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Gặp hay không gặp

"Cái tên tiểu tử Thẩm An Du đó cũng thật không có lương tâm, năm đó nói đi là đi! Nói chuyện mà không biết tính toán gì hết! Còn không giữ lời nữa!" Viên Viên nghiêng răng nghiêng lợi, đủ mười phần căm phẫn.

Uy Hải Lam cười nói. "Tớ không phải chưa từng đọc qua xuân đại."

Viên Viên bất thình lữ một tiếng "Tại sao cậu ta lại đột ngột quay về? Không phải mới có ba năm thôi sao?"

"Chắc là đang có dịp nghỉ lễ." Cô bình tĩnh nói.

"Dịp nghỉ lễ á? Nghỉ hè cũng được! Kệ, ai thêm đề ý tới cậu ta chứ? Cậu ta nói cái gì mà theo đuổi yêu đương chứ, toàn là giả dối!" Viên Viên khinh thường méo miệng nói, bỗng nghĩ đi nghĩ lại, thật cẩn thận hỏi han. "Hải Lam, nếu cậu ta đến tìm cậu, vậy cậu có gặp cậu ta không?"

Uy Hải Lam cương quyết nói. "Gặp chứ."

"A?" Viên Viên không nghĩ tới cô lại nhanh như vậy đã thỏa hiệp.

"Tại sao lại không gặp chứ?" Uy Hải Lam nhìn cô như giọng hỏi lại.

Viên Viên lập tức buông cô ra, hai tay ôm lấy ngực, lùi nhanh, thì thào năm chữ. "Cậu ta hỏi quá, cậu ra hỏi quá rồi."

"Viên Viên!" Uy Hải Lam nhỏ giọng gọi cô, Viên Viên quả nhiên dừng bước quay đầu lại, thấy cô bày ra tư thế chiến thắng vinh quang. "Quên không nói với cậu, tớ cũng được tuyển rồi."

"Thật hả? Thật tốt quá!" Viên Viên mừng như điên gào lên, thế là ba chân bốn cẳng vui sướng chạy đến bên cạnh cô. "Không ngờ chúng ta lại cùng được tuyển rồi! Được, hôm nay bất cứ giờ nào, chúng ta cũng phải ăn tôm hùm, làm một bữa tiệc lớn ăn mừng được không? Đúng rồi, cậu được công ty nào

tuyển..."

Hai người quả nhiên phung phí ở bên ngoài một, lần lúc này mới cảm thấy thỏa mãn nên ai về nhà đó.

Trước khi đi ngủ, mắt Úy Hải Lam nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại di động, điện thoại không có tin nhắn,

Hôm sau đến công ty đưa tin cũng khá tốt, mọi chuyện đều thập phần thuận lợi.

Á Luân là tổng giám của bộ phận thiết kế, giới thiệu với các công nhân viên. "Vị này chính là Lam tiểu thư."

"Xin chào mọi người, tôi là Úy Hải Lam, về sau xin chiếu cố nhiều hơn."

Một phen chào hỏi xã giao lễ phép, Á Luân lại nói. "Lộ Yên, cô và Úy Hải Lam cùng học một trường, hai người có quen nhau không?"

Trong số những đồng nghiệp của cô, có một cô gái duyên dáng, thanh cao thoát tục bước ra, răng trắng môi hồng, đôi mắt sáng nước, trông như một đứa bé đáng yêu. Lộ Yên xinh đẹp hết như một bức tranh cổ, đầu đó toát nên vẻ yếu đuối mong manh, cô nàng thấp giọng đáp "Tổng giám, có thể tôi và Úy tiểu thư học ngành khác nhau, nên cũng không nhận ra cô ấy."

Úy Hải Lam quả thật cũng chẳng có chút ấn tượng gì với cô nàng này, chỉ cười trừ.

"Không biết cũng không sao, người trẻ cũng sẽ có đề tài để thảo luận! Lộ Yên, tuy cô chỉ đến đây sớm hơn Úy Hải Lam một ngày, nhưng cũng xem như là tiền bối của cô ấy, cô và cô ấy cùng giúp đỡ nhau làm quen với công việc nhé." Á Luân sau khi đã suy nghĩ khá kỹ lưỡng liền phân phó.

"Tổng giám, tôi biết ạ." Lộ Yên mỉm cười.

Lộ Yên dẫn Úy Hải Lam đi tham quan một vòng bộ phận túi xách, đến phòng ăn, cô thuận miệng nói. "Tôi ly hôn ngành thiết kế đồ họa, còn cô theo thiết kế thời trang phải không?"

Tiếng chiếc bình cà phê réo rít rung gọi. Úy Hải Lam thuận thực rót một ly, xoay người đưa cho cô. "Thì ra Lộ tiểu thư biết tôi."

"Tổng giám có nhắc qua." Lộ Yên nhận lấy cái ly, nắm chặt nó trong tay "Cô không uống cà phê sao?"

Úy Hải Lam lấy cho mình ly nước lọc. "Ừ."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Ba ngày sau

Những ngày đi làm tương đối nhàn rồi nhưng đồng thời cũng cực kỳ rất nhàm chán, sau ba ngày đi làm, Úy Hải Lam cũng chưa có dịp được tiếp xúc thực tế với tính chất của công việc. Các đàn anh đàn chị đồng nghiệp vẫn theo lệ đưa cho cô vô số bản thảo, văn kiện, tư liệu, để cô có thể làm quen với các công việc hiện đang được phát triển với nhu cầu của công ty. Công ty chủ yếu bán quần áo nhằm vào tầng lớp nữ tri thức từ 25-40 tuổi.

Thời gian nghỉ trưa, mọi người cùng nhau ăn cơm, cùng ngồi vào hai cái bàn lớn để ăn cơm.

"Lộ Yên, em không phải thích ăn cá sao? Hôm nay thử xem!"

"Cẩn thận với mấy cái xương cá nha, em ăn mấy miếng thịt cá trên lưng nó đi!"

"Đến đây, Lộ Yên, cơm của em đây."

Vài nam đồng nghiệp vây quanh Lộ Yên, Lộ Yên xinh đẹp lại thùy mị đáp lại ba tiếng. "Cám ơn."

Mấy cảnh này được xem là khá quen thuộc, đơn giản vì các đồng nghiệp khác trong công ty đa phần đều là các cô, dĩ dĩ kết hôn, nên cũng không quá đề ý, trái lại họ còn mở miệng trên mấy cậu trai vài câu. Chỉ là đã rất lâu, nên khó tránh khỏi cảm giác nhàm chán, mới đột ngột nói một câu. "Lộ Yên, cô nếu thấy cảm động hay là chọn một anh đi! Đừng nữa vùi như vậy!"

"Ba em bảo, giao nộp đối tượng cho ông thì ông mới đồng ý." Lộ Yên nhu thuận đáp lại một câu, lại càng khiến cho nhiệt huyết của mấy cậu trai trẻ kia sôi trào.

"Tôi nói này, mấy người cũng đừng chỉ nhìn chăm chăm vào một đóa hoa như thế!" Có người lờm lờm về phía góc khuất, ý bảo bên kia còn có một đóa hoa khác.

Các nam đồng nghiệp cũng ngại ngại gãi đầu, lại không dám tiến lên.

Kỳ thật Ủy Hải Lam cũng được xem là mỹ nữ, chỉ là xét cho cùng thì vẫn kém hơn Lộ Yên một chút. Lộ Yên mỏng manh, hồn nhiên, dễ bị tổn thương, có đủ các yếu tố khiến đàn ông muốn bảo vệ cô. Còn Ủy Hải Lam lại lạnh lùng, tùy hứng, khó có thể xem thường lời cô nói, cô gái như vậy có thể làm đàn ông động lòng nhưng cũng làm bọn họ chùn bước.

Ủy Hải Lam ngồi ở đầu bàn bên kia lẳng lặng ăn cơm, từ trước đến nay cô ăn không nhiều, chỉ ưa ăn thức ăn thanh đạm, nên trong bát chỉ có chút thức ăn chay. Cô vừa ăn, vừa nhắn tin với Viên Viên. Người bị ghê lạnh xem ra cũng không phải có mình cô, Viên Viên cũng trải qua ba ngày như cô. Viên Viên than thở, không ngừng kêu chán quá, hết lần này đến lần khác không biết phải làm gì.

Viên Viên hỏi: Thẩm Du An có liên lạc với cậu không?

Cô bấm bàn phím, vừa muốn trả lời hai chữ "Không có", đã có người gọi, "Ủy Hải Lam, bên ngoài có người tìm!"

Ủy Hải Lam lên tiếng đứng dậy.

Đồng nghiệp nhìn theo bóng dáng đã khuất dạng của cô, lúc này mới chồm chồm lại bàn luận "Là một anh chàng đẹp trai đến đó."

Hành lang hẹp dài gấp khúc bên ngoài công ty, ánh mặt trời xuyên qua hai bên thủy tinh ánh lên ánh hào quang đầy chói mắt của cái nắng mùa hè.

Người nọ đứng tựa vào một bên cửa sổ, dáng người cao gầy, chân trái hơi cong, tư thế rất tiêu sái, cậu ta mặc một chiếc áo phong thời thượng màu trắng, sát cổ áo có đường viền mảnh màu xanh biếc, tuy là làm từ bông, nhưng không có vẻ gì là nhẵn nhúm mềm mại, mà nó vô cùng phẳng phiu, nó tôn lên dáng người cực kì đẹp của cậu. Ánh mắt cậu nhìn chăm chăm về phía trước, chờ đợi ai đó sẽ xuất hiện, đột nhiên khó môi lại dương lên.

Ủy Hải Lam dừng (Mặc) dừng bước, nhìn tuần nhan đang mỉm cười.

Cậu đến trước mặt cô, mở miệng gọi."Lam."

Ủy Hải Lam ngẩng đầu lên nhìn cậu, gương mặt quen thuộc này càng lúc càng anh tuấn, chín chắn, Thẩm Du An dịu dàng nói. "Cậu cao lên rồi."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Âm áp tươi đẹp

Ủy Hải Lam bỗng nhiên lại nghĩ về ngày trước, đó là một ngày mùa hè năm cô mười lăm tuổi, cô học trung học, cậu ta cũng vậy. Mà thật khéo cô được phân ngồi cùng bàn với Viên Viên. Viên Viên là một cô nàng nhiệt tình phóng khoáng, chưa đến ba ngày, hai người đã nói chuyện rất vui, thành bạn thân.

Sau đó, cô nghe Viên Viên nhắc tên một người.

Từ Minh Lăng hôm nay thế nào, Từ Minh Lăng kiểm tra được bao nhiêu, Từ Minh Lăng thường mặc gì... Từ Minh Lăng, Từ Minh Lăng, Viên Viên ngoan cường nhớ kỹ ba chữ kia, ánh mắt cô lúc ấy đặc biệt sáng ngời, như viên bảo thạch quý hiếm. Viên Viên là thanh mai trúc mã cùng lớn lên với Từ Minh Lăng, hoặc có thể gọi bọn họ là một cặp oan gia, hai người hề cứ gặp mặt không phải đối đầu gay gắt thì cũng nói móc nhau.

Đó là lúc nghỉ giữa giờ, trong lớp nhàn hạ, mấy cô bạn học như ong vỡ tổ tất cả đều kéo nhau ra ngoài lớp học.

Xuyên qua chiếc cửa sổ thủy tinh, cô trông thấy hai bóng người cao to, gầy gộc trên hành lang gấp khúc. Gió thổi nhẹ, toan thổi bay cổ áo sơ mi trắng ngàn, hai thiếu niên phong nhã, đều tuấn tú, ưu việt. Bên cạnh là tiếng hừ lạnh mơ hồ của Viên Viên, trong đó một người chính là Từ Minh Lăng.

Còn một người còn lại là Thẩm Du An.

Về Thẩm Du An, ấn tượng đầu tiên còn đọng lại trong đầu Ủy Hải Lam chính là sạch sẽ gọn gàng, trong veo.

Khó mà tưởng tượng rằng trên đời này lại có một chàng trai như vậy, dường như sau khi quần áo được thanh tẩy dưới ánh mặt trời, có một mùi hương xông vào mũi Lam Thiaeen, là mùi hương có đựng khí đem lại sự âm áp tươi đẹp, cảm giác an toàn cho người khác.

"Tại sao lại không nói lời nào?" Thẩm Du An cười hỏi.

Những lời này cũng như lời cậu nói, khi họ lần đầu làm quen.

Ủy Hải Lam đánh giá cơ thể cao to của cậu, có thể đã cao quá 1m8, cô nhàn nhạt hỏi lại. "NBA có đẹp mắt không?"

Thẩm Du An liền một phen bật cười, tiếng cười sung sướng trong trẻo che dấu đi vẻ khấn trương, cẩn trọng của cậu, hẳn là vì bạn bè nhiều năm xa

cách nay gấp lại nên vui mừng kích động, hay cũng có thể là vì khắc chế cọng dây thừng trói buộc tình cảm bấy lâu, cậu khó kìm lòng được liền vươn tay ra, nhẹ nhàng ôm chặt lấy cô. Cái ôm của cậu, không mãnh liệt, mà gần như chứa đựng, sự mãnh liệt, độc chiếm, dịu dàng đến lạ lùng, cậu thì thảo bên tai cô. "Lam, tớ rất nhớ cậu."

Cánh tay nhỏ của cô khẽ nhúc nhích, do dự rất lâu nhưng vẫn như cũ cần không có bất kì động tác nào.

Sau lưng có tiếng bước chân vang lên, có người bước vội vào thang máy.

Úy Hải Lam hít một hơi thật sâu, ngửi thấy mùi hương thoang thoang trong không khí, như đã vứt bỏ thứ gì đó, đổi thành cô nhẹ nhàng nói. "Du An, đừng như vậy."

Thẩm Du An cho rằng cô lần thẹn thùng xấu hổ, nhớ lại thì nơi này là công ty, ở nơi này mà bị người khác bắt gặp quả thật cũng không tốt. Cậu buông ta, cười xin lỗi. "Tối tớ có hẹn bạn bè gặp mặt, Minh Lăng sẽ mang Viên Viên đến. Còn vài tiếng nữa cậu cũng tan tầm phải không? Tớ đến đón cậu đi."

Úy Hải Lam nói cho cậu biết thời gian tan tầm, Thẩm Du An ngoảnh mặt vẫy tay tạm biệt cô.

Trở lại công ty, đồng nghiệp tò mò hỏi han. "Úy Hải Lam, anh chàng đẹp trai bên ngoài là bạn trai cô sao?"

"Bạn bè." Úy Hải Lam bình thản giải thích quan hệ giữa hai người, mọi người đương nhiên là không tin.

"Nhân viên của tiệm hoa cũng rảnh rồi nhỉ, còn tự mình chạy đến đây!" Người đồng nghiệp nọ sắc nhọn nhìn Lộ Yên tay cầm một bó hoa trở lại, thì thầm.

Lộ Yên đặt bó hoa xuống, khiêm tốn nói. "Bọn họ cũng rất cố gắng."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Xui xẻo

Công ty Nguyên Tường cách nhà cô cũng không xa, chỉ mất 20 phút ngồi xe.

Nhưng Úy Hải Lam cũng không thích sáng sớm phải chen chúc trên xe buýt, nên mỗi ngày đều đạp xe mất nửa tiếng đi làm. Chiếc xe đạp này, là chiếc lúc trước bị Lô Thiệu Hành tịch thu, đêm trước kì nghỉ hè cũng do Vương San trả lại cho cô. Màu sắc của thân xe, cũng như tên cô, đều là một màu xanh, nó không có yên xe ngồi sau. Nhưng đằng trước lại có một chiếc giỏ, thời điểm đến trường dùng để để cặp sách, hiện tại dùng để để túi xách.

Úy Hải Lam đẩy xe ra, liếc mắt một cái đã trông thấy chiếc xe hơi dừng ở ven đường đối diện với công ty.

Cách điệu u ám, màu xám bạc, nội liếm tao nhã, đường cong lưu loát sống động, đường cong ở mui xe hơi nhếch lên so với phần đuôi xe, chiếc xe này đẹp vô cùng.

Ở chỗ tay lái là Thẩm Du An.

Úy Hải Lam hơi sửng người, nhìn Thẩm Du An xuống xe, cô cũng đẩy xe về phía cậu.

Cô vốn dĩ còn tưởng rằng cậu ta cũng chạy xe đạp, dù sao ngày đó khi đến trường, hai người vẫn luôn như vậy. Cậu ta đạp xe ở phía trước, cô sẽ chạy theo sau. Đợi đến khi đạp đến chỗ con đường lớn, hai người sẽ cùng sánh vai băng qua, cậu để cô chạy bên trong, không để cho tiếng còi xe dọa nạt cô. Hiện tại xem ra, hình như là cô đã quá ngây thơ, dù sao thì cậu cũng đã học lái xe rồi.

Khoảng thời gian ba năm này, cậu không chỉ cao lên mà thôi.

"Cậu vẫn đạp xe à?" Thẩm Du An lờm chiếc xe đạp, đứng thẳng người, tay khiêng nó lên.

Úy Hải Lam im lặng đứng tại chỗ, nhìn cậu xếp gọn chiếc xe vào, như hồi tưởng lại một đoạn ký ức của năm tháng đã qua.

Dựng xe vào phía sau hộp xe, Thẩm Du An mở cửa xe cho cô. "Lên xe."

"Xe mới này của tớ thế nào?"

"Rất được."

"Tớ cũng biết rất được, mã lực dồi dào, lại chạy rất nhanh."

Suốt dọc đường Thẩm Du An không ngừng giải thích các tính năng tốt của chiếc xe mới này, cô chỉ lẳng lẳng lắng nghe, đều là những kiến thức dài dòng thông dụng. Đợi đến khi xe dừng lại, cô mới ngẩng đầu lên nhìn, không khỏi nhủ mày. Động cơ đã tắt máy, Thẩm Du An tháo dây an toàn nói. "Nghe nói ở đây rất nổi tiếng, trước đây cũng chưa từng đến đây chơi, hôm nay liền đến Vạn Kinh thử xem."

Danh tiếng của Vạn Kinh mấy năm nay càng thêm vang dội, khu vui chơi cũng được tu sửa thêm một lần, ngày càng rức rờ. Chỉ là lửa giận nồng đậm mờ hồ kia vẫn như cũ chưa được xóa bỏ. Nơi này, từ trước đến nay luôn rất xa hoa đòi trụ. Thẩm Du An kéo Ủy Hải Lam đến cửa chính của Vạn Kinh, thì tiếng điện thoại chợt vang lên, cậu liền dừng bước, thông thả sang một bên nghe điện thoại.

Ủy Hải Lam nghe thấp thoáng thấy cậu gọi "Minh Lăng", ý thức được rằng đây là cuộc gọi của Từ Minh Lăng.

Đúng lúc này, một bên kia lại nhón nháo, nhiệt tình nghênh đón.

Tiếng gọi ấy làm da đầu cô tê dại. "Lôi tiên sinh, ngài đã đến."

Ủy Hải Lam không ngờ sao lại khéo thế này, nghi hoặc quay đầu lại nhìn, rất kinh ngạc không khỏi thờ dài.

Thật là xui xẻo.

Hơn mười bậc thang ở phía dưới là một chiếc xe màu đen, một người đàn ông có vóc người thấp đang nhìn hót Lôi Thiệu Hành ở bên trong xe, vừa gạt đầu lại vừa cúi người, thành kính bái lạy như đến chùa bái Phật. Mà cái người được tôn như phật này xem ra cũng giống lắm, trên mặt tươi cười, hòa nhã, độ lượng, làm như không có vẻ gì là phách lối ngạo mạng cả, liền theo sau người nọ.

Ngẩng đầu lên, Lôi Thiệu Hành rút cục cũng trông thấy cô đứng ở trên bậc thềm.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Xem như bạn

Editor: vanthanh2k8

Như trước kia, ở cửa khu vui chơi rất dễ bắt gặp nhiều học sinh ăn mặc tươi trẻ, tinh thần phấn chấn ra ra vào vào. Anh để ý cô vẫn mang đôi giày chơi bóng, chỉ là hoa văn ở mũi giày đã đổi. Một bên là trái dưa hấu nguyên vẹn màu xanh lá, trái dưa hấu nằm trên con ốc sên lười biếng, một bên là trái dưa hấu đã cắt ra, ruột màu đỏ, hạt màu đen. Đường nét mỗi hoa văn rất tinh tế, tỉ mỉ, cũng rất dễ thương, mang theo hương vị mùa hè.

Lại không hề dự liệu, Ủy Hải Lam bỗng nhiên nhìn anh nở nụ cười, làm cho hương vị mùa hè khi nãy chưa kịp rút đi, nay càng tăng thêm mát mẻ vào đó.

"Gặp người quen, tôi phải lên đó chào hỏi" Lôi Thiệu Hành nói với người đàn ông bên cạnh, người đó nhanh chóng hiểu ý, đứng lùi sang một bên chờ đợi.

Cuối cùng Lôi Thiệu Hành cũng đi đến chỗ Ủy Hải Lam, nghiêng người, anh hỏi.

"Đây có được xem là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ không?" (Có duyên thì xa cách ngàn dặm cũng có thể gặp lại nhau)

Tương ngộ?? Ủy Hải Lam hơi buồn cười, ai tương ngộ với ai đây?

"Bạn hẹn gặp mặt" Ủy Hải Lam giải thích đơn giản, nói cho anh biết tại sao cô lại ở đây, cũng là gián tiếp bác bỏ lời anh nói, cả hai chẳng có 'hữu duyên' nào cả, chỉ là 'bất hạnh vô tình' mà gặp thôi.

Chợt có làn gió thổi qua, mái tóc đen của Ủy Hải Lam hơi tung lên, vài sợi tóc dán vào bên má, như có như không lướt qua môi cô, cô vô ý thức mân mê môi mình, lại lấy tay vuốt đi. Nhưng có vẻ ông trời không chiều lòng người, làn gió này vừa đi, lại thêm làn gió khác tới, lần này mái tóc của Ủy Hải Lam bị thổi bay đến rối bù. Đưa tay che trán để chắn gió, Ủy Hải Lam nhếch môi có chút phiền não.

Động tác rất nhỏ này lại bị Lôi Thiệu Hành thấy được, lập tức, anh cảm thấy mình có chút gì đó hơi ngại ngùng.

Anh nói "Vào đi, nơi này gió hơi lớn"

Giọng nói thờ ơ nhưng rất khác thường, có vẻ ấm áp, lại có vẻ dịu dàng, Ủy Hải Lam nhất thời hơi kinh ngạc.

"Thế nào, hay là muốn vào cùng tôi?" Lôi Thiệu Hành nói tiếp.

Ủy Hải Lam vừa định trả lời thì Thẩm Du An nãy giờ nói chuyện điện thoại đã xong đang trở về bên cạnh cô. Thẩm Du An nhìn bên cạnh Ủy Hải Lam có

người đàn ông xa lạ, hơi lướt nhanh qua một cái, trong lòng đã thấy lưu ý, nhưng cậu vẫn bình thản ung dung, phong độ nhanh nhẹn, uy hiếp lại khí thế của đối phương. Rất thân nhiên đưa tay chàoàng vai Ủy Hải Lam, Thẩm An Du lơ đãng vuốt nhẹ tóc cô rồi hỏi

“Bạn cậu à?”

“Không quấy rầy Lam tiểu thư nữa “ Không đợi Ủy Hải Lam đáp lại, Lôi Thiệu Hành đã nhìn cô mỉm cười thoải mái, lại nhìn Thẩm Du An khách khí gật đầu một cái, anh thân nhiên cất bước tiến vào khu vui chơi.

Phía sau cũng vang lên tiếng gọi với theo của người đàn ông thấp lùn hồi nãy

“Mời Lôi tiên sinh vào “

...

“Minh Lăng và Viên Viên đang trên đường đến, chúng ta đi vào trước nhé.” Thẩm Du An nhìn Ủy Hải Lam nói

Ủy Hải Lam “Ừ” một tiếng tỏ vẻ đã rõ, để Thẩm Du An dẫn vào Vạn Kinh. Vừa bước đi, Thẩm Du An bên cạnh cô đã không thể nhịn được lại hỏi thêm lần nữa

“Người hồi nãy là bạn cậu à?”

Nghe cậu hỏi, Ủy Hải Lam đột nhiên không biết nên hình dung mối quan hệ của Lôi Thiệu Hành và cô là như thế nào, khẽ đưa tay bấm, cô nhảm tính cả hai đã âm thầm kết hôn gần bốn năm, nhưng gặp nhau không quá mười lần, nói chuyện cũng không quá mười câu, cứ như người xa lạ. Anh gọi cô là Lam tiểu thư, cô lại gọi anh là Lôi tiên sinh, chẳng có chút gì được gọi là quan hệ thân mật cả.

Thẩm Du An hơi cúi đầu, cậu thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Ủy Hải Lam có chút thất thần. Cho đến khi đi vào Vạn Kinh, xen lẫn giọng nói của cô nhân viên tiếp khách đang hoan nghênh cả hai là giọng nói nhẹ thênh lờ của Ủy Hải Lam.

“Xem như thế đi ”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Xa cách gặp gỡ

Editor: vanthanh2k8

Căn phòng lớn sang trọng, rất rộng rãi và thoải mái, trang thiết bị giải trí đều được trang bị đầy đủ. Ủy Hải Lam nhìn căn phòng loáng thoáng có chút ấn tượng. Căn phòng này khi xưa hình như từng trải một tấm thảm màu cà phê đậm, nay đã đổi thành đá lát sàn màu đỏ thẫm lưu ly. Cô và Thẩm An Du đang ngồi trên chiếc ghế sofa màu đen sáng bóng. Ngay lập tức, đã có phục vụ tiến vào mang theo trái cây và thức uống, chờ người đó bày ly trà và thêm ít đồ ăn vặt ra bàn, Thẩm Du An mới nói.

“Chúng tôi đang chờ người đến, lát nữa mới gọi tiếp “

“Vâng, thưa quý khách “ Phục vụ nhanh chóng gật đầu đã rõ, lại nói tiếp “ Có gì xin quý khách cứ nhấn chuông, rất hân hạnh được phục vụ quý khách “

Thẩm Du An chỉnh một bài nhạc nhẹ, đưa ly thức uống qua cho Ủy Hải Lam. Lúc cô đưa tay nhận lấy, cậu lại hỏi

“Cậu đã đổi ngành sang học thiết kế thời trang?”

“Ừ” Ủy Hải Lam đang uống nước, âm thanh lâu bầu không rõ ràng

“Vậy là mấy năm nay cậu đều ở kí túc xá sao?”

“Ừ”

“Cậu nhất định là không chịu ăn cơm đúng không?” Thẩm An Du nhìn chằm chằm cơ thể không được mấy lạng thịt của Ủy Hải Lam, bất mãn nói tiếp “ Lại ăn kiêng phải không? Hừ, những lời tố dận dò trước đó, cậu chỉ xem là gió thổi bên tai thôi hả? Cậu cũng không phải là đứa nhóc 3 tuổi, sao lại không nghe lời như vậy?”

Ủy Hải Lam có chút bất đắc dĩ phải bật cười, sao trông giống phụ huynh đang giáo huấn vậy nhỉ.

Đang nói đến đây, Minh Lăng và Viên Viên rốt cục cũng đã đến.

Viên Viên bị Minh Lăng cứng rắn kéo vào, dĩ nhiên là không tình nguyện đến, vừa vào phòng, không thèm nhìn đến Thẩm Du An một cái, cô đã chọn chỗ xa nhất mà ngồi, cũng không nói câu nào, không khí trong phòng có chút lúng túng. Minh Lăng đối với Thẩm Du An gặp nhau chính là anh em tốt, sau đó lại đối với Ủy Hải Lam như hai người bạn lâu ngày gặp nhau mà hỏi.

“Hải Lam, nghe nói cậu đang thực tập ở một công ty thời trang đúng không?”

“Cậu nghe ai nói? “ Ủy Hải Lam nhẹ giọng hỏi lại, mặc dù những năm gần đây cô và Minh Lăng có đôi khi liên lạc, nhưng gặp lại vẫn cảm thấy xa lạ.

Từ Minh Lăng cố ý nói

“Tớ nghe một con chim sẻ nào đó nói “

Kẻ bị gọi là chim sẻ ngay lập tức bưng bưng nổi giận, nhìn Từ Minh Lăng gào lên

“Cậu nói ai chim sẻ hả? Cậu mới là chim sẻ. Cả nhà cậu là chim sẻ.“

Một câu nói chọc cả ba người còn lại cười ồn ào cả lên, Viên Viên xấu hổ đỏ mặt, tức giận đưa tay nhéo cánh tay Minh Lăng, cậu bị đau phải giả vờ cúi đầu trấn an cô.

Ủy Hải Lam nhìn đôi oan gia trước mắt, bỗng nhiên cảm thấy bốn chữ ‘ thanh mai trúc mã’ thật có chút mỹ lệ, có chút cảm động. Viên Viên hét giận đến phân nửa, la hét kéo Ủy Hải Lam đi hát. Nói là hát, thực ra cũng không phải là hát, một người ngũ âm không ra gì, một người lại không có hứng thú, đơn giản chỉ là ‘ nghe hát’.

Thẩm Du An và Minh Lăng đang ngồi nói chuyện, anh em 3 năm không gặp, quả thật có rất nhiều chuyện để nói. Từ việc học, từ chuyện làm ăn, rồi chuyện tương lai, toàn là những chuyện khô khan, hai nữ nhân trong phòng đương nhiên không hứng thú nghe.

Viên Viên đang vui vẻ ăn trái cây, hết trái này lại đến trái khác, bỗng nhiên xích lại gần Ủy Hải Lam hỏi

“Hai cậu làm hòa với nhau rồi hả?”

Ủy Hải Lam không khỏi cau mày khó hiểu, trả lời

“Bọn tớ từ xưa đến nay đều như vậy mà”

Viên Viên vừa muốn mở miệng hỏi tiếp, ngoài cửa đã vang lên tiếng gõ nhẹ nhàng, ngay sau đó là người phục vụ tiến vào với một chai rượu đỏ

“Xin hỏi, vị nào là Ủy Hải Lam tiểu thư?”

“Là tôi “ Cả bốn người đều thắc mắc, Ủy Hải Lam lên tiếng trả lời

“Vâng “ Người phục vụ kính cẩn đem chai rượu đến đặt lên bàn trước mặt Ủy Hải Lam “ Đây là Lôi tiên sinh tặng cho tiểu thư “

“Lôi tiên sinh?” Viên Viên đột nhiên khần trương lên, lại thấy Ủy Hải Lam khẽ gật đầu, cô không khỏi nhíu mày hỏi

“Anh ta sao lại ở đây?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Đáp lễ một ly

Editor: vanthanh2k8

“Lôi tiên sinh ở phòng mấy?” Viên Viên mở miệng hỏi thăm số phòng, người phục vụ sau khi đáp lại một con số thì lui ra. Ánh mắt Viên Viên đảo qua đảo lại nhìn Ủy Hải Lam và Từ Minh Lăng, muốn biết tiếp theo nên làm gì, cuối cùng phải mở miệng hỏi “ Có nên qua chào hỏi hay không?”

Từ Minh Lăng ngẫm nghĩ, tuần nhan nho nhả hiện ra mấy phần lồi đời nhìn Ủy Hải Lam cười nói

“Đi đi, dù sao đó cũng là ông chủ của các cậu mà”

Lôi Thiệu Hành không chỉ có danh tiếng ở giới luật sư, ở giới chính trị, anh cũng rất có uy danh.

Cách đây 3 năm có truyền ra việc Lôi Thiệu Hành muốn mở rộng phía sau Xuân Thành, kể từ đó, những tin tức liên quan đến anh cứ nổi lên như vũ bão.

Ai cũng biết, trường luật lâu đời nhất nước Mỹ chính là đại học Harvard nổi tiếng thế giới, từ xưa đến nay đã đào tạo ra không biết bao nhiêu đời Tổng thống, vậy mà Lôi Thiệu Hành lại là sinh viên trẻ tuổi nhất trong lịch sử của trường lấy được bằng luật LL.M. Sau đó, tuổi trẻ tài năng tiếp tục tung hoành khắp giới luật nước Mỹ, từ đó cái tên “Lôi luật sư” cũng như danh hiệu “Đã bại mọi tòa án” của anh bắt đầu nổi tiếng. Để có được những điều đó, Lôi Thiệu Hành phải thực sự là một tài năng, nhưng quan trọng nhất vẫn là mọi người đều biết đến anh, chỉ thế là đủ.

“Hải Lam, có qua không?” Viên Viên hỏi ý kiến Ủy Hải Lam

Ủy Hải Lam nói “Nên qua một chút, tớ và cậu cùng đi, dù sao Lôi tiên sinh đã có lòng tặng rượu thế này”

Hai cô gái đứng dậy đi ra khỏi phòng, lúc này Thẩm Du An mới hỏi Minh Lăng

“Vị Lôi tiên sinh kia là ai vậy?”

“Cậu không phải đi Mỹ du học sao? Sao lại không biết đến anh ta?” Từ Minh Lăng giới thiệu luôn danh hiệu “Đại luật sư vang danh khắp nước Mỹ, Lôi Thiệu Hành”

Thẩm Du An không theo học khoa luật, cũng không có hứng thú đối với tin tức chính trị, cậu không biết đến cái tên Lôi Thiệu Hành cũng không cảm thấy kì lạ gì, nhưng nghe thôi cũng để biết đây là một nhân vật có lai lịch không nhỏ.

“Cậu vẫn như vậy, không có hứng thú thì sẽ không bao giờ quan tâm tới” Từ Minh Lăng lắc đầu với bạn

Thẩm Du An chỉ cười cười không đáp, Từ Minh Lăng lại hỏi tiếp

“Lần này trở về là nghỉ hay là làm việc? Cậu định khi nào thì đi?”

“Tốt nghiệp rồi mới tính” Thẩm Du An thoải mái nói, lại nhìn chằm chằm vào chai rượu

ChateauChevalBlanc năm 1983

Giá 450 Đô la.

.....

Hai cô gái theo số phòng tìm được tới phòng của Lôi Thiệu Hành, cửa vừa được mở ra, không như tưởng tượng của hai người, bên trong hoàn toàn không hề ồn ào hỗn tạp. Trong phòng chỉ có mấy người đàn ông trung niên, bên cạnh cũng chẳng có cô gái xinh đẹp nào, vẻ mặt nghiêm túc, xem ra đang bàn luận vấn đề gì đó. Lôi Thiệu Hành ngồi ở trong cùng không hề ngẩng đầu. Cho dù là đang ngồi cùng 1 đám thanh niên trai trẻ, anh vẫn nổi bật, hướng gì là đang ngồi với mấy người trung niên thế này, chỉ có thể nói là vô cùng bất mắt.

Viên Viên hơi nhút nhát, mở miệng giọng cũng run run

“Lôi tiên sinh, vừa rồi ngài có tặng chúng tôi 1 chai rượu, thật ngại quá, chúng tôi muốn kính ngài một ly” Ủy Hải Lam cao giọng, nhanh chóng lần át Viên Viên mở lời.

Cầm trên tay hai ly rượu, Ủy Hải Lam đưa qua cho Viên Viên 1 ly, chính mình nâng ly

“Chúc mọi người vui vẻ”

Viên Viên lấy lại tinh thần, cũng nâng ly

“Lôi tiên sinh, tôi cũng xin kính ngài một ly, chúc mọi người vui vẻ”

Lôi Thiệu Hành dùng động tác ưu nhã nhất nâng ly rượu trước mặt mình lên, hướng về hai cô gái tỏ ý lại, ngửa đầu uống một hơi cạn trong nháy mắt, nhưng trong nháy mắt đó, tia lạnh lùng được giấu kĩ dưới đôi lông mi dài cũng kịp quét về phía Ủy Hải Lam. Ủy Hải Lam chỉ cảm thấy một điều duy nhất, Lôi Thiệu Hành uống rượu cay nồng, nụ cười càng thêm mê người.

“Lam tiểu thư không cần khách khí như vậy, không ngờ Viên tiểu thư cũng ở đây, vậy xin chúc cả hai vui vẻ”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Có lẽ cũng có

Rời khỏi phòng Lôi Thiệu Hành, Viên Viên vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm

“Hồi hộp ghê! Hải Lam, may mà còn có cậu!”

Úy Hải Lam theo đường đi lúc đến trở về, cả người càng thêm trầm tĩnh. Cô không dám coi thường ánh mắt của Lôi Thiệu Hành khi này, thậm chí là phát hiện rõ ràng, loại ánh mắt lạnh lẽo đó, trong quá khứ đã từng thấy qua một lần, lúc đó người không rét mà run. Đột nhiên Úy Hải Lam có dự cảm xấu, giống như sắp xảy ra chuyện gì đó.

Viên Viên vừa đi vừa nói chuyện, không phát hiện Úy Hải Lam bên cạnh có cái gì đó không đúng. Đúng lúc đến khúc cua của hành lang, có mấy cô gái trẻ xinh đẹp dưới sự hướng dẫn của quản lý lần lượt đi qua họ.

Viên Viên lặng lẽ nhìn theo một chút, khoác vai Úy Hải Lam nhỏ giọng nói

“Tớ còn tưởng rằng Lôi tiên sinh cũng khác người khác, không có tìm đàn bà, xem ra là chúng ta đi quá sớm. Nhìn mấy cô gái vừa rồi xem, nhất định là vào phòng Lôi tiên sinh, rốt cục đàn ông ai cũng như nhau cả.”

Hai cô gái về tới phòng, Từ Minh Lăng lên tiếng hỏi tình hình, Viên Viên nhanh chóng tường thuật lại chi tiết sự việc. Cuối cùng, không quên nhìn Từ Minh Lăng bằng ánh mắt phản hận rồi nói

“Quạ trong thiên hạ đều đen cả, chẳng có con nào trắng “

"Cậu đừng có một gậy tre quật ngã cả thuyền, bọn tớ đều là nam nhân thủ thân như ngọc đấy. Mới vừa rồi thì có mấy cô gái đi vào đây, bọn tớ đã trực tiếp tiễn bọn họ đi nha. Du An còn tốt hơn, mỗi người tất cả đều cho một ít tiền, để bọn họ hôm nay có thể nghỉ ngơi." Từ Minh Lăng cười sang sảng nói.

Viên Viên cãi lại "Đó là bởi vì ngày hôm nay hai bọn tớ đều ở đây, nếu là không ở đây, các cậu liệu có an phận như vậy không?"

Úy Hải Lam im lặng mà nhìn về Thẩm Du An, lại thấy cậu cũng đang nhìn cô mỉm cười.

Thẩm Du An mặc dù được sinh ra trong gia đình giàu có, từ nhỏ sống an nhàn sung sướng nhưng không phải là loại công tử nhà giàu đào hoa ăn chơi, cậu đối đãi với người khác ôn hòa, không có bản tính cao cao tại thượng tự cho mình là hơn người, cũng không lấy những thứ mình có đi nói cho mọi người quanh mình biết, nên cậu sẽ không bao giờ xem thường nghề nghiệp của những cô gái vừa rồi. Dĩ nhiên, điều này cũng vì nghĩ cho người khác, mọi chuyện đều có giới hạn của nó.

Từ Minh Lăng cùng làm bạn bè, quen thân với Thẩm Du An, có lẽ chỉ vì chút ưu điểm này.

Đêm nay, bốn người chơi không khuya lắm, chưa tới 10 giờ đã đứng dậy ra về.

...

Thẩm Du An đưa Úy Hải Lam về nhà, trước khi đi có nói

“Lam, cậu không giận tớ là tốt lắm rồi “

Úy Hải Lam chợt nhớ tới 3 năm trước đây cậu ta nói cho cô chuyện phải đi Mỹ du học, hình như cũng có nói một câu tương tự vậy, cậu hỏi cô có tức giận không. Lần này, Úy Hải Lam vẫn như lần đó, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, kiên quyết một câu nói ‘ không có, thật không có giận’. Từng chút dất xé đập đi về phía Cẩn Viên, Úy Hải Lam quay đầu lại nhìn, Thẩm Du An vẫn chưa hề đi.

Mà Thẩm Du An đang ngồi ở trong xe, trên khuôn mặt hiện lên nụ cười ngượng ngùng, dưới ánh trăng e lệ đáng yêu.

Lúc này, Úy Hải Lam nghĩ, thiên hạ có lẽ có một con quạ màu trắng đấy.

...

Úy Hải Lam dựng xe đạp, chân chuẩn bị bước vào Cẩn Viên, Úy Mặc Doanh đang theo sát phía sau.

Úy Mặc Doanh có uống rượu, trên người toàn nồng đậm mùi rượu, vấy ôm bó sát cơ thể, bước chân hơi loạn choạng, hình như là uống say.

“Chị cả “ Úy Hải Lam hô một tiếng, lại tiếp tục đi tiếp

“Ồ, người vừa này đưa em về chính là Thẩm Du An phải không?” Úy Mặc Doanh khẽ cười một tiếng, chậm rãi đi đến bên Úy Hải Lam, thân mật nắm chắc đầu vai cô, kề miệng vào tai nói “Quên nói cho em biết một chuyện, thật ra thì năm đó em tổ chức tiệc chọn chồng, chị có nói cho Thẩm Du An ...”

“Ha ha ha, kết quả, cậu ta trốn đi ...”

Chương 62: Cắt tóc

Editor: vanthanh2k8

Tiếng cười khinh miệt của Úy Mạc Doanh không ngừng quanh quẩn bên tai Úy Hải Lam. Cô tuy có dự liệu được một ít, nhưng không ngờ lại khác tới một chút. Chẳng hạn như, những lời mà Úy Mạc Doanh vừa nói kia. Thật ra, trong lòng Úy Hải Lam đã có chuẩn bị, nhưng vẫn lẩn lộn khó ngủ. Buồn ngủ biến mất, cô nghe được ngoài cửa sổ vang lên tiếng thanh thúy, là gió lay động chiếc chuông gió treo bên mái hiên.

Sáng sớm, Úy Hải Lam cũng bị chính những tiếng leng keng của chuông gió làm tỉnh lại, nhìn đồng hồ, có vẻ cô tỉnh hơi sớm.

...

Trên bàn ăn trừ Úy Hải Lam, chỉ có Úy Thư Họa.

Úy Thư Họa thi tốt nghiệp trung học muộn hơn Úy Hải Lam 2 năm, năm nay mới là đại học năm đầu, cô đậu trường đại học Xuân Thanh, khoa Văn hóa cổ đại. Ba cô con gái nhà Úy gia, tất cả mọi chuyện trong tương lai của họ đều bị an bài, mà Úy Hải Lam và Úy Thư Họa lúc ấy bị buộc phải học theo lựa chọn của người lớn, đều là cái ngành văn học hữu danh vô thực kia. Duy chỉ có chị cả Úy Mạc Doanh là được phép tự do lựa chọn khoa ngành, cô lựa chọn chính là khoa Quản lý tài nguyên nhân sự. Bây giờ nghĩ lại, cha các cô lúc ấy có lẽ đã xem chị cả Úy Mạc Doanh là người thừa kế.

“Chị hai, em đi học trước.” Úy Thư Họa lau miệng, thân mật nói.

Úy Hải Lam chỉ mỉm cười gật đầu một cái.

Úy Thư Họa cảm thấy phòng ở kí túc xá của trường không tiện lắm, bốn người phải dùng chung một cái phòng tắm, cô không cách nào chịu được như vậy, cho nên không muốn ở kí túc xá. Úy Thư Họa từ nhỏ đã là người thích sạch sẽ, mọi người cũng không có ý kiến gì. Úy Mạc Doanh đề nghị có thể thuê một phòng trọ nhỏ gần trường, dù sao cô cũng từng như vậy. Nhưng Tam phu nhân kiên quyết phản đối, chỉ nói một cô gái mà sống bên ngoài như vậy không an toàn, hơn nữa Úy Thư Họa cũng không thông minh lanh lợi như Úy Mạc Doanh, vậy là đề nghị kia thất bại. Kết quả chính là Úy Thư Họa mỗi lần đi học phải lượn quanh hơn nửa thành phố mới tới được trường, nếu buổi sáng có những môn học phải điểm danh, thế là không còn cách nào khác phải hối tãi xế nhanh chóng đưa cô đi.

Úy Hải Lam như thường ngày dắt xe đạp ra, đạp xe đến công ty.

Hai bên đường là những cây to che rợp trời, xanh um tươi tốt, ánh mặt trời từ những khe hở của tán lá chiếu xuống từng vết lõm đốm trên đường. Xe đạp cua qua cua về, khi cách Cẩn Viên đoạn đường chỉ có 500m, Úy Hải Lam đã thấy chiếc xe hơi màu đen quen thuộc, hình như đã chờ rất lâu thì phải.

Vương San lập tức xuống xe, Úy Hải Lam bên này đồng thời cũng xuống xe, đi đến trước mặt cô.

“Úy tiểu thư, mời cô đi theo tôi” Vương San nói.

Úy Hải Lam nghĩ còn muốn đi làm, vì vậy hỏi lại

“Thư kí Vương, có đi lâu không?”

“Cũng không mất thời gian lắm đâu, sẽ tới kịp giờ làm mà. “ Vương San lúc nào cũng thân thiết tỉ mỉ, một câu nói đánh tan lo ngại của Úy Hải Lam, nhưng điểm mấu chốt lại không nói ra.

Úy Hải Lam chỉ có thể vừa đi theo vừa âm thầm suy đoán, không biết hôm nay cái người kia lại muốn làm gì cô đây.

...

Xe cũng không đi xa lắm, chỉ tới một con đường gần đó rồi đỗ vào nơi an toàn. Tãi xế Hà Dịch ở lại trong xe, Vương San một tiếng “Đã đến”, Úy Hải Lam liền gạt đầu.

Phía trước là một thẩm mỹ viện, tấm bảng hiệu màu tím dịu đang xoay tròn. Úy Hải Lam hơi nghi hoặc, Vương San đi một mạch thẳng tắp vào bên trong.

Bên trong, hương nước hoa nhàn nhạt, nhạc nhẹ nhàng du dương, nhân viên thẩm mỹ viện mỉm cười xinh đẹp, Úy Hải Lam im lặng đứng phía sau Vương San, chỉ nghe cô nói

“Bảo cho chủ của cô, thiết kế cho tiểu thư của tôi một kiểu tóc “

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Cự tuyệt cắt ngắn

Editor: vanthanh2k8

Úy Hải Lam nghe xong lời của Vương San, khuôn mặt nhỏ nhắn xưa nay lạnh lùng chợt chuyển thành nghiêm trang nặng nề.

Chủ thẩm mỹ viện, nhà tạo mẫu tóc chính đã đi đến bên cạnh.

Vương San đang cùng anh ta nói chuyện với nhau, dần đi dần lại

“Ông chủ, xin thiết kế cho tiểu thư của tôi một kiểu tóc thật thích hợp, phải mới hơn, đẹp hơn “

“Yên tâm, cứ để cho tôi, tôi nhất định khiến tiểu thư hài lòng.” Ông chủ thẩm mỹ viện cười đồng ý, nhìn cô nhân viên phân phó “Đưa quý tiểu thư đi gọi đầu trước”

Cô nhân viên đưa tay thủ thế mời:” Tiểu thư, xin mời tới bên này.”

Úy Hải Lam lại giống như không hề nghe thấy, cứ đứng như vậy không nhúc nhích. Mọi người có chút buồn bực, cô thế nào mà không có phản ứng gì cả.

“Tiểu thư?” Cô nhân viên nhắc thêm một tiếng, Úy Hải Lâm vẫn là không nhúc nhích

“Úy tiểu thư, cô đi gọi đầu trước.” Vương San nhẹ nhàng nói, kinh ngạc với sự khác thường của Úy Hải Lam.

Úy Hải Lam lạnh lùng quét mắt nhìn những ánh mắt hồ nghi trước mặt mình, cô cao ngạo không để thân gần, chỉ với ánh mắt kia, đã đủ dũng khí bức người bên nhón, cô rút cuộc cũng mở miệng, là khẳng định, là cứng rắn cự tuyệt, không cho người nào phản bác nữa

“Tôi không cần đổi kiểu tóc, tôi không cắt ngắn”

“Úy tiểu thư ...”

“Tôi không cần!!”

...

Mọi người chỉ cho là cô tiểu thư kia nhón nháo khó tính, vì vậy không còn cách nào khác, vừa trấn an, vừa khuyến nhủ, chỉ muốn cô nàng mau hết giận. Nhưng rốt cuộc, cô tiểu thư kia vẫn cố chấp, chỉ ngồi ở đó trầm mặc không nói, mặc cho một nhóm người nói đến hết lời, vô luận thế nào cũng chỉ là vô ích.

Giảng co gần một tiếng đồng hồ, ông chủ thẩm mỹ viện đành thở dài

“Nếu không thì ngày khác đến vậy.”

Vương San là theo lệnh mà tới, cô làm sao có thể quyết định, không thể làm gì hơn là lấy điện thoại ra báo lại tình huống.

“Cái gì? Lôi tiên sinh muốn qua đây?” Nghe một phụ tá đầu bên kia điện thoại nói, Vương San không khỏi ngạc nhiên. Sáng hôm nay có một vụ án ở tòa, lại nhìn đồng hồ, bây giờ hẳn là phải đang trên đường đến tòa án rồi chứ nhỉ?

Chỉ là, Lôi Thiệu Hành đúng là đang trên đường đi đến tòa án, nhưng chỉ 10 phút sau, lại đang có mặt ở thẩm mỹ viện này.

Cửa kính bị đẩy ra, Lôi Thiệu Hành mạnh mẽ vang dội bước vào. Anh mặc âu phục đen so với thường ngày càng thêm uy nghiêm, áo sơ mi trắng, cà vạt màu xanh dương, nhưng thật bội phục là trời nóng như vậy, anh vẫn có thể như vậy mặc rất nghiêm túc, còn làm cho người xung quanh có cảm giác nóng bức bí bách vô cùng.

“Lôi tiên sinh “ Vương San vội đi tới phía Lôi Thiệu Hành

“Người đâu?” Anh giọng đều đều hỏi

Vương San chỉ phương hướng “Ồ bên kia “

Lôi Thiệu Hành nhìn theo, thấy trước mắt mình là một bóng dáng mảnh khảnh đang ngồi bên cửa sổ.

Cửa sổ sát đất sáng ngời, tóc Úy Hải Lam dài nửa che nửa hé mở hai gò má, tay nhỏ bé chống lên bệ cửa sổ thủy tinh, nhìn ra đường xem người đi lui đi tới, lông mi thật dài ở dưới đôi mắt trống rỗng, cô như vậy cứ giống như một con chim nhỏ bị cầm tù. Nhìn hình ảnh cô đơn trước mắt, ai ngờ được cô lại cương quyết bướng bỉnh, Lôi Thiệu Hành không khỏi thấy tức giận lan tràn.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân, từ mặt kính thủy tinh hiện ra bóng dáng cao lớn, Úy Hải Lam cũng không quay đầu.

Lôi Thiệu Hành cũng không vội nói chuyện với cô, chỉ mỉm cười mà nói

“Cô ấy cứ thích câu kinh như vậy đấy, mọi người chỉ cần coi chuyện gì cũng không có là được “

Úy Hải Lam từ từ nghiêng đầu, mắt to trong suốt đối mặt với Lôi Thiệu Hành, nói từng chữ kiên định

"Tôi không cắt tóc."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Nụ hôn và nước mắt

"Này...." Nghe thấy lời kháng cự của cô, chủ thẩm mỹ viện tương đối khó xử, thực tế cũng không dám tiến lên.

"Cứ việc cắt đi, cô ấy chỉ là một đứa trẻ không hiểu chuyện thôi." Lôi Thiệu Hành tình ý sâu xa thờ dài, chỉ cần giọng nói của anh cũng đủ khiến cho người khác bồi hồi.

Úy Hải Lam lại hét lên, vẫn như cũ là ba chữ kia "Tôi không cắt!"

Lôi Thiệu Hành phóng tầm mắt về phía cô, xuyên qua lớp không khí, thẳng tắp rơi trên mặt cô. Xưa nay cô luôn không chống đối, có cảm giác vô vị mềm mại, nhu thuận, nghe lời, là một con búp bê không biết tức giận. Vậy mà giờ phút này trong đôi mắt đen tuyền vô thần xinh đẹp ấy không phản chiếu bất kỳ vật nào khác, nó còn xẹt ra tia lửa, biến cô trở nên minh mẫn.

Anh đột nhiên nhớ đến buổi tối ba năm trước, anh không đến quảng trường Hòa Bình như đã hẹn, đáy mắt cô cũng toát nên tia lửa như vậy, trong nháy mắt xẹt qua.

Lôi Thiệu Hành từ từ đến trước mặt cô, cánh tay to lớn đỡ lấy phần lưng ghế, kéo chiếc ghế ra.

Anh ung dung khom lưng, còn cô dĩ nhiên chính là đối mặt với anh. Vài sợi tóc rơi chằng chịt trên trán, che đi con ngươi màu đen của anh, mơ hồ nhưng cũng sâu thẳm vô tận, nụ cười ngưng đọng, lời nói vừa rồi lại dịu dàng như vậy, giống như không phải là giọng của anh, làn môi mỏng của anh lại nhấp nháy. "Trời nóng như vậy, cắt tóc sẽ thấy thoải mái hơn một chút. Không cần phải câu kinh, khiến người khác khó xử, như vậy rất xấu, em xem rất nhiều người như vậy đều đang chờ đợi để hầu hạ một mình em, em ngoan ngoãn nghe lời nào."

"Tôi không cắt." Úy Hải Lam vẫn cố chấp như lúc ban đầu, giống như đỉnh Thái Sơn không cách nào có thể lay động.

Lôi Thiệu Hành vuốt ve mái tóc cô, dịu dàng hỏi. "Em nói cái gì?"

"Tôi nói tôi không cắt!" Cô gắng từng chữ rất rõ ràng, thẳng thừng từ chối anh.

Anh hàng ngày là ngu công, đòi những thứ bất động đi là chuyện khá đơn giản.

Lôi Thiệu Hành giận quá hóa cười, bàn tay lớn lập tức xoa xoa mái tóc cô, không chút luyến tiếc thu tay về, quay lưng lại quát. "Cắt đi cho tôi."

Úy Hải Lam đột nhiên nhảy dựng lên, buồn bực ôm lấy mái đầu muốn chạy thoát. Nhưng cô còn chưa chạy được vài bước, đã bị bắt được, ấn vào chỗ cũ.

Cô hoảng sợ quay đầu lại, bị tuần nhan lãnh khốc tà nịnh của anh làm giật mình, nghiêng chặt răng không nói được nửa chữ.

Anh lạnh lùng quát lớn. "Lấy kéo ra!"

Lập tức có người cảm thấy nơm nớp lo sợ, anh rất nhanh túm lấy mái tóc dài đẹp đẽ của cô, không chớp mắt một đao cắt bỏ.

Một tiếng "Rắc rắc", giống như nghe được tiếng vỡ.

Úy Hải Lam đã không còn có phản ứng, đầu cảm thấy nhẹ đi rất nhiều, một nhúm tơ tằm đen mượt rơi trên mặt đất. Bên tai cô là vô số âm thanh vây

quanh, nhất thời không phân biệt rõ.

"Kế tiếp giao cho các người!" Lôi Thiệu hành cười nói.

"Lôi tiên sinh đii thông thả." Vương San nói.

Nhà tạo mẫu tóc vừa định tiến lên, lại kinh hô. "Tại sao lại khóc!"

Mọi người tất thấy đều kinh ngạc, nháo nhào xem cô.

Lôi Thiệu Hành vốn đã bước đến đầu cầu thang, bỗng dừng ngoái đầu lại.

Úy Hải Lam siết chặt tay, cả một tiếng động cũng không phát ra, chỉ có hai hàng nước mắt riu rít chảy từ hốc mắt xuống, cả nước mắt, dường như cũng không thuộc về cô.

Anh quay trở lại, đến trước mặt cô, đột nhiên khom người quỳ gối, nhìn thẳng vào cô. Nhìn như vậy rất lâu, trông trái yên lặng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, nhẹ nhàng hôn lên mặt cô, da thịt mềm mại, chất lỏng mặn mặn, nụ hôn đầu của họ xen lẫn trong tiếng khóc nức của cô, anh khẽ giọng dỗ dành. "Đứa bé ngoan là không được khóc."

.....

Những chương càng về sau sẽ càng dài ra.....

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gà Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Nếu chỉ như lúc ban đầu gặp gỡ (1)

Lời sáo rỗng thủ thị bên tai cô, cô quả nhiên giống như đứa bé con ngoan ngoãn vâng lời, hết gật đầu lại lắc đầu, trong lúc đó để mặc cho nhân viên, nhà tạo mẫu tóc sắp xếp làm việc. Cô lẳng lặng ngồi một chỗ, không nói thêm nửa câu. Mọi người mỗi người đều bận việc của mình, đương nhiên đã xem chuyện vừa rồi chỉ là một trò đùa con con khờ dại, đại tiểu thư nũng nịu hơi cáu kỉnh một chút, rót vài giọt nước mắt, sau cơn mưa trời lại sáng.

"Được rồi, tiểu thư, cô xem xem có vừa ý không?" Nhà tạo mẫu thu hồi kéo, chủ tiệm thẩm mỹ cũng tiến lên thay cô tháo mảnh vải bọc.

Úy Hải Lam ngắm nghía mình trước gương.

Phân tóc mái vẫn không thay đổi, như cũ để lộ ra cái trán no đủ tròn bóng của cô. Tóc của cô ngắn đến đầu vai, phần tóc sau gáy thuận buông thả được cắt tía thành một đường cong hoàn mỹ. Nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc phía trước, liền ngay có thể hai bên tóc nhọn xù hướng. Nếu là kiểu tóc cân đối, đó chính là mái đầu của một cô bé con đáng yêu, mà kiểu tóc đáng yêu này vẫn có chút gì đó trưởng thành, vừa vặn lại không đánh mất đi vẻ tươi trẻ rực rỡ, làm tôn lên ánh mắt tròn xoe, sáng lấp lánh của cô, đồng thời cũng cực kỳ thích hợp với cô.

Úy Hải Lam chỉ "Ừ" một tiếng, nghe không rõ là vui hay buồn, miệng vàng lại nói.

"Thư ký Vương, tôi muộn mất." Vương San sững sốt, lập tức đưa cô đến công ty, lẳng lẽ quan sát cô, cô nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, bộ dáng trầm tư. Vương San cảm thấy rất lạ, một cô gái ngay ngày đầu đã vắng mặt ở buổi thi tuyển trường cao đẳng có thể bình tĩnh, an tâm như vậy, vậy mà lại khóc toáng lên chỉ vì tóc bị cắt ngắn, thật là lạ lùng.

Phong cảnh bên đường ở trước mắt bay xẹt qua, trong đầu Úy Hải Lam vẫn còn đọng lại những lời anh vừa nói khi nãy. Bàn tay to lớn của anh vỗ về mặt cô, bất thành linh lại hôn môi, dùng giọng nói trầm thấp khàn khàn chỉ mình cô có thể nghe thấy, nói: đừng để tôi lại thấy em và cậu ta dây dưa không rõ, em nên biết thân phận của mình.

Bây giờ là tóc cô, vậy tiếp theo sẽ là cái gì?

Úy Hải Lam đột nhiên nghĩ đến đại học năm nhất, học kỳ hai sau vụ quán bar.

Nghe nói, có cậu thanh niên bị chém mất một bàn tay. suy nghĩ một hồi xe đến gần công ty, cô hoảng hốt xuống xe, ngần ngừ bước vào cao ốc.

Lúc này đã quá mười giờ sáng, các nhân viên khác đã nghiêm túc làm việc. Úy Hải Lam đến bộ phận thiết kế, nhưng cả phòng làm việc đều trống tuếch. Cô nhìn đông ngó tây, lờ mờ nghe thấy tiếng tổng giám Á Luân trong phòng họp vọng ra ngoài, thế là cô lần mò theo hướng phát ra âm thanh.

Hạ tuần tháng chín, công ty bắt đầu bận rộn quảng bá sản phẩm của quý mới. (Hạ tuần, trung tuần là cách tính thời gian của người trung quốc. Trung tuần: từ ngày 11-20, hạ tuần: 21-30)

Gần một tháng tính toán thiết kế, công ty dự tính trung hoặc hạ tuần tháng mười sẽ tung sản phẩm mới lên thị trường.

Á Luân tập hợp các nhân viên bên bộ phận thiết kế, đềans dự cuộc họp khẩn.

Thật ra mấy cuộc họp thế này, đã là thói quen của những nhân viên lão luyện trong công ty, tuy có nghe, nhưng cũng chẳng mấy may quan tâm, thi thoảng còn có người muốn trốn họp. Duy chỉ có Lộ Yên cầm bút, cẩn thận ghi chép lại nội dung chính. Gái đẹp có rất nhiều, nhưng loại xinh đẹp, chăm chỉ lại thật thà kiên định thì hiếm. Mấy anh đồng nghiệp thấy vậy, cũng nhất thời trở nên nghiêm túc hơn.

Bỗng nhiên, tiếng đập cửa ngắt lời Á Luân, Á Luân không hồn cũng không giận quát một tiếng.

Úy Hải Lam đẩy cửa bước vào, chỉ thấy toàn bộ các nhân viên đều ở đây, lúc này mới ý thức được cuộc họp lần này tương đối quan trọng.

Cô vừa muốn mở miệng giải thích lý do đến muộn, Á Luân khoanh hai tay, xoay người nhìn cô nói, "Úy Hải Lam tiểu thư, tôi không muốn nghe bất kỳ lời giải thích nào của cô cả, giờ làm việc là chín giờ sáng, bây giờ đã hơn mười giờ, là một nhân viên, tôi nghĩ cô nên hiểu rõ, có việc đến muộn hoặc vắng họp đều phải báo cáo, xin phép theo nguyên tắc cơ bản, chẳng lẽ chuyện này tôi cũng phải dạy cô?" Lời của Á Luân đầy gai góc, về mặt anh ta lại càng nghiêm nghị.

Úy Hải Lam tự biết đuối lý, chân thành cúi đầu giải thích, khấp nép đáp, "Thật xin lỗi, tôi hôm nay đến muộn, về sau sẽ không tái phạm nữa."

Sau đó cô lại quay mặt về phía các đồng nghiệp nói, "Thật xin lỗi, là lỗi của tôi đã ảnh hưởng đến mọi người."

"Còn không mau ngồi đi!" Úy Hải Lam vội vàng ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Lộ Yên, cô vừa ngồi xuống, Lộ Yên đã đưa tờ giấy ghi chép cận kề cho cô. "Cám ơn."

Úy Hải Lam cảm kích tiếp nhận, trong nháy mắt ánh mắt Lộ Yên nhìn n chăm chú vào mái tóc ngắn của cô.

Cuộc họp kéo dài hơn nửa tiếng, mãi đến mười một giờ mới tuyên bố kết thúc.

Mọi người nháo nhào rời khỏi phòng họp, Á Luân cất tiếng gọi, "Úy Hải Lam, đi theo tôi."

Úy Hải Lam bị gọi vào văn phòng của Á Luân. Cô đứng trước chiếc bàn làm việc có hình thù kì lạ, còn Á Luân cúi người ngồi xuống ghế.

"Dục tốc tắc bất đạt, là điều tôi muốn nói với cô." Á Luân nhìn chăm chăm "Thời gian sẽ chứng minh cho con người, cô là người mới, mỗi phút mỗi giây đều phải học tập, không chỉ học, cô còn phải hưởng thụ quá trình này."

Úy Hải Lam đã ổn định lại tinh thần, "Tổng giám, tôi hiểu ạ."

"Được rồi, cô ra ngoài đi. Nhưng mà này, còn có một điều nữa, về sau tôi không hy vọng lại thấy chuyện phát sinh như ngày hôm nay." Á Luân vừa dứt lời, giọng điệu đột nhiên biến đổi, hoạt bát trở lại, "Dầu gì cũng là người do tôi dẫn dắt, cũng không thể làm tôi mất mặt đấy."

"Vâng." Úy Hải Lam cuối cùng cũng nở nụ cười tươi.

Lễ quảng bá sản phẩm mới vẫn chưa được khai mạc, khiến cả bộ phận thiết kế tràn ngập bầu không khí căng thẳng, riêng úy Hải Lam lại theo một nhà thiết kế ra ngoài làm công, cả một buổi chiều lẫn lộn bên ngoài, trước khi tan sở lại phải chạy về công ty, hai cái dù của cô đã bùn rùn đến độ không đi nổi nữa rồi. Các đồng nghiệp khác vẫn còn vui đùa vào công việc, bàn thảo chất đầy bàn. Cảnh tượng bận rộn như vậy, Úy Hải Lam lại thấy khá đặc sắc.

Mọi người cùng nhau tan tã, có người đã hô, "Ài? Kia không phải anh chàng lần trước sao!"

Chiếc xe màu bạc có rèm che lại đỗ ở vị trí hôm qua. Thẩm du an ngồi trong xe mỉm cười với cô chăm chú dõi theo, đã thấy cô ngẩn người.

Úy Hải Lam nhẹ giọng chào tạm biệt mọi người, rồi sau đó tiến về phía cậu.

Đến ngay chỗ cột đèn giao thông, cô đứng ở một bên đường cái, còn cậu đứng ở bên kia đường. Chiếc xe nọ dừng lại che mất tầm mắt của hai người, sau đó lại từ từ từng chiếc từng chiếc lao vút đi trước mắt họ, giờ khắc này dường như có một bức tường ở giữa vĩnh viễn ngăn cách hai người họ.

Cho đến khi chiếc xe cuối cùng chạy vụt qua, úy Hải Lam mới băng qua đường, cất giọng hỏi, "Tại sao cậu lại ở đây."

"Lam, cắt tóc rồi à? Tuy rất đẹp mắt, nhưng tóc dài vẫn hợp với cậu hơn." Thẩm du an bị mái tóc của cô thu hút.

Úy Hải Lam chỉ lạnh nhạt đáp một câu, "Tìm tở có việc sao?"

"Tở tới mời cậu ăn cơm."

"Hôm qua đã mời rồi đấy thôi."

"Tóm lại là ngày nào cũng muốn mời cậu cùng ăn cơm."

"Không được, hôm nay mệt lắm, tớ muốn về nhà sớm một chút để nghỉ ngơi." Thái độ từ chối xa cách lạnh lùng của cô, Thẩm du an không phải không phát hiện ra, cậu lập tức xuống xe, vòng qua thân xe bước đến bên cạnh cô, "Để tớ đưa cậu về."

"Tớ có xe mà, cũng không tiện lắm đâu." Đây quả thật cũng là lời thật lòng. Nhà Thẩm du an ở phía Nam thành phố, còn Úy gia ở phía đông thành phố, không tiện đường là mấy.

"Tớ về đây." Úy Hải Lam liền xoay người.

"Lam." Thẩm du An ở cạnh cô, kiềm nén tiếng thở dài, "Cậu vẫn còn giận à."

Úy Hải Lam liếc mắt nhìn đôi giày thể thao sạch sẽ bên dưới, rất bắt mắt, hồng đen đan xen, không cần nghĩ cũng biết một ngôi sao NBA (giải bóng rổ nhà nghề dành cho nam ở Bắc Mỹ) nào đó chắc đã từng mang đôi giày này. Cô nhìn chăm chăm vào đôi giày thể thao, trên đỉnh đầu là tiếng của cậu vọng lại, gần như đã lược bớt khá nhiều ẩn tình, cậu dịu dàng bằng giọng nói mấy câu giải thích, "Tớ không còn cách nào cả, cậu đừng giận nhé."

Cô ngẩng đầu lên, chú ý tới ánh mắt của cậu nhìn mình, ánh nhìn ấy đầy vẻ níu kéo, thậm chí có một tia thống khổ. "Nói xong rồi à?"

"Ừ."

"Không còn gì muốn bổ sung?"

Cậu tròn tròn mắt, trầm mặc đã khiến cô nghĩ mọi chuyện đã nói xong. "Du an, tớ nói lại một lần nữa, tớ không có giận cậu."

"Tớ tốt nghiệp rồi." Cậu đột nhiên cất tiếng.

Thì ra cậu ta không phải nhân dịp nghỉ để về đây, úy Hải Lam đã rõ "A..." một tiếng.

"Tớ muốn mở một buổi PARTY, cậu sẽ đến chứ."

"Sẽ." Cô nhẹ nhõm đáp, mỉm cười nói tiếp, "Nhưng mà còn phải xem tớ có rảnh không đã, gần đây có hơi bận."

Đầu lòng mảy thanh tú, phảng phất chỉ khí anh hùng giữa trán Thẩm du an hơi nhú lại. Thẩm du an lại đề lại đầu vai cô, vẻ mặt đầy kiên quyết "Lam, cậu nhất định phải tới."

"Tớ đi." Úy Hải Lam chỉ đáp lại cậu bằng một nụ cười hờ hững, không có lấy nửa điểm gọn sóng cũng đã khiến cho nội tâm Thẩm du an quay cuồng. Khi xoay người lại, giống như hai thế giới, với những chân trời khác biệt. Cao nhất năm ấy, úy Hải Lam đã cố lý giải hàm ý sâu sa của từ ngữ, Thẩm du an nói có gắng không có nghĩa là phải làm hết sức mình, mà là nhất định làm được. Cho nên, cậu không thích đáp án này.

Sau khi về đến nhà, quả nhiên kiểu tóc mới của úy Hải Lam đã thu hút mọi ánh nhìn, giật mình thì ít kinh diễm thì nhiều.

"Chị hai, tại sao lại cắt vậy!" Úy Thư Hoà không khỏi tiếc nuối

Mái tóc này đã được cô nuôi từ bé đến giờ, đằng đẳng 21 năm.

"Muốn cắt thì cắt thôi." Úy Hải Lam ung dung đáp.

Ban đêm rảnh rỗi đến nhàn chán, cô bỏ ra chút thời gian để đọc sách. Ngón tay lần mò tìm kiếm cuốn sách, đầu ngón tay dừng lại ở một cuốn, là tập thơ cô mà mẹ cô để lại. Tựa tay lật đến tờ đã được đánh dấu trước đó, giữa trang sách vẫn còn kẹp tờ chi phiếu năm vạn, trang giấy đều đã ố vàng cũ kĩ.

Khổng tước Đông Nam phi, ngũ lý nhất bồi hồi. Thập tam năng chức tổ, thập tứ học tài y (đây là bài "Khổng tước đông nam phi" khá nổi tiếng thời nhạc phủ)..... Cô đọc đi đọc lại, đọc đến tận hai chữ cuối.

Đó là lời cuối cùng cậu nói với cô: lam, cậu nhất định phải chờ tớ.

Nhưng mà, du an à, không phải ai cũng nhất định phải chờ ai đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 66: Nếu chỉ như lúc ban đầu gặp gỡ (2)

Editor: vanthanh2k8

Thẩm Du An tổ chức Party, không chỉ thuần túy là tiệc ăn mừng tốt nghiệp, ngoài mời một số bạn thân ở ngoài, buổi tiệc còn mời những người có địa vị

và danh tiếng. Thắm Vân Bằng vì muốn bắc cầu xây đường cho con trai, lần này quả thực tốn rất nhiều tâm tư.

Úy Mạc Doanh là Tổng giám đốc của Úy thị, cũng nằm trong danh sách mời.

Vậy là, hai chị em nhà họ Úy cùng nhau tới buổi tiệc.

...

Ngôi biệt thự lớn được xây theo lối kiến trúc châu Âu, công lớn đứng sừng sững, giống như trong trí nhớ lần đầu nhìn thấy cũng rộng lớn như vậy, không có gì thay đổi. Nhưng Thắm gia hôm nay trắng lẹ hơn ngày thường nhiều, tân khách đông đảo, xe đậu thành hàng dài, người nối người theo hướng dẫn đi vào bàn của mình.

Đại sảnh truyền tới tiếng đàn tuyệt vời của nghệ sĩ, ánh đèn chói mắt sáng rực một phương trời.

Úy Mạc Doanh diện một thân váy dài đỏ ưu nhã, tóc búi cao, khuôn mặt được trang điểm điểm lệ rực rỡ, môi đỏ mọng, găng tay đen, giày cao gót lấp lánh, vô cùng nổi bật. Cô nói cười tự nhiên, hào phóng lưu loát, 3 năm thương trường kinh nghiệm, cô so với ngày trước càng thêm thành thạo.

Úy Hải Lam yên lặng theo sau Úy Mạc Doanh, chị cả thuận lợi hấp dẫn ánh mắt mọi người, em gái chỉ âm thầm làm người tầm thường trong đám người.

Úy Hải Lam cũng không ăn mặc cầu kì như chị mình, chỉ là mang chút đồ trang sức trang nhã, váy là do Úy Mạc Doanh chọn lựa, váy ngắn màu xanh lam hồ vại. Úy Hải Lam vốn có mặc theo áo khoác, nhưng lại bị Úy Mạc Doanh kiên quyết cởi ra. Úy Mạc Doanh luôn luôn chú trọng hình tượng, quyết tuyệt không để dằng tha thứ cách ăn mặc của cô em gái. Úy Hải Lam lười phải đổi co, cũng đành chiều theo chị.

“Hải Lam!”

Úy Hải Lam nghiêng đầu nhìn thấy Viên Viên, đương nhiên cũng thấy ‘hộ hoa sứ giả’ Từ Minh Lăng. Từ Minh Lăng lên tiếng chào hỏi cô vài câu, sau đó thì đi tìm bạn thời cấp 3 ôn chuyện. Viên Viên rất ít khi mặc váy dạ hội dài, có vẻ không được tự nhiên, Úy Hải Lam nhẹ giọng trấn an

“Đừng lo lắng, nó sẽ không rớt xuống được đâu”

Hai cô gái đứng ở góc nhỏ nói chuyện phiếm.

“Chị của cậu ngày càng xinh đẹp”. Viên Viên nhìn Úy Mạc Doanh, kinh ngạc vì cô lột xác quá khác.

“Ừ.” Úy Hải Lam bày tỏ tán thành.

Viên Viên nhìn hướng xa xa, chợt hồ nghi nói

“Ah? Kia có phải là chị của Du An không nhỉ?”

Đại sảnh có một mỹ nữ tóc uốn xoắn cùng mấy vị phu nhân, tiểu thư đang tụ lại một chỗ, cô đứng nghiêng người, mái tóc phủ một bên, quynh rũ dịu dàng, tay trái nâng cùi chỏ của tay phải, mà tay phải điểm nhẹ lên tay trái lộ ra móng tay sơn màu đỏ, cổ tay đeo vòng ngọc trân châu, không quá mức khoa trương, nhưng lộ ra ngoài là hoa lệ vô cùng.

“Chị cậu ta tên gì nhỉ? Tớ quên mất rồi.”

Úy Hải Lam nói: “Thắm Kiều”

“Đúng, là Thắm Kiều.”

Bọn họ từng nghe Thắm Du An nói tới chị của cậu, Thắm Kiều. Người chị này hàng năm đều ở nước ngoài, đến tết mới có thể trở về nước. Cả bọn tò mò, bảo cậu ta cho xem hình. Thắm Du An không từ chối lấy ảnh ra, ảnh lại để trong bóp da. Đó là ảnh gia đình, trừ Thắm mẫu đã qua đời, Thắm gia còn ba cha con. Hai chị em dường như tình cảm rất tốt, Thắm Du An ôm cánh tay Thắm Kiều, Thắm Kiều cũng đem đầu tựa lên vai cậu. Thắm phụ cũng khó có dịp lộ ra khuôn mặt tươi cười, cả nhà ba người rất vui vẻ hòa thuận.

Đột nhiên trong đại sảnh ồn ào hơn hẳn, thì ra Thắm Vân Bằng cùng chủ buổi tiệc Thắm Du An xuất hiện.

Thắm Du An tóc mềm mại, mặc âu phục màu đen, áo sơ mi trắng, gơ tay nhắc chân đều mang khí chất cao quý. Cậu từ trước đến giờ đều là giản dị đơn thuần, vậy mà hôm nay lại thay đổi khiến mọi người đều sáng mắt trầm trồ. Thắm Du An nhìn mọi người mỉm cười, hai bên khóe miệng nâng lên, nụ cười của người con trai lại đẹp như hoa, Úy Hải Lam cho rằng, đó là nụ cười đẹp mắt nhất.

Thắm Kiều tự nhiên đi về phía em trai, hai chị em cũng đi theo Thắm Vân Bằng.

Nhìn Thắm Du An cũng Thắm phụ đang hàn huyên với tân khách, khuôn mặt cậu không khỏi kiêu ngạo, làm người xung quanh cảm thấy chững chạc, ai ai cũng tán thưởng.

“Hải Lam.” Viên Viên nhích lại gần, nói nhỏ bên tai Úy Hải Lam “Hôm nay ba và chị của Du An đều ở đây, cậu nói cậu ta có thể giới thiệu với mọi người, cậu là bạn gái cậu ta không nhỉ?”

Lôi Viên Viên vừa dứt, trong lòng Ủy Hải Lam cũng trở nên hồi hộp.

Đúng dịp hơn chính là, Thẩm Du An đưa mắt nhìn quanh đại sảnh, ánh mắt ngay lúc này tìm được Ủy Hải Lam, cậu mở miệng gọi

“Lam.”

“Mau tới kia.” Viên Viên nhẹ giọng thúc giục, khuôn mặt biểu thị nét mặt ‘bị tò đoán đúng nhé’.

Ủy Hải Lam cũng chần chừ không tiến, nếu quả thật như Viên Viên nói, cô phải làm sao đây.

Nơi cửa ra vào lại ồn ào, nhưng không khí sau đó liền trầm xuống, mọi người chăm chú nhìn người vừa bước vào bằng đôi mắt kính ngưỡng. Người đó cao gần 1 mét 9, vai rộng, quần âu màu xám được ủi thẳng tắp, thắt lưng được thiết kế hoàn mỹ, đồng dạng là áo sơ mi trắng có hoa văn viền quanh, cũng được ủi phẳng với đường biên sắc bén có thể đem ra so sánh với tờ giấy. Cổ tay áo hơi xăn lên, người đó cứ tùy ý như vậy, mây rậm giãn ra, nụ cười nhẹ nhàng, phảng phất như ngôi sao đang tỏa sáng.

Mọi người đều dời lực chú ý, Thẩm Du An vẫn cứ như vậy mà nhìn Ủy Hải Lam, cố chấp như cũ.

Ủy Hải Lam thờ dãi, rút cuộc bước chân đi. Nhưng cô không phải hướng Thẩm Du An đi đến, mà là hướng một người khác.

Đó là người đàn ông vừa mới đi vào đại sảnh.

...

Mọi người chỉ nhìn thấy một thân màu xanh lam đi qua trước mắt, sau đó là lớn mật mà ôm cánh tay Lôi Thiệu Hành. Lôi Thiệu Hành dừng bước chân, cúi đầu nhìn cô gái nhỏ vừa xuất hiện bên cạnh, mà cô cũng đang ngẩng đầu nhìn lên, đôi mắt đen thâm thúy xuất hiện nét cười, anh giống như đang nhìn một con vật nhỏ đang hoảng sợ.

Lôi Thiệu Hành hỏi, giọng dịu dàng:”Em đợi tôi lâu rồi đúng không?”

Mọi người nghe thế lúc này mới ngộ ra, thì ra cô gái đó là bạn gái của Lôi Thiệu Hành, vô số ánh mắt hồ nghi ngay lập tức phóng về phía Ủy Hải Lam. Ủy Mạc Doanh ngạc nhiên đến tròn tròn mắt, Thẩm Du An sắc mặt nặng nề, bốn phía bỗng dưng yên tĩnh kì lạ. Lúc này đây, giọng nói yếu ớt của Ủy Hải Lam lại có vẻ vang dội

“Không có, em cũng vừa mới tới”

Lôi Thiệu Hành lại cúi đầu thân mật nói nhỏ bên tai

“Em làm thế nào để báo đáp tôi đây?”

Trong đầu Ủy Hải Lam đột nhiên nhảy ra bốn chữ: lấy thân báo đáp. Những thứ kia trong phim truyện trên TV rất nhiều mà, mỗi lần đều là tình cảnh y như vậy, nhìn mãi cũng quen mắt. Đôi mắt to chỉ chớp chớp, chỉ cười mà không nói. Chỉ là Lôi Thiệu Hành bên cạnh đang bước đi, Ủy Hải Lam tùy ý phớt lờ, đến lúc hồi hồn mới nhận ra mình đã đứng trước mặt Thẩm Du An.

Tóc Thẩm Du An mềm mại che lại hai mắt, đáy mắt lộ ra thứ ánh sáng cực kì u ám

Bên tai là tiếng hàn huyền khách sáo, ánh mắt Ủy Hải Lam thủy chung đặt lên người Thẩm Du An. Cô không có trốn tránh, hào phóng mỉm cười, thân nhiên mà đối diện. Tư thái xuất hiện trong trường hợp này chính là điều mà cô mong muốn nhất, nhưng rốt cuộc cô chỉ thấy bản thân mình cười thật giả tạo.

“Du An, còn không mau chào hỏi Lôi tiên sinh.” Thẩm Vân Bằng vẻ mặt tươi cười, đáy mắt có một tia không vui.

Thẩm Du An rút cuộc cũng di dời tầm mắt, giọng cậu đơn bạc, thậm chí chỉ sử dụng lại y nguyên lời Thẩm Kiều vừa mới nói

“Lôi tiên sinh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

Lôi Thiệu Hành cười cười đáp

“Hồ phụ vô khuyên từ(ý bảo cha gọi ắt con cũng sẽ gọi), Thẩm thiếu gia ngày sau nhất định có triển vọng”

Ủy Hải Lam giống như một tòa điêu khắc làm trang sức, chỉ an tĩnh lắng nghe. Chợt nhận thấy có ánh mắt bén nhọn đang nhìn mình chăm chú, cô đưa mắt nhìn, chỉ thấy cách đó không xa trong đám người, Ủy Mạc Doanh đứng bên cạnh mấy cô gái khác đang trợn trừng mắt nhìn cô, ánh mắt kia phải nói là dọa người.

“Ủy.” Lôi Thiệu Hành vỗ nhẹ mu bàn tay, lời Ủy Hải Lam trở về.

Ủy Hải Lam vội mỉm cười, cũng dùng lời khách sáo, nhìn Thẩm Du An nói

“Chúc cậu tiền đồ như cẩm” (Tiền đồ như cẩm = tương lai tươi đẹp)

Thẩm Du An cả người ngẩn ra, nhìn bộ dáng cười của Úy Hải Lam, đột nhiên nghĩ tới năm đó. Chỉ là một câu ‘ Chúc cậu việc học thành công’, bình tĩnh đến mức không mang một tia lưu luyến. Hôm nay, cô cũng một câu tương tự, sau đó là rúc vào ngực người đàn ông khác, thân mật xoay người rồi đi. Tầm lung kia dần rời xa, Thẩm Du An không nhận được tiến lên một bước, lại bị Thẩm Kiều ngăn lại.

“Du An, đừng đi.” Thẩm Kiều nhẹ giọng nhắc nhở, Thẩm Du An nắm chặt quả đấm.

...

Lôi Thiệu Hành đang cùng người khác xã giao, Úy Hải Lam thuận lợi thoát hiểm trở về góc phòng hô hấp không khí

“Hải Lam, cậu và Lôi tiên sinh không phải là đang yêu nhau chứ?” Viên Viên vốn chỉ tưởng giữa hai người có chút giao tình, không ngờ giao tình lại tới mức sâu thế này.

Úy Hải Lam cười không đáp.

“Lôi tiên sinh rất tốt, lại ưu tú như vậy, cũng rất đẹp trai, nếu cậu chọn anh ta, tớ tuyệt đối đồng ý. Cậu khoan nói, chỉ riêng việc cả hai đi cùng nhau như thế, tớ cũng đã thất rất xứng đôi” Viên Viên hăng hái phát biểu ý kiến, cuối cùng, cô hơi tiếc rẻ mà nói “ Nhưng tớ vẫn cho là cậu sẽ cùng Du An thành một đôi”.

Sau đó, MC của buổi tiệc lên tiếng chủ trì, từng người từng người thay phiên nhau lên khán đài đọc diễn văn.

Thẩm Du An đứng trên đài cao, đèn chiếu chói lóa bóng dáng cậu, trong mắt mọi người càng trở nên hư ảo.

Bầu trời đêm chợt sáng bùng, tiếng pháo hoa rộn rã, từ từ lên đến chỗ cao nhất, một tiếng ‘tách’ nổ rực rỡ như bó hoa lưu tình rồi từ từ biến mất. Bên trong đại sảnh ánh đèn mờ nhạt, mọi người ríu rít vây quanh ban công ngắm nhìn cảnh đẹp. Viên Viên lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Úy Hải Lam, hào hứng chen lên phía trước. Người nhiều quá mức, đúng lúc chật chội, có người dẫm lên chân Úy Hải Lam, cô bỗng rụng lạc mất một chiếc giày. Xung quanh khoảng không gian tối om, cô cũng không để ý tìm kiếm, chỉ mặc Viên Viên lôi đến trước ban công.

Pháo hoa thoáng qua rồi biến mất, đóa lửa cuối cùng tắt ánh sáng, mọi người theo đó đều tản ra.

“Giày của cậu đâu?” Viên Viên lúc này mới chú ý, kinh ngạc hỏi

Úy Hải Lam cúi đầu nhìn mình, đúng là có chút nhếch nhác.

“A! Ở đó!” Viên Viên thấy chiếc giày rơi cách đó không xa, muốn tiến tới nhặt lấy

Lại có người vượt lên trước một bước, khẽ khom lưng nhẹ nhàng nhặt lên.

Đám người phía trước tự nhiên tản ra hai bên làm thành một con đường, bên kia là Lôi Thiệu Hành, bên này là Úy Hải Lam. Anh mỉm cười đi về phía cô, sau đó lại ở trước mặt cô mà nửa ngồi quỳ một chân xuống, bàn tay to nhẹ nhàng nâng bàn chân nhỏ lên, dịu dàng thay cô mang vào chiếc giày.

Úy Hải Lam sững sờ, anh ngẩng đầu nhìn cô, nhỏ giọng nói một câu bằng tiếng Anh

“Rất hân hạnh được phục vụ công chúa”

Trái tim Úy Hải Lam trong nháy mắt ... ngưng đập.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Nếu chỉ như lúc đầu gặp gỡ (3)

Editor: vanthanh2k8

Cho đến khi buổi tiệc kết thúc, Úy Hải Lam không có đến nửa điểm chạm mặt với Thẩm Du An. Cô ở bên cạnh Lôi Thiệu Hành, anh đi đâu, cô đi theo đó, một mực mỉm cười với mấy vị khách. Bên này, Thẩm Du An cùng chị là Thẩm Kiều cũng cùng nhau đi xã giao như vậy.

Có lúc, bốn mắt vô tình nhìn nhau, cũng chẳng biểu hiện điều gì. Cô gật đầu chào cậu, ngay sau đó lập tức thu hồi ánh mắt.

“Lời tiên sinh, chúng ta phải về rồi.” Ủy Mạc Doanh đi tới trước mặt Lôi Thiệu Hành, tươi cười rạng rỡ.

Chiều nay, Lôi Thiệu Hành toàn ngó lơ Ủy Mạc Doanh, hoàn toàn lạnh nhạt. Ủy Mạc Doanh ngược lại có tiến lên tiếp chuyện, cũng chỉ là phiếm vài câu.

Lạnh nhạt như vậy, Ủy Mạc Doanh quả thật đã giận đến điên lên rồi, nhưng cô không hề biểu lộ tí nào ra ngoài.

“Ủy tiểu thư, để tôi đưa em gái cô về trước.” Lôi Thiệu Hành trầm giọng nói, xong kéo Ủy Hải Lam đi ra.

Ngồi lên xe đi rồi mà Ủy Hải Lam vẫn còn có thể cảm giác được ánh mắt tức giận của Ủy Mạc Doanh, ánh mắt kia cứ nhìn chăm chăm vào cô, dường như muốn đem cô đốt thành 2 cái lỗ. Bên trong xe an tĩnh, như thường lệ im hơi lặng tiếng. Trên người Lôi Thiệu Hành nhận nhậ mùi nước hoa, Ủy Hải Lam hơi nghiêng đầu, muốn tránh xa một chút.

Phía trước đã sắp đến Cẩm Viên, Lôi Thiệu Hành rút cuộc mở miệng, giọng nam trầm thấp u tĩnh vang lên “Món nợ vừa rồi cũng nên có một cái kết.”

Lông mi dài hơi thu lại, giọng Ủy Hải Lam thường thường “Anh muốn tôi báo đáp thế nào?”

Lời vừa dứt, cả cơ thể đã bị đôi bàn tay mạnh mẽ kéo vào trong ngực, Lôi Thiệu Hành ra tay rất nhanh, luôn làm Ủy Hải Lam trở tay không kịp. Hơi thở kia bức tới, khiến cô hơi khó thở. Lôi Thiệu Hành cúi đầu dán sát vào khuôn mặt cô, bàn tay hơi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, xe dừng đưa, ánh sáng chập chờn lúc sáng lúc tối, giọng nói anh mang theo hứng thú “Không bằng lấy thân báo đáp đi.”

Phía trước có xe chạy tới, đèn xe chiếu thẳng, chạm vào mặt Lôi Thiệu Hành làm sáng lên tuấn dung. Phần tóc đen nháy mắt bị ánh sáng biến thành màu bạch kim, chớp mắt một cái lại trở về màu đen tối, giống như chụp hình không cẩn thận làm phim bị phơi sáng, tất cả tính thể bạc đều biến thành kim loại bạc màu đen, kết quả khi lấy ảnh chỉ có một màu đen, lại ăn sâu vào đáy mắt, thật lâu không tiêu tan.

Trong nháy mắt biến ảo đó, Ủy Hải Lam nhả ra hai chữ “Có thể.”

Lôi Thiệu Hành chỉ cười mà không nói, tròng mắt đen phiếm hào quang màu lam u ám, tay ôm Ủy Hải Lam không hề buông ra, vẫn như cũ giữ thật chặt. Ủy Hải Lam mơ hồ thấy đầu vai hơi đau, con giận của người trước mặt đột nhiên lại tới, cô cảm thấy không hiểu, người này tại sao lại điên nữa rồi.

Đến Cẩm Viên, xe dừng lại bên ngoài cửa vườn. Ủy Hải Lam xuống xe, thế nhưng Lôi Thiệu Hành cũng xuống theo. “Ủy.” Anh gọi cô.

Ủy Hải Lam nghiêng người quay đầu lại, nhìn Lôi Thiệu Hành từ từ đi tới bên cạnh. Đợi đến gần, không nói câu gì mà cởi áo khoác bên ngoài xuống, tiếp theo khoác lên vai cô. Thật ra thì trời cũng không lạnh, nhưng lại hơi có gió, thế nhưng Lôi Thiệu Hành còn đưa tay kéo kín vạt áo, động tác tỉ mỉ, cứ như rất sợ Ủy Hải Lam lạnh.

“Tôi không lạnh.” Ấu phục trên người tràn đầy nhiệt độ hơi thở của Lôi Thiệu Hành, Ủy Hải Lam nhẹ giọng nói.

Lôi Thiệu Hành cúi đầu ngắm nhìn khuôn mặt trắng sáng trong thuần khiết của cô, giọng dịu dàng dặn dò, thực chất lại bá đạo ra lệnh “Khoác vào đi.”

Ủy Hải Lam không hề kháng cự nữa, ấu phục quá lớn bao phủ người, bất giác khiến cô cảm thấy bản thân mình thật nhỏ bé, đành xoay người đi vào trong vườn.

Lôi Thiệu Hành lúc này mới trở lại trong xe, trực tiếp coi thường người trong chiếc xe ở phía sau, cho xe chạy đi.

Mà trong chiếc xe phía sau, Ủy Mạc Doanh từ cánh cửa sổ xe màu nâu sẫm, đã thấy rõ tình huống một màn trước mắt kia. Một buổi tối ảm đạm tức giận, đột nhiên bành trướng tất cả. Cho đến khi đi vào biệt thự, Ủy Hải Lam đang nói chuyện với người làm, Ủy Mạc Doanh cuối cùng không thể nhẫn nại thêm nữa, mà âm âm bộc phát.

“Nhị tiểu thư, áo khoác này đem đi giặt sao?”

“Ừ, cứ vậy đi.”

“Ủy Hải Lam!” Ủy Mạc Doanh hét lớn một tiếng, người làm cả kinh, vội vàng rút ra ngoài.

Trong phòng khách phút chốc chỉ còn lại hai chị em.

“Chị cả, em lên phòng trước.” Ủy Hải Lam nhẹ giọng nói, đoạn muốn rời đi.

“Cô đứng lại đó cho tôi!” Ủy Mạc Doanh bỗng tiến lên, chặn đường Ủy Hải Lam, cố ý muốn dây dưa đến cùng, không chịu từ bỏ ý đồ “Ủy Hải Lam! Cô thật lợi hại! Cô quả nhiên có bản lĩnh! Rút cuộc đi ve vãn Lôi Thiệu Hành! Cô nói coi, cô đã dùng thủ đoạn hèn hạ nào!”

Đối với lời nói lạnh nhạt của Ủy Mạc Doanh, Ủy Hải Lam cũng không có quá nhiều phản ứng, hình như là thói quen, nhưng cũng vẫn bình tĩnh đáp lại “Chị cả, thời gian không còn sớm, ngày mai là thứ hai, nhất định sẽ rất bận, chị phải đến công ty, em cũng phải đi làm, chúng ta nên nghỉ sớm một chút thôi.”

Ủy Mạc Doanh giận dữ mắng mỏ lại không được đáp lại, trong lòng càng thêm tức giận, cô nheo lại hai tròng mắt, hai tay run rẩy nắm chặt, móng tay cắm thật sâu vào da thịt.

Úy Hải Lam nói xong đi về phía lối nhỏ trở về phòng mình, phía sau là Úy Mạc Doanh cuồng loạn gầm gừ, hẳn là không cam lòng “Úy Hải Lam! Từ nhỏ đến lớn, thứ gì cô cũng đều giành với tôi! Cô cứ chờ đó, lần này tuyệt đối tôi sẽ không để cô được như ý! Tuyệt đối sẽ không!”

...

Úy Hải Lam lại chỉ muốn ngủ một giấc, lần này là có chút mệt mỏi. Ban đêm ác mộng không ngừng, lần lượt từng hình ảnh, đều là câu chuyện khi còn bé.

Ông nội một câu ‘Lam nhi mặc màu xanh dương đẹp mắt nhất’, từ đó về sau, Úy Mạc Doanh mặc đủ màu sắc, chỉ duy nhất không có màu xanh lam. Úy Mạc Doanh 9 tuổi, Úy Hải Lam 6 tuổi, vốn là Úy Mạc Doanh học múa ba lê, lại bị đổi thành múa cổ điển, chỉ vì cô học cái đó, ông nội sợ cô cô đơn nên bắt Úy Mạc Doanh phải học cùng. Trở lại chuyện ba chị em cùng nhau học nhạc cụ, Úy Mạc Doanh vốn rất yêu thích đàn tỳ bà, ông nội bảo cô học đàn tranh, Úy Hải Lam mở miệng muốn học đàn tranh, Úy Mạc Doanh đột nhiên không đồng ý. Cuối cùng, cả ba chị em theo ông nội học đàn tỳ bà, đàn tranh, đàn dương cầm, hợp tấu khúc nhạc tuy cũng hay, nhưng tỳ bà lúc nào cũng hơn đàn tranh nửa nhịp. Trời vừa sáng sớm, chuông gió kêu leng keng lay động, làm cho Úy Hải Lam vẫn lầm tưởng đang ở trong mộng.

Úy Hải Lam vẫn nghĩ rằng, thời gian có thể làm lãng quên rất nhiều thứ, như là quên một ít chuyện hoặc là quên một người.

...

Mỗi ngày vội vã với công việc, vội vã với sản phẩm mới sắp công bố, bận rộn, nhưng cũng tràn đầy thú vị. Nhìn sản phẩm mới đã sắp hoàn thành, toàn thể nhân viên phòng thiết kế càng ngày càng hưng phấn, cũng càng ngày càng nóng nảy. Không cắt bỏ giờ làm thêm, mọi người sẽ không chịu nổi mà phát giận, hô to gọi nhỏ, trong phòng đầy lên mùi thuốc súng hùng hực.

Lúc này đây, Lộ Yên thiết kế làm màu sắc một mẫu quần áo, một chị tiền bối oán trách quát vài tiếng, vành mắt cô đã hồng hồng, cắn môi nói xin lỗi “Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý.”

“Thôi nào... Lộ Yên cũng không phải cố ý mà...”

“Lộ Yên, không có chuyện gì, sửa lại là tốt rồi..”

“Ừ.”

Còn bên kia, Úy Hải Lam sơ ý cầm nhầm một mẫu thiết kế, giống nhau đều bị tiền bối quát lớn “Tại sao vậy? Không phải đã nói kiểu S rồi sao?”

“Xin lỗi, tôi lập tức đi lấy lại.” Úy Hải Lam không thanh minh cho bản thân, thu hồi mẫu thiết kế, lập tức muốn chạy đi.

“Úy Hải Lam, tôi đi lấy cho, cô đi xe đạp chạy tới chạy lui không tiến.” Nam đồng nghiệp nọ còn tốt bụng nói

“Không sao, đạp xe có thể rèn luyện cho thân thể khỏe mạnh.” Cô khẽ mỉm cười, tinh thần mười phần nhiệt tình.

Nam đồng nghiệp sờ sờ đầu, bắt đầu dĩ thử dài. Hai kết quả rõ ràng rất khác biệt, Úy Hải Lam tự lập cùng Đường Yên nhu nhược dần dần tạo thành đối lập mãnh liệt. Trên thế giới này có một quy luật bất thành văn, mỹ nữ tự nhiên khóc, ngay cả tâm địa sắt đá cũng muốn hóa thành mây ôn nhu lượn quanh. Không thể nghi ngờ, cách cư xử của Úy Hải Lam tuy bộc lộ ra nhưng không có điều này.

...

Bận rộn mệt mỏi đến giờ nghỉ trưa, ăn cơm cũng giống như đang đánh giấc, nam đồng nghiệp ra sức ăn như hổ đói, mà bên nữ có vẻ nhả nhặn hơn nhiều.

Khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp của Lộ Yên có vẻ tái nhợt, hiển nhiên là thể lực không tốt.

Khỏi người tỏ thái độ lấy lòng với cô, lại đề nghị để cô nghỉ luôn buổi chiều, nếu ngã bệnh thì không tốt. Lộ Yên lắc đầu một cái, nhẹ giọng nói ra “Không sao đâu, tôi có thể chịu được.”

“Úy Hải Lam, đừng làm nữa, tới ăn cơm đi đã.” Có người chú ý bóng dáng cặm cụi vùi đầu gian khổ mà làm, tay cầm chén cơm mờ hồ hô lên.

“Lập tức tới ngay.”

Rốt cuộc xử lý xong những chuyện vụn vặt, Úy Hải Lam lúc này mới đi ăn cơm. Cơm đã sớm nguội lạnh, cô xới đến 2 chén, cảm thấy quá khô khó có thể nuốt xuống. Đưa tay múc trong chén canh chút nước nóng, lại múc cơm từ từ ăn.

Các đồng nghiệp đang xem TV, nghỉ trưa một tiếng, có thể xem được TV có thể nói là cách giải trí tối ưu nhất rồi.

TV đang phát chương trình về luật pháp, hình như đang tranh cãi về vụ án dân sự nào đó.

Mọi người ngồi xem hăng say, thỉnh thoảng lại phát biểu vài câu. Úy Hải Lam ngồi một mình mà nuốt cơm, vốn cô cũng không chú ý trên TV có tiết mục gì, nhưng vì nghe đến cái tên đó, động tác đang nhai chợt dừng lại, cuối cùng là ngẩng đầu nhìn một cái, trên màn hình, Lôi Thiệu Hành đang trả lời phỏng vấn. Úy Hải Lam lại cúi đầu xuống, tiếp tục ăn cơm, giọng nói Lôi Thiệu Hành trầm thấp nghiêm cần phản phát âm áp, cô thậm chí không cho đây là

giọng nói của anh.

“Lôi Thiệu Hành, người đàn ông này thật là không đốn giã, anh ta thế nhưng vì một người dân bình thường mà đối đầu với Quan nhị đại!” (Quan nhị đại = con ông cháu cha)

“Hừ, cậu cho rằng ai ai cũng sa đọa à? Anh ta là ai, anh ta là Lôi Thiệu Hành!”

“Tôi cảm thấy đáng đáp của hấn rất thú vị.”

“Hừ, cậu cũng chỉ là một đứa nhóc còn bú sữa mẹ!”

“Đứa nhóc còn bú sữa mẹ thì thế nào? Lôi Thiệu Hành nhất định là thần tượng tinh thần trong tương lai của tôi!”

Mọi người hi hi ha ha cười lên, xen lẫn là tiếng kí giả trên TV “ Luật sư Lôi, xin được hỏi ngài một vấn đề riêng tư này nhé, ngày đó ở tòa án ngài đến trễ, có thể nói cho chúng tôi biết nguyên nhân được không?”

“A, nguyên nhân chính là ngày đó xe tôi có chút trục trặc nên đến chậm, nhớ đừng nói cho ai biết nhé.” Lôi Thiệu Hành hài hước trả lời.

Trong đầu Úy Hải Lam chọt tính toán, ngày đó đúng là ngày mà cô bị buộc cắt tóc ngắn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Nếu mãi như lần đầu gặp gỡ(4)

Trung tuần tháng mười, Úy Hải Lam theo Á Luân đến hội trường để trang trí, theo cùng họ còn có hai vị tiền bối thâm niên, và cả Lộ Yên. Á Luân bình thường rất vui tính, nhưng một khi đã làm việc, anh sẽ cực kỳ nghiêm túc, làm người khác cảm thấy hơi căng thẳng. Á Luân đã nói rằng, hội trường cũng giống như gương mặt của một con người, mặc dù nói chú trọng vào phần bên ngoài là hơi quá, nhưng ấn tượng đầu tiên thật sự rất quan trọng.

Chủ đề của sản phẩm mới kỳ này là nữ thần mùa xuân.

Để phù hợp với chủ đề lần này, hội trường đã chọn lựa màu sắc nhẹ nhàng làm gam màu chính, hi vọng có thể tạo nên một quang cảnh mùa xuân phùng phục sức sống.

Bên này là bộ phận điều chỉnh âm thanh, ở bên kia bày la liệt những đạo cụ, mỗi một chi tiết đều không được bỏ sót, tất cả đều cực kỳ rất cẩn thận, làm mọi thứ sao cho nó thật hoàn hảo. Công việc rất bận rộn, Á Luân quát lớn tay chỉ huy nhân viên, nhìn không hài lòng sẽ tự tay mình làm.

Một buổi chiều bận rộn cũng trôi qua, mọi người đều mệt mỏi rũ rượi, gục xuống.

Lộ yên mệt nhoài ngồi ở một bên trên bậc thang, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, miệng thở hồng hộc.

"Lộ yên, uống nước nào."

"Đừng, để anh mua nước ngọt, uống cái này nhé."

Hai người đàn ông cùng tranh nhau để lấy lòng cô, Lộ Yên cười nói tiếng cảm ơn họ, đồng thời nhận lấy cả hai chai nước. Cô như hoa cười một tiếng, nhất thời còn làm hai người họ hưng phấn hơn, vừa đưa khăn lông, vừa nói chuyện giải buồn với cô, nhìn cô nuốt không nổi hộp cơm lạnh tanh kia, người nọ lập tức đầy lòng căm phẫn muốn đi bên ngoài mua.

"Không cần đâu, em có thể ăn cái này mà.." Lộ Yên ngại ngùng, lắc đầu đáp.

"Như vậy sao được, thân thể em đã không thoải mái, để anh đi mua cho em chút cháo để húp."

"Anh cũng đi, Lộ Yên, em ngồi ở đây nhé."

Cả hai đều thương tiếc ngọc, chạy còn nhanh hơn cả thỏ.

Lộ Yên chỉ thẹn thùng mỉm cười, nhìn quanh thấy bọn họ đã rời đi, lúc này cô mới chọt nghiêng đầu, liếc về phía bên kia.

Ở đầu bên kia hội trường, Á Luân vẫn đang chỉnh sửa cách bố trí, chiếc màn lớn che bối cảnh dần được kéo lên, còn phải sắp xếp lại. Úy Hải Lam đang ở bên cạnh anh, cả hai cùng nhau sắp xếp, từ đầu đến cuối đều nghe theo mệnh lệnh của anh. Cô đứng trên ghế cao, một tay nâng lớp màn che nặng nề lên, một cái tay khác lại kéo dây thừng, cô thỉnh thoảng lại nghiêng đầu nhìn Á Luân, phối hợp theo sự phân phó của anh.

"Phía trên một chút!"

"Đứng rồi, đừng chỉnh, cô chỉ cần hơi hạ nó xuống một chút thôi!"

"Rất tốt, thử mở lại lần thứ hai xem!"

"Kéo qua trái một chút, để vào bên phải!"

Á Luân múa máy hai tay, Úy Hải Lam gật đầu một cái, dùng sức kéo màn che sang bên trái. Ròng rọc cố định chắc bị hư mất rồi, kéo thế nào cũng không được. Cô dùng thêm sức, tập trung tinh thần, tất cả đều tập trung vào nó, căn bản cũng không có chú ý đến thứ khác, nhìn thấy màn che tốt cuộc cũng tự động được kéo lên, cô cũng thuận thể bước sang trái một bước, muốn cố kéo nó qua một chút.

"Úy Hải Lam! Cẩn thận!" Á Luân đột nhiên quát lớn.

Phía dưới chân trống trải, một lúc sau úy Hải Lam mới quay đầu lên tiếng, cả người mất thăng bằng, rơi khỏi ghế tạo nên một tiếng động lớn khi cô tiếp đất.

Dưới tình thế cấp bách, Úy Hải Lam chỉ có thể dùng cổ tay chống xuống đất, từ độ cao đó, cơ thể cô bị lực hút Trái Đất hút, rơi xuống nền đất, càng làm tăng động lượng. Bắp thịt nơi cổ tay như bị siết chặt lại, cô nghiêng răng khễ chống, thân thể lúc này mới rơi xuống đất đất. Cái ghế cao cũng lung lay, rơi đè lên người cô, cô chỉ kịp bắt chéo hai tay bảo vệ mặt và thân thể mình.

"Thế nào rồi? Có nặng lắm không? Để tôi đưa cô đến bệnh viện kiểm tra!" Á Luân vội vàng chạy về phía cô.

Lộ Yên cũng bị dọa,cũng đứng dậy chạy về phía cô, "Hải Lam, cô không sao chứ?"

Á Luân lập tức đẩy cái ghế lên, còn Lộ Yên kéo cô dậy. Hai người vây ở bên người cô, lo lắng không thôi, về mặt Úy Hải Lam xưa nay rất bình tĩnh rất cuộc cũng có mấy phần hoảng hốt, cô lắc đầu, hít thật sâu, dịu lại, bình tĩnh lại, nhẹ giọng nói,"Tôi không sao, hai người không cần lo lắng, không có bị thương, không cần đi bệnh viện."

"Làm sao lại không có gì được? Da cũng bị trầy rồi này!" Á Luân quát..

"Hơn nữa còn đang chảy máu, tôi với cô đến bệnh viện nhé?" Lộ Yên cau mày nói.

Lúc này, hai đồng nghiệp nam khi nãy đi mua cháo cũng vừa về đến. Nhìn thấy tình huống này, cũng đoán được chuyện gì đã xảy ra, chạy vội tới bên người cô hỏi thăm tình trạng, đồng thời cũng gia nhập vào đội ngũ khuyến nhủ, để cô đi cùng Lộ Yên đến bệnh viện. Úy Hải Lam được người nào đó dìu đi, cô cúi đầu liếc nhìn cánh tay đang chảy máu của mình, nhàn nhạt nói, "Chỉ là một vết thương nhỏ thôi, không sao đâu. Lộ Yên, cô vào toilet với tôi nhé."

"Được." Lộ Yên gật đầu lên tiếng, đỡ Úy Hải Lam đi.

Bởi vì đây cao ốc bách hoá, hơn nữa cũng gần đến giờ ăn tối, nên phần lớn người ra vào toilet là nhân viên công ty.

Mỗi lần có người đi vào, không phải hoảng sợ cau mày, cũng là sợ hãi che mặt đi.

Song song mấy bề rửa tay, úy Hải Lam đứng ở trong cùng, đặt tay lên vòi nước rửa ráy, một tay cầm khăn ướt lau vết thương.

Máu tươi theo làn nước trong chảy vào bồn, hoà lẫn vào nhau thành một màu đỏ sẫm.

Lộ Yên đứng ở phía sau nhìn cô, chỉ cảm thấy kỳ lạ, giống như cô không cảm thấy đau một chút nào

Nhưng cô đang chảy máu đấy.

Úy Hải Lam rửa sạch vết thương, hai người cùng nhau trở lại hội trường. Vài người đến trước mặt Úy Hải Lam, một phen lo lắng hỏi thăm, Á Luân muốn cô về nhà nghỉ ngơi cho khoẻ, Úy Hải Lam lại kiên quyết muốn ở lại, có người hỏi, "Úy Hải Lam, cô không sợ đau à?"

Con gái đa phần đều rất sợ đau, nhìn thấy chảy máu không khóc toáng lên đã là a di đà Phật. (ý là: thấy máu không khóc đã là mừng rồi)

"Cũng không đau lắm." Úy Hải Lam tỉnh mạch đáp, đột nhiên nghĩ đến cái gì, nở nụ cười, "Huống chi, chảy máu cũng là một loại hưởng thụ."

Lời nói quý dị của cô làm người ta rợn cả tóc gáy, nụ cười kia đầy ngạo nghễ, trùng kích mãnh liệt, giống như nữ thần mặt trăng Artemis trong truyền thuyết Hy Lạp, từ khi sinh ra đã có ánh hào quang bạc nhu hoà long lánh bao phủ, đẹp tựa ánh trăng sáng tinh khiết, cũng cao quý, lãnh ngạo (lạnh lùng, kiêu ngạo) như nó.

Á Luân rất vui, gật đầu đồng tình với cô, hai đồng nghiệp nam cái hiểu cái không, cũng nhìn cô đắm đuối.

"Đói bụng rồi, chúng ta ăn cơm đi." Lộ Yên đột nhiên mở miệng.

Vừa lúc muốn đi ăn cơm, Úy Hải Lam lại nhận được một cú điện thoại, Vương San đơn giản kể tóm tắt lại ngọn nguồn, thì ra là người nọ đang tìm cô, cô

không lên tiếng, Vương San vừa dặn dò, "Úy tiểu thư, Lôi tiên sinh bảo cô đến ngay, để tôi đến đón cô, cô ở đâu."

Úy Hải Lam nhũu chặt mày, đọc địa chỉ của mình.

Sau đó, cô đứng dậy đi về phía Á Luân, "Tổng giám, tôi hơi nhức đầu, muốn về trước."

Á Luân dĩ nhiên là đồng ý, cũng không nghĩ nhiều, nghiêng đầu lại nói, "Lộ Yên, thân thể cô cũng không được thoải mái lắm, hôm nay cô cũng đừng làm thêm giờ, về nghỉ ngơi đi."

"Cám ơn Tổng giám." Lộ Yên cười nhẹ.

Đồng nghiệp vừa rời rít quan tâm mấy câu, nhìn thấy hai người gật đầu mỉm cười rồi đi.

Ra khỏi toà cao ốc bách hoá, Lộ Yên hỏi cô, "Hải Lam, cô đi đâu vậy? Cũng thuận đường, hay là cùng gọi một xe nhé?"

Trùng hợp thay, một chiếc xe hơi màu đen dừng lại ở ven đường trước mặt họ, Vương San xuống xe nói: "Úy tiểu thư, chờ lâu lắm sao?"

"Không." Úy Hải Lam trả lời một câu, rồi sau chào Lộ Yên"Gặp lại sau".

Lộ Yên đứng ngây ra, hơi híp mắt, nhìn theo bóng chiếc xe kia.

Khói bụi dày đặc, nháy mắt đã không còn ở trên mảnh đất người, xe tập nập.

Xe chạy như bay về phía Nam thành phố, gần đến phía Đông thành phố gần đó, bầu trời đã nhuộm màu bình minh, từng dải mây trắng bị ánh hoàng hôn nhuộm đỏ. Khi ấy đột nhiên có một đám bồ câu bay ngang qua, phát ra tiếng vù vù trong gió, cánh chim màu trắng cũng dính phải sắc đỏ, khúc xạ ánh mặt trời rực rỡ, đẹp đẽ hệt như một bức hoạ, hấp dẫn mắt cô, ngay cả cặp mắt khô khốc ừng hồng cũng không chịu rời đi.

Một tiệm cơm Hồ Nam ở phía Nam thành phố, năm tầng lầu cao chót vót với lối kiến trúc cổ, ở cửa có treo mấy chiếc đèn lồng màu đỏ, nhìn rất vui mắt.

Trên mỗi chiếc đèn lồng đều có chữ, bên trái viết"Hồ Nam Tiêu Tương", bên phải đề "Ngư Mễ Chi Hương". (Theo mình hiểu đại khái 2 câu này ý bảo Hồ Nam là nơi đất lành chim đậu)

Úy Hải Lam từng đọc qua 《 sử ký 》, nhớ mang máng trong đó từng ghi chép lại về nơi này, đất đai phì nhiêu, không lo đói kém, hay nói chính xác hơn đây chính là quê hương của gạo, cá. Đi qua cửa chính giắt đèn lồng, cô theo Vương San vào tiệm ăn. Quả nhiên là tiếng người huyền ảo, buôn bán thịnh vượng, Vương San nhẹ giọng mở miệng nói với tiếp tân trong quán, cũng như bao cuộc giao tiếp hàng ngày khác, mặc cho người nọ đưa cô lên trên lầu.

Cầu thang bằng gỗ lim kêu “cót két cót két”, một tầng lại một tầng, cô trực tiếp lên đến tầng cao nhất.

Gồm bốn chái nhà:Đông Nam Tây Bắc (Chái nhà: phần mở rộng của nhà chính), úy Hải Lam đến chái nhà phía Đông trước.

"Tiểu thư, mời vào trong."

Cô tiếp tân mỉm cười ngọt lịm, cánh cửa kia từ từ bị đẩy ra, đập vào mắt cô là toàn cảnh cổ kính, điều lan* (Cây này VN mình gọi là lục thảo hoặc lan bò lan) trên không trung, tán ra mùi thơm ngát, lại bị mùi khói mù nghi ngút xâm nhập ần ần.Bên trong căn phòng lớn vốn có thể chứa được hơn mười người lại chỉ có hai người đang ngồi, xa xỉ khoe khoang về giàu có của mình, bên này là một cô gái xinh đẹp chống cằm cười nói, bên kia là một người đàn ông rất anh tuấn đang im lặng mỉm cười hút thuốc.

Bầu không khí bên trong này khá hoà hợp,nhưng sự xuất hiện của cô đã làm nó biến chuyển.

Úy Hải Lam từ từ tiến vào, mở miệng nói, "Chị cả cũng ở đây à."

Úy Mặc Doanh vờ như thể cô ta bất ngờ lắm bởi sự xuất hiện của cô, sắc mặt lúc thì xanh hồng, giống như con hát diễn hí thay đổi nhanh như cắt, cuối cùng khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Cô ta từ tốn gọi, "Ngồi đi."

Úy Hải Lam dĩ nhiên là đến chỗ ngồi bên cạnh Úy Mặc Doanh, nhân viên phục vụ chuẩn bị châm trà.

Cô vừa ngồi xuống, anh ở phía đối diện gọi, "Úy."

Cô ngẩng đầu nhìn anh, khoé miệng anh mang theo ý cười nói, "Ngồi bên này với anh."

Có loại người, thích nhìn thấy người khác trong tình thế khó xử, hình như chỉ có vậy mới đem đến niềm vui sướng cho người đó.

Úy Hải Lam lúc này nghĩ rằng: người này chính là loại đó, cái loại người thật đáng giận, đáng ghét, cũng thật đáng buồn thay.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhắm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Nếu chỉ như lúc đầu gặp gỡ (5)

Editor: vanthanh2k8

Lôi Thiệu Hành ngồi ở đằng kia, ông tay áo sơ mi tùy ý xắn lên, hơi nhăn nheo, lại bên cao bên thấp. Nếu người bình thường mà như vậy, nhất định sẽ có vẻ luộm thuộm nghèo túng, nhưng anh lại khác, không những không mất nửa phần khí phách, ngược lại còn có vẻ tự nhiên hơn hẳn. Trời cao nhất định là không mờ to mắt, có thể nào mà cái người đáng ghét đáng hận đáng buồn này, cứ thế mà hoàn mỹ không một khuyết điểm.

Úy Hải Lam lặng lẽ đi tới bên cạnh Lôi Thiệu Hành, cách một chiếc ghế mà ngồi xuống. Nhân viên phục vụ theo vị trí của cô, đem chén trà bùng tới trước mặt.

Đây là trà Bích Loa Xuân thượng hạng. Lá trà kết chặt, cuộn lại tựa như cái loa, sắc nước sau khi pha trà có màu xanh nhạt sáng ngời, Úy Hải Lam nâng chén trà lên uống một hớp, cảm thấy hương thơm ngát quanh quẩn thật lâu.

“Thế nào?” Lôi Thiệu Hành trầm giọng hỏi.

“Dư vị thật tuyệt.” Úy Hải Lam đáp lời.

Lôi Thiệu Hành nghe vậy cười khẽ một tiếng, tựa như đối với câu trả lời của cô rất hài lòng.

“Lôi tiên sinh mua ở Tô Thành sao?” Úy Hải Lam nghiêng đầu hỏi.

Bích Loa Xuân có từ thời Tùy Đường, đến nay đã hơn ngàn năm lịch sử. Theo truyền thuyết, Hoàng đế Khang Hi đi tuần xuống vùng phía Nam, đến Tô Thành thì ban cho cái tên “Bích Loa Xuân”, vì lá trà khi chưa pha trên mặt có một tầng lông tơ trắng mịn. Xưa nay còn có câu thơ hay ca ngợi ‘Bích Loa phi thủy thái hồ nữ, Tần vũ ngâm Hương Vân thủy nhân.’

“Sao em biết là tôi mua?” Lôi Thiệu Hành lắc lắc chén trà, hứng khởi hỏi.

Úy Hải Lam xoay chuyển lời nói, nhắc đến Úy Mạc Doanh, giọng nhẹ đi

“Chị cả không kinh doanh trà, không nghiên cứu về trà, cho nên không phải chị ấy mua. Nhà hàng này mặc dù không tôi, nhưng cũng không tính là cao sang được, như vậy không thể dùng trà Bích Loa Xuân để chiêu đãi khách.”

Úy Mạc Doanh làm bộ khẽ mỉm cười, phụ họa thêm

“Thì ra Lôi tiên sinh thích trà, ngày mai tôi sẽ cho người đi chọn loại trà tốt hơn tặng anh.”

“Được.” Lôi Thiệu Hành tâm tình không tệ, cho nên không khách khí cự tuyệt làm gì.

Cơm và đồ ăn được dọn ra, tràn đầy một bàn, hơn mười món ăn, sắc hương vị đủ đầy.

Ánh mắt Lôi Thiệu Hành từ từ liếc về hướng Úy Hải Lam, tóc ngắn thanh tú, băng ngọc thanh khiết, an nhiên tự tại. Là ai đã nói, uống một chén Bích Loa Xuân, tựa như có thể gặp được mỹ nữ Giang Nam trong truyền thuyết. Nhưng cô rõ ràng không phải là cô gái Giang Nam, lại hơn hẳn gấp trăm gấp nghìn lần.

Các món ăn theo phong vị của Hồ Nam, Úy Hải Lam cũng không phải không ăn được, mùi vị rất ngon, nhưng xưa nay thói quen khẩu vị của cô, thực sự không thể ăn những món chua cay. Khẩu vị Úy Mạc Doanh so với cô mà nói, có hơi thiên về chua cay một chút, nhưng cũng không nặng đến mức này. Chỉ là Úy Mạc Doanh đã thích ứng với xã giao thương trường, sớm rèn luyện mọi kỹ năng cần thiết trên bàn ăn, giờ đây cô ăn thấy cũng rất say sưa ngon lành.

Nhìn lại Lôi Thiệu Hành, ăn uống ung dung thông thả, toàn bộ rượu và thức ăn trước mắt cứ như là mỹ vị chỉ có ở trên trời.

Úy Hải Lam không thể không thừa nhận, tướng ăn của người này, thật rất lịch sự đẹp mắt

Chợt, có ánh mắt quét tới, trùng hợp đụng phải ánh mắt của cô.

Úy Hải Lam không hề tránh né, cứ vậy nhìn chăm chú, Lôi Thiệu Hành có chút khó hiểu, nhỏ giọng hỏi

“Thế nào? Không hợp khẩu vị?”

“Không có, mùi vị rất ngon.” Úy Hải Lam nhẹ giọng nói, đưa tay đi gấp thức ăn.

Trông mắt hơi chếch, Lôi Thiệu Hành sắc bén chú ý tới cổ tay Úy Hải Lam, lúc gấp thức ăn đĩa nhẹ nhàng run rẩy, dù chỉ là chi tiết vụn vặt, vẫn bị anh nhận ra khác thường.

Úy Mạc Doanh gọi nhân viên phục vụ mang một chén canh đưa cho Úy Hải Lam. Thịt gà xé nhỏ, rau cải thêm ít đậu phụ, tươi ngon mà không ngán.

Úy Hải Lam đưa mắt nhìn Úy Mạc Doanh đang lạnh lùng chống đỡ, đúng là người trong nhà vẫn hiểu rõ nhau hơn.

Một bữa cơm ăn mà mỗi người lại có một tâm tư riêng, đến khi tiệc tàn, Úy Mạc Doanh gọi nhân viên phục vụ tính tiền, nhưng được báo là ‘Tiền sinh đã trả rồi’.

Úy Mạc Doanh cười nói

“Lôi tiên sinh, bữa ăn này rõ ràng ta mời, lại để anh trả tiền.”

“Còn có lần sau mà.” Lôi Thiệu Hành nói

Trong lòng Úy Mạc Doanh có hơi không chấp nhận, nhưng nghe được câu này, nghĩ tới điều gì đó, cũng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Ba người ra khỏi nhà hàng, Lôi Thiệu Hành nắm lấy cổ tay Úy Hải Lam, hướng về Úy Mạc Doanh nói

“Úy tiểu thư, tôi đưa em gái cô đi dạo được không, có thể sẽ về hơi trễ.”

Dù là câu hỏi nhưng về mặt Lôi Thiệu Hành không có ý tứ hỏi han gì, rõ ràng chính là lệnh, không nghe cũng phải nghe theo.

Quả nhiên, Úy Mạc Doanh nói

“Đương nhiên là được rồi, Hải Lam, chị đi trước nhé.”

Úy Hải Lam buồn buồn “Vâng” một tiếng, lại bị Lôi Thiệu Hành nắm chặt tay lôi vào xe. Anh dùng sức, tựa như cố ý, nắm chặt cổ tay mềm mại, nếu nói muốn đánh rần đánh bầy tấc, nay nửa tấc anh cũng không lưu tình. Cửa xe vừa đóng, anh chợt dùng thêm lực, đau đến mức Úy Hải Lam phải nhú mày, đôi môi cũng bắt đầu trắng bệch.

“Thế nào?” Lôi Thiệu Hành tiến tới gần, giả vờ như phát hiện ra chuyện lạ nào đó.

Úy Hải Lam muốn rút tay mình về, chỉ khẽ nói

“Không có gì.”

“Vậy sao?” Lôi Thiệu Hành không những không buông tay, càng tăng thêm sức lực nắm chặt.

Cô cắn răng, anh nheo trông mắt, lại tiếp tục bóp chặt hơn nữa.

Nhìn trán Úy Hải Lam đỏ mồ hôi lạnh, nhưng vẫn kiên cường cắn chặt hàm răng, nửa chữ cũng không chịu khạc ra, Lôi Thiệu Hành đột nhiên nghĩ đến lúc chiến tranh, quân lính bị bức cung đặc biệt, cho dù kẻ địch có tra tấn đến thế nào cũng kiên quyết không hé lộ nửa điểm bí mật, thật là anh hùng bi tráng, làm việc nghĩa không chùn bước, thấy chết không sờn.

“Đau thì nói!” Lôi Thiệu Hành quát một tiếng.

Úy Hải Lam rốt cuộc không thể chịu đựng hơn nữa, nhẹ nhàng gật đầu.

“A Dịch, đổi hướng!”

“Dạ, Lôi tiên sinh”.

Đã là cuối buổi chiều, công ty hoàn toàn vắng ngắt. Trừ mấy người bảo vệ cũng chẳng còn ai khác. Trong phòng làm việc, Vương San vừa mới chỉnh lý xong tài liệu, đang định rời đi, không ngờ rằng ông chủ của mình trở lại.

Lôi Thiệu Hành cầm lấy cánh tay Úy Hải Lam, đi qua Vương San rồi nói

“Gọi Hoà Bình lại đây!”

Vương San lập tức làm việc.

Bác sĩ Hòa Bình, tên đầy đủ là Mạnh Hòa Bình, khuôn mặt còn rất trẻ, tóc ngắn gọn gàng, làn da nhẵn mịn, ngũ quan thanh tú, xách theo hòm thuốc đi vào

“Lôi tiên sinh!”

“Xem tay cho cô ấy.” Lôi Thiệu Hành trầm giọng nói, ánh mắt đưa về cô gái đang ngồi ở ghế sa lông.

Hòa Bình đi về phía Úy Hải Lam, Vương San ở bên phối hợp, hỏi thăm anh ta mấy câu, theo đó cời áo khoác cho Úy Hải Lam, lúc này mới nhìn rõ tay của cô, vết thương có vẻ không nhẹ.

Vương San cả kinh

“Úy tiểu thư, vết thương của cô là thế nào vậy?”

“Không cần thận té.” Úy Hải Lam nói.

Hòa Bình kiểm tra cánh tay, phát hiện không ảnh hưởng đến xương. Rồi cẩn thận nắm lấy tay Úy Hải Lam, chỉ sờ nhẹ vài cái đã biết thương thế ở chỗ nào. Anh thậm chí cũng không mở miệng hỏi thăm điều gì, ngay lúc Úy Hải Lam không chú ý, ngay lập tức phản phật một cái, khắc một tiếng xương vang dội, giống như là bị vận gãy.

Đau đớn trong nháy mắt ập đến, Úy Hải Lam chỉ cảm thấy trong đầu một mảnh trống không.

“Thư kí Vương, cánh tay này không được đụng nước, còn bôi thuốc ở chỗ này..” Hòa Bình cẩn thận dặn dò.

Vương San nhớ rõ, nhanh tay giúp Úy Hải Lam thoa thuốc.

“Hòa Bình, tôi có chuyện cần nói với cậu.” Lôi Thiệu Hành mở miệng nói, Hòa Bình gật đầu rồi theo anh ra khỏi phòng làm việc.

“Úy tiểu thư, nếu như cô đau, xin nói cho tôi biết, tôi sẽ nhẹ một chút.” Vương San dịu dàng nói, Úy Hải Lam gật đầu một cái, bởi vì hiện tại cô không thể nói nổi nữa.

Qua thật lâu, cho đến khi Vương San bôi thuốc xong đi ra, trong phòng chỉ còn lại mình cô.

Úy Hải Lam xem đồng hồ, đã hơn chín giờ, ngoài trời đã tối lắm rồi, cô cần phải trở về. Vừa muốn đứng dậy, có người đẩy cửa vào.

Lôi Thiệu Hành từ từ thông thả bước vào, phía sau là Vương San. Trên tay Vương San có bưng khay, có một cái nồi nhỏ và chén thìa. Toàn bộ được bưng đến đặt trên bàn trước mặt Úy Hải Lam, nhắc nắp nồi, mùi thơm lập tức đập vào mũi, nóng hổi, là cháo trứng muối thịt nạc. Vương San múc ra một chén, đưa đến cho Úy Hải Lam.

Úy Hải Lam có chút không hiểu, cũng không đưa tay ra đón

“Tôi đã ăn cơm rồi.”

“Ăn đi.” Lôi Thiệu Hành đang xem tài liệu, ánh mắt chưa hề quét về phía cô.

“Tôi không đói bụng, tôi muốn về nhà.” Úy Hải Lam lại nói

Lôi Thiệu Hành vẫn trầm mặc không nói không để ý tới cô, ngược lại, Vương San đang bưng chén cháo đang nhìn cô với ánh mắt tha thiết. Điều này làm Úy Hải Lam xiêu lòng, không thể nào không nhận được, đành ngồi lại nghiêm chỉnh, nhận lấy chén trên tay Vương San

“Úy tiểu thư, cô từ từ ăn, ăn xong tôi sẽ đưa cô về.” Vương San thờ phào một hơi trong lòng, nhẹ nhàng nói.

Úy Hải Lam hiểu ý tứ của Vương San, phải ăn xong, mới được về.

Đã như vậy, thì ăn thôi.

Thật ra hồi nãy chỉ ăn chút thức ăn, nhưng một chén canh đã đủ lấp đầy dạ dày Úy Hải Lam, cô thật sự không thấy đói chút nào. Úy Hải Lam gắng ăn, cũng chỉ ăn được một phần chén, cháo chỉ vui đi có một chút. Cô nhìn chén cháo tỏa hương thơm ngào ngạt, chợt có ảo giác ánh mặt trời trở nên tối tăm, thật giống như có thể phải ăn đến trời sáng mất. Nghiêng đầu nhìn lại, Lôi Thiệu Hành vẫn ngồi ở chỗ cũ xem văn kiện, bộ dáng hết sức chuyện chú. Có lẽ do ánh sáng của bóng đèn, thời điểm anh nghiêm túc, gò má càng thêm anh tuấn.

“Ăn xong rồi?” Lôi Thiệu Hành đột nhiên nói, khiến cô hơi hồi hộp một chút.

"Không có."

"Vậy còn không mau ăn?"

"Tôi không ăn nổi nữa." Úy Hải Lam thành thật nói

Có âm thanh lật giấy, giọng nam trầm thấp xen lẫn hỗn loạn truyền đến

“Em ăn cơm cứ như một đứa bé ấy, chẳng lẽ còn phải cần tôi đút em ăn à.”

Úy Hải Lam không đáp lại, quay đầu ngồi như cũ.

Một phần tài liệu đã duyệt xong, Lôi Thiệu Hành đưa tay với tới, vừa lấy một phần khác mở ra, anh đột nhiên hỏi

“Tên nhóc họ Thẩm có đến tìm em nữa không?”

"Không có." Úy Hải Lam trả lời rất sáng khoái.

"Ồ, nhanh như vậy đã buông tha rồi hả? Tôi còn tưởng rằng nó rất thắm thiết đấy!"

Úy Hải Lam nhìn chằm chằm chén cháo, im lặng một lúc lâu mới sâu kín nói

“Cậu ấy xưa nay không phải là người dầy dứa không rõ như vậy.”

Lại duyệt xong một phần tài liệu, Lôi Thiệu Hành chậm rãi bước tới trước mặt cô. Ánh mắt liếc qua chén cháo còn hơn phân nửa, anh đột nhiên đoạt lấy, sau đó hung hăng ném về phía vách tường.

Ầm!

Có tiếng vỡ vụn, cháo ấm nóng vương vãi đầy sàn.

Hai tay Úy Hải Lam vẫn còn tư thế nâng chén, Lôi Thiệu Hành mỉm cười lạnh lùng nói

“Ăn không hết thì thôi ăn, nhìn thật chướng mắt! Thư kí Vương, đưa cô ấy về đi!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhắm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Nếu mãi như lần đầu gặp gỡ(6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vương San nhìn thấy căn phòng lộn xộn, cháo vãi đầy cả mặt đất, mảnh chén vỡ rơi vãi đầy đất, biểu cảm của họ chẳng mấy thay đổi, giống như là cái gì cũng chưa nhìn thấy vậy. Nói trở về thì trở về, úy Hải Lam như một con robot được tra dầu nhớt, động tác hết sức mạnh mẽ lại lưu loát. Cầm lấy túi xách, đứng dậy, cất bước rời đi, không có lấy nửa điểm do dự. Thời điểm cô xuống lầu dưới, cô nghe thấy Vương San bảo với nhân viên, "Nhanh đi quét dọn phòng làm việc của Lôi tiên sinh đi."

Rốt cuộc thì ai mới giống con nít chứ hả?

Úy Hải Lam cười ra khỏi cửa chính Sở Sự Vụ.

Ngày hôm đó trở về, cũng không thấy Úy Mặc Doanh bám đuôi theo cô. Cô vẫn tưởng rằng chị ta còn muốn bộc phát, kết quả bình an thế này, lại làm cô không được an tâm lắm. Chẳng lẽ đây chính là thói quen, chẳng lẽ mày muốn có người âm ỉ, cãi nhau với mày...mày mới thấy bình thường, nhưng nếu ngược lại, không phải là mình có bệnh, mà là người kia có bệnh. Thờ dài một tiếng, được một đêm yên tĩnh say giấc nồng, không bị giấc mơ bị bóng đè ám.

Lại mấy ngày nữa, hội trường đã được tự động sắp xếp, cũng gần như hoàn hảo rồi.

Mọi người hết sức vui mừng, nghĩ đến những nỗ lực trong thời gian qua quả không uổng phí, càng thêm mong đợi nghênh đón việc công bố sản phẩm mới.

"Tổng giám, tôi có dự cảm show kỳ này của chúng ta sẽ rất nổi bật!"

"Đâu chỉ nổi bật, nhất định là đánh đâu thắng đó không gì cản nổi!"

"Cậu dùng thành ngữ không hợp với ngữ cảnh gì cả, thật là, trung văn chẳng ra sao cả!"

Hai người đàn ông to lớn hi hi ha ha náo loạn lên, úy Hải Lam chột nhẹ giọng nhắc nhở, "Lực lượng đã tập trung hết ở đây, tất cả chương ngại đều bị tiêu diệt."

"Cái gì?" Mọi người hồ nghi quay đầu lại, nhất trí mà nhìn về phía cô.

Úy Hải Lam ngẩng đầu nhìn bức màn che xuân ý dào dạt ở hội trường, mắt neho lại, này ánh nhìn chăm chú như gần như xa, nói bằng giọng thì thào, "Show cũng giống như một chiến trường."

Bối cảnh bị lu mờ bởi tiếng nhạc du dương, mấy ngày trước mắt như gió lửa, trong ống kính bụi bậm tất cả đều bị ánh mặt trời che dấu. Ở nơi ruộng lúa tiều hiều, in hằn những vết xe đã chạy qua nơi này, mọi cảnh vật đều tiêu biến, chỉ có bộ công anh đang từ từ phiêu tán. Về hoang vu, bí trảng, mùi máu hôi tanh đi qua, sức sống mới lại đến, mầm cây dưới đất lại dân chồi, phủ đầy núi đồi vắng vẻ, làm trong lòng ngực người ta có một loại dưng khí sôi sục khó diễn tả nên lời.

"Quấy rầy rồi." Một giọng nữ đột ngột chen vào.

Không biết từ khi nào, lại có một cô gái xông vào hội trường, cả người mặc bộ đồ công sở, nhìn một cái cũng biết là thư ký hoặc phụ tá.

Lộ Yên mở miệng cười nói, "Tiểu thư, xin hỏi cô tìm ai?"

"Đại tiểu thư nhà chúng tôi muốn tìm người phụ trách của các người nói chuyện một chút." Lời này vừa nói ra, mọi người càng hiếu kỳ hơn.

"Tôi là người phụ trách." Á Luân lập tức đứng dậy.

Cô gái đó dẫn Á Luân đi mất, bọn họ thì yên lặng ở lại phía sau để nghe ngóng.

Một lát sau, Á Luân trở lại, nhìn thấy anh ta khi trở về có vẻ rất vui, mặt cười tươi tắn như thể trúng được giải độc đắc. Mà phía sau anh cũng có một cô gái khác theo sau, cô gái đó không phải là cô gái vừa rồi. Cô gái kia mặc một bộ váy màu gạo trắng, tự nhiên đơn giản, đường cong cắt xén vô cùng đặc sắc, ở ngực có có món trang sức hình nụ hoa hồng, khoa trương hấp dẫn tầm chú ý của người khác. Mọi người ai cũng nhận ra style thời trang này, là bản thiết kế mới nhất của nhà thiết kế thời trang đình đám bên New York.

"Mỹ nữ kìa." Có người nhỏ giọng lầm bầm.

Úy Hải Lam im lặng nhìn hai người nọ đang đến gần.

"Để tôi giới thiệu với mọi người một chút nhé, vị này là người của bên truyền thông điện ảnh Hoàn Mỹ tiểu thư Thẩm Kiều." Á Luân cười nói.

Truyền thông điện ảnh Hoàn Mỹ là một tập đoàn lớn, chiếm lĩnh một vùng trời, từ đầu tư, xuất bản, in ấn đến bán lẻ đa ngành nghề. Bởi vì ban đầu thành lập khai thác chủ yếu lĩnh vực điện ảnh truyền hình khai, cho nên vẫn được mọi người gọi là truyền thông điện ảnh Hoàn Mỹ, mà không phải là tập đoàn Hoàn Mỹ.

Truyền thông điện ảnh Hoàn Mỹ hiện do Thẩm Văn Bằng, thiên kim Thẩm Kiều, thiếu gia Thẩm Du An điều hành.

Chỉ là Thẩm tiểu thư và Thẩm thiếu gia rất ít khi lộ diện, báo chí tạp chí cũng không có hình của bọn họ, nên mọi người chỉ biết danh chứ chưa từng biết mặt họ.

Không nghĩ tới, mỹ nữ trước mắt lại chính là đại tiểu thư Thẩm Kiều của truyền thông điện ảnh Hoàn Mỹ.

"Thẩm tiểu thư cảm thấy rất hứng thú với biểu hiện xuất sắc của chúng ta trong kỳ này, đến lúc đó sẽ phái người phụ trách bên Đài Truyền Hình đến khảo soát tình hình thực tế! Vì không muốn phụ lòng tin và sự ưu ái của Thẩm tiểu thư, chúng ta nhất định phải càng thêm hoàn thiện hoàn mỹ!! Mọi người cùng nhau cảm ơn Thẩm tiểu thư đã hết sức ủng hộ chúng ta!" Á Luân tâm tình kích động, dẫn đầu vỗ tay.

Chỉ nghe thấy tiếng vỗ tay lớn, Thẩm kiều hiền hòa thân thiện cười đáp, "Đã làm khổ mọi người rồi, hi vọng Show lần này sẽ thành công!"

Sau khi trò chuyện mọi người cũng dần tản ra trở lại công việc của mình, Á Luân dẫn Thẩm Kiều đi tham quan xung quanh một chút.

"Tổng giám! Anh đến đây một chút đi ạ!"

"Thật ngại quá." Á Luân ngại ngùng xin lỗi cô, Thẩm Kiều vẫn mỉm cười tươi tắn.

Phụ tá đi theo Thẩm Kiều xách thay cô túi xách, Thẩm kiều khẽ vuốt lọn tóc quăn ra sau tai, nhìn bóng dáng mảnh mai ở phía trước nói: "Cô chờ ở đây."

Úy Hải Lam đang sửa sang lại tài liệu, lần lượt kiểm tra lại số lượng dụng cụ rồi bỏ chúng vào hộp. Một cô gái thanh lịch đang tiến gần đến bên cô, làm cô nghiêng đầu nhìn lại. Thẩm Kiều vẫn chưa đến gần, còn cách cô mấy mét khá xa, chị ta nhìn cô đang ngồi trên ghế, không nhanh không chậm đi về phía cô, Úy Hải Lam đứng lên, "Thẩm tiểu thư."

Thẩm Kiều mang giày cao gót, chiều cao cũng xấp xỉ với úy Hải Lam, nở nụ cười nói, "Trùng hợp thật đấy, em làm ở đây à."

Úy Hải Lam "Dạ" một tiếng.

Thẩm Kiều lại nói, "Bữa tiệc lần trước vội quá, vẫn chưa trò chuyện được với em. Du An vẫn hay nhắc tới em với chị đấy, nó bảo em thông minh ưu tú, dịu hiền, ngoan ngoãn lại khéo léo, xử sự rất lễ phép với người khác, sẽ không tùy tiện nổi giận với ai. Chị thấy Du An nhìn được lắm, không nhìn lầm người."

"Chỉ là....." Quả nhiên, chị ta còn tiếp lời, "Em và Du An còn nhỏ tuổi, không nên bị tình cảm ràng buộc một chỗ, như vậy không được, chị cảm thấy người trẻ nên lấy sự nghiệp làm trọng. Hơn nữa, chị nghĩ chắc em cũng biết, Du An có thể sẽ là người nối nghiệp của truyền thông điện ảnh Hoàn Mỹ. Chắc nó chưa cho em biết, nó đã vào công ty rồi, cho nên rất bận."

Úy Hải Lam cười cười, đúng là không biết.

"Chị có nghe ba nói qua, em có đến xin ông giúp đỡ, ông đã đáp ứng. Thật ra nhà họ Úy và nhà họ Thẩm cũng đã có giao tình, ba chị nề tình tình nghĩa ngày xưa với chú Úy nên mới giúp em, dù sao đó cũng là chuyện nên làm. Con người ta ai mà chẳng có một ngày nghèo túng, ai cũng không tính được. Chỉ là, cô bé à, tóm lại là dù muốn hay không cũng nên có chừng mực, mọi việc cũng nên có một cái kết, đòi hỏi vô độ như vậy cũng không tốt, làm người ta rất chán ghét, em nói xem có đúng không?"

"Ha ha." Thẩm Kiều bật cười, ngũ quan xinh đẹp bị bóp méo trong mắt Úy Hải Lam, "Chị biết em tuyệt đối không phải như vậy."

Thẩm Kiều nói rất nhiều lời hữu ích, nhưng Úy Hải Lam chỉ nghe lọt đúng một câu cuối cùng này, "Em là một cô gái hiểu chuyện, hẳn là biết nên làm gì."

Đột nhiên lại có cảm giác lạnh lạnh, không biết có phải vì luồng khí lạnh đang phả xuống đỉnh đầu nên cảm thấy thế chẳng.

Úy Hải Lam nhìn Thẩm Kiều, bình tĩnh nói, "Em và Du An chỉ là bạn bè."

Thẩm Kiều rất hài lòng gật đầu, đưa tay vuốt ve tóc cô, thân mật nói, "Chị hy vọng cả đời hai người đều là bạn."

Thẩm Kiều đi khỏi, Úy Hải Lam vẫn tiếp tục công việc đang dang dở trên tay.

"Hải Lam, mới vừa rồi Thẩm tiểu thư nói cái gì với cô vậy?" Lộ Yên ôm một đồng hồ đi tới bên người cô.

Úy Hải Lam cúi đầu nói, "Không nói gì."

"Hai người quen biết nhau sao?"

"Ừ, cứ xem là vậy, em trai của chị ấy là....." Úy Hải Lam bỗng sững sờ, sau đó mới nhả ra bốn chữ, "bạn thời trung học của tôi."

Đây là kết quả mà Úy Hải Lam không ngờ tới.

Cô và Thẩm Du An, cuối cùng chỉ là mối quan hệ bạn bè thời trung học.

Khi buổi họp báo đã tiến vào hồi kết, công ty có mời một nhóm người mẫu chuyên nghiệp đến biểu diễn catwalk.

Trong nhóm người hai mươi mấy người mẫu đó, có một người rất dễ dàng nhận ra. Cũng không phải vì người này có biểu hiện tốt thế nào, cũng không phải vì vẻ đẹp của người này, chỉ vì khi cô ta đến tập, ra vào đều là taxi riêng đưa đón, chuyên gia cũng đi theo phục vụ. Phổ thông như vậy, làm người ta không muốn chú ý đến cô ta cũng khó.

Người mẫu đó tên là Ôn Ngạn, vóc người dĩ nhiên là cao gầy cân đối, tóc dài mềm mượt chạm vai, ngũ quan nhỏ nhắn, tinh xảo, khuôn mặt cũng là khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn xinh đẹp, được xem là mỹ nữ, nhưng cũng không phải là cái loại làm người ta giật nảy mình vì nhan sắc của cô ta. Ít nhất là, so với vẻ đẹp ngây thơ, thuần khiết của Lộ Yên, cô ta còn được hơn, nhưng cũng không có được vẻ lạnh lùng, mê người đặc biệt như Úy Hải Lam.

Có lẽ, cô ta là tình nhân của một tay giàu có nào đó.

Mọi người đoán vậy.

Cho đến một ngày, khi đang tập luyện, tay giàu có sau lưng cô ta cuối cùng cũng lộ mặt.

Người này vừa xuất hiện đã làm mọi người sợ ngây người.

Người nọ vẫn thường được thấy trên những buổi phỏng vấn trên TV, rất nổi tiếng, thu hút sự chú ý của người khác. Anh thay những người dân ở tầng lớp thấp ra toà, anh không sợ quyền uy, đơn côi, vững vàng chiến đấu, như vậy thật khác biệt với người khác, làm người người ngưỡng mộ, kính yêu. Anh là thân tượng trong lòng của đông đảo phụ nữ, anh là thần thoại đầy ngưỡng mộ của cánh đàn ông. Hẳn thậm chí trong tin tức trung ương, được khen là phán quan trong giới luật.

Vậy mà người đàn ông này, cứ như vậy xuất hiện ở đây sân diễn nhỏ bé này.

Chiếc áo len mỏng khoác lên người, tay áo tùy ý vén lên, cùng chiếc quần dài đã được cất giấu, không có âu phục phẳng phiu, anh chỉ ăn mặc bình dị như vậy, đột nhiên đập vào trong mắt người khác. Chỉ có vẻ điển trai vẫn như cũ, cả nụ cười ngàn năm không đổi, cặp mắt đào hoa vẫn như trước cướp mắt hồn phách người khác, không một tiếng động nào, cứ như vậy thành công dùng mọi động tác trên tay của mọi người, quên mất phải đi, quên mất phải ngắt nhạc.

Ôn Ngạn trên sân diễn đầy thích thú, vui sướng nhảy xuống sân diễn, chạy đến bên anh, cô gái cao 1m8, ở bên cạnh anh chỉ như một con chim nhỏ đang nép mình, không bắt ngờ ngáy.

"Thiệu Hành, sao anh lại đến đây." Ông Mạn nũng nịu nói.

"Tôi thăm em." Anh cười đáp, vỗ nhẹ lên đầu vai cô ta, "Đi đi, mau lên đó biểu diễn vài bước cho anh xem nào."

Á Luân gần đây đã đuổi mất một người, "Úy Hải Lam, cô đi pha trà cho Lôi tiên sinh đi."

Hiện trường lại khôi phục lại bầu không khí vừa rồi, âm nhạc ngừng, Úy Hải Lam cũng vừa pha xong một bình trà nóng ngon, bưng một tách về phía anh.

"Lôi tiên sinh, mời dùng trà." Cô đưa tách trà đến trước mặt anh.

Lôi Thiệu Hành từ tốn nhận lấy nó, đột nhiên nhỏ giọng hỏi, "Tay đã đỡ chưa?"

.....

Cám ơn mọi người đã ủng hộ nhé ☺

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Nếu mãi như lần đầu gặp gỡ (7)

Úy Hải Lam không ngờ anh sẽ đột ngột hỏi vậy, âm thanh nhẹ như không, vội vã "Ừm" một tiếng.

Lôi Thiệu Hành lúc này mới vương tay, tìm kiếm cô.

Thời điểm nhận lấy tách trà, không biết là hữu ý hay vô ý, mà ngón tay lại sờ qua phiếm lưng cô, đầu ngón tay chỉ xẹt, một cảm giác lạnh bạc, ấy là cái cảm giác lạnh lẽo, dày đặc có thể xuyên qua lòng người. Cô không biến sắc, ngược mắt liếc về phía anh, còn anh vẫn đang nhìn chăm chăm vào sân diễn hình chữ T, trông mắt đen quỳnh sáng trong, mãnh liệt đánh bại ánh đèn.

Úy Hải Lam lẳng lặng rời đi, tiếp tục làm việc.

Âm nhạc thi thoảng du dương, thi thoảng lại nhẹ nhàng, tất cả đều là vũ điệu của mùa xuân .

Giống như nữ thần mùa xuân thật sự đã ghé qua nơi đây, xuân ý dào dạt.

Từng bước chân của Ông Mạn như con mèo nhỏ, đáng vẻ thướt tha mềm mại. Thời điểm khi cô dừng bước tạo dáng, lộ ra một nụ cười rất ngọt ngào, ánh mắt toả ra thứ ánh sáng lấp lánh, cách không đưa tình.

Đột nhiên, về mặt cô hơi cứng lại, nụ cười cũng không còn được tự nhiên như trước, quay đầu lại đi về phía sau sân diễn.

Thính phòng ngay trước sân diễn hình chữ T, Lôi Thiệu Hành ngồi ở vị trí sau cùng.

Quanh mình không có trợ lý hay thuộc hạ nào đợi cả, anh cô đơn một mình, chỉ là ngồi ở đằng kia, cả dừng khí, uy hiếp nói không nên lời. Đôi tay bấu chặt lấy thành ghế, tùy ý sờ nhẹ ở trước ngực. Nụ cười quyến rũ, Tuấn Ngạn (người tài đức lại đẹp trai) yên tĩnh trở lại, ánh mắt chuyên chú đầy kiên định của anh, làm người ta vô thức vứt bỏ mọi nghi ngờ của mình.

Các người mẫu trên sân diễn vốn còn rất lười biếng, dần dần, về mặt của họ cũng nghiêm túc hơn, nhiệt tình hơn khi nãy. Nụ cười hào phóng của họ đầy chuyên nghiệp, ánh mắt không hề nhìn đông ngó tây, họ nhìn thẳng, không nháy mắt lấy một cái, nhìn chăm chú về phía trước. Chỉ trong chốc lát, không khí liền thay đổi, từng người mẫu như người Âu Mỹ, bắn sức quyến rũ từ phía về ống kính.

Úy Hải Lam hơi nhú mày.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Chẳng lẽ đây chính là hiệu ứng của kẻ có tiếng tăm sao?

Còn không thể xác định là không phải là bởi vì quan hệ của hắn, nhưng các người mẫu thay đổi rõ ràng.

Úy Hải Lam cầm ghi chép ngay ngắn đang làm tường muốn, không nhìn được liền quay đầu nhìn về hắn. Hắn nghiêng mặt sang bên bộ dạng, giống nhau hóm đơ ở Sự Vụ Sở nhìn thấy giống nhau, kiểu khác anh tuần, sẽ cho người dừng lại xem xét. Mà nàng cũng ở đồng thời, phát hiện tên còn lại, cũng ở đây lẳng lặng xem xét hắn, chính là đứng ở nàng bên trái cự ly chỉ là ba thước đường yên.

Leng keng Khê Thủy tuyền ngâm ở bên trong, tẩu tử hoàn mỹ tắm màn rơi xuống.

Một hồi tiếng vỗ tay vang dội như sấm, các người mẫu nhanh chóng thay quần áo, đứng thành một hàng.

"Các cô này, hôm nay các cô diễn rất tốt, đợi đến ngày chính thức trình diễn, tôi cũng hy vọng mọi người có thể diễn đạt như vậy! Biểu hiện xuất chúng!" Á Luân lớn giọng nói.

Tất cả người mẫu đều vỗ tay đáp lại, trên mặt là nụ cười nhạt.

Uông Mạn kéo chiếu túi nhỏ màu hồng đáng yêu, đến trước mặt Lôi Thiệu Hành, khom lưng mong đợi hỏi, "Thiệu Hành, anh thấy biểu hiện hôm nay của em thế nào?"

"Ừm——" Anh kéo dài âm cuối, Uông Mạn khẩn trương chờ đợi đáp án.

Lôi Thiệu Hành chợt cười một tiếng, véo nhẹ bên má hồng của cô ta: "đoạn đầu hơi kém một chút, đoạn sau miễn cưỡng đạt yêu cầu."

Nhìn thấy anh đứng dậy, ngay sau đó Uông Mạn liền thân thiết ôm anh, "Miễn cưỡng lắm mới đạt yêu cầu sao?"

Lôi Thiệu Hành cúi đầu ghé sát bên tai cô ta, giống như đang thủ thi thân mật, hoặc là đang hôn. Một giây kế tiếp, Uông Mạn bật cười, liên tục nện vài quả đấm nhỏ lên người anh.

"Lôi tiên sinh có thể tới nơi này, thật là hết sức vinh hạnh." Á Luân là người phụ trách, dĩ nhiên anh ta cũng muốn tiến lên nói hai câu.

"Trước đó không thông báo một tiếng lại đột nhiên tới nơi này, gây phiền toái cho anh rồi. Như vậy đi, để tôi mời mọi người bữa tối. Chỉ là tôi có chút chuyện, không thể ở cùng mọi người, nhưng mọi người hãy ăn uống vui vẻ nhé." Lôi Thiệu Hành cười nói, hào phóng mời khách.

"Không cần đâu, Lôi tiên sinh quá khách khí rồi."

"Anh đừng từ chối, nếu không Uông Mạn cũng khó qua ải này, coi như là Uông Mạn mời mọi người, mong mọi người sẽ giúp đỡ cô ấy. Đến Trung Hoa Star, báo tên tôi là được, tôi đã chuẩn bị ổn thỏa rồi. Nếu không đi, thật là lãng phí, dù sao tiền cũng tiêu mất rồi." Lôi Thiệu Hành ăn nói rất khéo léo, Á Luân nào có phải là đối thủ của anh, chỉ dăm câu đã thuyết phục được anh ta.

"Cám ơn Lôi tiên sinh!" Mọi người cùng đáp.

Lôi Thiệu Hành mỉm cười xoay người, mang theo Uông Mạn tự nhiên rời đi.

Lúc này đây mặt Uông Mạn đã được dát đầy vàng (theo mình thì dát vàng lên mặt: tự đắc), có người chịu vung tiền như rác vì cô ta. Trung Hoa Star là đâu, không phải người bình thường nào cũng đến được, huống chi lại mời nhiều người như vậy. Mọi người hưng phấn đến đó, nó đặc biệt xa xỉ, kèm theo cả ca hát giải trí, quả nhiên là khách sạn sáu sao. Có người âm thầm kéo nhân viên phục vụ lại để hỏi thăm giá tiền, vừa nghe thấy con số đã choáng váng, cái này đắt quá đủ mua một căn nhà.

Có người nói, Uông Mạn là chim sẻ hoá Phượng Hoàng.

Cũng có người nói, đàn ông chỉ nhất thời thích thú, vui đùa một chút thôi, đừng xem là thật. Ngay cả loại đàn ông như Lôi Thiệu Hành, cũng sẽ không có ngoại lệ.

Úy Hải Lam đột nhiên nghĩ đến lời của Viên Viên, quạ trong thiên hạ đều đen.

Duy có con quạ trắng kia, cũng đã bay cao xa chạy rồi.

Bắt đầu đếm ngược ngày mở buổi họp báo ra mắt sản phẩm, tất cả đều thuận lợi đến kỳ lạ, ngược lại Á Luân lại lo lắng không thôi. Có lẽ là do mọi chuyện đều quá mức thuận lợi, nên cảm thấy không ổn lắm. Đồng nghiệp sau lưng rỉ tai bảo anh là truyền nhân của Phạm Đại sư truyền nhân, người trước lo nỗi lo của thiên hạ.

Nhưng, đến ngày đếm ngược thứ ba, nỗi sầu lo của Á Luân quả nhiên biến thành sự thật.

Toà cao ốc bách hoá, nơi ban đầu dự kiến tổ chức buổi họp báo lại bội ước, nghe nói là có một nhãn hiệu khác cũng muốn thuê hội trường của họ.

Quản lý của bách hoá ngại áp lực từ cấp trên, lại không thể đắc tội với người ta, bắt đắc dĩ lắm mới phải đá công ty Nguyên Tường, bồi thường tiền theo hợp đồng. Cho dù có nhờ đến luật pháp, cũng không cách nào có thể chống án, thắng được vụ kiện. Huống chi, bây giờ việc quan trọng nhất là buổi họp báo.

Sắp tung ra mẫu thời trang hot của mùa, chỗ tốt đã bị dành đi, bọn họ phải tìm chỗ nào khác để thể đây?

Bắt đắc dĩ lắm, Á Luân phải liên lạc với Thẩm Kiều tiểu thư. Cũng không được trực tiếp trò chuyện với Thẩm Kiều, người nghe điện thoại là phụ tá của chị ta, đối phương chỉ lạnh lùng đáp, "Rất xin lỗi, Thẩm tiểu thư chỉ hứa hẹn việc chuyên viên của Đài Truyền Hình, về phần vấn đề địa điểm, đây là phạm vi tính toán của quý công ty."

Việc xin giúp đỡ chính thức thất bại, cấp trên bên Tổng Công Ty lại tới trách tội, Á Luân bị áp lực từ tứ phía, gắng tìm kiếm một cánh tay giúp đỡ từ xung quanh.

Lúc này, có người đứng dậy.

Uông Mạn đến công ty Nguyên Tường, ánh mắt của cô ta hết sức cao ngạo, như Thánh Cứu Thế cất giọng nói, "Dầu gì cũng đã luyện tập lâu như vậy, đột nhiên không tìm được chỗ thì rất đáng tiếc. Để tôi nói với Thiệu Hành việc này, anh ấy nói anh ấy sẽ tìm chỗ, không biết có thể dùng không."

Mặc kệ là chỗ nào, dù sao có còn hơn không.

Mọi người vừa hỏi, thật là sợ hết hồn.

Đó là toà cao ốc thương mại quốc tế mới được xây dựng ở Xuân Thành, xây mất một năm mới xong. Toà cao ốc hình vuông, có tầm 54 tầng, dưới đất bốn tầng, còn được chia ra, sắp đặt thành tầng ký túc xá tiêu chuẩn, tầng tị nạn, phòng ăn xoay trong, tầng chót mái được dùng như chỗ đậu trực thăng.

Chỉ là, nơi xa hoa quyền uy như vậy, lại cho bọn họ mượn làm nơi họp báo?

Điều này làm người ta ngoài khiếp sợ, còn cực kỳ kinh hãi.

"Chỉ là, Lôi tiên sinh đã nói, nơi đó không cho phép toàn bộ quá trình được ghi hình. Cho nên....." Uông Mạn đang nói thì bỗng dừng lại, xem ra hai người chỉ có thể chọn một mà thôi.

Cuối cùng thì địa điểm họp báo quan trọng hơn, hay là Đài Truyền Hình quan trọng hơn?

Hai thứ này căn bản không cần phải đem ra so sánh, Á Luân lập tức từ chối Thẩm Kiều tiểu thư.

Sau đó vận dụng toàn bộ nhân viên của phòng thiết kế, đến bố trí toà cao ốc thương mại quốc tế. Tăng ca thêm hai đêm, rốt cuộc thì mọi thứ đã hoàn toàn được giải quyết.

"Lôi tiên sinh thật là lợi hại!"

"Đúng vậy, cả toà cao ốc thương mại quốc tế này anh ấy cũng mượn được!"

"Dù là vui đùa một chút thôi, nhưng có thể được cung chiều như Uông Mạn, thì tôi cũng cam tâm tình nguyện á."

"Đi chết đi!"

Buổi họp báo ngày đó, toàn bộ nhân viên của phòng thiết kế đều có mặt đông đủ, cộng thêm lực lượng nồng cốt của vài công ty khác.

Tầng hai, vốn là sảnh lớn chuyên dành cho các hội nghị, âm hưởng âm sắc cũng cực kỳ lưu loát. Khách hàng được mời biết được nơi họp báo diễn ra là toà cao ốc thương mại quốc tế, dĩ nhiên là cảm thấy vô cùng vinh hạnh. Bên ngoài đã có lời đồn, nếu không có được thư mời của công ty Nguyên Tường, nghĩa là không đủ tư cách. Trong lúc nhất thời, công ty Nguyên Tường trở thành best-seller, không khí đầy náo nhiệt.

Chưa tới giờ, toàn bộ khách quý đã có mặt đông đủ.

Âm nhạc từ từ chuyển đổi, buổi ra mắt sản phẩm được cử hành đúng giờ.

Úy Hải Lam và Lộ Yên sắp xếp đánh dấu khách mời đến tham gia ở bên ngoài, Lộ Yên đi toilet, úy Hải Lam ngồi một mình đánh dấu danh sách. Cô đang đánh dấu trang sách, đính sách khỉ lại mất linh, cô neho mắt nhìn một chút, kim đính lại rơi xuống đất, nên đành phải xoay người lại nhặt.

Bỗng nhiên, một đôi giày hiện lên trước mắt cô.

Lại là đôi giày thể thao đen đỏ, bắt mắt, cô đã từng nhìn thấy người nọ mang nó.

Úy Hải Lam chợt ngẩng đầu, Thẩm Du An lại ngồi xổm xuống, lặng lẽ giúp cô nhặt kim đính lên.

Trong chốc lát hai người đã nhặt hết chúng lên, Úy Hải Lam vừa đính giấy, vừa hỏi, "Sao cậu lại ở đây?"

Thẩm Du An chỉ nhìn cô chứ không nói thêm.

Im lặng hồi lâu, lâu đến bản thân cô cảm thấy thật kỳ lạ, cuối cùng mới ngẩng đầu lên nhìn cậu ta. Nhưng cậu ta lại đột ngột nắm lấy tay cô, kéo cô vào trong ngực. Đột ngột như vậy, mạnh mẽ như vậy, trong khoảnh khắc ấy, cô ngửi thấy mùi thơm thoang thoang của ánh mặt trời bên mũi, vẫn sạch sẽ thanh khiết như trước, trong thoáng chốc lại nghe thấy cậu nói, "Lam, cậu đừng để ý đến tớ."

Úy Hải Lam ngẩn ra, không có phản ứng.

Phía trước cô, lại xuất hiện một bóng dáng to lớn cao ngạo khác.

Chỉ cách cô mấy mét, Lôi Thiệu Hành cô độc đứng cuối hành lang. Chiếc áo sơ mi đen như mực thẳng thớm đã được chỉnh sửa phần thân áo, hai mắt sáng loáng rực rỡ, tư thế rất nhàn nhã nhưng cũng tràn đầy sát khí. Nụ cười của anh lạnh buốt không thể tưởng tượng nổi, hai chân thẳng tắp chậm rãi nện từng bước bước về phía trước, từng bước từng bước đi về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Nếu mãi như lần đầu gặp gỡ (8)

"Du An, cậu buông tớ ra!" Úy Hải Lam mở miệng la lên, hai tay dùng sức đẩy cậu ta ra.

Thẩm Du An ghi chặt cô không rời, cô càng dẩy dựa muốn thoát khỏi cậu, cậu càng liều chết cũng không muốn buông, ngoan ngoãn như một đứa bé, thứ trong ngực là món đồ chơi cậu yêu quý nhất, nếu là có kẻ khác đến tranh, cậu làm sao có thể dễ dàng buông ta, không tới một giây sau, đó là về cổ chấp kiên quyết không buông.

Cậu vẫn luôn miệng gọi tên cô, gọi một tiếng lại gọi thêm một tiếng, "Lam, lam, lam....."

"Du An! Buông ra!" Úy Hải Lam lại vội vàng kêu gào.

Thẩm Du An vẫn liều mạng như trước, giống như không nghe thấy gì. Về tuy hứng, bá đạo như vậy, cô rất ít khi nhìn thấy, cũng chỉ có những vật do cầu thủ NBA mà cậu yêu thích dùng qua cậu mới như vậy, mới có thể biến cậu trở thành kẻ ngoan cố nhất, không giành được thì không bỏ qua, hoàn toàn tuyên bố quyền sở hữu.

Nhưng tại sao lại thế này.

Úy Hải Lam không ngờ rằng, người nọ đã bắt tri bắt giác đến trước mặt cô. Bước chân của anh vững vàng, uy nhả từng chút nện xuống nền đất, tốc độ khá chậm rãi, vậy mà trong nháy mắt, đã đứng trước mặt cô. Vòng kim kẹp của Thẩm Du An bỗng nhẹ đi, anh một tay bắt lấy đầu vai của cậu ta, mạnh mẽ kéo cậu ta ra, đẩy cậu ta ra xa.

Thẩm Du An mặc dù không giống với vẻ bề ngoài nho nhã, yếu đuối của mình, nhưng cũng không bị được với sức của anh, cậu lao đảo, lùi về phía sau vài bước, lúc này cậu mới ổn định được bước chân mình. Vừa ngẩng đầu, chỉ thấy đôi mắt ung sâu hút của người nọ, lạnh lùng nhìn lại anh, cặp mắt kia khe cong lên, nụ cười ấy so với khi anh không cười càng uy nghiêm đáng sợ hơn.

Lôi Thiệu Hành nhìn chăm chăm vào Thẩm Du An, cũng hỏi thăm cô ở một bên, "Em làm sao vậy?"

"Không sao." Úy Hải Lam nhẹ nhàng phun ra hai chữ, đồng thời cũng ảo não trước tình huống gặp mặt của ba người.

Lôi Thiệu Hành lại tiếp tục mở miệng, lần này là hướng về phía Thẩm Du An, vẻ mặt khách sáo như đã lâu không gặp lại cậu ta, "Tôi còn tưởng là ai, thì ra là Thẩm thiếu gia."

Thẩm Du An kịp lấy lại bình tĩnh, nói bằng giọng âm áp, "Đúng lúc đến làm việc, tôi biết công ty Nguyên Tường có buổi họp báo ở đây, cho nên mới tới xem một chút."

Lôi Thiệu Hành dịu dàng ôm lấy cô, cúi đầu thân mật cười nói, "Lam, Thẩm thiếu gia tới thăm em...sao em không nói cảm ơn cậu ta?"

"Lam" Cách xưng hô này làm Úy Hải Lam giật nảy mình.

Người nọ luôn gọi cô là "Úy", đã rất lâu rồi, cô sẽ tưởng lầm là người xa lạ bên đường gọi, dù sao âm đọc của hai khá giống nhau.

Thẩm Du An cũng đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo, trong lòng im bật.

Bọn họ sóng vai cùng đứng bên nhau, bọn họ găng bó khăng khít, thân mật.

Cô gái vừa rồi còn ở ngay trong lòng cậu, giờ khắc này đã đứng bên cạnh người đàn ông khác.

Cậu thậm chí còn cho là, cách xưng hô này rất đặc biệt, độc nhất vô nhị chỉ thuộc về riêng mình cậu.

Thì ra, thì ra không phải vậy.

"Cảm ơn Thẩm thiếu gia." Úy Hải Lam hồ hững nhìn Thẩm Du An, năm chữ vừa ra khỏi miệng, thật là lạnh nhạt dọa người, như thể bọn họ chỉ tình cờ gặp mặt, một chút quan hệ cũng không có. Lệ động bên khoé mắt cậu thay nhau chảy xuống, đau thương, một màu xanh u tối phút chốc bao trùm lấy cô, làm cô cũng không cười nổi nữa.

"Cậu bạn như vậy, vậy tớ đi trước." Thẩm Du An cố nặn ra một nụ cười, vừa muốn rời đi, chợt dặn dò cô: "Lam, rảnh rồi thì gọi cho mình. Số của tớ vẫn chưa đổi, người biết đấy."

Đến một đất nước xa xôi đã ba năm, vậy mà số của cậu vẫn chưa từng đổi?

Úy Hải Lam chưa bao giờ chủ động gọi, hôm nay vừa nghe, cũng không biết là tư vị gì.

Bóng dáng ngọc thụ quang lâm kia đã khuất xa, để lại ánh mắt âm trầm bên cạnh, buông tay cô ra, xoay người thông thả bước vào hội trường, "Buổi tối sẽ trừng phạt em."

Úy Hải Lam yên lặng cúi đầu, chỉ thấy kim đính rơi đầy đất. Cô sửa sang lại tóc một chút, ngón tay xuyên qua mái tóc đen dày buông xoã.

"Ai? Tại sao lại rơi hết xuống đất rồi?" Lộ Yên từ chỗ quẹo bên kia trở lại, tiếng vọng lại bên này.

"Không cần thận nên làm rơi hết."

"Chúng ta phải nhanh chóng sửa sang lại danh sách, để cùng vào xem nữa chứ."

"Ừm."

Sân diễn hoa lệ tràn ngập sắc màu rực rỡ, từng vè đẹp chói mắt nối đuôi nhau, dưới ánh đèn flash chói lòa, các người mẫu biểu diễn rất xuất sắc. Căn phòng chật kín khách mời, họ mê muội thưởng thức màn biểu diễn xuất sắc này. Tách... Tách... tiếng chụp hình thi thoảng vang lên, nhân viên nội bộ của công ty tranh thủ bắt được góc chụp đẹp. Bốn phía xung quanh không ngừng truyền đến tiếng động náo nhiệt, khúc nhạc dạo uyển chuyển vui vẻ phát lên, luẩn quẩn bên tai Úy Hải Lam vẫn là lời của Thẩm Du An.

Lam, cậu không cần phải để ý đến tớ.

.....

Trên sân diễn T không ngừng có người lên xuống, vô số hình ảnh lướt qua trước mắt, khúc nhạc dạo được đổi liên tục, cho đến khi Á Luân tập trung các người mẫu cùng bước lên sân diễn, tiếng vỗ tay như sấm kéo cô về với hiện thực. Lộ Yên ở bên cạnh liên tục vỗ tay khen hay, các vị khách mời khác cũng đồng loạt đứng lên chúc mừng.

Trong 《 ánh trăng bên hồ sen 》 Chu Tự Thanh tiên sinh đã từng bảo: náo nhiệt là của bọn họ, tôi không có thứ gì cả.

Thật ra thì mọi thứ trước mắt đều liên quan đến cô, nhưng tại sao cái về náo nhiệt ấy, cô chỉ thấy nó như một hoang mạc thôi.

Buổi họp báo kết thúc trong êm thấm, đạt được kết quả tốt như vậy, dĩ nhiên là không thể thiếu tiệc chúc mừng.

Á Luân cố ý mời Lôi Thiệu Hành ngồi cùng một bàn với vài vị lãnh đạo, Uông Mạn mặc chiếc quần short đen quyến rũ ngồi rúc vào bên cạnh Lôi Thiệu Hành.

"Buổi họp báo ra mắt sản phẩm lần này có thể thành công như vậy, đều nhờ có sự cố gắng của tất cả mọi người ngồi ở đây, tôi mời mọi người một ly." Á Luân uống xong một ly, tiếp tục nói, "Dĩ nhiên, còn phải đặc biệt cảm ơn một người, đó chính là ngài Lôi Thiệu Hành! Nếu như không nhờ có Lôi tiên sinh vào thời điểm quan trọng nhất cho chúng ta mượn địa điểm, thì tất cả mọi cố gắng của chúng ta cũng thành công cốc!! Mọi người đứng lên nào, chúng ta cùng nhau kính Lôi tiên sinh và Uông tiểu thư một ly!"

Mọi người đều đứng lên, bầu không khí được lấp đầy bởi tiếng cười vui vẻ, Lôi Thiệu Hành và Uông Mạn đứng là một đôi kim đồng ngọc nữ, Úy Hải Lam đứng ở một bàn khác, cúi đầu uống hết rượu.

Ánh mắt của anh lướt qua đám người, bộ dáng không mấy hứng thú của người nọ cực kỳ chói mắt.

Đến giữa buổi tiệc, Úy Hải Lam nhận được điện thoại của Vương San, bảo rằng cô ta đang ở bên ngoài khách sạn đợi cô. Lúc này cô mới liếc sang Lôi Thiệu Hành ở bàn bên kia, anh hào hứng tham gia vào bữa tiệc, bộ dáng không giống như muốn rời đi. Cô xách túi xách đi về phía Á Luân, nhẹ nhàng nói một tiếng, Á Luân vội vàng chào hỏi, liền gật đầu đồng ý.

Trong nháy mắt, cô rời khỏi quán ăn đến Trung Hoa Star.

Vẫn là toà cao ốc 28 tầng, vẫn là căn phòng kia.

Vương San rời đi, chỉ chừa lại một mình cô chờ đợi.

Vẫn chưa đến tám giờ tối, ngoài cửa sổ là một dải mây xanh đen che kín bầu trời xanh, dù có dùng tay vén tấm màn lên, cũng không cách nào có thể gặp được chút ánh sáng nào. Cô đến sát bên cửa sổ, lẳng lặng nhìn bầu trời đêm xa xăm trước mắt mình. Đứng đã lâu, cũng không đổi tư thế, cúi đầu nhìn dòng xe cộ chỉ chít như kiến dưới mặt đất.

"Ông——"

Tiếng cà thê mở cửa phòng vang lên, sau đó là tiếng bước chân.

Bên trong gian phòng vẫn hoàn toàn yên tĩnh, TV cũng không được mở.

Một cảnh tượng đập vào mắt Lôi Thiệu Hành, cô như một u hồn đứng bên cửa sổ, cả người tựa vào cửa kính thủy tinh, tư thế kia vừa xinh đẹp lại mềm mại, như đoá sen lững thững trôi trên dòng nước. Cô mặc chiếc quần jeans, bảy phần dài ngắn đến lòng bàn chân, lộ ra da thịt trơn bóng, không có lấy một nếp nhăn. Mái tóc ngắn áp vào hai bên gò má, che mắt một nửa khuôn mặt nhỏ nhắn. Đèn trên tường phát ra như ánh hoàng hôn, thủy tinh màu xanh lá cây làm nổi bật ánh mắt của cô, trống rỗng, tùy tính, vô hồn, cũng xinh đẹp kinh người.

Anh cố ý phát ra tiếng bước chân nặng nề đi về phía cô, nhưng cô cũng không có phản ứng.

Trông mắt Lôi Thiệu Hành căng thẳng, đến sau lưng cô, chẳng nói chẳng rằng, ôm lấy cả người cô, cúi đầu găm cắn cổ của cô. Cách da thịt một lớp mỏng, có thể cảm nhận được mạch máu có huyết dịch chảy xuôi, khẽ run rẩy, giống như chất xúc tác, làm anh lập tức hưng phấn, cơ thể của cô tan ra mùi hương thơm ngát, cổ họng anh căng thẳng, hạ thân có phản ứng.

Úy Hải Lam đầu tiên là ngẩn người, sau đó kịch liệt phản kháng. Cô hất tay anh ra, ngón tay bấu vào da thịt anh, ra sức chống chọi. Nhưng như vậy lại càng làm anh thêm kích động, vừa mút xương quai xanh của cô, căn bản cũng không để ý đến cô, vừa kéo cổ áo lớn xuống tận đầu vai ngửi mùi thơm thoang thoảng của cô.

Anh mập mờ khàn khàn giọng hỏi, "Thơm quá, dùng cái gì?"

"Anh buông tôi ra! Đừng đụng vào tôi!" Úy Hải Lam hét lớn, cả khuôn mặt đầy tức giận.

Bàn tay to của anh trong nháy mắt bóp chặt lấy cổ cô, tiếng quát của cô xen lẫn tiếng nước nở nghẹn ngào vụn vụn, Lôi Thiệu Hành cúi đầu, phả hơi thở nóng hổi của mình ra, giống như con rắn độc, "Bây giờ thì sao? Không cho tôi đụng vào? Thời điểm tên tiểu tử họ Thẩm đó ôm em, cũng không thấy cái em chống cự dữ dội như vậy? Hóa ra là muốn chơi nhưng lại ra về cự tuyệt mời chào à?"

"Ừm!" Cô khó chịu kêu rên, sức tay dần dần nói lỏng, thân thể giãy dụa dần trở nên bất lực.

Đột nhiên cô liền nhớ lại khi đó mình đã nghĩ, nếu đôi tay này bóp cổ cô, nhất định cô sẽ bị bóp chết.

Khi cô cho rằng mình đã không thể thở nổi nữa rồi, thì lực đạo của anh ngày càng giảm, cả người cô mềm nhũn ra, thiếu chút nữa đã ngã nhào, thế nhưng anh lại áp sát vào cô, đè thân mình lên người cô, ép cô dán sát vào kính thủy tinh. Anh bắt đầu xé rách nàng quần áo trên người cô, hành động như một con dã thú, vừa nhấc cao thân thể của cô, chợt khựng lại một chút, ngay sau đó không chút chần chừ, hung hăng hôn, để lại những vết hôn đỏ tím trên tấm lưng bóng loáng của cô.

"Đừng đụng tôi!" Cô nghiêng răng nghiêng lợi, ba chữ cứng rắn buột khỏi miệng.

Anh đang cao hứng, vừa thở hổn hển, vừa hung hăng hôn vỗ về.

Đột nhiên, cô ngửa đầu dựa người anh, anh còn tưởng rằng cô đã khuất phục, nhưng mừng rỡ không dính vào chân mày, chỉ nghe thấy một âm thanh nặng trĩu vang lên, cô ngoan cố đập đầu vào thành thủy tinh.

Anh cả kinh, ngừng động tác.

Chỉ thấy đôi mắt phượng xinh đẹp của cô từ từ nhắm lại, mắt như vệt son, sóng mắt lưu chuyển, khuôn mặt cô vốn tươi tắn, bỗng chốc lại lẩn vào đó ba phần mị hoặc.

"Ha ha." Tiếng cười như có như không của cô lan truyền, cô bất tỉnh, lại một lần nữa làm lòng anh chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Nếu mãi như lần đầu gặp gỡ (9)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

"Tiểu thư Úy, tiểu thư mau tỉnh lại đi."

Úy Hải Lam tỉnh lại từ trong tiếng kêu ầm ỉ, đập vào mắt cô đầu tiên là khuôn mặt của một người phụ nữ đang lo lắng quan sát cô khiến cô cảm thấy như

đang có ai đó lấy tay mạnh mẽ bóp cả toàn thân mình. Ý thức từ từ khôi phục, rốt cuộc cô cũng tỉnh táo lại, hai tròng mắt trống rỗng không có một tia tiêu cự.

Nhìn thấy cô tỉnh lại, Vương San lại thờ phào nhẹ nhõm: "Tiểu thư Uý, cô có cảm thấy khó chịu ở chỗ nào không? Đầu cô có đau hay không?"

Tuy miệng cô mấp máy nhưng trán cô còn có chút đau, Uý Hải Lam nhớ lại chuyện xảy ra lúc này, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, không một chút hồng hào. Cô chỉ khẽ nhắm mắt mình sau đó cắn chặt răng lại, áo T-shirt trên người bị lôi kéo đến mức không còn ra hình thù gì tựa như đã từng bị người khác mạnh mẽ làm nhục qua, cổ áo lướt xuống bả vai làm lộ ra vô số vết cắn, dấu răng sâu hoắm như mạng theo một cổ tức giận mãnh liệt khiến cô chỉ muốn trốn chạy.

Uý Hải Lam nhắm mắt lại cố gắng điều tiết những hình ảnh kinh hãi trong đầu mình, khuôn mặt hờ hững vô tâm, đáy mắt cô mơ hồ bất an. Chợt cô đột ngột đứng dậy nhưng bởi vì chân quá yếu thậm chí muốn té ngã nên cô phải ngồi xuống. Vương San thấy vậy vội vàng đứng lên đỡ cô nhưng chỉ nghe thấy cô mở miệng nói bốn chữ: "Tôi muốn về nhà."

Vương San thực sự không nỡ, chỉ cởi áo khoác từ trên người mình xuống, nói "Tiểu thư Uý, nếu cô không ngại thì cứ khoác áo của tôi đi."

Uý Hải Lam cũng biết đáng về mình hiện tại cũng không đáng hoàng cho lắm nên cô cũng không từ chối. Cô chỉ nói cảm ơn và nhận áo khoác mặc lên người mình.

Đi qua gian phòng khách chỉ nhìn thấy quần áo nằm rải rác khắp trên sàn nhà.

Hai con ngựa trong phòng, một con dựng đứng lên, một con đổ nghiêng, áo len màu vàng, chiếc váy ngắn màu đen, trên ghế salông còn có áo nịt ngực thêu hoa văn hình con báo.

Tiếp tục đi trên hành lang, còn có một gian phòng ngủ khác, cửa phòng chỉ khép hờ.

"Thiệu Hành, anh chậm một chút, người ta không chịu nổi." Tiếng thờ dốc cùng tiếng rên rỉ kiều mị phát ra từ trong phòng, rất nhanh sau đó cô cũng nhận ra đó là giọng của Uông Mạn.

Lúc này ánh mắt Uý Hải Lam cũng die,n;da.n****Sóc***Là****Ta****Ize.qrydo/mn.. không quét về phía gian phòng kia mà cô tăng nhanh bước chân mình muốn thoát khỏi nơi này.

Trong căn phòng mờ tối, mồ hôi đầm đìa, không khí hoan ái đầy nhục dục ngang dọc thể giới, thân thể nam tính của người đàn ông đang trần truồng dầy dụa cùng người phụ nữ kia. Hai chân người phụ nữ trắng mịn đang ôm lấy vòng eo cường tráng của người đàn ông, mặc cho vật nam tính của người đàn ông kia đang không ngừng rong ruổi bên trong thân thể mình. Dù cô cố gắng phối hợp động tác của anh, nhưng đưa vạy vào lại bắt đầu cầu xin khoan dung, eo cử động không ngắt nhưng người đàn ông kia vẫn bất chấp lại tiếp tục tăng nhanh động tác, mãi đến tận khi người phụ nữ dưới thân anh xụi lơ thì anh mới dứt khoát lui ra. Trên thân thể còn thấm đẫm mồ hôi, tóc rối hoà với đôi mắt lóe sáng lạnh lùng, đáy mắt như chưa từng có một tia nhu tình nhìn người phụ nữ đang nằm dưới thân mình.

Lôi Thiệu Hành đứng dậy đi vào phòng tắm, sau đó khoác áo tắm đi ra.

"Thiệu Hành, anh thật giỏi!" Uông Mạn như mẫn xà quần lấy anh, thân thể trần truồng hướng về phía anh nũng nịu: "Người ta suýt chút nữa bị anh giết chết rồi."

Lôi Thiệu Hành kéo bàn tay của Uông Mạn đang ôm ấp mình, đi thẳng đến quầy rót ly rượu "Mau thay quần áo đi."

Uông Mạn sững sờ không tin người kia đang nói chuyện với mình "Anh nói sao?"

"Cút ra ngoài mặc quần áo vào hay là chờ tôi giết chết?" Anh vừa mở miệng hỏi một câu, vừa nghiêng đầu liếc nhìn cô.

Ánh mặt trời trong sáng, ánh sáng như ngân như tuyết nhưng cũng lạnh lẽo đến tận cùng. Uông Mạn run cầm cập liền chạy vội ra ngoài.

Ở phía ngoài, Vương San cũng vừa mới trở về, nhìn thấy Uông Mạn hoang mang mặc quần áo, cô cũng thản nhiên như không có chuyện gì. Uông Mạn vốn là người mẫn, đối với việc lộ thân thể mình ra trước mắt bàn dân thiên hạ cũng là lẽ tự nhiên, tập mãi cũng thành quen nên không để ý, huống chi bây giờ trông cô còn giống như một người phụ nữ thành thực.

Chờ đến khi mặc quần áo tử tế, Vương San bước đến đưa một tờ chi phiếu, nói tiếp: "Đây là Lôi tiên sinh đưa cho cô."

Uông Mạn không ngờ mọi chuyện lại xảy ra đến mức này, anh ta đã theo đuổi cô một lúc lâu, là một người khôi hài, bá đạo lại không mất đi ôn nhu, thậm chí có thể vì cô vung tiền như rác. Một người đàn ông như vậy sẽ luôn khiến phụ nữ bị trầm luân, mà cô cũng không ngoại lệ. Thế nhưng ai có thể biết được, chỉ sau đêm xuân hạnh phúc đó anh ta lại trở mặt như không quen biết, ném một số tiền vào mặt cô. Đây quả thật là một sự sỉ nhục. Cô lạnh rên lên một tiếng, tàn bạo đoạt tấm chi phiếu kia, tức giận cùng bất bình giẫm mạnh gậy cao gót xuống nền đất rồi đi.

Sau ngày lễ kỷ niệm, mọi người vẫn đi làm như bình thường.

Bởi vì đêm qua vui chơi đến tận ba giờ sáng, mà lại đi làm vào ngày hôm sau, lẽ dĩ nhiên ai cũng mệt mỏi, ai cũng đều ngáp liên tục, tinh thần không khoẻ cho lắm. Thế nhưng mỗi khi nhắc đến lúc vui vẻ trên sân khấu, ai cũng đều sinh long hoạt hổ (ý nói mạnh như rồng như hổ), hào hứng bàn luận không biết mệt mỏi, thậm chí ngay cả đến khi mở cuộc họp ở phòng thiết kế cũng không sôi nổi như thế.

Các đồng nghiệp cũng hỏi về việc trán cô bị thương nhưng Úy Hải Lam chỉ nói do mình không cẩn thận đụng vào cạnh cửa. Mà lúc này cổ của cô còn hiện lên dây gân, nếu tay nhỏ vô tình nhẹ nhàng đụng trúng thì ngoại trừ cảm giác đau đớn, cô còn có cảm giác khinh thường và căm ghét.

Buổi sáng cũng trôi qua một cách êm đềm và bình an, mãi đến tận khi có người của công ty Nguyên Tường đến tìm cô.

Úy Hải Lam không biết là ai, hoá ra lại chính là Vương San.

"Tiểu thư Úy, tôi đến giúp cô thoa thuốc." Vương San nói rõ lý do mình đến đây.

Úy Hải Lam biết cô ta cũng do người kia phái tới nên cũng không muốn làm khó. Cô liền dẫn cô ấy đến cầu thang để bôi thuốc. Không để ý trên mặt đất có dơ bẩn hay không, Úy Hải Lam bước xuống khoảng hai bậc và ngồi trên bậc thang. Vương San cầm thuốc, ngồi xuống bên cạnh cô, nói: "Bác sĩ nói rồi, thuốc này phải được liên tục thoa trong mười ngày thì mới tốt."

Và trong vòng mười ngày, mỗi ngày Vương San đều đến công ty cô thoa thuốc, cũng không nói gì thêm, thoa thuốc xong liền đi.

Vào ngày cuối cùng, Vương San mới mở miệng nói: "Tiểu thư Úy, Lôi tiên sinh nói tôi nên nhắc nhở cô một tiếng, hiện tại cô rảnh rồi thì cô cũng đừng quên liên hệ với vài người."

Quả nhiên là có ý riêng.

Đương nhiên Úy Hải Lam nghe xong cũng hiểu được ý tứ của người kia truyền tới, nếu cô đã không thể trốn được kiếp số thì không bằng cô cứ thẳng thắn kết thúc, ra tay một lần để sau này không còn mong nhớ gì nữa.

Đã ba năm trôi qua, đây là lần đầu tiên Úy Hải Lam cố gắng trấn tĩnh nhắc điện thoại lên gọi cho Thẩm Du An.

Dãy số này, cô vẫn còn lưu lại trong điện thoại di động của mình, cũng không có ý xóa nó đi. Cô cũng đã từng nghĩ rằng mình nhất định không cần dùng đến nó nhưng cuối cùng vẫn lười xóa đi, cứ để vậy thôi.

Thẩm Du An nhận điện thoại của cô tựa như rất vui vẻ, mỗi âm thanh trong giọng nói của cậu ta đều nhẹ nhàng, dịu dàng như vậy.

Khi cô nói muốn hẹn gặp mặt, cậu ta đã đồng ý ngay. Cô lại nói cho cậu biết địa điểm, cậu chỉ cười nói: "Lam, hẹn gặp vào buổi tối."

Địa điểm hẹn gặp là quán trà Đường Triều, đây là nơi năm đó bọn họ họp mặt uống trà cùng bạn bè.

Lúc ấy, ngoại trừ câu lạc bộ thể hình, bọn họ đến quán trà này nhiều nhất. Nhiều loại trúc vườn, phong cảnh nho nhã đặc biệt thanh tịnh an nhàn khiến Úy Hải Lam thật yêu thích nơi này. Có vài lần, Viên Viên đến đọc sách thì nhìn thấy cô đang ngủ, đôi khi cô tỉnh lại liền bị mọi người chọc cười. Nghĩ đến đây, khóe miệng cô không tự chủ nhếch lên một nụ cười.

"Cười gì vậy?" Đột nhiên một giọng nam chen vào, phá vỡ tâm tư đang vui vẻ của cô.

Úy Hải Lam nhìn cây gây trúc kia liền cảm thấy cực hứng nên chuyển đề tài trả lời "Tôi đói."

Lôi Thiệu Hành cởi áo khoác Tây ra, người phục vụ nhận và treo lên giá áo, sau đó anh cũng ngồi xuống bên cạnh cô hỏi: "Muốn ăn món gì?"

"Tôi được chọn sao?" Nụ cười cô toả sáng như ánh nắng ban mai khiến lòng anh cũng vui vẻ lạ thường.

"Em chọn ăn thịt thiên nga cũng được."

Đương nhiên Úy Hải Lam cũng không chọn thiên nga nhưng cô đã chọn món ăn cao quý nhất, cố ý chọn những món mà người khác phải đến các tiệm ăn cao cấp mới có được... tổ yến hầm gà, di, n, da. n****Sóc***Là****Ta*****Ize. qu; ydo/nn.. cá muối chưng ngọc trai, lê thái nhỏ hấp trái cây, trứng phù dung, bánh nướng thập cẩm... Hơn mười món ăn đều là những món ăn hảo hạng, đứng hàng đầu nước Trung Hoa này. Cô chọn đều là những món ăn cao quý đặc sắc mà không phải ai cũng có thể được một lần nếm thử trong đời.

Khi Thẩm Du An vừa đến, cậu ta cũng liền nhìn thấy một bàn những món ăn cao sang được sắp xếp khá sang trọng.

Úy Hải Lam ngồi một bên, như một nhân vật cao lớn trong triều nhà Mãn Thanh, một người cao quý sai nha hoàn hầu hạ mình. Cô cũng không nói chuyện, chỉ tay một cái thì có người đưa ra đĩa rau. Bên cạnh cô còn có một vị đại Phật - Lôi Thiệu Hành - cũng ngồi bất động như thế, một mình thưởng thức trà nhìn cô sai khiến người khác, tâm tình còn có cảm giác hưởng thụ.

Thẩm Du An cũng diện một bộ Tây phục trắng tấp, có lẽ cậu cũng vừa tan tầm.

"Cho thêm một bộ bát đĩa." Úy Hải Lam nhẹ giọng dặn dò, Thẩm Du An cũng lập tức ngăn người đứng đó.

Nhưng chỉ trong phút chốc, anh bình tĩnh chần chờ nháy mắt, lúc này mới ngồi xuống, ánh mắt của anh nhìn chăm chăm vào trán cô.

"Đường như món tổ yến hầm gà này chưa ngon lắm." Uống một hớp, cô không hài lòng nói.

Lôi Thiệu Hành nói: “Vậy sáng mai anh sẽ đi mời một sư phụ chuyên nghiệp làm món này cho em ”

Cô mỉm cười gật đầu, nâng chung trà lên uống đến cạn, cau mày oán giận” “Vẫn là trà do anh mua từ Tô Thành về là ngon nhất. Anh có thể trở lại đó mua cho em không?”

Lôi Thiệu Hành cung chiêu nói một tiếng: "Được" khiến Thẩm Du An gật đầu ra hiệu tỏ ý mình muốn đi.

"Này, không uống trà mà đã vội đi." Ủy Hải Lam nhạt nhẽo nói. Trong lúc người phục vụ đang muốn nâng chung trà lên thì vừa khóp cô đặt chén trà xuống, cuối cùng cô bị đụng phải. Nước trà tung toé văng lên trên người cô, ướt hết quần áo. Cô tức giận quát: "Sao vậy?"

Người phục vụ liên tục xin lỗi mà cô không chịu bỏ qua, thậm chí cô còn lấy chung trà còn dư lại một ít nước bên trong gạt thẳng về phía đối phương.

"Xin lỗi..." Người phục vụ chỉ là một cô gái khoảng mười tám tuổi, cô ta đứng đó sắp muốn khóc.

"Lam, cô ấy không cố ý." Cuối cùng Thẩm Du An cũng không chịu đựng nổi nữa nhàn nhạt mở miệng. Anh ta phát tay ý bảo người phục vụ rời đi, lát sau lại mở miệng "Trước đây cậu sẽ không như vậy."

Ủy Hải Lam nhìn lại anh ta với biểu hiện kiêu ngạo lạnh lùng: "Thẩm Du An, cậu đang muốn dạy dỗ tớ sao?"

Tuy thái độ hùng hổ dọa người của cô khiến anh cảm thấy cô giống như một người xa lạ nhưng Thẩm Du An cũng bỏ qua một bên những đề tài rườm rà này mà trực tiếp hỏi "Lam, cậu đang qua lại với anh ta?"

Cách một tấm màn che, bên trên treo bức tranh sơn thủy có hai gian phòng sát vách.

Mà trong một phòng khác còn có một người ngồi bên trong.

Lôi Thiệu Hành nhàn hạ thoải mái nhìn hơi nóng bốc lên từ chén trà, khẽ nhếch khóe môi khi nghe thấy cậu ta hỏi như vậy.

Một lúc lâu sau, một giọng nữ lạnh lạnh trả lời "Đương nhiên."

"Cậu yêu anh ta sao?"

"Một người đàn ông dịu dàng săn sóc mình, lại anh tuấn mê người, năng lực xuất chúng, hơn nữa lại cam lòng vì tớ vùng tiền, lẽ dĩ nhiên người phụ nữ nào cũng đều sẽ thích anh ấy."

"Nếu như... Nếu như tớ có mọi thứ, cậu có muốn theo tớ hay không?"

Cuộc nói chuyện cũng dừng lại, Lôi Thiệu Hành cup mắt mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ (10)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Thẩm Du An đã dùng hết dũng khí trong lòng mình mới nói ra được lời này với Ủy Hải Lam.

Cậu cố gắng trấn định lòng mình nhìn chằm chằm xem thái độ của cô, ngược lại cô cũng nhìn thấy được một tia kiên quyết chợt xuất hiện trong ánh mắt sâu sắc màu nâu hổ phách của cậu.

Về mặt như vậy trông như ánh mắt mong ngóng, truy đuổi giấc mơ khi bọn họ còn nhỏ nhưng lúc đó bọn họ vẫn còn chưa biết, giấc mơ này vốn không cách nào thực hiện được. Vì thế, giấc mơ mãi vẫn chỉ là giấc mơ, thậm chí cho dù giấc mơ này có trở thành sự thật thì cũng giống như có thể được cùng nhau vui vẻ thêm ba ngày nữa rồi sau đó cũng vậy mà thôi.

Ủy Hải Lam cầm đũa xăm soi gấp thức ăn, cúi đầu hỏi: "Thẩm Du An, cậu có ý gì?"

"Lam, chẳng lẽ cậu không hiểu sao?" Thẩm Du An trầm giọng hỏi dò, ánh mắt khẩn thiết.

"Cậu nói chuyện không đầu không đuôi như thế, làm sao tớ hiểu." Ủy Hải Lam lắc đầu, chiếc đũa còn chọc ở trong bát.

Nhưng cô thật sự không hiểu sao?

Khi đó, bọn họ cùng sống vai bên nhau, cùng đạp xe về nhà, chỉ cần cậu ngồi phía trước thủ thế không cần quay đầu lại thì cô cũng liền biết là có xe ở phía sau. Khi đó, bất kỳ trò chơi nào, bọn họ cũng tạo thành một đội. Thậm chí người bạn thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên như Viên Viên cũng không bị mọi người hiểu lầm như bọn họ. Trò chơi ngày ấy, cô nhẹ nhàng nhắc nhở cậu mỗi khi cậu lâm vào thế bí để rồi cuối cùng bọn họ cũng giành được phần thắng một cách hoàn mỹ. Sau khi trò chơi kết thúc, Viên Viên nhìn bọn họ cười cười, lúc đó bọn họ mới có điểm thông suốt.

Ngoài ra, còn có quá nhiều quá nhiều chuyện khác nữa.

Nhiều chuyện đến nỗi cô cũng không cách nào nhớ rõ từng điểm, chỉ biết hiện giờ tâm tư cô đang hỗn loạn.

Lời nói trong suốt êm tai của Thẩm Du An đột nhiên vang lên trong không khí yên tĩnh như vậy mà cô cũng không ngẩng đầu nhìn về phía cậu, trong đầu cô còn đang miêu tả hình dáng của cậu với mái tóc đen óng ánh hòa dưới ánh đèn lồng lầy trong gian phòng này. Chờ một lúc lâu sau, cậu nhẹ giọng nói: "Nếu tớ không còn là người thừa kế của dòng họ Thẩm, cũng không còn là kẻ giàu có Thẩm Du An, thậm chí tớ trở thành kẻ trắng tay thì cậu có muốn ở bên cạnh tớ không?"

Rốt cuộc đôi đũa cũng được đặt bên cạnh cái bát, Ủy Hải Lam chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt cậu, ánh sáng như có lửa trong mắt cậu lập lòe bùng sáng như muốn đốt cô thành tro bụi. Cô cố gắng trấn định lòng mình, lại mỉm cười hỏi dò: "Vậy cậu dự định sẽ sống như thế nào?"

"Tớ đã tốt nghiệp có thể đi tìm việc làm. Lúc đầu có thể bắt đầu ở một khởi điểm cực khổ nhưng tớ tin mình sẽ không mãi như vậy, nhất định tớ sẽ thành công. Còn về vấn đề nhà cửa, cậu cũng không cần phải lo lắng, trước tiên chúng ta có thể thuê nhà, chờ thêm mấy năm nữa tớ dành dụm đủ tiền thì cũng sẽ mua một ngôi nhà. Lam, hãy tin tưởng tớ, tớ nhất định sẽ đối xử tốt với cậu." Thẩm Du An dường như Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q uu ydo n,đá có chuẩn bị từ sớm, cậu nói không nhanh không chậm, trật tự rõ ràng, giọng điệu chân thành.

Nếu như vẫn còn là mười bảy, tám tuổi, nhất định cô sẽ rung động.

Dù rằng không còn gì cả nhưng vẫn cùng nắm tay nhau một đời?

Thật là một giấc mộng đẹp.

"Thẩm Du An." Cô gọi tên cậu, chỉ một câu nói đầu tiên đã khiến toàn thân cậu lạnh lẽo "Cậu cảm thấy mình có khả năng bao bọc tớ được sao?"

"Tìm việc làm, rất tốt nhưng tiền lương sẽ là bao nhiêu đây? Mấy ngàn? Cho rằng cậu từng là du học sinh mới trở về nước, có tài cao thì sao, cũng sẽ không thể bắt đầu với mức lương hơn vạn chứ? Thuê một ngôi nhà sao, cậu dự định thuê một căn nhà lớn đến cỡ nào cho tớ? Hai tầng hay một tầng? Cậu có biết ngoài phòng ngủ, tớ còn muốn một thư phòng nhỏ, cậu nói tớ làm sao sống như vậy đây? Lại nói, giả cả một gian phòng ở Xuân Thành này lại cao như trên trời, cậu muốn tớ phải đợi cậu mấy năm mới mua được một căn nhà cho tớ đây hay là cậu muốn tớ cứ lưu lạc đầu đường như vậy mãi thế sao?"

"Ấn, mặc, ờ, đi lại, cậu không thể làm tớ thỏa mãn bất cứ điều gì vậy thì cậu tốt với tớ ở đâu? Cậu cảm thấy như vậy là tốt với tớ sao? Thẩm Du An, không phải là tớ không muốn ở bên cậu mà do cậu thực sự không có năng lực. Tớ yêu thích những người có thể mạnh hơn là những người yếu kém." Nụ cười treo trên khóe miệng cô lạnh nhạt, thâm thúy, sau đó cô cũng im lặng trầm ngâm chẳng nói gì nữa.

Thẩm Du An gần như không còn nhận ra cô nữa, tuy người con gái trước mắt này với người con gái khiến cậu ngày đêm nhớ nhưng có cùng khuôn mặt nhưng giờ phút này thì dường như khác xa. Người con gái trong trí nhớ cậu có nụ cười dịu dàng như nước, tính tình trầm tĩnh, thông minh ưu tú, lại ngoan ngoãn, lễ phép với người ngoài, sẽ không làm loạn bất thường... mà giờ đây ở trước mặt cậu, đây thật sự là cô ấy sao? Tại sao đột nhiên cô trở nên xa lạ như vậy, ngay cả ánh mắt cũng mang theo vài tia khinh bỉ, lại lợi dụng khe hở của người khác mà mạnh mẽ xem thường, trách móc không chút kiêng kỵ.

Thẩm Du An có cảm giác yết hầu mình đang bị một vật nào đó chặn ngang, trong nhất thời cậu nói không ra lời.

"Bỏ qua chuyện của nhà họ Thẩm, cũng bỏ qua chức danh Thẩm công tử, vậy cậu chẳng là cái thá gì." Tốc độ cô nói có chút chậm nhưng từng từ từng chữ như nhất dao đâm vào buồng tim của cậu, sau đó lại từ từ chọc vào sâu tận tâm can khiến cậu triệt để tan rã như quân lính bại trận. Có câu "bình bại như núi đổ", đột nhiên viên mắt cậu cũng thấy chua xót.

Cả hai người đều rơi vào trầm mặc, rừng trúc theo gió uốn lượn chập chờn tưởng như hiện lên hình ảnh năm đó mấy người bạn vui vẻ chơi đùa bên nhau.

Cũng không biết trầm mặc qua bao lâu, cho đến khi có tiếng mở cửa vang lên.

Người kia quay lại, ngồi trở lại vị trí lúc nãy "Để tôi kêu phục vụ rót nước."

"Lái xe nhanh quá đó. Chú ý an toàn, sau này chạy chậm một chút." Cô dịu dàng dặn dò như người vợ đang lo lắng cho chồng mình.

Cánh tay của Lôi Thiệu Hành nhẹ nhàng қоàng qua lưng ghế cô đang ngồi, cười nói: "Sao công tử Thẩm không ăn? Tuyệt đối đừng nên khách sáo, nãy giờ tiếp đãi không chu đáo, mong công tử thứ lỗi."

Thẩm Du An nhìn hai người bọn họ, quả nhiên là trai tài gái sắc thiên hạ vô song. Cậu cầm tách trà trước mặt mình, thần nhiên uống giống như là đang uống rượu bình thường. Sau khi uống một mạch mới miễn cưỡng tươi cười, thấp giọng nói: "Thức ăn rất ngon, Lôi tiên sinh thật khách khí. Hiện giờ tôi còn có chút chuyện gấp nên không ở lâu được."

Cậu nhìn về phía cô, muốn gọi tên cô nhưng miệng như bị ai chặn lại, không thể thốt nên lời, cuối cùng mới nói: "Tớ đi đây."

"Thẩm Du An, thật vất vả mới có được lá trà này, cậu cũng uống hết tách trà này rồi đi. Trà Tô Thành là loại trà ngon nhất đấy." Úy Hải Lam mở miệng giữ lại.

"Không được, thực sự là tớ còn có việc, lần sau sẽ bù đắp." Thẩm Du An thấp giọng trả lời, dứt khoát đứng dậy rồi đi.

Nụ cười trên gương mặt của Úy Hải Lam cũng dần dần tàn đi, đáy mắt kết băng giá lạnh lẽo.

"Lúc này còn nói dối bụng mà giờ lại không ăn?" Bên tai vang lên giọng anh ôn hòa nhưng Úy Hải Lam nói: "Em muốn đi rửa tay."

Hành lang uốn khúc quanh co, cô đi qua từng phòng lại từng phòng, cuối cùng quẹo trái chính là phòng vệ sinh.

Bên trong không một bóng người, cô một mình bước vào. Ngược mắt nhìn về phía tấm gương, rốt cục cô cũng đỡ xuống nụ cười dối trá lúc này của mình, lại vốc từng ngụm nước lớn dội lên mặt mình. Nụ cười không chút tự nhiên, cứ cứng ngắt như thế. Trong lúc cô đang rửa tay, lại có người bước vào và người đó không ai khác chính là người nữ nhân viên phục vụ bị cô phê bình lúc này.

Một cô gái vừa đủ tuổi vị thành niên lại bỏ học, không rành thế sự, đơn thuần chỉ như Trương Bạch Chi, tất cả mọi cảm xúc đều hiện rõ trên mặt, thậm chí còn vì chuyện buồn phiền lúc này mà tỏ ra rầu rĩ không vui. Cô ấy tuân theo khẩu ngữ "khách hàng là thượng đế" nên kiên quyết cho rằng chính mình đang làm sai rồi.

Vừa nhìn thấy Úy Hải Lam đứng trong phòng, cô bỗng nhiên vui vẻ bước đến hô to "Tiểu thư."

Úy Hải Lam đang dùng khăn mặt lau tay, quay đầu nhìn phía cô bé.

"Tiểu thư, vừa này là do tôi không cẩn thận, chị cũng đừng nên tức giận, tôi không phải cố ý." Cô gái cúi đầu chân thành xin lỗi.

Úy Hải Lam đi đến trước mặt cô, nhìn cô bé này đang cúi đầu lại bỗng nhiên như đang thấy lại hình ảnh thu nhỏ của mình năm đó. Cô cứ nhỏ như vậy, đơn giản như vậy, làm sai liền thừa nhận, như vậy cũng không phải không tốt lắm. Cô đưa tay ra trước mặt cô ấy, lại sờ sờ vào khuôn mặt nhỏ tỏ vẻ như mình là người chị cả, nhẹ giọng nói: "Vừa này chị cũng không cố ý, em cũng đừng tức giận, được chứ?"

Cô gái kinh hoàng không nghĩ tới Úy Hải Lam sẽ nói như vậy, lập tức gạt đầu trả lời "Em không tức giận, em không hề tức giận."

"Thật sự không tức giận sao?" Úy Hải Lam lại hỏi.

"Dạ." Lần nữa gạt đầu nhưng cô cảm thấy người đứng trước mặt mình có vẻ là lạ.

"Thật sự sao?"

Ánh mắt Úy Hải Lam trở nên ôn hòa một cách khác lạ, cô nhìn cô bé này hỏi những ba lần. Lần thứ nhất có lẽ là quay về phía cô bé trực tiếp nói, còn lần thứ hai lần thứ ba cũng không biết cô nói với chính mình hay là đang nói với cô bé. Hoặc là, cô đang đợi một câu trả lời mà cô biết chắc người kia sẽ không bao giờ cho cô một đáp án như cô mong muốn.

Cô bé nhất gan đáp "Thật ạ."

Úy Hải Lam thở phào nhẹ nhõm, nụ cười cực kì nhạt nhẽo như tự trấn an mình, lại phun ra ba chữ "Vậy thì tốt."

Vậy thì tốt, như vậy là tốt rồi.

Bên trong Nhà Các yên tĩnh an nhàn. Mành che bao quanh che khuất tầm mắt. Lối điêu khắc bằng gỗ mộc cho mọi người mở rộng tầm mắt, ban đêm gió mát thoáng thoang thoảng thổi vào. Hiện giờ Địa ngục đã n*****Sóc***Là*****Ta*****I e q u u y d o n, đã vào cuối tháng mười, tuy chưa vào tháng mười một nhưng gió thu bắt đầu tràn vào, từ từ thổi nhẹ tạo cảm giác mát mẻ cho khách mời.

Úy Hải Lam trở lại Nhà Các vừa mới ngồi xuống, trước mặt liền có một bát thức ăn đã được gấp sẵn từ trước.

Ngón tay anh thon dài cầm đũa gỗ màu đỏ gấp từng món ăn cho cô, lại cúi đầu nói: "Tự nhiên đờ ra làm gì, còn không mau ăn."

Đến lúc này Úy Hải Lam cũng có hành động, cô làm dáng ăn vài miếng.

Nhưng thức ăn ngon lại không khiến cô có hứng thú, cô ăn một ít lại cảm thấy không muốn ăn nữa.

"No rồi." Cô lau miệng, ung dung thông thả nói.

"Ăn ít như vậy mà no rồi sao? Em đang đếm hạt cơm để ăn à" Lôi Thiệu Hành liếc mắt nhìn cô chỉ ăn vài miếng đã muốn buông đũa, mở miệng nói chế nhạo cùng trêu chọc.

Đôi mi thanh tú của Úy Hải Lam khẽ nhúc, cũng đột nhiên bình thản trở lại: "Không thấy ngon miệng."

Nhất thời về mặt của anh như lạnh nhạt, cười nói: "Mới đi một lúc mà em đã không thấy ngon miệng rồi sao?"

Cô cũng không đáp, anh lại đem chén trà kéo đến trước mặt cô: "Không phải muốn uống trà sao?"

Rốt cuộc lúc này Ủy Hải Lam cảm thấy có chút phiền, cô nhanh chóng cầm lấy ly nước trà uống hết. Lại nói, người thường thức phải e dè, thông thả, ngửi hương, thưởng vị, phải từ tốn nhấm nháp nhưng cô thì khác. Cô cứ uống ừng ục một hồi, không thưởng thức được hương vị của trà, uống giống như đang uống nước lọc, thuần túy là vì giải khát.

"Sao vậy? Lại cáu kỉnh?" Lôi Thiệu Hành thân nhiên hỏi, đáy mắt dường như tụ tập chút bão táp, anh tiếp tục nói "Chẳng lẽ Thẩm Du An bỏ đi khiến em khổ sở đến nỗi ăn không ngon, khẩu vị cũng cảm thấy vô vị, không vui đến mức độ này?"

Ủy Hải Lam mỉm cười, biểu hiện ngạo mạn coi trời bằng vung nói: "Hải lòng hay không có quan trọng không?"

Ánh mắt Lôi Thiệu Hành tối sầm lại, lại tiếp tục nghe thấy cô lạnh nhạt nói: "Quên hết tất cả thì sẽ không vui."

Giá chỉ như lần đầu gặp gỡ thì thật là tốt biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Cổ hương trong mưa gió (1)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Cuộc sống lại trở về bình thường, bình thường đến nỗi không có một tin sóng gió nào nổi lên. Cũng đã lâu rồi Vương San cũng không gọi điện thoại đến, người kia cũng tự nhiên không trở lại tìm cô nhưng lâu lâu vẫn sẽ xuất hiện trước mặt cô. Tin tức trên tạp chí chỉ là bàn luận về chuyện trà dư tửu hậu không còn gì mới mẻ.

Tháng ngày trôi qua, Ủy Hải Lam cũng vẫn đi lại giữa công ty và nhà mình, cũng vẫn sinh sống bình thường ở hai nơi. Mặc dù cũng cảm thấy có chút khô khan vô vị nhưng tạm thời mọi chuyện rất ổn định.

Vào thời điểm tình cò, cô sẽ được hộ tống ra bên ngoài để lấy tư liệu thiết kế.

Đường lộ thật náo nhiệt, gió lạnh lẽo thổi tới, lúc này mới ý thức được trời đã dần vào thu rồi.

Vào xế chiều thứ sáu, trường học tan học tương đối sớm, những học sinh tụ tập lại cùng rủ nhau đi dạo phố. Các nữ sinh dắt tay các em nhỏ nhìn đông lại nhìn tây, dù không mua gì nhưng vẫn vào nhìn ngắm cho thỏa mãn tính tò mò của mình. Những khuôn mặt ngây ngô, dễ thương kia khiến cô lại nhớ đến một người.

Từ khi Viên Viên vào làm việc ở Sở sự vụ ngành luật sư (những công việc hành chính thuộc chuyên ngành luật sư) thì cô cũng dần dần bắt đầu bận rộn. Chính vì thế, các cô cũng không còn gặp mặt nhau thường xuyên như lúc trước nữa.

Nhớ tới bài hát nào đó: Bọn họ đều cùng già đi chứ? Bọn họ sẽ ở nơi nào nhỉ? Chúng ta cứ như vậy, mỗi người cứ phải bôn ba vất vả ở nơi chân trời của riêng mình.

Lúc nghe bài hát này, tuy cô cũng cảm thấy thương cảm nhưng vẫn còn giấu trong lòng nguyện vọng tuyệt vời đó. Bây giờ khi thực sự bước vào chân trời của riêng mình thì cô mới die,n;da.n****Sóc***Là****Ta****lze.qu;yo/mn..cảm thấy biển người thật mênh mông. Trong nhận thức của Ủy Hải Lam, bạn bè không cứ phải dính nhau mỗi ngày, không cần vài ngày lại gọi điện thoại thăm hỏi lẫn nhau, chỉ cần biết dù mình ở đâu trên thế giới này thì vẫn luôn có một người cứ yên lặng nhớ đến mình. Bởi vì đã từng tồn tại một người như vậy nên đối với cô, phần nhớ nhung này lại đặc biệt cảm động.

Tính ra đúng là đã lâu không gặp, Ủy Hải Lam lại không muốn phải chủ động hẹn Viên Viên.

Hồ Thành Hà là bờ sông thoáng mát, trang nhã. Nước sông màu lục bích dập dờn gọn sóng, vài con chim bay lượn chung quanh, thỉnh thoảng dừng lại bơi lội trong hồ. Hai bờ sông bao quanh cây cối rậm rạp, không khí trong lành tươi mát, dọc theo bờ sông là hành lang dành cho người đi bộ, dường như quang cảnh nơi đây chỉ dành cho sự hưởng thụ. Ánh chiều tà dần buông xuống nhàn hạ thoải mái khiến con người cũng không suy nghĩ nhiều. Họ thông thả lui tới bên bờ giữa dòng người đông đúc nhưng cuối cùng chỉ thật sự muốn chạy thật nhanh về nhà mình.

Như vậy ánh tà dương trông như là rất đẹp nhưng nếu ngày nào cũng được nhìn thấy nó thì có vẻ như nó cũng không có gì quý giá.

Viên Viên vẫn như cũ, ăn mặc tùy ý, áo sơ mi trắng phối quần jeans, bên ngoài lại khoác lên chiếc áo khoác thoải mái. Đôi tay xách chiếc túi màu đen có chút phù hợp với hình dáng của một đại luật sư, trầm ổn lại trang trọng nghiêm túc.

"Ồi! Mệt chết tớ rồi!" Viên Viên chạy vội tới, đã thở không ra hơi nói: "Chờ lâu lắm rồi sao?"

"Không, tớ cũng vừa mới đến đây." Úy Hải Lam kéo cô ngồi xuống. Viên Viên lại nói "Hải Lam, tớ đã nói với cậu rồi, tớ phải đi bây giờ không thể ở lâu thêm. Ba tớ vừa gọi điện thoại rồi, nói rằng trong nhà có khách tới, đi dự tiệc và còn có con trai bảo bối của bọn họ cũng đến tham dự."

"Vậy cậu còn có ý chạy tới nơi này làm gì? Ngồi nghỉ ngơi một lúc sau đó nhanh đi về đi."

Viên Viên gật mạnh đầu, Úy Hải Lam thuận miệng hỏi: "Gần đây vẫn khỏe chứ?"

"Cũng khỏe, chỉ là quá bận."

"Làm luật sư không phải dễ, tớ chỉ có thể an ủi tinh thần với cậu thôi."

"Bỏ đi! Đúng rồi, gần đây cậu thế nào?"

"Trước đó vài ngày rất bận bịu nhưng giờ thì ổn rồi."

"Ừ." Viên Viên nhếch miệng nhỏ, trong đầu hình như đang suy nghĩ gì đó, đột nhiên liền quay đầu hỏi: "Thực ra tớ có một chuyện rất tò mò, vì vậy tớ nghĩ mình nên hỏi cậu một chút. Cậu cũng biết, có nhiều chuyện chúng ta không thể nói qua điện thoại mà phải trực tiếp gặp nhau mới có thể nói được."

Úy Hải Lam nở nụ cười "Ừ, cậu hỏi đi, tớ đang chờ cậu hỏi."

Viên Viên cười ha hả, ôm cánh tay của cô nói: "Hải Lam, rốt cuộc là cậu và luật sư Lôi có nói chuyện yêu đương với nhau chưa?"

"Nói thì thế nào mà không nói thì sao?" Cô trả lời nhất gừng, cũng không trực tiếp trả lời.

Viên Viên cũng hiểu rõ Úy Hải Lam, nếu như không có chuyện gì thì cô ấy tuyệt đối sẽ phủ nhận. Chính vì thế, xem ra là có việc này thật rồi. Cô lại hỏi: "Vậy cậu đã từ chối Thẩm Du An rồi sao?"

"Ừ."

"Chà trách." Viên Viên tắc lưỡi, cảm khái nói: "Trước đó vài ngày, ngày nào tên Thẩm Du An kia cũng đi tìm Từ Minh Lăng kéo ra ngoài uống rượu. Hơn nữa mỗi ngày đều uống đến say khướt mới trở lại, từ Minh Lăng cũng hết cách rồi, anh ta cũng không thể nhìn Thẩm Du An tự sinh tự diệt nên cũng chỉ biết ở bên cạnh chăm sóc cậu ta thôi. Có một ngày vào buổi tối Thẩm Du An uống nhiều rồi, nói muốn đi tìm cậu. Từ Minh Lăng ngăn cậu ta lại nhưng cậu ta không chịu, lại liền động thủ đầu vồ, đánh xong lại đá lung tung vào xe đang đậu gần đó. Bỗng đâu một chiếc xe lướt nhanh qua mặt cậu ta, may mà tài xế dừng xe kịp lúc, nếu không thì đã đụng phải cậu ta rồi. Sau đó, Từ Minh Lăng kiên quyết phải đưa cậu ta về nhà. Vậy cậu nói xem bình thường cậu ta là một người đàn ông nhả nhún tuấn tú như vậy mà tại sao cũng có lúc say khướt như vậy?"

Úy Hải Lam không đáp lại câu nào, có thể cô cũng đang giật mình.

Trong trí nhớ của cô, Thẩm Du An chính là một đứa con nghe lời lại hiếu thuận, là một học trò ngoan trong mắt của các giáo viên trong trường, là một người bạn hoạt bát chân thành trong mắt của các bạn học. Cậu ta chưa từng cùng ai tranh chấp ồn ào, càng không dám cùng ai ẩu đả, một người vĩnh viễn tốt tính. Không phải cô chưa từng nhìn thấy cậu uống rượu, chỉ là người này đặc biệt có khả năng khống chế chính mình, tuyệt đối sẽ không để cho mình uống say.

Một Thẩm Du An như vậy lại uống rượu đánh nhau say khướt, quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

"Hải Lam, cậu còn đứng đó cười? Mau gọi điện thoại cho Thẩm Du An đi, đừng để cậu ấy phải phát điên." Viên Viên khuyên nhủ.

"Tớ sẽ không điện."

"Tại sao vậy?"

"Chuyện không liên quan đến tớ, tại sao tớ phải điện?" Úy Hải Lam nói rất kiên quyết, không mang theo nửa điểm ân tình "Tớ cũng không cần phải như thế."

Viên Viên thờ dãi một tiếng, cô cũng quá hiểu rõ tính tình của Úy Hải Lam chỉ nói một câu "Cậu thật tuyệt tình, Thẩm Du An yêu cậu sâu sắc như vậy."

Thời gian qua đi mấy ngày, trời bắt đầu đổ mưa.

Trong vườn, những đoá tường vi đã nở hoa, cánh hoa rơi rụng một tầng lại một tầng, nước mưa thấm ướt cánh hoa và in nhuộm từng mảnh màu hồng của hoa trên đất. Úy Thư Hòa là một người phụ nữ yêu thích lãng mạn, cô hào hứng che dù đến tìm Úy Hải Lam đòi nhất định phải cùng cô bước chậm trong mưa. Mưa vẫn rơi tí tách, cảnh vật mờ lung mờ ảo, lại có mấy phần mùi vị khác.

"Thật đẹp." Úy Thư Hòa cũng không khỏi than thở.

Úy Hải Lam nhìn hoa rơi đầy đất thuận miệng nói: "Hiện tại em đang giẫm lên thi thể của hoa đấy."

"Chị à, chị nói thật đáng sợ. Em cũng không muốn tan bộ với chị nữa." Ủy Thư Hòa như người chiến sĩ bị tước vũ khí phải đầu hàng, cũng không dám lại tiếp tục ở lại.

"Không phải sợ, sang năm còn sẽ mọc ra càng xinh đẹp hoa đến." Ủy Hải Lam giữ cô lại, hơi mỉm cười nói.

Ủy Thư Hòa lại suy nghĩ một hồi, sau đó lại ồn ào đọc die,n,da.n****Sóc***Là****Ta****ze.qu,ydo/mn.. lên một câu thơ "Lạc hồng không phải vô tình vật, hóa thành xuân bùn càng hộ hoa." (*)

(*)Kỷ Hội tập thi kỳ

Hạo đăng ly sầu bạch nhật tà,

Ngâm tiên đông chỉ tức thiên nhai.

Lạc hồng bất thị vô tình vật,

Hoá tác xuân nê cánh hộ hoa.

Dịch nghĩa:

Cuốn cuộn ly sầu chiều xế bóng

Ra roi đuôi ngựa hướng chân trời

Đâu phải vô tình làm hoa rụng

Hoá mìn dành để giúp xuân tươi

Trích từ Thơ tập năm Kỷ Hội kỳ 005

http://www.thivien.net/Cung-T%E1%BB%B1-Tr%C3%A2n/K%E1%BB%B7-H%E1%BB%A3i-t%E1%BA%A1p-thi-k%E1%BB%B3-005/poems8I_HFnJnYK7rhOOperAQ

Đêm đó, cô ngủ mê man đến tận khi bị một cú điện thoại đánh thức. Ủy Hải Lam tìm điện thoại di động, cũng không nhìn xem là ai liên tất điện thoại. Cô thật sự muốn ngủ nhưng người kia không tha thứ cứ tiếp tục điện tới, lúc này cô cũng tỉnh táo một chút, liếc nhìn tên người gọi trên màn hình, cô run lên chốc lát nhưng vẫn bất máy. Đối phương ở đầu dây bên kia nói: "Lam, cậu không phải là người như thế, tớ không tin."

"Thẩm Du An, cậu nhầm rồi, tớ vẫn luôn là người như vậy, chỉ là do cậu không phát hiện ra thôi. Đừng gọi điện thoại cho tớ nữa, cậu như vậy tớ cảm thấy rất phiền."

Ủy Hải Lam nói xong cũng tự nhiên cúp máy mà đối phương cũng không điện lại cho cô.

Ngoài cửa sổ tiếng mưa vẫn nhẹ nhàng rơi, cô trầm nghĩ năm sau có lẽ hoa tường vi sẽ nở nhiều lắm đây.

Trong tháng mười một, nội bộ công ty sẽ công bố một việc rất quan trọng.

Jaren cảm bộ thiết kế tập hợp tất cả các nhân viên đến phòng họp, cũng hướng về phía mọi người nói: "Tổng công ty yêu cầu tuyển ra một nhân tài trong ngành thiết kế đi New York để tiến hành học tập huấn luyện trong vòng nửa năm. Tôi muốn đề cử Ủy Hải Lam vì cô ấy rất xuất sắc cũng rất có tiềm lực. Tôi cảm thấy chúng ta nên tạo cho cô ấy một cơ hội, mọi người có ý kiến gì không?"

Kết quả thật ngoài ý muốn, mọi người đều nhất trí tán thành, không có nửa câu phản bác.

Dĩ nhiên Đường Yên khiếp sợ không thôi nhưng cô cũng không nói gì thêm, chỉ dùng ngón tay móc vào nhau để khắc chế sự phẫn nộ cùng oan ức trong lòng mình.

Hội nghị tuyên bố kết thúc, Ủy Hải Lam theo Jaren đi tới văn phòng. Mọi người nhìn thấy hai mắt Đường Yên đỏ ngầu nên cũng vội vàng động viên, đồng lòng một ý nói: "Đường Yên, em quá mạnh mẽ, một mình đi ra nước ngoài, chắc chắn sẽ không chăm sóc tốt cho chính mình được. Ủy Hải Lam không giống em, cô ấy cứng cỏi hơn, chắc chắn sẽ không sao."

"Em cũng nghĩ nếu mình ra nước ngoài chắc chắn cũng sẽ không dễ dàng thích ứng được nơi đó. Không sao đâu, sau này cũng còn rất nhiều cơ hội hướng hồ, ở đây cũng có thể học được rất nhiều." Quả nhiên Đường Yên thay đổi sắc mặt, ngược khuôn mặt lên cố gắng tươi cười với mọi người còn hào phóng nói.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc, Jaren nhìn thái độ do dự của cô thì cũng cảm thấy kinh ngạc, sau đó lại nói ra lời nói mang ý vị sâu xa "Ủy Hải Lam, đây là cơ hội đáng quý, cô phải cố gắng nắm bắt, tuyệt đối không nên từ bỏ. Như vậy đi, tôi cho cô ba ngày để suy nghĩ, cô nghĩ kỹ rồi trả lời tôi sau."

"Ừm, tôi biết rồi, cảm ơn tổng giám đốc."

Ngày cuối tuần, Ủy Hải Lam yên hệ với Vương San, và được tin báo là anh ta đang bận bịu. Cô cũng không quấy rầy, cúp điện thoại một mình đi tới Sự Vụ Sở, bình tĩnh đứng bên ngoài chờ đợi. Tại đây có người không ngừng ra vào, mãi đến tận khi xế chiều, rốt cuộc trong Sự Vụ Sở cũng có chút ánh sáng.

Sau đó, các nhân viên từ từ đi ra và vào lúc gần hết người thì người kia mới bước ra.

"Tiểu thư Ủy?" Ánh mắt sắc bén của Hà Dịch thoáng nhìn cô, lại ngó vệt hồ lớn.

Tiếng la hét lớn tiếng khiến Lôi Thiệu Hành dừng bước, anh nghiêng đầu nhìn tới nhìn thấy cô đang đứng dưới ánh đèn đường với đôi tay bao bọc trong chiếc găng tay ấm áp, quanh thân cô như tỏa ra một vòng ánh sáng mờ nhạt, khuôn mặt xinh đẹp hờ hững tuy chân thực chất phác nhưng cũng gây thơ khiến người ta an tâm. Nhìn thấy cảnh này, toàn thân anh buông lỏng giống như những nỗi mệt nhọc của mấy ngày liên tiếp kia đều bị quét đi sạch sành sanh, anh nhìn về phía cô và vẫy tay.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Cổ hương trong mưa gió (2)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Lúc này Ủy Hải Lam mới cất bước đi thẳng về phía anh. Cô đi không nhanh không chậm khiến ánh sáng từng mảnh mờ nhạt càng làm nổi bật dáng người thon gầy của cô. Khuôn mặt biểu hiện vẻ âm trầm, con ngươi lại ngưng tụ như chứa một luồng ngạo mạn. Loại kiêu căng như vậy, anh cũng đã từng nhìn thấy rồi. Mặc dù khi đó vẫn còn là trẻ con nhưng nhìn từ góc độ nào sẽ thấy một đứa trẻ cùng tuổi cũng chỉ nên có sự ngây thơ hoạt bát thánh thiện hơn là thái độ ngông cuồng tự cao tự đại làm người khác gợn sôi gan.

"Hải Lam?" Viên Viên cũng từ Sở sự vụ đi ra, cũng kinh ngạc la lên.

Ủy Hải Lam quay đầu nhìn về phía Viên Viên, vừa muốn chào hỏi nhưng người kia đã nhanh chân đón lấy cô.

Cơ thể hơi cứng đờ, bàn tay to lớn của anh đã ôm chầm lấy bả vai cô, tư thế thân mật như vậy đã được anh tập mãi thành quen, thể hiện tính chiếm hữu giống như vốn là nên như vậy. Cô cũng không còn né tránh nữa, mặc kệ anh như vậy, chỉ khẽ nhíu lông mày thay cho thái độ ngang bướng vĩnh viễn sẽ không bao giờ khuất phục bất cứ người nào. Trên người anh tỏa ra mùi nước hoa, thể nhưng đó vẫn không phải mùi nước hoa mà cô yêu thích.

Nhìn thấy cảnh này, Viên Viên tự nhiên cũng thức thời, vội vã lách người chào hỏi: "Hải Lam, tớ còn phải về nhà, lần sau lại trò chuyện, bye bye. Luật sư Lôi, tạm biệt."

Lôi Thiệu Hành cũng khách khí mỉm cười với Viên Viên nhưng lại quay sang người bên cạnh hỏi: "Tại sao đột nhiên đến đây? Lại còn không nói với tôi một tiếng, đứng đây rất lâu rồi hả?"

"Không lâu." Ủy Hải Lam nhẹ giọng nói. Thực ra hai chân cô cũng hơi tê tê.

"Vừa lúc hôm nay tôi có hẹn, cô cũng đi chung cho vui."

"Tiên sinh Lôi, tôi có việc muốn nói với anh." Giọng cô lạnh nhạt vang lên khiến anh cảm thấy có chút gai.

"Hóa ra là có chuyện tìm tôi, tôi còn tưởng rằng cô đứng chờ nửa ngày chính là vì muốn gặp tôi thôi đấy. Lần sau có chuyện thì cứ trực tiếp gọi điện thoại cho tôi, trong điện thoại nói cũng được, cô tới đây đứng ngoài trời lạnh lẽo như thế này, lỡ bị cảm lạnh thì phải làm sao bây giờ? Lại nói, chỉ cần cô mở miệng thì tôi cũng đều đồng ý bất cứ việc gì. Hay là lần này, cô lại muốn dẫn vật tôi?" Lôi Thiệu Hành nghe xong, đôi mắt đen như mực, con ngươi thâm trầm, giọng điệu rõ ràng là đang trêu chọc nhưng kiên quyết không muốn cho người khác kháng cự mình, Lôi Thiệu Hành lại nói: "Đi thôi! Ngược lại thật ra tôi muốn xem ai dám nói cô quấy rầy? Còn việc cô có chuyện muốn nói thì một lát lại nói."

Anh cố ý tăng cao mấy phần âm thanh, Viên Viên quay đầu nở nụ cười ám muội với cô.

Ủy Hải Lam không tiếp tục nói nữa, mãi đến tận khi nhìn Viên Viên đi xa, cô nàng mới mở miệng nói: "Nếu Lôi tiên sinh có hẹn người khác, vậy tôi cũng không quấy rầy."

"Sao lại nói là quấy rầy? Ai nói cô đang quấy rầy?" Cặp mắt đen như mực, con ngươi thâm trầm, giọng điệu rõ ràng là đang trêu chọc nhưng kiên quyết không muốn cho người khác kháng cự mình, Lôi Thiệu Hành lại nói: "Đi thôi! Ngược lại thật ra tôi muốn xem ai dám nói cô quấy rầy? Còn việc cô có chuyện muốn nói thì một lát lại nói."

Hà Dịch đã mở sẵn cửa xe, Úy Hải Lam đứng trước xe cũng không chịu khom lưng. Anh cúi đầu quát một tiếng "Lên xe!"

Đây có phải là cười hỏ khó xuông?

Úy Hải Lam thăm nghĩ có lẽ mình nên tùy cơ ứng biến, muốn cô đi thì cô sẽ đi thôi.

Khi đến nơi, cô xuông xe nhìn lên mới biết nơi đó là Vạn Kinh.

Toà nhà tráng lệ nằm ngay trung tâm giải trí, cũng không phải Úy Hải Lam chưa từng đến nơi này.

Ba năm trước, cô đã từng đi qua nơi này hai lần, ba năm sau cũng đi qua một lần, tuy chỉ đi qua ba lần nhưng cô vẫn không cảm thấy xa lạ. Dù sao có một số việc đã để lại trong lòng người khác một ký ức sâu sắc thì khó mà quên được. Nhìn kiến trúc của tòa nhà này, bỗng nhiên cô lại cảm thấy bốn chữ “tuý sinh mộng tử”(*) này lại rất thích hợp để hình dung một nơi như “Vạn Kinh” này.

(*) Tuý sinh mộng tử nghĩa là sống ở trong cuộc say, chết ở trong chiêm bao.

Đi tới một phòng lớn, bên trong còn có mấy nam mấy nữ đang ngồi uống rượu.

Người đàn ông ăn mặc y phục ngăn nắp, tất cả áo mũ đều chỉnh tề thể hiện phong cách chủ nhân. Những cô gái kia, có người thuần khiết mịn hoặc, có người phong lưu lạnh lùng mỗi người mỗi vẻ. Các cô vây quanh anh ta trên đũa uống rượu, thỉnh thoảng lại thân mật nói mớ, hoặc cùng chơi để phân định thắng thua. Thậm chí, ở trước mặt mọi người còn chơi nổi cổ tình hôn môi, chơi trò tình nhân khoa thân.

Từ lúc bắt đầu bước vào Vạn Kinh, Lôi Thiệu Hành cũng không để ý đến cô mà cô cũng chỉ yên lặng đi theo phía sau anh.

Vừa đến phòng riêng, anh chứng kiến tình cảnh hủ bại cũng không quá mức kinh ngạc.

Mà nhóm người kia vừa thấy anh lại bắt đầu làm ầm ĩ

"Lôi tiên sinh, cuối cùng cậu cũng đến, tôi đang nghĩ nếu cậu còn chưa đến thì sẽ thả bỏ câu đi."

"Sao lại không đến? Lôi tiên sinh là người nhất ngôn cửu đỉnh.(*)"

(*)Nhất ngôn, cửu đỉnh = một lời nói ra nặng như sức nặng của chín cái đỉnh, khó thay đổi. Đỉnh ngày xưa là một thứ khá nặng, người có sức mạnh nâng được 1 đỉnh đã được gọi là lực sĩ.

"Đến đây, trước tiên uống một ly nào!"

"Tần gia, Lôi tiên sinh đến rồi, anh cũng đừng cứ ngồi mãi ở đó uống rượu giải sầu."

Bên dãy ghế ngồi nghỉ bên kia chính là bóng dáng Tần Trăn đang ngồi.

Anh ta chỉ mặc một chiếc áo sọc caro đen, cổ áo mở rộng lộ ra nước da màu vàng nhạt cùng bờ vai chắc khỏe to lớn, trong tay anh lại cầm một ly rượu, vừa nhìn đã biết anh chính là một tay chơi sành điệu. Bên cạnh anh còn có một người phụ nữ xinh đẹp tinh tế, quần áo ngắn cùn cộn làm lộ ra bắp đùi trắng nõn, cũng lười biếng ẩn mình trong ngực anh như để hưởng thụ.

Tần Trăn cầm ly rượu lên ra hiệu cho anh, Lôi Thiệu Hành cũng lập tức bưng ly rượu lên đáp lễ.

"Ôi, tôi đã nói đến nơi này để hưởng thụ mua vui, sao còn mang theo thư ký đây?" Có người chú ý phía sau Lôi Thiệu Hành xuất hiện một người phụ nữ âm trầm thì kinh ngạc mở miệng.

Úy Hải Lam ăn mặc vẫn rất nghiêm trang, một bộ Tây âu dành cho nữ lại còn khoác thêm chiếc áo ở ngoài. Cô cứ đứng như vậy trong góc tối, anh cũng không tỏ thái độ nên cô cũng không có dự định bước lên. Trong đám người này, ngoại trừ vị Tần gia đang ngồi yên lặng ở đó, cô cũng không quen biết ai. Đột nhiên có người nói một câu như thế, trong nháy mắt khiến cô liền trở thành tâm điểm chú ý của mọi người, giống như du khách đến vườn thú để xem xét một con thú lạ bị nhốt trong chuồng, lúc này khuôn mặt cô càng không hề có một tia cảm xúc.

"Rất chuyên nghiệp, vẫn yên lặng đứng đó." Càng ngày càng có nhiều người kêu gào nói.

Lôi Thiệu Hành quét ánh mắt ra phía sau nhìn thoáng qua cô, lại hướng về phía mọi người nói: "Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện nên tôi dẫn người theo cùng. Các người cũng đừng để ý tới cô ấy, cô ấy sẽ tự mình ăn uống." Anh thắng thần cời áo khoác bộ tây phục lập tức có người bước lên đón lấy, anh cũng vừa cời ông tay áo, cười hỏi "Ai sẽ đánh với tôi ván đầu tiên?"

"Tôi, cũng chờ hơn nửa ngày rồi." Một người trong đó đang cầm gậy kéo lê soàn soạt, bắt đầu đấu trận đầu tiên.

Một người tiếp theo lại cầm gậy golf, bắt đầu đánh.

Úy Hải Lam cũng không có hứng thú với những trò vận động của đàn ông, cô chỉ có chút hiểu biết với bóng rổ. Chuyện đó cũng do vô tình cô mới biết được vì ai bảo khi đó mỗi ngày có người cứ ở bên tai cô nói đi nói lại.

Cửa lớn bên cạnh bị người khác đẩy ra, bước vào là một phụ nữ xinh đẹp, ăn mặc cực thoải mái để lộ tay và chân thon dài trắng nõn. Cô chấp chòn đi về phía Lôi Thiệu Hành, tay nhỏ choàng quanh eo anh, nghiêng đầu cười duyên. Anh không đẩy cô ra, cũng không chủ động, chỉ vỗ nhẹ động viên và tiếp tục chơi golf.

Một lúc sau, người phục vụ đi về phía cô, đưa tới một bàn đồ ăn. Úy Hải Lam cũng không khách khí, nói cảm ơn và nhận. Cô tìm ghế sofa ngồi xuống. Sau đó trong phòng hiện ra hai cảnh tượng, bên kia là một đám người khí thế ngất trời đang chơi thật vui vẻ, bên này là cảnh cô đang tự mình ăn uống.

Người phụ nữ đang quần quít quanh Lôi Thiệu Hành bỗng nhiên đi tới trước mặt cô, nụ cười khá nịnh hót.

"Cô là thư ký của Lôi tiên sinh?"

Úy Hải Lam lại mỉm cười đáp lại, cũng không biết phải trả lời làm sao.

Người phụ nữ kia liền ngồi xuống bên cạnh cô chậm rãi nói từng lời nhỏ nhẹ, đề tài đều xoay quanh người kia, hỏi anh thích gì, thích uống gì, thích ăn gì, không thích cái gì, chán ngấy cái gì, hỏi đến nỗi cô cảm thấy muốn ngắt đi, cũng không biết trả lời thế nào nên chỉ cười không nói. Cô ta lại dường như cho rằng cô không muốn nói nên nấn nỉ truy hỏi: "Cô hãy nói với tôi đi được không?"

"Tiểu thư, thực ra tôi cảm thấy cô không cần phải tìm hiểu Lôi tiên sinh sẽ yêu thích gì. Việc đó cũng không nên tìm hiểu, không chỉ có Lôi tiên sinh mà đối với tất cả những đàn ông khác cũng không nên. Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q u u ydo n,làm vậy." Rốt cuộc Úy Hải Lam cũng mở miệng khiến người phụ nữ kia cũng hơi thay đổi sắc mặt, cô lại không nhanh không chậm nói tiếp: "Cô xem đàn ông đều có mối nói cũ, mà cách để cô thay đổi chính mình, đầu tiên chính là trang phục. Cô ngàn vạn lần nên nhớ kỹ một điều, không phải cứ hàng hiệu là tốt, mỗi một bộ quần áo đều nhất định phải có sự khác biệt của chính mình. Chẳng hạn như chiếc váy cô mặc hôm nay vậy..."

Lúc đầu người phụ nữ kia còn có chút tức giận nhưng nghe xong cũng cảm thấy có lý. Trong lòng mọi người đều thích cái đẹp, hơn nữa cô nói mạch lạc rõ ràng, dù là ai cũng không thể chống đối được. Vì thế, kết quả cuối cùng lại trở thành người phụ nữ kia lại quần quít cô, cố gắng tìm ra phương pháp phối hợp quần áo, mà cô cũng kiên nhẫn từng bước chỉ bảo cô gái kia.

"Kỹ thuật đánh của Lôi thực sự tốt." Tiếng than thở cùng vỗ tay vang lên.

Lôi Thiệu Hành còn bày đẹp trai tiêu sái tư thế, nhìn quả cầu rơi vào trong động, liếc nhìn vào nơi góc tối nào đó chỉ thấy hai người phụ nữ đang cùng ngồi trò chuyện với nhau thật vui. Ánh mắt anh có mấy phần kinh ngạc nhưng sau đó lại tập trung một tia không thích, anh mở miệng hô một tiếng.

Người phụ nữ kia lập tức như hồ điệp chạy như bay đến bên cạnh anh, oán trách nói: "Em đến rồi!"

Tần Trần cũng đứng dậy bắt đầu thách đấu với anh, hai người đều có cùng khí thế phi phàm tiêu sái như vậy, một người lạnh lùng lạnh lẽ, một người lại như mỉm cười thông dong. Úy Hải Lam đang nhìn về hướng quả cầu cảm thấy tê nhạt thì đột nhiên lại nhìn thấy hai người tuyệt vời đến thế, trong nháy mắt ánh mắt cô dừng lại trên người Lôi Thiệu Hành, bỗng nhiên nghĩ đến nhân vật Chu Lang (*) trong Tam quốc Xích Bích (còn gọi là Tam quốc chí). Tuy tay anh không cầm quạt, không có khăn buộc quanh đầu nhưng trong lúc nói cười lại tỏ ra một khí thế bất phàm khiến mọi loại tro bụi cũng bị quét sạch lúc nào không hay biết.

(*) Chu Du

Trích Bách khoa toàn thư mở Wikipedia

Tên gọi

Chữ Hán giản thể:

周瑜

Bính âm:

Zhōu Yú

Tên tự:

Công Cẩn

(公瑾)

Tên khác: Mỹ Chu Lang

(美周郎)

Chu Du (chữ Hán: 周瑜; 175 - 210), tên tự Công Cẩn (公瑾), đương thời gọi Chu Lang (周郎), là danh tướng và khai quốc công thần của nước Đông Ngô thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc.

Ông là một nhà quân sự tài ba, chuyên về thủy chiến, chức vụ chính thức là Đại đô đốc, nên được gọi là Chu Đô đốc (周都督). Bên cạnh đó, ông có biệt tài về âm nhạc, có câu truyền rằng Khúc hữu ngộ, Chu Lang cố (曲有誤, 周郎顧) để nói lên tài năng âm nhạc của ông.

Chu Du nổi tiếng với chiến thắng ở Trận Xích Bích trước quân Tào Tháo, là trận chiến lớn nhất thời đó. Sau trận Xích Bích, cục diện Tam Quốc mới hoàn toàn phân định, là một bước ngoặt quan trọng trong lịch sử, dẫn đến việc Chu Du cũng trở thành một trứ danh tướng quân trong lịch sử. Tuy nhiên, chiến thắng trận Xích Bích chỉ sau 2 năm thì ông qua đời.

Trong Tam Quốc diễn nghĩa của nhà văn La Quán Trung, Chu Du được mô tả là tuổi trẻ tài cao nhưng đổ kị với Gia Cát Lượng.

Một đêm toàn thắng, anh vốn chưa từng thua trận nào.

Mọi người bắt đầu ca hát vui vẻ, mà lúc này Lôi Thiệu Hành mới chậm rãi bước đến ngồi bên cạnh cô.

Anh cũng gác hai chân lên, châm ngòi thuốc cuốn mây nhà khói nói: "Nói đi, rốt cục có chuyện gì?"

Úy Hải Lam nhìn về phía trước, một đôi nam nữ chính đang ôm nhau ca hát, giọng nói cô cũng rất nhẹ, càng tỏ vẻ hững hờ "Công ty chọn tôi đi New York học tập."

"Tôi còn tưởng chuyện gì, cô nên tự hỏi chính mình hơn là hỏi tôi." Lôi Thiệu Hành chỉ nói một câu đơn giản khiến nổi hứng thú trong lòng cô chợt tắt.

Úy Hải Lam rơi vào trầm mặc, rất lâu sau đó, trong tiếng ca hát hỗn loạn, cô mơ hồ lẩm bầm lẩm bầm nói: "Ồ đâu, làm gì, biết rõ anh ta đều sẽ không để ý, tại sao còn muốn đi hỏi?"

Một đoạn khói mù tự nhiên rơi xuống, Lôi Thiệu Hành đột nhiên cảm thấy ngón tay mình có loại bị tổn thương đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Cố hương trong mưa gió (3)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

"Muốn đi sao?" Anh đột nhiên hỏi.

Úy Hải Lam vẫn lạnh nhạt tùy ý như vậy, nhẹ nhàng trả lời "Có thể đi, cũng có thể không đi."

"Đi hoặc không đi, chỉ có hai cách trả lời." Lôi Thiệu Hành lại mở miệng, giọng nam như đàn vi-ô-lông trầm thấp du dương xen kẽ vào nhau như vậy.

Lần này Úy Hải Lam lại trầm mặc một lúc lâu.

Lôi Thiệu Hành cười khê một tiếng, phun ra một vòng khói, trầm than thở "đúng là trẻ con không dễ dạy."

Anh lặng lẽ cầm cây gậy trong tay, sau đó từ từ bóp chặt nó.

Đây chính là một bộ dáng thường thấy trong bộ phim màn ảnh chiếu lại, một bức tranh sống động như đang hiện ra trước mắt cô, một chuỗi động tác của anh chậm chậm mà tao nhã nhưng không có vẻ cố ý, hồn nhiên lại mạnh mẽ khiến cô âm thầm cảm thán trong lòng. Một lúc lâu sau đó, anh mới mở miệng nói: "Muốn gì thì cứ nói thẳng ra, không nói thì làm sao người khác biết. Nếu người khác không biết thì làm sao họ có thể lưu ý được."

Trong lòng có cảm giác khác thường, rốt cuộc Úy Hải Lam không nhịn được liếc mắt nhìn anh.

Anh nhìn mọi người chơi đến náo động, đáy mắt nhiễm vô số màu sắc, màu hồng lục thanh lam lấp lánh ánh sáng trong mắt anh nhưng từ nơi sâu xa, con người ngưng tụ thành một mảnh tịch liêu. Bỗng nhiên anh cũng chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt lập tức đụng phải ánh mắt cô. Cặp mắt đen bóng kia so với ngôi sao trên bầu trời còn sáng hơn. Mặc dù hiện giờ khói thuốc vẫn đang lượn lờ quanh anh nhưng cũng không bị nhấn chìm. Nụ cười trên mặt anh chỉ nhàn nhạt một vệt dài khiến người ta si mê, tựa như là ảo giác.

Ngay lập tức, anh đứng dậy đi về phía nhóm người kia, nụ cười phảng phất khi nãy mới vừa thoáng qua liền bỗng dưng biến mất không một dấu vết.

"Hôm nay tâm tình tôi tốt nên cho phép cô đi." Cuối cùng, anh bỏ lại một câu như vậy.

Đến một giờ sáng hôm sau, Úy Hải Lam được Hà Dịch đưa về nhà.

Người kia còn lưu luyến sống mơ mơ màng màng, chưa tới hừng đông sẽ không dễ dàng kết thúc.

Bầu trời đêm đặc biệt âm trầm, không có ánh sao nào, chỉ có một vầng trăng khuyết.

Con mưa lất phất qua đi, trong vườn Die nda n****Sóc***Là****Ta****le q u u ydo n, những đoá tường vi đều rung rẩy, trong không khí còn lưu lại nhàn nhạt mùi hoa. Ủy Hải Lam từng bước lững thững đi vào vườn, rất xa, chỉ thấy gian phòng ở lầu ba còn sáng đèn. Sân thượng được chạm trổ điêu khắc một cách tinh xảo, đó là phòng của mẹ cô - Triệu Nhân. Từ trước đến giờ, mọi sinh hoạt của Triệu Nhân luôn luôn có quy luật, bình thường chín giờ thì đã đi ngủ. Trong lòng cô cũng có chút kinh ngạc, không biết tại sao hôm nay đến giờ này mà bà vẫn còn chưa ngủ.

Ủy Hải Lam đi tới trước phòng của bà, trong trí nhớ của cô, cô rất ít khi chủ động tới tìm bà. Không phải là cô không muốn mà do thái độ trầm mặc lâu dài của bà khiến người ta ngượng thẹn. Mỗi khi không còn chuyện để nói, Triệu Nhân cũng sẽ nhanh chóng kết thúc câu chuyện. Thời gian qua thật lâu, cũng khoảng mấy năm sau đó, Ủy Hải Lam cũng rất hiếm khi nói chuyện với bà.

Quan hệ của hai người bắt đầu đóng băng từ khoảng ba năm trước.

Cô nhẹ nhàng gõ cửa, rất sợ sẽ quấy nhiễu đến bà.

Không ai lên tiếng, một chút động tĩnh cũng không có.

Lần cô báo tin khi còn đi học đại học, Triệu Nhân cũng không để ý tới. Bây giờ, e rằng bà cũng như vậy.

Ủy Hải Lam đang định bước chân chuẩn bị trở về phòng thì cửa ở phía sau vốn đang đóng chặt thì đột nhiên lại mở ra. Cô ngẩn ra, từ từ quay đầu lại, chỉ thấy Triệu Nhân khoác chiếc áo ngủ màu đỏ đứng dựa bên cạnh cửa, trong phòng lộ ra ánh sáng mờ nhạt, ảm áp khiến trong lòng Ủy Hải Lam cảm thấy chất chứa, nhất thời nói không ra lời.

Nét mặt Triệu Nhân không hề có cảm xúc nhìn cô, khẩu khí cũng không tốt lắm "Càng ngày càng không có phép tắc."

Ủy Hải Lam cũng đang tự trách mình đã vi phạm phép tắc nhưng cô lại nhận ra tuy bà bắt giác tức giận nhưng ngược lại dường như có chút hài lòng. Ngay lúc nhìn thấy bà muốn đóng cửa, cô vội vàng hô: "Mẹ."

Triệu Nhân ngừng động tác, cô lập tức đi tới trước mặt bà nói: "Con có việc muốn nói với mẹ."

Triệu Nhân cũng không có trả lời, tay đỡ nắm cửa cũng buông xuống, xoay người vào phòng.

Có lẽ là do không mở cửa sổ nên không khí trong phòng vô cùng ảm áp. Triệu Nhân đi về hướng ghế mây ngồi xuống, Ủy Hải Lam bước lên một bước, đột nhiên có chút lo lắng. Cô nhớ tới khi còn bé mỗi lần thi xong phải báo điểm, nếu như không phải đạt được số điểm tuyệt đối thì trong lòng cô sẽ đặc biệt cảm thấy bất an. Thế nhưng phần tâm tình thấp thỏm này, rất lâu cũng chưa xuất hiện rồi.

"Công ty đề cử con đi New York học tập huấn luyện, họ muốn con đi với thời gian nửa năm." Cuối cùng Ủy Hải Lam cũng nói ra được, tốc độ nói có chút nhanh.

"Có đi hay không là do con." Triệu Nhân đáp lời với thái độ kiên quyết y hệt năm đó, không có chỗ trống cho người khác tiếp lời...

Ủy Hải Lam lặng lẽ đứng đó không hề có một tiếng động, kết quả này nằm trong dự liệu của cô nên cô cũng đồng dạng kiên quyết nói: "Con muốn đi."

"Nếu đã quyết định thì còn đến hỏi mẹ làm gì?" Triệu Nhân quát một tiếng. Ủy Hải Lam nắm chặt nắm đấm, mọi quyền lực khắc chế trong nhiều năm, tới nay đều bị đánh vỡ, cô nhú mày nói: "Con muốn nói cho mẹ biết."

Triệu Nhân thực sự kinh hãi, không ngờ rằng Ủy Hải Lam lại đột nhiên nói ra như vậy nên tiện đà hỏi: "Sau đó thì sao? Nếu như mẹ nói không cho phép đi thì con không đi sao?"

"Dù mẹ không tán thành thì con vẫn muốn đi."

"Cánh thực sự đã cứng rồi." Triệu Nhân thăm thăm phun ra một câu như vậy, nghe không ra là vui hay buồn, tiện đà quát lên "Con đến đây."

Ủy Hải Lam không chút e dè, ngoan ngoãn nghe theo. Cách một khoảng rất gần, cô có thể nghe thấy mùi hương lan toả từ trên người Triệu Nhân cực kỳ giống mùi hương tường vi dễ ngủ. Bà vung tay lên, cô cũng không né tránh, trong đầu luôn nghĩ lần này mình thực sự phải chịu đựng đau đớn rồi. Thế nhưng, cô không ngờ tới, bàn tay Triệu Nhân nhẹ nhàng xoa khuôn mặt cô.

Nhìn đầy mắt cô tràn đầy nghi hoặc cùng khiếp sợ, bà lại đột nhiên thu tay về, lạnh lùng nói: "Mình đã ra quyết định thì tự mình chịu đựng, mẹ sẽ không ngăn cản, cũng không muốn biết."

Ủy Hải Lam nhớ mương máng đã từng có lần bà ôn nhu, dịu dàng với cô như vậy, đó là khi còn ở tuổi ấu thơ xa xôi kia, thế nhưng xa xôi bao lâu thì cô lại nhớ không rõ. Duy nhất chỉ có một hình ảnh, khắc sâu vào trong tâm trí cô khiến cô vĩnh viễn không cách nào quên được. Hình ảnh Triệu Nhân ôm cô vào trong ngực, mỉm cười gọi tên cô là hình ảnh có lẽ suốt cuộc đời này cô cũng không thể nào quên.

Đó là lần duy nhất, bà đối cô như vậy, dùng giọng điệu cung chiêu, yêu thương để nói với cô.

Mà rất nhiều năm sau đó, lúc Úy Hải Lam nhớ lại nụ cười này cũng đều cảm thấy chua xót không ngọt.

Ngày hôm sau, Úy Hải Lam mỉm cười trả lời Jaren, đặt bút kí bản hợp đồng thoả thuận trở thành nhân viên chính thức.

"Úy Hải Lam, tôi cảm thấy rất vui. Sự lựa chọn của cô không hề sai, tôi cũng tin tưởng cô đã hỏi xin ý kiến của người thân rồi. Tuy rằng cô làm việc dưới tôi không bao lâu nhưng tôi rất yêu quý cô. Từ ngày cô bắt đầu đến phỏng vấn, tôi đã có một loại dự cảm mãnh liệt, tôi cảm thấy cô sẽ nắm giữ phần thế giới thuộc về mình. Hãy biết nắm lấy mỗi một cơ hội, quý trọng mỗi một cơ hội thì bầu trời rộng lớn sẽ là của cô." Jaren vô cùng cảm khái, càng ký thác, đặt kỳ vọng cao lên người cô, nói tiếp: "Nhớ kỹ lời tôi nói, dục tốc thì bất đạt. Hãy luôn tự nhắc nhở chính mình rằng cô là người mới, mỗi phút mỗi giây đều đang học tập..."

Lời Jaren còn chưa nói hết thì Úy Hải Lam tiếp lời của cô, "Không chỉ có muốn học, còn muốn hưởng thụ quá trình này."

Jaren hiểu ý nở nụ cười.

Tổng công ty bên kia truyền đạt chỉ thị, vé máy bay đã được đặt, cuối tháng sẽ lập tức lên đường.

Việc được đề cử đi New York học tập chính là một chuyện tốt, vì thế cô không tránh khỏi phải mời các đồng nghiệp ăn cơm, báo đáp công lao đề cử và nâng đỡ của trưởng phòng, đáp tạ sự dạy dỗ của các bậc tiền bối. Trong thời gian vồn vện mấy tháng, Úy Hải Lam đã thu hoạch được rất nhiều. Tiệc rượu phát ra tiếng mọi người cười cười nói nói, có người còn thét to nói cô đừng quên mang quà về. Cô hứa sẽ đáp ứng từng người một, tất cả đều thuộc lâu ở trong lòng.

Đường Yên đột nhiên đứng dậy chúc rượu, nét mặt tươi cười như hoa, ôn nhu nói: "Úy Hải Lam, chúc cô tiền đồ vô lượng (ý nói con đường tương lai sẽ gặt hái được nhiều triển vọng và thành công)."

"Cảm ơn." Cô đưa ly lên cạn, Úy Hải Lam cũng đáp lễ một ly.

Sau khi trong nhà biết chuyện cô muốn đi nước Mỹ học tập, mấy vị phu nhân khách sáo dặn dò vài câu, nói cô phải chú ý an toàn.

Úy Mặc Doanh cũng không có phản ứng, cũng không nói thêm gì.

Chỉ có Úy Thư Hòa quần quanh bên cạnh cô, vui sướng ồn ào "Chị hai thật lợi hại, nhanh như vậy đã được công ty đề cử đi học tập. New York chính là thành phố thời thượng, chị hai, chờ chị trở về, chị nhất định phải thiết kế quần áo cho em nha. Hơn nữa còn là độc nhất vô nhị (ý là có một không hai trên đời này) trên thế giới này nữa. Chị hai à, chị nhất định phải chấp nhận lời cầu xin của em, chị mau trả lời đi."

Bị Úy Thư Hòa cuốn lấy, cô cũng không còn biện pháp nên đành gật đầu đáp ứng.

Úy Thư Hòa vui mừng ôm cô một lúc lâu, lại thân mật nói: "Chị hai, chị thật tốt."

Úy Hải Lam cũng không quên đến bệnh viện thăm ba mình. Những năm gần đây, sức khoẻ của Úy Hùng Khiêm lại chuyển biến tốt lên rất nhiều nhưng vẫn nằm viện, chưa thể ngồi lên nói chuyện như người bình thường được. Úy Hùng Khiêm si ngốc nhìn cô, cô lại nắm chặt bàn tay to lớn lạnh lẽo của ông, tự động mở miệng nói với ông, cô sắp xuất ngoại.

Úy Hùng Khiêm mở to hai mắt, phát sinh ra âm thanh a a, không biết là đồng ý hay là phản đối.

Trước khi đi một ngày, Úy Hải Lam mới nói tin tức này với Viên Viên. Cô ấy vừa nghe tin liền gọi lại trách cứ. Úy Hải Lam cũng tự biết mình đuối lý nên động viên nói: "Viên Viên, cậu biết tớ luôn không thích cảnh chia lìa. Cậu cố gắng làm việc cho giỏi, chờ tớ trở lại được chứ?"

Ở đầu điện thoại bên kia, Viên Viên cũng âm thầm Die nd da n****Sóc***Là****Ta****le q u ydo n, đáp ứng rồi nhưng vào ngày xuất phát, cô vẫn xuất hiện ở sân bay.

Có lẽ là sợ ai phê phán mình, Viên Viên cũng vội vã nói: "Tớ không phải đến để đưa tiễn, chỉ là có người nhờ tớ đem vật này đến cho cậu."

Úy Hải Lam nhận lấy nhìn lên, đó là một bình thuốc cao dùng để sát trùng vết thương.

"Tiểu thư Úy, bắt đầu đăng ký."Lời Vương San dặn dò đã đánh động tâm trí cô.

Úy Hải Lam chưa từng đi xa gia đình như vậy, lần trước rời đi trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà lần này lại đến hơn nửa năm. Thời điểm rời khỏi nhà lần này cũng như thời điểm ba năm về trước, không có ai đưa tiễn. Cô kéo hành lý ra khỏi Căn viện, nhanh chân đi về phía trước, không quay đầu lại.

Máy bay cất cánh, chạy qua đường băng với màu xanh lam của bầu trời và tiếng hú của làn gió bên trên.

Vương San ngồi bên cạnh cô, thời gian nửa năm này, cô sẽ đồng hành với Úy Hải Lam thôi.

Bên người đeo một chiếc túi, một quyển bút ký màu bạc, một nhánh bút lông màu đen, một chuỗi chìa khoá, còn có một vật nhỏ. Ngoài ra, còn có một bình thuốc cao, một chìa khoá chụp. Đó là một chiếc chìa khoá màu xanh lam, nhân lúc đi du ngoạn ở Thủy Tộc quán thuộc Hồng Kông thì mua lại làm vật kỷ niệm.

Đó cũng là vật kỷ niệm duy nhất của cô và mẹ mình.

Chương 78: Cố hương trong mưa gió (4)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Nước Mỹ, hợp chủng quốc America do nhiều quốc gia hợp tác dựa trên phương thức đôi bên cùng có lợi, do năm mươi nước cùng một Liên Bang đặc khu trực thuộc tạo thành tập hợp chế độ liên bang cộng hoà quốc gia. Phần lớn tập trung các nước phía Đông Đại Tây Dương, các nước phía tây Thái Bình Dương, các nước phía bắc nằm gần Canada, các nước phía nam tiếp giáp Mexico, diện tích hơn 9,620,000 km².

Úy Hải Lam chưa từng đi đến quốc gia này, ngoại trừ được học trong sách giáo khoa một ít về quan hệ địa lý trong lịch sử thì cô cũng chỉ nghe người ta đồn đại về nó. Ngoài ra, cô cũng chỉ biết về nó từ miệng của hai vị phu nhân Úy gia, từ chiếc môi xinh đẹp nhưng kiều ngạo của Úy Mặc Doanh, từ chiếc miệng hoạt bát tinh tế của Úy Thụ Họa mà thôi.

Ông nội Úy Quang Triệu có quy định, những đứa trẻ trong nhà họ Úy tròn mười tuổi mới có thể xuất ngoại.

Lần đầu tiên Úy Mặc Doanh từ nước Mỹ trở về, trong ánh mắt cô lập lòe ánh sáng, tận tình nói: “Em có biết cổng vòm cung Gateway Arch ở thành phố St Louis(1) không? Chị đã tận mắt nhìn thấy.”

(1) Mời các bạn xem thêm về cổng vòm cung Gateway Arch ở thành phố St Louis theo link này nhé: <http://www.vietnamaairlines.com/du-lich-my/cong-vom-troi-gateway-arch-thanh-pho-st-louis-luon-lam-du-khach-mo.html>

Đang đứng ở giữa nhà, cô nhảy qua người Úy Hải Lam trực tiếp đến gần Úy Thụ Họa kể lại cuộc vui chơi của mình ở nước Mỹ.

Còn Úy Thụ Họa lần đầu tiên từ nước Mỹ trở về, trong mắt cũng lập lòe ánh sáng giống như vậy, vui vẻ nói: “Thiên đường giải trí Disney Land(2) khiến em rất thích, lần sau em còn muốn đi nữa.”

(2) Mời các bạn xem thêm về công viên giải trí Disney Land theo link này nhé: <http://www.vietourist.com.vn/vn/news/dia-danh-du-lich-nuoc-my/kham-pha-cong-vien-giai-tri-disneyland-o-my-417.html>

Sau khi máy bay hạ cánh xuống sân bay New York, tâm trạng Úy Hải Lam đang bình tĩnh bỗng nhiên nổi lên cơn sóng.

Trời cũng dần tối, nhìn đồng hồ đã là sáu giờ tối.

Theo đoàn người ra sân bay, Vương San lập tức gọi điện thoại báo tin.

Bên tai Úy Hải Lam là giọng nói của Vương San lúc ẩn lúc hiện, cô phóng tầm mắt mình ra cửa sổ thủy tinh phía trước, bên ngoài là quang cảnh đèn đuốc sáng choang, phồn hoa hưng thịnh. Sau khi Vương San cúp điện thoại, đi tới bên cạnh cô mỉm cười hỏi: "Tiểu thư Úy, khách sạn đã được đặt trước rồi, cô muốn trước tiên ra bên ngoài ăn hay về khách sạn nghỉ ngơi một chút?"

Thực ra, bên phía tổng công ty bên kia đã sắp xếp nơi ăn chốn ở cho học viên nghỉ ngơi rồi nhưng bây giờ nhìn lại, chắc chắn là cô không thể ở một nơi như tập thể ký túc xá được rồi.

Úy Hải Lam không suy nghĩ nhiều, Die nda n****Sóc***Là****Ta****l e q u ydo n, quay đầu hỏi: "Tượng nữ thần Tự Do(3) cách đây xa không?"

(3) Mời các bạn xem thêm về tượng đài nữ thần Tự Do theo link này nhé: https://vi.wikipedia.org/wiki/T%C6%B0%E1%BB%A3ng_N%E1%BB%AF_th%E1%BA%A7n_T%E1%BB%B1_do

Lộ trình cũng không phải rất gần nhưng vì Úy Hải Lam kiên trì nên Vương San vẫn chấp nhận cùng đi với cô.

Mùi giờ chênh lệch nên thân thể có chút khó chịu, Úy Hải Lam nhắm mắt nghỉ ngơi ở trên xe. Mãi đến tận khi có người nhẹ nhàng la lên, lúc này cô mới cố gắng mở mí mắt nặng trĩu của mình ra.

Đập vào mắt cô là một quang cảnh rộng lớn phồn hoa động lòng người mà không ngôn ngữ nào có thể miêu tả được chúng. Đó là lối vào cảng New York, bên trong hải cảng còn có một toà đảo cực nhỏ.

Hòn đảo này cách không xa với vị trí Tây Nam thuộc Manhattan, cũng được gọi là đảo Tự Do. Trên đảo có một toà nhà cao có chứa pho tượng to lớn được dựng đứng sừng sững, ca tụng Nữ Thần Tự Do. Màn đêm dần buông xuống, ánh đèn bao phủ cả một khoảng không gian làm nổi bật vẻ đẹp của nữ thần. Đôi môi bức tượng đóng chặt, đầu đội vương miện, ánh sáng bắn ra bốn phía, thân mặc trường bào La Mã thời cổ đại, trên chân còn lưu lại

xiềng xích đã bị kéo đứt. Tay nữ thần cảm bó đuốc hướng về không trung giờ lên thật cao, bên trong bó đuốc còn có ánh đèn sáng choang, bốn phương tám hướng đều bắn ra ánh đèn đẹp đến mê người. Ánh mắt nữ thần nhìn về phía trước, tư thái ưu mỹ (tươi đẹp), thần thánh không thể khinh nhờn.

Xe dừng ở gần cảng, Ủy Hải Lam nhìn tượng Nữ thần Tự Do đột nhiên phun ra một tràng câu tiếng Anh.

Tuy rằng giọng cô rất nhỏ nhẹ nhưng Vương San lại nghe rất rõ.

Đó là tên của một người —— Emma Lazarus, tên của một nữ thi nhân (nhà thơ).

"Thư ký Vương, trở về khách sạn thôi." Cô lại lần nữa nhắm hai mắt mình.

Vào một buổi chiều của nhiều năm trước, cô ngồi dưới ánh mặt trời nghe thấy ai đó đang ngâm nga bài thơ này bỗng trong lòng dâng trào nhiệt huyết, chẳng khác nào thiêu thân lao đầu vào lửa.

“Trao ta những kẻ mệt mỏi, nghèo đói của các ngươi,

Những đám đông chen chúc của các ngươi đang mong ước hít thở tự do,

Những rác rưởi khốn cùng trên bờ biển đông đúc của các ngươi.

Trao ta, những người vô gia cư, dập vùi trong bão tố,

Ta sẽ nâng đèn rọi bên cạnh cánh cửa vàng!”

(Nguyễn Minh Hiền dịch)

...

Lần này tổng công ty Elain tiến cử tổng cộng năm người đi tới New York, hai nam ba nữ. Ngoài Ủy Hải Lam còn có bốn người nữa do công ty sắp xếp. Toàn bộ khu nhà trọ gồm một phòng đơn dành cho một người ở, còn lại đều là dùng chung. Cách mấy ngày sẽ có người giúp việc đến quét dọn gian phòng nên việc lau dọn cũng không cần lo lắng. Thế nhưng việc ăn uống lại là vấn đề lớn, vì để tiết kiệm chi phí, sau một phen trao đổi sẽ giao trọng trách này cho nữ, còn nam sẽ phụ trách rửa rau và chén bát.

Vào ban ngày, bọn họ sẽ đứng giờ đến giảng đường nghe bài. Trừ năm người bọn họ ra còn có những công ty trong nước cũng tiến cử nhân tài ra nước ngoài học chẳng hạn như công ty Tân Tú. Trong phòng học đều bố trí đầy đủ các thiết bị, có thể để cho bọn họ tự do phát huy. Giảng sư được mời đến cũng đều là một nhà thiết kế giàu kinh nghiệm, tư duy rõ ràng đặc biệt. Điều này cũng khiến bọn họ giật nảy mình, kinh ngạc sau đó là kính phục vì họ được truyền thụ tri thức vô cùng rộng lớn.

Mỗi tuần bọn họ sẽ phải tham gia quan sát những nơi có tổ chức thời trang tự phát, những lối suy nghĩ mới mẻ, đa dạng, phong phú được bày ra trước mắt họ, có thể nói là họ chưa từng nghe thấy, cũng chưa từng nhìn thấy.

Thấm thoát thời gian nửa tháng trôi qua, mọi người cũng vẫn nhiệt tình, đồn dập ca thán (ý là khen ngợi) vì lần này mình cũng không uổng công đến đây vô ích.

"Ôi, ngày hôm nay là cuối tuần, sao chúng ta lại không cùng đi đến quán bar vui chơi? Thế nào?" Có người đề nghị.

Mấy người còn lại nhất trí cho rằng đề nghị này thật hay nên cũng đồn dập tán thành.

Cũng ngay lập tức, có người nháy mắt liếc nhìn sang một bên khác, ra hiệu rằng có muốn họ hỏi dò hay không.

Song song với chiếc ghế dựa, Ủy Hải Lam một thân một mình thu dọn đồ đạc. Trong gian phòng khí ẩm bao phủ mùi phàn, cô chỉ mặc chiếc áo cánh dơi cổ tụt làm lộ ra chiếc cổ trắng ngần, quần áo rộng rãi khiến cô mang dáng vẻ hào hiệp, màu đen cổ hủ xen lẫn hoa văn trên nếp áo khiến cô như ẩn mấy phần dã tính (tính cách ngỗ ngược, ngang bướng). Cô chậm rãi đem bỏ mọi thứ vào trong vali. Gò má cũng trầm tĩnh an nhàn.

Mà ở bên kia lại tụ tập bốn người cùng một chỗ càng khiến hình ảnh cô càng đặc biệt cô đơn tịch mịch (bóng dáng cô độc).

Ủy Hải Lam tuyệt đối là một trường hợp đặc biệt trong cả đám người xuất ngoại lần này, cũng là người rất thần bí. Cô chính xác là một người rất hòa hợp, không có gì bàn cãi. Tuy mới gia nhập vào công ty trong vòng mấy tháng ngắn ngủi nhưng trong lời nói, biểu hiện rõ con người của cô khiến mọi người kính nể. Ngược lại, trong thời gian ở đây, cô cũng có những mối bất hòa với bọn họ về việc ăn ở vì thời điểm cô ra vào đều có người đưa đón.

Bên cạnh cô là một người phụ nữ có mái tóc ngắn, ăn mặc vô cùng nghề nghiệp, thế nhưng treo trên mặt lại là nụ cười rất chuyên nghiệp.

Bọn họ từng nghe Ủy Hải Lam nói đến, cô ấy họ Vương, là thư ký.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng vẫn không ai có dũng khí mở miệng.

"Bye bye." Ủy Hải Lam kéo khóa vali, vẫy tay từ biệt mọi người.

Mọi người cũng đáp lại bằng một nụ cười "Bye bye."

Nhìn cô bước ra khỏi phòng, lại cẩn thận kéo vali bước ra nên mọi người cũng theo sau, quả nhiên vị thư ký Vương kia cũng đã đến.

"Các cậu nói cô ấy có phải là thiên kim đại tiểu thư gì không?"

"Tám phần mười là vậy. Nếu không phải vậy thì nào có người xe đón xe đưa, còn có thư ký làm bạn?"

"Tớ cũng cảm thấy thật kỳ quái, cô ấy vào công ty chúng ta như vậy mà chỉ trong thời gian ngắn liền được tiến cử rồi. Chắc chắn bên trong có vấn đề."

Mấy người cười vui vẻ đàm luận vài câu, đề tài đang thảo luận cũng tức khắc bị dời đi, bọn họ sung sướng cùng nhau đi tới quán bar. Rốt cuộc Uy Hải Lam có thân phận gì, tuy rằng suy đoán rất nhiều nhưng cũng không nên hỏi nhiều. Mọi người vẫn luôn tự hỏi cô ấy có bối cảnh đại tiểu thư con nhà quyền quý hay cô ấy chính là tình nhân được Diên Nỉ da n****Sóc***Là****Ta****I e q u y d o n, bao đường luôn được nói đến trong truyền thuyết? Hiên nhiên, suy đoán thứ hai vẫn luôn khiến người ta mơ màng, có thể lắng lại trong lòng nhưng lại có chút không cam lòng.

Trong nháy mắt, trên thế giới đều đang mong chờ đêm Giáng Sinh sắp đến.

Nước ngoài đối với lễ Giáng Sinh cũng vô cùng nóng lòng, giống như đêm giao thừa vậy. Dù ở cách nhau bao xa, dù có phong trần mệt mỏi đến mấy cũng cố gắng chạy về đoàn tụ với gia đình mình, cùng ăn một bữa tối phong phú, ngồi vây quanh bếp lò đang thiêu đốt hừng hực, cùng đánh đàn hát ca cộng với niềm tự hào hạnh phúc bên gia đình.

Gần đến ngày lễ, bầu không khí cũng đã bắt đầu náo nhiệt khác thường. Khí trời lạnh giá, bên ngoài còn có tầng tuyết dày đặc phủ khắp các ngã đường, thời điểm bước đi phải đặc biệt cẩn thận nếu không sẽ ngã chổng vó. Các cây đại thụ ven đường đều treo những lời ước nguyện, những món trang sức hài hoà, đẹp mắt cùng cây thông giáng sinh được các cửa tiệm bày biện rất đẹp. Dọc theo khắp các con phố, ông già Noel đang hướng về phía người đi đường phân phát những món quà nhỏ.

"Merry Christmas!" Ông già Noel đi đến đâu đều sẽ thốt ra một câu chúc phúc như vậy.

Bên trong chiếc găng tay màu đỏ còn có kẹp hai viên kẹo với giấy gói thật đẹp mắt.

Vương San ở phía sau nói: "Tiểu thư Uy, Lôi tiên sinh nói tôi phải dẫn cô đi mua sắm. Cô thích gì thì cứ tùy ý chọn lựa, đây coi như là quà giáng sinh."

Uy Hải Lam nhẹ nhàng nắm chặt hai viên kẹo giống như đang nắm chặt vật bảo bối quý giá vậy. Cô quay đầu mỉm cười "Thư ký Vương, tôi mệt một chút, không muốn đi bất cứ nơi đâu. Hay là như vậy đi, tôi đem những thứ tôi thích liệt kê ra một tờ giấy, cô cũng chịu khổ cực chút, mua những thứ đó về cho tôi."

Vương San dĩ nhiên gật đầu đồng ý, cũng theo cô trở về khách sạn.

Uy Hải Lam lập tức cầm giấy bút bắt đầu liệt kê đầy đủ những thứ mình cần, sau một giờ cô mới đưa tờ giấy kia cho Vương San. Vương San cúi đầu liếc mắt nhìn, áo khoác mùa xuân Versace, khăn choàng Anna, váy lót Chanel, túi xách Louis Vuitton, đồng hồ nam kim cương Vạn Bảo Long, khăn đội đầu hình búp hoa Dior, kính râm màu hồng phấn Roth.. Đầy đủ tất cả các nhãn hiệu nổi tiếng với những phong cách tỉ mỉ hợp thời trang, mà những món đồ này lại có giá không hề nhỏ lại là hàng bán ra có số lượng giới hạn.

Vương San có chút sững sốt, hoàn hồn nói: "Tiểu thư Uy, bây giờ tôi liền đi đặt mua, mời cô chờ một chút."

Chân Vương San vừa bước đi, Uy Hải Lam cũng không nhàn rồi liền lách người rời khỏi nơi đó.

Chờ đến khi Vương San trở về, nhìn cảnh tượng trước mắt dọa cô sợ hết hồn.

Uy Hải Lam đang nửa ngồi nửa nằm trên ghế sa lông xem tạp chí thời thượng, mái tóc đẹp lúc trước của cô được thay bằng mái tóc ngắn ngỗ ngáo giống y hệt mái tóc con trai, đó là một loại tóc rối ngắn ngang, ngang cuống tựa như Trương Dương (4) bất tuân. Ánh mắt lạnh lùng nhưng vẫn đẹp để vô thần ẩn nấp trong đó là chuỗi ánh sáng đẹp mê hồn. Lúc này cô trông giống như một con thú bị nhốt đang cố gắng giãy dụa, từ chối sự tiếp cận của bất cứ người nào, chống cự tất cả những ràng buộc đang đeo bám quanh người mình.

(4) Một đại tướng có tính khí ngạo mạn, ngang cuống, dễ cáu giận

"Tiểu thư Uy, Lôi tiên sinh yêu cầu cô thay bộ quần áo này vào và phát hình cho anh ta xem." Lúc này, thật khó khăn lắm Vương San mới mở miệng nói.

Uy Hải Lam nghe lời bước vào trong bắt đầu thay quần áo, cô khéo léo phối hợp tất cả các loại trang phục nên trông cô lúc này quả nhiên xinh đẹp điểm lệ lại hợp thời trang.

Vương San theo sau dẫn dò, bắt đầu phát hình. Cô đang thầm nghĩ không biết Lôi tiên sinh nhìn thấy bức ảnh sau sẽ có phản ứng gì nhưng riêng cô đứng là không rét mà run. Khi hình ảnh được phát đi, rất lâu sau đó cũng không nghe thấy động tĩnh gì. Cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nghĩ lần này mình có được tính là tránh được một kiếp.

Thế nhưng mọi chuyện cũng không được giải quyết dễ dàng như vậy.

Sáng sớm ngày hôm sau, luật sư Sở Sự Vụ vốn nên xuất hiện ở Xuân Thành lại đột nhiên đứng trước mặt bọn họ.

Lôi Thiệu Hành nhìn chăm chăm mái tóc của Úy Hải Lam, cười lạnh chất vấn: "Ai cho phép cô cắt tóc?"

Hết chương 78.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Cố hương trong mưa gió (5)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Dĩ nhiên Lôi Thiệu Hành cũng vừa mới xuống phi cơ, áo khoác Tây phục vẫn còn nằm trên tay anh, quần áo còn có thể thấy rõ nhiều nếp nhăn, tuy vậy vẫn có thể thấy được trạng thái tinh thần trên người anh rất tốt. Con người đen bức người kiều ngạo, ánh mắt thể hiện có chút tức giận mơ hồ như muốn thiêu đốt đối phương. Anh nhìn chăm chăm Úy Hải Lam, tuấn nhan phong lãng thức thời hiện lên một nụ cười làm nổi lên một bên khóe miệng nhưng trong đáy mắt cũng không có chút ý cười nào mà lúc này càng lúc càng tà mị thô bạo.

Vương San liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tường, cũng âm thầm quên đi thời gian mà chỉ đứng xem tất cả mọi chuyện xảy ra. Xem ra hôm qua lúc nhận được bức hình cô gửi qua, anh ta liền đặt chuyến bay nhanh nhất bay suốt đêm mới tới đây, nếu không tuyệt đối anh không thể đến được đây vào lúc này. Cô chỉ là thuộc hạ nên thức thời lập tức lui ra ngoài để lại không gian riêng tư cho hai người này trò chuyện.

Trở tay đóng cửa lại, Vương San không khỏi thở dài, lần này thực sự là lớn chuyện đây.

Trong căn phòng to lớn, hai người cũng không có động tĩnh.

Úy Hải Lam mặc áo khoác ngoài màu trắng, quần ống duyên dáng phối hợp với ủng da, trên tay còn cầm một túi xách màu đen mà bên trong có chứa rất nhiều thứ, vì lẽ đó nhìn dáng vẻ cô giờ đây có chút âm trầm. Bên trong vẫn là bộ áo cánh đen ngày hôm qua, chỉ khác là ở nơi cổ có choàng thêm một chiếc khăn hình hoa văn tùy ý vòng quanh chiếc cổ tinh tế của cô. Cô lặng lẽ nhìn anh, ánh mắt không sợ sệt chút nào.

"Đột nhiên muốn đổi kiểu tóc, tôi cảm thấy như vậy rất tốt." Cô nhẹ giọng nói.

"Cô cảm thấy rất tốt sao?" Lôi Thiệu Hành nở nụ cười, cũng nhanh chân chạy về phía cô, áo khoác Tây phục trên tay anh cũng bị anh vứt qua một bên rơi trên đất phát sinh một tiếng "loạt soạt". Anh nắm lấy cánh tay cô thô bạo kéo cô đến một nơi.

Úy Hải Lam cảm thấy cánh tay mình sắp bị xé ra thành từng đoạn, mạnh mẽ đau đớn. Đôi tay nhỏ nhắn của côDie nda n****Sóc***Là****Ta****] e q u ydo n, được bọc lớn trong tay của anh, bị anh lôi kéo đến mức tàn nhẫn. Còn anh cũng mạnh mẽ từng bước đi vững chắc mơ hồ nghe được tiếng "kêu kệt", không biết là món đồ gì đồ nát, cô cũng không kịp để ý tới.

Lôi Thiệu Hành đi thẳng một đường kéo cô vào phòng tắm, lại hung hăng ép sát cô lên mặt kính tắm giọng quát: "Hoá ra tôi đã đối xử với cô quá tốt rồi chứ gì? Ngay cả cô đang tính toán cái gì tôi cũng không biết sao? Đừng tưởng rằng tôi cho phép cô đến nơi này thì cô có thể muốn làm gì thì làm. Khấp toàn thân từ trên xuống dưới của cô, mỗi một sợi tóc, mỗi một tác da thịt, tất cả đều thuộc về tôi, thuộc về Lôi Thiệu Hành tôi, cô nghe rõ và cũng nhớ kỹ cho tôi."

Giọng nói anh gầm gừ đinh tai nhức óc, có loại như bị đâm phá đau đớn, tuy vậy Úy Hải Lam cũng vẫn khinh thường ngay cả chân mày cũng không nhú lấy một lần.

Thực sự là chuyện nhục cười mà chuyện nhục cười này chính là chuyện cô đang phải cố gắng kìm nén trước mặt anh ta.

Con người Úy Hải Lam nheo lại, không sợ hãi mở miệng nói: "Tóc là của tôi, tôi muốn cắt thì cắt, anh không có quyền quản."

"Hay.... Một tháng không gặp không ngờ miệng lưỡi lại trở nên bén nhọn như vậy, sắc sảo như vậy." Ngón tay anh thon dài, khớp xương cũng rõ ràng qua lại trên tóc của cô, đột nhiên anh dùng sức tóm chặt lấy từng lọn tóc đen trên đầu cô, nhìn cô trong gương. Lực tay dường như hơi dùng sức hướng lên trên khiến cô đau đớn không còn cách nào khác đành ngẩng đầu lên. Qua một hồi lâu, anh cũng xoay chuyển đề tài mù mịt cười nói: "Đột nhiên tôi lại nghĩ đến việc mình có nên đỡ bỏ Cần viên hay không?"

Cô lớn tiếng quát: "Cần Viên có một nửa là của tôi, trên bản hợp đồng cũng đã thỏa thuận không được tùy ý đỡ bỏ."

"Phải ha, tôi nhớ lại rồi, đúng là có viết như thế. Vậy thế này đi, tôi sẽ đem nửa phần thuộc về tôi sửa chữa lại, như vậy vẹn cả đôi đường rồi chứ?" Rốt cuộc Lôi Thiệu Hành cũng buông lỏng tay, nhẹ nhàng choàng tay qua bả vai cô, thân mật dừng lại ở đó, kéo cô vào trong lòng ngực mình thấp giọng hỏi dò.

Sửa chữa lại sao? Trong lòng Úy Hải Lam kinh hãi.

"Cần viên đã cũ kỹ như thế, nếu một ngày kia bị ngã đè lên người khác thì sẽ nguy hiểm đến cỡ nào, không bằng tôi nên sửa chữa lại một chút? Nhưng tôi cũng chưa biết mình nên tu sửa từ nơi nào đây?" Anh cố ý kéo dài giọng làm như mình đang suy nghĩ, sau đó bỗng nhiên tỉnh ngộ nói chuyện như bình thường "Tôi thấy hay là mình nên bắt đầu từ khu vườn trước đi..."

"Lôi Thiệu Hành!" Cô hét lên từng câu từng chữ tên của anh, càng nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Anh cũng đừng quá đáng."

Không biết sao, Lôi Thiệu Hành lại cười vui vẻ hơn: "Câu trước tôi nghe không rõ, cô nói cái gì?"

"Vậy rốt cuộc anh muốn thế nào?" Đầu óc Úy Hải Lam hỗn loạn, thiên toán vạn toán (1) thế nào cũng không ngờ anh lại ra một chiêu như thế.

(1) ý là người tính không bằng trời tính

"Tôi đã nói rồi, tôi không nghe rõ, trước câu đó là gì?" Anh lại hỏi.

Úy Hải Lam làm động tác hít sâu mấy lần, tỉnh tỉnh nhẩn nại lặp lại lời mới vừa nói, giọng nói cũng có chút run rẩy: "Anh đừng có quá đáng."

"Trước câu đó."

Cô suy nghĩ nói: "Cần viên có phần của tôi một nửa, thỏa thuận trên..."

"Sau câu đó."

Úy Hải Lam có chút bối rối, cuối cùng là anh đang muốn cô lặp lại câu nào. Cô cũng cẩn thận suy nghĩ một lát, bỗng nhiên ngờ vực tròn mắt nhìn anh.

Vậy không phải là câu cô lặp lại tên của anh ta thôi hay sao?

"Ngoan, lặp lại lần nữa." Anh dụ dỗ cô, vỗ nhẹ bả vai cô.

Úy Hải Lam hơi mím môi mình, làm thế nào cũng không thể mở miệng được. Lúc này mới ý thức được từ đầu đến cuối, cô dường như chưa từng nhắc đến tên anh nhưng lúc này ba chữ kia cũng khiến cô như nghẹn ở cổ họng, khiến cô khó có thể la lên.

"Tiếp tục để nó dài ra, không có sự đồng ý của tôi thì cũng không được phép lại cắt nữa." Qua một hồi lâu, anh lại mở miệng trước, cô trầm mặc đối mặt với anh. Lôi Thiệu Hành lại cúi đầu, hơi thở của anh dán sát vào cô quát lên: "Lời tôi nói, có nghe không?"

Cuối cùng cô cũng không thể tiếp tục khinh thường lời anh ta, ngoan ngoãn “vâng” một tiếng.

"Thư ký Vương!" Lôi Thiệu Hành xoay người hô to, Vương San từ bên trong căn phòng nhỏ bên cạnh bước ra, anh nói lỏng cổ áo nói: "Chuẩn bị quần áo cho tôi, tiện thể cũng chuẩn bị bữa sáng cho tôi."

"Dạ, Lôi tiên sinh!" Vương San trả lời.

Úy Hải Lam vẫn còn đứng bên trong phòng tắm, tóc bị nắm đến đau đớn nhưng lúc này cô cũng không có chút cảm giác nào. Nhìn bóng dáng mình hốt hoảng trong gương, đột nhiên có một loại cảm giác bị thua thiệt. Thời gian ba năm, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy bằng hoàng như vậy. Nếu như ngay cả thứ thuộc về mình cũng không thể làm, không thể thích gì làm nấy thì cô khác nào là một người chẳng có chút tự do?

Trong giây lát, Úy Hải Lam cũng ý thức được, bản hợp đồng kia cũng không phải là thỏa thuận kết hôn mà đó cơ bản chỉ như một tờ giấy bán thân.

Một lát sau, cô mới có hành động sửa lại mái tóc một chút, khôi phục biểu hiện hờ hững và bước vào phòng khách.

Túi xách màu đen vẫn còn nằm ở vị trí lúc này chưa có ai động tới.

Vương San vừa quay lại, nhìn thấy vậy càng muốn giúp cô nhưng Lôi Thiệu Hành đang ngồi trên ghế salông xem báo buông lời "Bản thân cô ấy có tay."

Úy Hải Lam mỉm cười với Vương San ra hiệu không có chuyện gì, cô tiến lên vài bước ngồi xổm xuống. Túi xách cũng bị ai đó giẫm lên có vết chân in trên đó, có chút bụi bặm nhưng vì túi xách là kiểu thiết kế mở rộng nên cũng không có khóa kéo, những vật nhỏ bên trong cũng bị rơi ra ngoài. Cô cũng nhặt lên từng thứ thả lại trong túi, mà vào lúc này một món đồ bị vỡ nát khiến cô thất thần thật lâu không hề nhúc nhích.

"Tiểu thư Uy?" Vương San hơi kinh ngạc, nhìn cô đang ngồi bất động.

Âm thanh “sột soạt” của tờ báo nào đó nhẹ nhàng vang lên, ánh mắt Lôi Thiệu Hành cũng không di chuyển nói: "Đồ vật của mình cũng không thu thập được, thư ký Vương, cô hãy tới giúp cô ấy đi."

Vương San mới vừa đến gần cô thì Úy Hải Lam lại tiếp tục di chuyển động tác, tay nhỏ nhanh chóng nắm thành quyền tạo thành một vệt màu xanh lam cuộn vào túi áo "Không cần, tôi tự mình làm được rồi."

Cầm túi xách lên, Úy Hải Lam đứng dậy muốn rời khỏi "Tôi đi học."

"Ăn xong bữa sáng rồi đi." Ánh mắt Lôi Thiệu Hành không di chuyển mở miệng.

"Tôi ăn rồi."

"Vậy thì ăn thêm với tôi một chút."

Úy Hải Lam bắt đầu có chút hiểu rõ con người này, Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q u u y d o n, ý muốn không chế người khác cực kỳ mãnh liệt, không cho phép người khác có ý kháng nghị.

Cô cũng không muốn nhiều lời nữa, anh ta nói một thì là một.

Bàn ăn kiểu phương Tây có hoa hồng màu trắng nhưng tất cả các món ăn đều mang đậm kiểu Trung Quốc. Tô cháo nhỏ bốc hơi nóng, thịt cua hầm, mì tôm vẫn thơm, sủi cảo hấp, còn có bảy tám đĩa thức ăn sáng khác nữa. Anh ngồi ở một bên xem báo, một bên dùng cơm. Cô ngồi ở một đầu khác, kính ngạc nhìn chằm chằm bàn đầy thức ăn. Anh cũng không nói lời nào, cô cũng càng thêm bất động.

Mãi đến tận khi anh ung dung thông thả ăn xong xuôi, cô mới hỏi: "Tôi có thể đi học được chưa?"

Vương San đưa chiếc khăn tay ẩm áp đến, anh đang lau tay mình cũng không ngẩng đầu lên, giống như là một người chồng khoan dung với vợ, mỉm cười nói: "Những ngày qua quá bận rộn nên lạnh nhạt với cô, lễ Giáng Sinh này cũng không biết có rảnh rỗi hay không. Vì thế, cô cũng tự mình tìm chút việc vui chơi, nhớ để thư ký Vương hầu hạ chứ đừng một mình đi loạn, gặp người xấu cũng không tốt."

"Tôi biết rồi." Cô cũng ngoan ngoãn trả lời.

Đi ra khỏi khách sạn, ngồi trên giảng đường một lát, sau đó cô cũng đi vào lớp học, toàn thân Úy Hải Lam cảm thấy rất nặng nề ngọt ngào. Giảng sư ở phía trên thao thao bất tuyệt (ý nói là nói không ngừng nghỉ), bên cạnh là các học viên nghiêm túc nghe giảng, bên ngoài có gió lạnh run rẩy khiến mũi cô cũng đỏ ửng lên. Cô ngồi đó không nhúc nhích tùy ý đưa mắt kính ngạc nhìn ra bốn phía.

Khi thư ký Vương trở về thì nhìn thấy Lôi Thiệu Hành đã sạch sẽ, rục rờ hắt lên. Anh đang cài nút khuy áo của mình, dáng người cao to phẳng lạng, đường nét mạnh mẽ ưu mỹ, đột nhiên anh quay lại hỏi: "Vừa nãy cô ấy làm rơi món đồ gì?"

"Đó là một móc khoá."

"Móc khoá?"

"Vâng, một chiếc móc khoá màu xanh lam nhưng hình như bị hỏng rồi."

Lôi Thiệu Hành lại khoác thêm chiếc áo Tây âu bên ngoài lưng thừng đi ra khỏi phòng.

Chờ đến khi Úy Hải Lam tan học trở về, người kia đã sớm không còn ở đây. Vương San nói với cô rằng anh ấy đã trở về. Cô gật đầu bước vào phòng ngủ không lên tiếng nữa. Cầm bản vẽ, lẳng lặng ngồi trên bệ cửa sổ, bút pháp trên giấy tới tới lui lui nhưng thực ra là rất mất tập trung. Cô chần chờ đưa tay lấy một món đồ trong ví mình.

Chiếc móc khoá màu xanh lam đã bị vỡ thành hai nửa.

Ngày hai mươi bốn tháng mười hai, đêm bình an.

Trước đêm lễ Giáng Sinh nao nhiệt, mọi người nhảy nhót không ngớt. Bọn họ chỉ học nửa ngày, buổi chiều nghỉ toàn bộ, nghỉ liền một lúc ba ngày.

Tuyết trên đường thật dày, thế giới màu trắng thật đẹp, thật tinh khiết.

Đi ra phòng học lớn, có người đứng đối diện ở đường cái. Một người với chiếc áo gió màu đen đứng lặng trong gió, giống như cây tùng bách cao ngất ngưỡng, xanh ngắt. Xe lui tới, người đông đúc, ánh mắt người kia vẫn xuyên qua thẳng tắp nhìn về phía cô.

Úy Hải Lam dừng bước lại, nhìn thấy anh ta đang kéo ra khoé miệng cười với mình.

Đó là nụ cười tươi nhất mà cô nhận được từ trước đến nay.

Hết chương 79

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 80: Cổ hương trong mưa gió (6)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Cứ như vậy trong nháy mắt trong lòng cô lại hoảng hốt, Ủy Hải Lam phảng phất như mình trở lại lúc trước.

Xuân Thành bốn mùa luôn luôn ôn hòa, ngày mùa hè dù nắng chói chang nhưng cũng sẽ không nóng đến độ khiến người ta ngất, ngày đông lạnh giá cũng sẽ không lạnh đến mức khiến người ta run cầm cập.

Trong thời tiết lạnh giá, người kia cũng mặc phong phanh một chiếc áo gió mỏng manh có màu hơi bạc, cũng trầm ổn để lộ ra mấy phần ôn hòa nho nhỏ, cực kỳ giống với tính tình của cậu. Cũng đã qua rất nhiều ngày rồi, cậu cứ đứng trước cửa trường học, có khi đứng trên một con đường yên tĩnh chờ đợi. Khi đó hai bên có cây cổ thụ bóng gòn cao to, quả gòn mọc đầy trên cây, từng quả treo đầy to như nắm tay. Gió đông vùn vụt, hoa màu trắng lác lác qua lại, từng đoá bung tỏa trông thật hoang phí.

Cô bước tới chạm trán với cậu, lúc này ánh mắt màu nâu mông lung tựa như ánh sáng của cậu như ngưng tụ về một điểm.

Rất xa, không hề có điểm báo trước, bỗng nhiên gương mặt cậu lộ ra một nụ cười thật tươi.

Vào thời điểm ấy, hai mắt cậu hơi nheo lại ngay thợt rờ rờ như đứa trẻ con.

Sau đó, Ủy Hải Lam vẫn nhớ hình ảnh như vậy, ký ức vẫn sâu sắc như vậy. Cô e rằng trên thế giới này sẽ Die nd da n****Sóc***Là****Ta****I e q uu ydo n, không thể tìm ra nụ cười nào rạng ngời như thế lần nữa.

Vương San đứng bên cạnh cô, cũng tự nhiên nhìn thấy người đứng đối diện ngay đường cái.

Tuy rằng cũng không trực tiếp tiếp xúc qua, có thể cô cũng biết đến cậu ta qua hình tượng hoàn mỹ là người thừa kế tương lai, nhị công tử Thẩm gia, Thẩm Du An.

Thẩm Du An đi xuyên qua đường cái, đạp lên vạch đường thẳng bước tới.

"Lam." Cậu mở miệng la lên, giọng nam hơi thấp, ôn nhu gọi tên cô.

Ủy Hải Lam ngẩng đầu nhìn về phía cậu, đáy mắt gọn sóng cũng được cô thu hồi lại, trầm giọng nói: "Thẩm Du An, đã lâu không gặp."

Cách xưng hô của cô đã thay đổi, không còn là Du An mà là gọi cả tên lẫn họ của cậu.

Thẩm Du An ngẩn ra, lại hỏi "Cậu tan học rồi à?"

Ủy Hải Lam dĩ nhiên cũng đã từng suy nghĩ, cô chỉ nói tung tích cũng như việc cô đi học ở nơi nào với một mình Viên Viên thôi. Xem ra cậu ta lấy tin tức là từ chỗ Viên Viên, đáy mắt càng ngày càng lạnh lẽo, sự mới lạ có kèm theo mấy phần phiền chán nói: "Ừm, tớ vừa tan học."

Một chiếc xe dừng trước mặt bọn họ, Vương San nhắc nhở "Tiểu thư Ủy, xe đến rồi."

Ủy Hải Lam gật đầu, cũng quay lại hỏi: "Anh ta còn đang bận sao?"

Vương San sững sờ một chút, lập tức hiểu ý "Lôi tiên sinh còn đang bận nhưng anh ấy cũng có nói rồi, mấy ngày nay sẽ cố gắng nhín chút thời gian đến đón cô."

"Quên đi, công việc là quan trọng." Ủy Hải Lam thông cảm nói. Ánh mắt cô lại nhìn toàn thân Thẩm Du An mỉm cười hỏi dò "Có phải cậu tìm tớ có việc?"

Thẩm Du An vốn đang bị cô lạnh nhạt gạt sang một bên, mà giờ bỗng nhiên nghe cô hỏi như vậy thì tự nhiên những gì cậu muốn nói cũng không thể nói ra được. Qua cuộc nói chuyện lúc này của cô, cậu nhận ra những mối quan hệ trong đó, người phụ nữ đứng bên cạnh cô đây chắc hẳn là thuộc hạ của cô, còn có cô và tên Lôi tiên sinh kia vẫn đang duy trì mối liên hệ mật thiết.

Thẩm Du An trầm mặc một lúc, rốt cục nói: "Không có chuyện gì, chỉ muốn đến nói câu chúc mừng với cậu "Giáng Sinh vui vẻ"."

"Cảm ơn cậu, tớ cũng chúc cậu Giáng Sinh vui vẻ." Giọng điệu của Ủy Hải Lam lạnh nhạt khác thường, sau đó vội vã nói: "Nếu không còn chuyện gì nữa, vậy tớ đi trước, nơi này không nên đỗ xe."

"Được." Thẩm Du An cũng không nói gì thêm.

Vương San lập tức mở cửa xe, Ủy Hải Lam mỉm cười với cậu sau đó xoay người định bước lên xe.

"Lam." Cô vừa muốn khom lưng chui vào thì cậu lại đột nhiên la lên.

Bước chân của Ủy Hải Lam chợt ngừng lại, từ từ quay đầu nhìn về phía sau đối diện với cậu. Hai tay cậu bỏ vào trong túi áo khoác, ánh mắt sáng tươi rạng ngời có phần ấm áp. Cậu vừa mới mở miệng thì có một luồng khí lớn thổi ra, trắng tựa như quả bông già trên cây cao kia "Lần trước nhìn thấy trán của cậu dường như bị thương, lọ thuốc kia rất hữu dụng, dù vết thương nặng đến đâu cũng có thể trị hết."

"Ừ, lọ thuốc kia..." Úy Hải Lam giống như chợt nghĩ tới, cũng áy náy cười nói: "Cậu không nhắc thì tớ cũng quên đi mất, vẫn còn chưa sử dụng đấy nhưng dù gì vẫn rất cảm ơn cậu."

Xe bắt đầu khởi động hướng về phía trước chạy đi.

Thảm Du An đứng tại chỗ nhưng thật lâu cũng chưa rời đi. Cậu trở về với chiếc xe của mình, khác hẳn với chiếc xe đón Úy Hải Lam, xe của cậu nhỏ gọn trông giống như chiếc xe dành cho phụ nữ. Khí trời lạnh giá, giấy đập trong tuyết nên ngón chân cũng cảm thấy rét lạnh. Cậu thì thào lầm bầm như tự nói với mình điều gì, một cổ hơi thở màu trắng cũng theo môi cậu trào ra ngoài. Sau đó, cậu mới xoay người khởi động xe quay về hướng ngược lại.

Xe chạy băng băng trên đường, Vương San chỉ thấy ánh mắt của Úy Hải Lam cô tịch nhìn ra ngoài cửa sổ.

Qua một lúc lâu, cô vẫn giữ tư thế như vậy. Cô trông giống con chim nhỏ đang bị nhốt trong lồng sắt luôn nhìn ra bầu trời để mong mỏi có một ngày mình được tự do.

Vương San bỗng nhiên nói: "Tiểu thư Úy, tối nay cô có hoạt động gì không?"

"Sao?"

Cô vẫn đang mơ màng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ thì lại nghe thấy Vương San nói tiếp: "Nếu không có, tôi sẽ dẫn cô đến một nơi."

Có lẽ đây là một nơi khiến Úy Hải Lam cảm thấy bình an nhất khi ở đất nước New York này.

Trong giáo đường, mấy trăm ánh nến đang leo lét cháy sáng, cây thông Giáng Sinh được trang hoàng lộng lẫy, không khí tràn đầy niềm vui, các tín đồ cùng nhau tụ tập chen lấn ngồi trên các dãy băng ghế, nơi này thật ấm áp như mùa xuân tươi sáng. Khúc đàn từng nhịp vang lên, bọn trẻ cất cao tiếng hát ngày thơ trong sáng, lại có đàn bê xướng theo khúc đàn cộng hưởng vang vọng với tòa giáo đường cổ xưa này.

Úy Hải Lam căn bản cũng không phải tín đồ nhưng cô vốn yêu thích bầu không khí trầm tĩnh bình yên như vậy.

Nửa đêm, sắp qua mười hai giờ, cô nhắm mắt lại, hai tay tạo thành hình chữ thập.

Giờ đây có ai sẽ tình nguyện vì cô ngâm xướng lời cầu nguyện cứu rỗi đây?

Ding doong——

Đêm Giáng sinh đã qua.

Mùa đông ở New York đặc biệt dài, cũng đặc biệt lạnh giá. Thế giới màu trắng bạc bên ngoài vẫn còn kéo dài, tình cờ muốn tản bộ thêm một đoạn nhưng nhận thấy đôi giày dưới chân mình đã hoàn toàn lạnh giá. Úy Hải Lam vốn đã quen thuộc khí hậu ẩm áp hợp lòng người ở Xuân Thành nên giờ đây đối với nơi này cô thực sự có chút không thích ứng nổi. Mặc dù bên trong xe thật ấm áp nhưng chỉ cách qua một tấm kính cửa sổ cũng có thể cảm nhận cái rét lạnh đột kích khiến lòng người hoang mang.

Một tháng huấn luyện cũng sắp kết thúc, các học viên được nghỉ một tuần để về nước đón tết.

"A! Quá tốt rồi, rốt cục cũng có thể trở về nhà."

"Tết đến đương nhiên phải về nhà, thậm chí chúng ta còn phải mua ít đồ rồi mới trở về được."

Bốn phía đều là không khí tràn ngập hưng phấn lẫn sung sướng, Úy Hải Lam nghĩ mình cũng nên đi mua một chút quà nên cô đi tới gần những bạn đồng nghiệp mở miệng hỏi: "Các cậu muốn đi mua đồ thật không? Tớ cũng xa lạ với nơi này nên tớ có thể đi cùng với mọi người không?"

Mọi người hơi kinh ngạc, không nghĩ tới cô lại đột nhiên nói như vậy.

Tuy vậy, bọn họ đương nhiên là đồng ý với cô.

Theo mọi người cùng đi ra khỏi phòng học, Vương San đã ở bên ngoài chờ đợi. Mọi người nghĩ chắc không phải thư ký cũng phải cùng đi chứ? Nếu vậy, thật sự là không dễ chịu. Úy Hải Lam cũng chậm rãi bước đến, dừng bước trước mặt Vương San "Thư ký Vương, tôi muốn cùng mọi người đi ra ngoài mua ít đồ, sẽ không đi quá lâu, trước tiên cô trở về khách sạn đợi tôi."

"Được rồi, tiểu thư Úy." Vương San trả lời.

Tuy cô ấy đã đồng ý nhưng vẫn còn lặng lẽ theo đuôi ở phía sau.

Đoàn người đã cách một khoảng khá xa nhưng Vương San cũng chỉ yên lặng nhìn cô lần khuất giữa dòng người. Cuối cùng bọn họ tiến vào một cửa hàng rất nổi tiếng có phong cách tại New York, cửa hàng chuyên kinh doanh những con vật nhỏ tinh xảo làm bằng đồng, không phải là loại hàng hiệu nhưng cũng đặc biệt đáng yêu. Úy Hải Lam đứng ngoài tầm tay kính nhìn vào trong lại chọn vài món hàng nhỏ, sau đó cô lấy ví da dùng tiền mặt trả. Cuối cùng, cô cũng hài lòng bỏ đồ vào trong túi xách với dáng vẻ e dè cẩn thận.

Vương San đột nhiên nghĩ Lôi tiên sinh đã đưa cho Úy Hải Lam chiếc thẻ vàng mà từ trước đến giờ chưa bao giờ thấy cô dùng tới, thậm chí thẻ ngân

hàng vào ba năm trước định kỳ sẽ có phát sinh ra một món tiền lãi nhỏ mà cô ấy vẫn chẳng quan tâm dù chỉ một xu. Vương San thật sự rất tò mò rằng không biết xưa nay cô ấy có từng quan tâm đến nó hay không?

"Ồi! Úy Hải Lam, cậu cắt tóc trông thật đẹp trai."

"Đúng hơn là giống như một thiếu niên đẹp trai đây ... ha ha ..."

Hai cô gái cười nói còn Úy Hải Lam sờ sờ mái tóc của chính mình, mặt kính sẫm màu phản chiếu cặp mắt của cô tuy âm thầm nhưng kiêu ngạo. Cô cũng đột nhiên đi áp sát vào các cô ấy, một tay ôm lấy một người, một cái tay khác an nhàn dừng trên bả vai của người kia, thấp giọng nói: "Lần sau buổi tối cùng đi chơi không?"

Hai cô gái kia cũng ngạc nhiên nhưng ngay lập tức cũng bị nét mặt tươi vui của cô thu hút nên cười gật đầu.

Từ New York bay trở về nước, khí hậu Xuân Thành có chuyển biến tốt, tuy cơ thể mệt mỏi vì chặng đường dài nhưng tâm tình vẫn tươi vui.

Không biết có phải là do nhớ nhung hay không mà hôm nay cô lại đặc biệt cảm thấy bầu trời ở Xuân Thành đặc biệt xanh lam mỹ lệ. Cây đại thụ um tùm che mát cả con đường, vẫn là cảnh sắc xanh um tươi tốt, đường dành cho xe cộ uốn cong gấp khúc, cũng có thể đi được. n****Sóc***Là****Ta****l e q u ydo n,nhìn thấy Cảnh viên rõ ràng đến vậy. Cảnh lá tươi tốt đâm chồi nảy lộc, mái hiên ngói đỏ, trên tường còn có vệt xanh ngắt do dấu vết của thiên nhiên để lại. Khi phóng tầm mắt vào bên trong vườn còn có thể thấy một tòa lầu cao nhất mà ở đó không phải chỗ nào xa lạ chính là chỗ ở của ông nội - Thanh Y viên.

Mà việc kỳ lạ hơn nữa chính là, hôm nay xe cũng không dừng ở gần đó giống như ngày thường mà trực tiếp lái vào trong.

Trong lòng Úy Hải Lam nổi lên nghi hoặc, lại nghe thấy Vương San nói: "Tiểu thư Úy, Lôi tiên sinh đang đợi cô."

Ngay giữa đại sảnh, người kia ngồi ngay ngắn ở giữa chiếc ghế sofa được chạm trổ bằng gỗ tử đàn, ánh sáng ôn hòa lộng lẫy như tỏa sáng khắp gian phòng. Vị trí này đã từng là chỗ của ông nội thường ngồi, sau khi ông nội qua đời tiện thể trở thành chỗ riêng biệt cho cha cô. Và cũng chính vì thế, nó đã không đơn thuần chỉ là ghế dựa, mà nó tượng trưng cho một vị trí của chủ nhà này. Giờ khắc này, chỗ ngồi này lại bị người khác chiếm cứ.

Ngoại trừ anh ta, còn có ba vị phụ nhân của Úy gia, hai vị tiểu thư cùng với toàn bộ người hầu kẻ hạ từ trên xuống dưới hơn mười người. Tất cả đều có mặt đông đủ.

Úy Hải Lam mạnh mẽ tiến vào phòng khách, quả nhiên lúc này ánh mắt của mọi người cũng tập trung hướng về cô.

"Úy, em đã trở về?" Lôi Thiệu Hành đột nhiên mở miệng, con người sâu sắc mà thâm thúy cũng hiện lên ý cười ôn nhu "Đến đây nào, lại đây!"

Úy Hải Lam cũng không thể làm gì khác hơn là đi tới bên cạnh anh, Lôi Thiệu Hành mạnh dạn kéo tay cô, một tay anh nắm lấy tay cô còn một tay khác che mu bàn tay của mình đặt trên bàn tay nhỏ nhắn của cô nói: "Lần trước lúc đến thăm em, em có nói trong vườn có quá nhiều người lui tới, chen lấn đến hoảng, thực sự không cảm thấy thoải mái. Hôm nay em nhìn xem, mọi người đều đến đông đủ, người nào nên rời khỏi đây, người nào nên giữ lại, toàn bộ do em quyết định. Anh đều nghe lời em."

Hết chương 80

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 81: Cổ hương trong mưa gió (7)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Suy nghĩ chỉ trong nháy mắt, Úy Hải Lam liền nhận ra ý tứ trong lời nói của anh. Thì ra đây cũng chỉ là một trò hay được sắp xếp từ trước. Trong mắt người khác, cô chính là chúa tể của cả gia tộc Úy có khả năng quyết định việc ra đi hay ở lại của người khác nhưng trên thực tế cô bất quá cũng chỉ là một con cò trong tay anh ta mà thôi. Mà người đang điều khiển bàn cờ, cũng chính là người khơi xướng đang lôi kéo tay cô, thấp giọng ôn nhu hỏi dò ý cô làm ra về mọi chuyện xảy ra ở đây không có quan hệ gì với anh ta. Anh chỉ đơn giản nói dăm ba câu liền đem tất cả mẩu chốt vấn đề ném hết lên người cô.

Mà trên dưới Úy gia, tất cả mọi người cũng đang chờ đợi cô mở miệng.

Kết quả cũng như giống như ngày ấy anh đã nói, cho ở lại hoặc là biến mất, chỉ có hai câu trả lời này.

Úy Hải Lam nhìn về phía anh, mắt phượng to tròn như nhiễm phải một tầng sương lạnh, tựa như cô đã mang theo cả những lớp tuyết đọng từ New York này tháng chưa tan về đây.

"Không phải sợ, em đó, thật là quá nhát gan. Trong lòng nghĩ gì thì cứ nói ra, nếu không nói thì làm sao người khác biết đây?" Lôi Thiệu Hành lại nhẹ nhàng vỗ vào bàn tay nhỏ nhắn của cô, rồi với khuôn mặt không một chút biến sắc nắm nhẹ tay cô trong lòng bàn tay mình, lại dùng chút sức nắm chặt hơn, thấp giọng động viên: "Lại đây nào, nói cho mọi người biết, rốt cuộc trong lòng em đang nghĩ gì, ai nên đi, ai nên ở lại, em đã quyết định được chưa, mau nói ra thôi."

Úy Hải Lam nhìn anh khoảng mấy giây, trước mắt cô giống như xuất hiện một người đàn ông yếu ớt, ôn nhu lại có dung nhan tuấn mỹ nhưng trong phút chốc lại bỗng nhiên trở nên cực kỳ đáng sợ.

Xưa nay cô không biết, trên thế giới này lại có người cười lên mà khuôn mặt sẽ mù mịt như thế.

Ánh mắt Úy Hải Lam di chuyển đảo qua bốn phía, hơn mười người hầu chính tề xếp thành một hàng đang nom nớp lo sợ đứng sang một bên. Lão quản gia, tóc đã bạc trắng, bên cạnh còn có mấy lão phụ nhân và những người hầu trẻ chuyên lo quét tước hầu hạ, còn có tài xế Trương và đầu bếp đang đứng nép trong góc. Mọi người trong Úy gia, ai cũng có tuổi đều ở lại Úy gia một khoảng thời gian rất lâu: người phục vụ lâu nhất Úy gia cũng đã hơn mười năm, mà người có tuổi nhỏ nhất cũng đã phục vụ ba năm rồi.

Con người không phải cây cỏ, hưởng chi cây cỏ cũng đều có tình.

Dù cho muốn phân chia thân phận chủ tớ thì cũng nên có chút tình cảm.

Cô lại nhìn những người đang ngồi vây quanh trên ghế salon, ngoại trừ khuôn mặt của Triệu Nhân vẫn bình thản thì hai vị phu nhân ngồi đó rõ ràng đang lo lắng run rẩy, họ chỉ sợ mình sẽ bị đuổi ra ngoài.

Úy Mặc Doanh vẫn ngồi đó trong tư thế đoan chính, cao ngạo chưa bao giờ phai màu. Cô không có một chút nào né tránh hay thoái nhượng, hai mắt khẩn cấp nhìn chăm chăm vào Úy Hải Lam. Còn Úy Hải Lam lại có thể cảm nhận được trong ánh mắt của Úy Mặc Doanh tràn đầy sự thù hận, như dây leo quấn quanh thân cây, cố tình ghim lại cổ của cô khiến cho cô khó thở, mặc dù quần đến sinh mệnh khổ nạn cũng tuyệt không bỏ qua.

Úy Thư Hòa được nuông chiều từ bé, khuôn mặt thanh thuần thủy linh nổi lên từng tầng đồ ùng, có chút mờ mịt, lại càng không biết làm sao. Giờ khắc này có lẽ trong đầu cô bé chỉ nghĩ đến việc ngày sau sẽ không còn ai hầu hạ, không còn tài xế đưa đón mỗi khi tan học. Đối với cô, những ngày tháng này làm sao vượt qua nổi? Lại nhìn Úy Hải Lam đang ngồi trước mặt mình, cô ấy chính là chị mình, chắc sẽ không nhẫn tâm đuổi mình ra ngoài chứ?

"Úy." Anh nặng nề lên tiếng, dùng giọng xưng hô xa cách giục cô mau mau lựa chọn.

Con người của Úy Hải Lam hơi thu lại, nhẹ giọng nói: "Ngày hôm nay vừa trở về, hơi mệt chút, nghỉ ngơi hai ngày rồi nói sau đi."

"Được, được, được, tất cả đều theo ý em. Vậy thì hai ngày sau sẽ tiếp tục, hôm nay nghỉ ngơi thôi." Lôi Thiệu Hành thuận theo lời của cô, lập tức trầm giọng dặn dò "Ngày kia vẫn giờ này, tất cả mọi người đều đến đông đủ, chờ đợi nhị tiểu thư sai phái."

"Vâng, Lôi tiên sinh."

Mọi người cùng nhau trả lời nhưng trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Vậy tôi cũng đi trước, mọi người nghỉ ngơi thật tốt." Lôi Thiệu Hành sẵn sốc dặn dò, lại quay sang khẽ mỉm cười với mấy vị phu nhân cùng tiểu thư đang ngồi đó.

Mọi người lập tức gật đầu chèo phối hợp, Die nd da nl e q u ydo n,mà anh cũng không nhanh không chậm đứng dậy, bóng dáng cao to kiên cường dần dần khuất xa ngay cửa chính.

Chờ khi anh ta vừa đi, hai vị phu nhân tranh nhau chen lấn mở miệng.

Nhị phu nhân tươi cười nói: "Hải Lam, mấy ngày nay ở nước ngoài vẫn tốt chứ? Con xem người con gầy rạc hết rồi, để đi lập tức sai nhà bếp làm chút món ăn con thích nhé."

"Đúng, mau mau làm thêm vài món ăn ngon thôi." Tam phu nhân phụ họa nói.

"Chị à, chị xem Hải Lam nhà chúng ta có tiến bộ như vậy, thực sự là khiến cho Úy gia chúng ta rạng danh rồi." Ngược lại nhị phu nhân lại hướng Triệu Nhân nịnh hót, cảm khái nói: "Nếu ông cụ biết được, chắc hẳn ông sẽ rất vui. Một lúc nữa, em sẽ đi thấp nén hương, cũng tiện thể đem tin tức tốt này nói với ông."

Tam phu nhân gật đầu biểu thị tán thành "Đi thấp hương thôi."

Xưa nay Triệu Nhân luôn bình thản an nhàn mà giờ khắc này bà vẫn như vậy.

Từ lúc cô trở về, Úy Mặc Doanh vẫn không thêm nói chuyện với cô lấy nửa câu, mắt lạnh nhìn tất cả mọi thứ đang diễn ra. Cuối cùng, Úy Thư Hòa không nhịn được hỏi dò, lại nhắc tới mầu chột của sự tình, cô khẽ run, e dè hỏi: "Chị à, chị sẽ không muốn chúng ta dọn ra ngoài ở đúng không?"

Lời này vừa nói ra, mọi người lại lần nữa nhất trí nhìn về phía Úy Hải Lam.

Tuy trên đường đi rất mệt nhọc nhưng tinh thần coi như cũng không tệ, giờ khắc này cũng do quá mệt mỏi nên cô chỉ muốn cố gắng ngủ một giấc. Úy Hải

Lam trầm mặc một lát, rốt cục mở miệng trả lời: "Con mệt một chút, những chuyện khác, đợi ngày kia nói sau."

Triệu Nhân lặng lẽ đứng dậy, Úy Hải Lam thăm hỏi một tiếng, sau đó cũng liền theo bà vào vườn.

"Chắc chắn là chúng ta bị đuổi đi rồi, điều này còn cần phải hỏi sao? Tôi cũng biết con bé kia không phải kẻ tầm thường, giờ nó đã đủ lông đủ cánh, còn sẽ diện đối với chúng ta đây mà. Ý mình có chỗ dựa nên liền muốn đem tất cả chúng ta đuổi ra ngoài. Thực sự là kỳ quái." Nhị phu nhân tức gần chết, hai gò má đỏ chót.

Tam phu nhân luôn luôn không có chủ kiến, lo âu tự lẩm bẩm "Bây giờ nên làm gì đây?"

"Còn có thể làm thế nào? Chờ bị người ta đuổi ra khỏi Úy gia chứ sao nữa." Nhị phu nhân quát lên.

"Thư Hòa, chúng ta cũng trở về phòng đi." Tam phu nhân có chút đau đầu, vội vàng gọi Úy Thư Hòa đi.

Úy Mặc Doanh nhìn thấy mẹ mình đang tức giận thì đưa tay vuốt ngực bà cho bà hít thở.

Mặt mày nhị phu nhân ủ dột, buồn rầu thậm chí cũng quên Cẩn Viên đã đổi chủ. Bà tức giận bất bình nói: "Cẩn Viên này là của Úy gia, dựa vào cái gì mà không cho chúng ta ở lại. Đã thế mà nó còn muốn đuổi hết chúng ta ra ngoài, như thế là đại nghịch bất đạo, lẽ nào không sợ thiên lôi đánh xuống đầu à? Mặc Doanh, mẹ không muốn rời khỏi Cẩn Viên này, cũng không thể rời khỏi nơi này. Mẹ cả đời này đã không có danh phận rồi, chỉ vì tranh mảnh đất này tuyệt đối mẹ không thể bị đuổi ra ngoài."

Úy Mặc Doanh ngưng mắt nhìn mẹ mình, mỉm cười nói: "Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ không để mẹ bị đuổi ra khỏi đây."

Bất kể là dùng cách gì, cô cũng phải làm cho Úy Hải Lam không thể thực hiện được điều này.

Bầu không khí Úy gia trở nên rất kỳ quái, một không khí ngột ngạt khó nói nên lời. Lúc ăn cơm trầm mặc không nói, mà thái độ bọn hạ nhân cũng càng kính cẩn, cũng có thể nói là sợ sệt, sợ rằng chỉ cần họ sợ ý một chút là đắc tội với cô rồi. Nếu bọn họ bị đuổi ra ngoài thì bọn họ sẽ đi đâu để sinh sống đây.

Úy Hải Lam không phải không phát hiện ra điều này mà chỉ vì lúc này cô không còn tâm tư nào để suy nghĩ về những điều này.

Cẩn Viên vào ban đêm yên tĩnh đến lạ thường, chỉ có tiếng gió gào thét tàn phá mà thôi.

Phong linh lạnh lạnh vang lên bên trong phòng ngủ khiến cô chợt giật mình thức giấc. Tuy Úy Hải Lam ngủ rất say nhưng sau khi tỉnh lại cũng còn cảm thấy thân thể cực kỳ uể oải. Cô ngồi dậy thay quần áo và đi xuống lầu. Ánh mặt trời chiếu rọi vào Cẩn Viên khiến nó bừng sáng rực rỡ, hoa tươi thì nhau khoe sắc, lại thấy có người đang cẩn thận tưới nước, mà người đó không ai khác chính là Triệu Nhân. Một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi nhưng vẫn còn bảo dưỡng sắc đẹp đến hoàn hảo, vóc người như chưa từng biến dạng.

Úy Hải Lam cũng không lên tiếng, một mình đứng ngay ngưỡng cửa nhìn bà.

Triệu Nhân cũng không để ý đến cô, tự mình tưới nước, sau đó lại thu thập dụng cụ, cời găng tay làm bộ muốn đi tản bộ quanh vườn. Lúc này, xem ra bà lại muốn đến hầm băng.

"Mẹ." Lúc này Úy Hải Lam mới lên tiếng, Triệu Nhân cũng dừng bước chân lại, sau đó lại run rẩy phun ra một câu "Không có chuyện gì."

Kẻ ra cũng không biết nên làm gì, cũng không biết nên nói thẳng thắn thế nào, cô cũng không thể ngờ tới bà lại trả lời mình. Lại nói, mình đã làm ra quyết định gì thì chính mình nên cố gắng chịu đựng.

Đây chính là mua dây buộc mình sao?

Triệu Nhân vừa ra khỏi cửa liền đụng phải Vương San "Chào phu nhân."

Triệu Nhân vội vã gạt đầu, cũng tiếp tục đi lướt qua người Vương San.

"Tiểu thư Úy, Lôi tiên sinh muốn tôi đưa cô đến một chỗ." Vương San đi vào vườn tới trước mặt cô.

Người kia luôn như vậy, luôn sai Vương San tới đưa cô đi chỗ này chỗ nọ.

Cho đến hôm nay, rốt cuộc cô cũng quá quen với tình cảnh này.

Nhưng Úy Hải Lam cũng chưa lập tức đi ngay mà trước tiên cô muốn ăn một ít điểm tâm. Sau đó, cô cũng không nhanh không chậm đi theo phía sau Vương San. Tàixé lái xe ra khỏi khuôn viên khiến bác quản gia mở cửa ngạc nhiên chớp mắt. Anh cũng thăm thì gì đó khiến cô liếc nhìn có mấy phần khó chịu nhưng chỉ trong thoáng ****Sóc*** Là****Ta****chốc ánh mắt đó liền biến mất.

Xe chạy mãi, đến tận khi xe dừng ổn định, Úy Hải Lam mới mở mắt ra.

Một tòa lâu đài xa hoa lại tinh tế hiện ra trước mắt cô.

Trên đỉnh còn có bảng hiệu bốn chữ "Cửu Thiên Ngân Hà" đặc biệt sáng bóng.

Đi vào nhà lớn, hai tay vịn thang máy thẳng tới lầu hai, tầng này còn cách hai tầng trên nữa rất cao, cao đến mức cô cảm thấy rất sợ. Bốn phía lại có khách mời đi lại, hoặc nam hoặc nữ, ăn mặc theo đồng phục áo tắm màu xanh lam hoặc hồng nhạt. Lúc này cô mới ý thức được, đây chính là bể bơi. Hơi nước nóng xông lên ướt nhẹp, nhóp nhép dính lên người đến khiến người khác khó chịu.

"Tiểu thư Úy, Lôi tiên sinh ở bên trong." Vương San dặn dò xong lại giao cô cho người phục vụ.

"Tiểu thư, mời cô trước tiên thay áo tắm." Người phục vụ hơi nhỏ giọng nói, hai tay trình lên một bộ áo tắm sạch sẽ màu hồng nhạt.

"Không cần, anh cứ trực tiếp dẫn đường." Úy Hải Lam nhìn thẳng, ánh mắt lãnh ngạo (lạnh lẽo và kiêu ngạo) khiến đối phương không dám nhiều lời.

Đi theo người phục vụ qua nhiều hành lang uốn khúc, khách mời lui tới nhìn vào cô có mấy phần hiếu kỳ. Không nghi ngờ chút nào, cô chính là người duy nhất có thể ăn mặc đẳng hoàng đi lại ở nơi này. Chờ một lúc sau, rốt cục cô cũng đi tới trước một gian phòng đóng chặt cửa. Cây cối phù ra chung quanh, cửa chính được thiết kế là loại cửa có thể đẩy ra hai bên.

"Tiểu thư, chính là nơi này." Người phục vụ cúi đầu lui lại mấy bước, xoay người rời đi.

Úy Hải Lam chần chờ chốc lát, đưa tay đẩy rộng cửa ra.

Tấm bình phong che lấp tầm mắt nhưng cũng có thể nghe thấy tiếng nước chảy róc rách. Cô từng bước tiến vào trong, xuyên qua vài mảnh trong suốt thâm hậu, vòng qua bình phong, trước mặt vờn quanh sương mù màu trắng như trên truyền hình vẫn trình chiếu tiền cảnh huyền ảo. Sự từ miệng phun ra nước suối âm áp mơ hồ có thể thấy được hai bóng người. Lúc này cô có thể phân biệt rõ ràng, đây là một nam một nữ.

Không cần suy đoán, người nam nhất định là anh ta.

Nhưng còn người phụ nữ này...

"Bỏ đồ xuống và đi ra ngoài đi." Đang lúc cô hoài nghi, đối phương đã lên tiếng ra lệnh.

Úy Hải Lam chỉ cảm thấy giọng nói này rất quen thuộc, tỉ mỉ nghĩ lại thì lấy làm kinh ngạc.

Giọng nói này không phải là của Úy Mặc Doanh sao?

Hết chương 81

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Cổ hương trong mưa gió (8)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Úy Hải Lam tiến dần về phía trước một bước.

Với khối mù loạn bên trong, cô nhìn thấy Úy Mặc Doanh để trần thân thể tựa sát vào người anh, còn anh lại choàng tay quanh bả vai cô.

Thân thể trắng như tuyết, da thịt nhẵn nhụi căng mịn, tung tăng bật lên bật xuống khiến người khác mê đắm. Cô chỉ để lộ nửa thân thể của mình trên mặt nước, đôi nhũ hoa ngọc ngà yêu kiều, êm dịu đầy đặn, rắn chắc kiên cường, không có nửa phần rủ xuồng. Cô như biểu thị cho một người phụ nữ đầy đủ kiêu ngạo. Tóc đã bị hơi nóng làm ẩm ướt, gò má nóng bừng ngồn ngàng như dán vào ngực của người kia càng làm nổi bật thêm một mảnh tình màu đỏ. Lúc này càng nhìn cô càng thêm kiêu mị cảm động.

Mà người đàn ông kia, hai tay tùy ý khoát lên mép bể bơi tựa như chim ưng oai hùng đang giương cánh bay lượn giữa bầu trời bao la rộng lớn, tư thế này vĩnh viễn là liêu lĩnh và thô bạo như vậy. Đầu chim ưng rất rộng, từ chiếc cổ oai phong đến lồng ngực mạnh mẽ càng làm nổi rõ từng đường nét hoàn mỹ trên người anh. Anh tựa hồ như đang ngủ, hai mắt khép chặt, lông mi che khuất đầy đặc như vẽ ra chiếc hình quạt bóng tối. Mái tóc đen nhánh như mực tàu buông xuống khiến lòng người ta thỉnh thoảng kinh hoàng, luôn cảm thấy anh sẽ mở mắt ra vào bất cứ lúc nào, như đôi mắt chim ưng oai hùng nhưng kiêu ngạo khóa chặt con mồi đang muốn trốn chạy trên mặt đất, dùng thời cơ tốt nhất để bắt được con mồi trong tay.

"Không phải nói bỏ đồ ở đó và đi ra ngoài sao?" Úy Mặc Doanh hết sức nhỏ giọng, giọng điệu hiển nhiên có một tia không còn kiên nhẫn nhưng vẫn cố gắng kìm chế tâm tình, tựa hồ như không muốn phá hoại bầu không khí an nhàn như thế này. Cô cũng chẳng thêm quay đầu lại, vẫn tiếp tục động tác đề ép của mình.

Úy Hải Lam vẫn ngơ ngẩn đứng đó bởi vì cô thật sự không kịp chuẩn bị để nhìn thấy tình cảnh như thế này.

Không nghe tiếng đối phương đáp lại, lại không nghe thấy tiếng bước chân rời đi, rốt cuộc Úy Mặc Doanh không vui quay đầu chất vấn: "Sao vậy? Lê nào nghe không hiểu..."

Cô chỉ nói đến một nửa, ánh mắt Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q u y d o nhóp chớp nhìn người kia. Lúc đầu trong ánh mắt né qua tia ngạc nhiên kinh ngạc lẫn cuồng quít, khuôn mặt trắng bệch trở nên đỏ bừng. Đôi môi đang mở ra chưa kịp nói gì đã vội vã khép lại, lập tức mạnh mẽ cắn vào nhau, cảm giác xấu hổ tràn ngập trong lồng ngực cô.

Úy Hải Lam chỉ nhìn cô như thế, một mặt trầm tĩnh nghiêm túc, đôi mi thanh tú bỗng nhiên khẽ nhú, ánh mắt kia gánh chịu sâu sắc bất mãn cùng phẫn nộ, lại như cuộn cuộn muốn dìm tất cả mọi thứ về phía cô ta, như mũi tên nhọn muốn đâm sâu vào cô ta một lần. Thế nhưng giờ phút này cô cũng tuyệt không dễ dàng để lộ tâm tình mình đối với Úy Mặc Doanh, che giấu tài tình đến nỗi Úy Mặc Doanh chỉ cho rằng cô bởi vì nhìn thấy mình cùng với anh ta nên trong lòng căm ghét không vui.

Nghĩ vậy khoe miệng Úy Mặc Doanh vung lên một nụ cười hướng về gần lồng ngực của anh ta, cánh tay mịn màng như mỡ đông choàng qua chiếc eo cường tráng của anh, đôi nhũ hoa cố ý ma sát vào thân thể anh. Đến một thời khắc nào đó cũng muốn gây nên dục vọng nam tính trong người anh. Cô cười duyên dáng không nóng không lạnh nói: "Hóa ra là em gái, thực sự là trùng hợp đây, em cũng đến đây hưởng thụ sao?"

Chỉ một câu nói cũng lập tức đổi khách làm chủ, không chút nào nhượng bộ.

"Đi ra ngoài!" Úy Hải Lam quát lớn với giọng điệu ra lệnh.

Lúc này Úy Mặc Doanh cũng nổi giận, phần không cam lòng kia bốc lên như một đám lửa hừng hực, hừng hực thiêu trong lồng ngực như muốn cùng cô đấu đến cùng.

"Người nên đi ra ngoài là em chứ?" Úy Mặc Doanh đem đầu dựa vào lồng ngực anh, bày ra tư thái xinh đẹp hướng về phía cô mỉm cười cảm thán "Em gái, em thật là người không biết điều, không biết lớn nhỏ. Bây giờ còn không mau đi ra ngoài, đừng quấy nhiễu Lôi tiên sinh."

Con người Úy Hải Lam căng thẳng, giọng nữ lạnh lùng lại vang lên lần thứ hai: "Đi ra ngoài! Đừng để tôi nói lần thứ ba."

Người đàn ông kia đang nhắm mắt dưỡng thần không nhanh không chậm mở mắt ra, anh rốt cục mở miệng làm như mình vừa tỉnh ngủ bởi giọng nói của cô với giọng khàn khàn trầm thấp: "Úy, em đến rồi."

Úy Hải Lam ngưng mắt đối diện nhìn anh, cặp con người đen nhánh nhìn mông lung không rõ nhưng sáng mắt ngầm ý cười khiến cô biết rõ đây cũng chính là màn kịch mà anh ta đã tỉ mỉ sắp xếp. Mọi tấn bi kịch diễn ra mà anh chính là khán giả, nhàn hạ thoải mái như vậy, chỉ đáng thương cho Úy Mặc Doanh, chính mình là con hát diễn trò mà không hay biết.

"Lôi tiên sinh, em hai nhà em cũng không lễ phép, em lập tức bảo cô ấy đi khỏi đây để anh tiếp tục nghỉ ngơi." Úy Mặc Doanh nhu thuận nói.

Lôi Thiệu Hành lại nhìn xuống bể bơi cũng xa xôi cười nói "Đợi lâu như vậy rồi, cuối cùng em cũng đã đến rồi."

Lần này lại đến phiên Úy Mặc Doanh che mặt, đôi mắt đẹp tròn tròn hoàn toàn không thể hiểu rõ ràng tình hình đang diễn ra trước mắt.

Lôi Thiệu Hành cũng tàn nhẫn không ngại đẩy người phụ nữ bên cạnh mình ra xa, Úy Mặc Doanh vốn đang thất thần, chỉ cảm thấy lồng ngực bên cạnh mình chọt roi vào khoảng không. Tiếng nước chảy xuôi ào ào đánh tới, nước lại theo cổ tay anh gợn lên rồi từng giọt xuống theo từng cái anh vẫy tay gọi cô. Ánh mắt anh quyến rũ hướng về cô, ra hiệu cô bước đến gần.

Thế nhưng Úy Hải Lam cũng không nhúc nhích, cứ như thế đứng nhìn anh.

"Lễ Giáng Sinh không có thời gian đi cùng em cũng là do anh quá bận, có vậy thôi mà em cũng nổi cáu. Em xem chị em cũng ở đây rồi, bị nhiều người nhìn thấy cũng không tốt." Vẫn là do Lôi Thiệu Hành trước tiên phá vỡ cục diện bế tắc, làm bộ đáng bất đắc dĩ, thậm chí ngay cả giọng điệu không kiên nhẫn cũng mang theo chút ngọt ngào. Anh vừa nói vừa liếc mắt nhìn Úy Mặc Doanh đang ngồi bên cạnh, lại thờ dãi nói: "Tiểu thư Úy, cô nhìn cô ấy tức giận rồi kia, để tôi nói chuyện với cô ấy một lúc, cô vẫn nên trở về trước đi thôi."

Úy Mặc Doanh không dám tin lời mình mới vừa nghe, quả là nhanh chóng muốn tức điên lên.

Lúc xế chiều, cô gọi điện thoại liên hệ với anh ta, muốn mời anh ra gặp mặt ăn cơm nhưng anh ta lại nói định đi Cừu Thiên Ngân Hà để tắm. Cô cắn răng phụ họa cùng đi. Hai người cũng không phải cùng nhau đi tới mà khi cô đến nơi thì dường như anh đã đến từ lâu rồi. Sau khi thay áo tắm, tìm được gian phòng, cô việc nghĩa chẳng từ nan (ý là làm việc nghĩa không chùn bước) nhanh nhẹn bước vào trong.

Úy Mặc Doanh vẫn còn đang ở độ tuổi thanh xuân, xinh đẹp có thừa, vóc người lại phát triển, khí chất cao quý, từ nhỏ đến lớn các chàng trai theo đuổi cô như sao trên trời. Thế nhưng có một điều không mấy ai biết được đó là cô chưa từng kết giao với bất kỳ người bạn trai nào. Mỗi khi có ai đó theo đuổi triển khai thế tiến công thì cô đều dùng một loại ánh mắt sắc bén lạnh lùng cười cợt nhìn đối phương với thái độ châm chọc, lại kiêu ngạo chê bai thẳng thừng khiến đối phương chùn bước. Lâu dần, cũng không có người nào dám hái đóa hoa hồng đầy gai nhọn này nữa.

Lần này, Úy Mặc Doanh cũng ngỡ mình sẽ coi thường người khác giống như vậy.

Nhưng cô cũng càng không ngờ kết quả sẽ diễn ra như thế, lại khiến người khác khinh rẻ chê cười mình như thế. Huống chi, người đang chế giễu cô kia lại chính là kẻ mà cô căm ghét nhất, thù hận trong tận xương tủy nhất.

Có lẽ là bởi vì giận dữ và xấu hổ, ngực của cô đập trùng lên xuống kịch liệt, sau đó mới khôi phục bình thường. Lúc này, Ủy Mặc Doanh cũng không một lời rít gào quát mắng mà cô vẫn chỉ duy trì thái độ lạc quan hào phóng. Cô từ trong bể bơi đứng dậy, kéo áo tắm lên người mình lại, động tác của cô vẫn tao nhã nhưng đầu cô khẽ cúi, hàng lông mi run run như tổ giác tâm tình đau xót trong lòng cô lúc này.

"Em hai, tức giận cũng nên có chừng mực, đừng tiếp tục phát cáu." Mặc xong áo tắm, Ủy Mặc Doanh nhìn Ủy Hải Lam cười nói. Sau đó lại xoay sang người bên cạnh nói một câu: "Làm khó Lôi tiên sinh rồi". Cô làm ra vẻ mình vô cùng hiểu chuyện, lại cầm một chiếc khăn mặt mềm mại bước ra khỏi phòng.

Cửa vừa được đóng lại, Ủy Mặc Doanh đột nhiên dùng sức, khăn mặt cũng bị nhàu nát trong tay cô.

Ủy Mặc Doanh vừa đi, bầu không khí trong phòng lại càng nặng nề hơn.

"Sao em không thay y phục?" Lôi Thiệu Hành miễn cưỡng hỏi.

"Vì không muốn bị người khác tán tỉnh." Trong mắt cô tỏa ra ánh sáng lạnh lùng, câu trả lời mộc mạc nhưng cũng không kém phần kiên quyết.

"Em xem mọi người đi hết rồi, không ai xoa bóp vai cho anh." Lôi Thiệu Hành nở nụ cười mê người, ý tứ trong lời nói hiển nhiên là muốn cô thay thế.

Ủy Hải Lam nói: "Kỹ thuật tôi cũng không được tốt, hãy tìm người khác đi."

"Cởi ra!" Anh chỉ phun ra một chữ, thái độ cứng rắn không cho người phản bác.

Ủy Hải Lam biết anh đang cố ý làm khó dễ mình, muốn làm cho mình lúng túng đây mà. Trong lòng có tức giận sôi trào, hai con mắt cô càng lạnh lẽo. Tuy vậy, cô cũng không do dự rút rè, chủ động cởi y phục của mình, từ áo khoác, váy lót màu xanh lam bên hông buộc nơ con bướm bằng sợi tơ. Từng thứ trên người cô dần dần rơi xuống trên mặt đất, cô cũng không để ý, muốn ướt liền cho ướt.

Trước mặt anh, dáng dấp của cô như vậy đúng là trêu chọc người khác, không phải làm dáng giả bộ chống cự để ngênh đón, cũng không phải tư thái nguyệt ngừng e ấp của thiếu nữ mới lớn mà động tác của cô nhìn như vô ý, lại thấy như một mực muốn giày vò người khác. Trong lòng anh như đang có vật gì đang gặm cắn, ánh mắt của anh thăm thẳm dừng lại ngay ở đôi nhũ hoa cứng chắc, lại từ từ chậm rãi dời về phía dưới. Chiếc eo thon mềm mại như chưa từng có ai đụng tới, ánh mắt anh bốc lửa vì loáng thoáng nhìn thấy khu vực tam giác bí ẩn, đôi chân Die nd da n****Sóc***Là****Ta****I e q
uu ydo ntinh tế cân xứng còn rất dẻo dai. Vừa nghĩ tới việc mình có thể tùy ý đẩy cô làm càn, xâm nhập thỏa thích nơi cấm địa để cho cô phối hợp động tác với mình thì bỗng nhiên anh liền bắt đầu cảm thấy hưng phấn không thể kiềm chế nổi.

"Lại đây giúp anh xoa bóp bả vai thôi." Giọng nói anh khàn đặc đến nghẹn ngào, lại mang theo nồng đậm dục vọng.

Ủy Hải Lam lững thững bước vào bể bơi, trong khoảnh khắc làn nước ấm áp như nhấn chìm cô trong đó, ngập đến ngang ngực cô. Cô đi tới phía sau lưng anh, đưa tay hướng về bả vai của anh, tay nhỏ cũng không biết nên làm thế nào, càng không biết xoa bóp nặng nhẹ làm sao để anh cảm thấy dễ chịu, chỉ có thể theo cảm giác của chính mình hoạt động lung tung trên bả vai anh.

"Nhẹ một chút." Người kia lại bắt đầu sai khiến, lần nữa nhắm hai mắt lại dưỡng thần.

Cô cũng thuận theo anh thả nhẹ nhẹ, anh lại nói: "Quá nhẹ, mạnh hơn một chút."

Lúc này cô không thể làm gì khác hơn là lại tăng thêm sức mạnh mà anh giống như đang đối nghịch với cô như vậy liên tục nhiều lần "Bây giờ lại quá mạnh rồi."

Ủy Hải Lam bị anh giầy vò đến nỗi có chút nghiêng rằng, ngón tay lần lượt ra sức, tàn nhẫn vụn vụn trên da thịt anh. Lại nói, sức cô mạnh hơn rất nhiều so với một phụ nữ bình thường đối với anh chính là không đáng nhắc tới. Anh một mực còn gọi một tiếng "Ai, em cố ý mời gọi anh đấy hả? Lại tàn nhẫn xuống tay nặng như vậy."

Lôi Thiệu Hành lại đưa tay nắm chặt cổ tay cô, thân thể đang nửa nằm nửa ngồi lại muốn trôi lên. Hai người đang ở thế song hành mà một người lại có hành động xoay người ngược lại khiến cô lúc này bị anh đặt ở dưới thân tạo thành thế bị động. Chân anh mạnh mẽ cắm vào trong hai chân của cô, một cái tay khác đỡ lấy eo cô áp chế thân thể cô tựa sát vào mình, cũng nhất quyết không cho cô thả chân xuống.

Một cổ khí nóng hừng hực cứng chắc trượt qua bắp đùi của cô, lệch một góc 45 độ khiến cô vừa thẹn vừa giận. Thế nhưng, cô biết dù cô có lạnh lùng cũng sẽ không chống cự nổi phản ứng đang dâng lên như thác lũ từ thân thể anh.

"Anh..." Ủy Hải Lam vội vã mở miệng nhưng anh ta lại nắm lấy bàn tay cô hung hăng đè về hướng phát ra dục vọng của mình, muốn cô tự mình ve vuốt phát tiết.

Cô bối rối quẩn quýt, vẻ mặt hoảng sợ, bất luận làm sao cũng không tránh thoát bàn tay của anh đang cầm chặt tay cô, vật trong tay nóng rực như thiết còn đang nung trên lò lửa. Cũng không biết cầm vật ấy được bao lâu, mãi đến tận khi hai tay không còn tri giác tê dại một hồi, không nhận rõ nước chảy ra là thứ nước gì, mà cô chỉ cảm nhận nó đặc sệt khác thường.

Anh cầm chặt tay cô, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ lạnh lùng mờ mịt trống không, ánh mắt như nhiễm phải một tầng đỏ ửng, nói: "Anh thích đôi tay em nên đừng khiến nó bị thương."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Cố hương trong mưa gió (9)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Từ bể bơi chuyển tới nơi nghỉ ngơi xa hoa, hai chiếc ghế sofa thoải mái sạch sẽ, đá cẩm thạch được lót dưới nền đất lạnh, bên trong gian phòng tràn ngập mùi hương không khí ấm áp. Đầu đó trong góc tối còn văng vẳng ca khúc cổ điển nhẹ nhàng, nước chảy êm đềm tí tách khiến người ta buông lỏng đường thân. Hai người phục vụ chuyên nghiệp có gương mặt xinh xắn thanh tú đang tận tâm tận lực phục vụ khách mời. Một người xoa bóp huyết thái dương, người còn lại cầm cây búa nhỏ nhịp nhàng gõ vào lòng bàn chân của khách, tinh dầu thơm mùi bạc hà nhàn nhạt mát mẻ thấm thắm tản ra.

Lôi Thiệu Hành nằm trên một chiếc ghế sa lon tự tại hưởng thụ, anh chỉ dùng khăn tắm lớn quấn lấy hạ thân, làm lộ ra vóc dáng tuyệt mỹ mà nếu so với người mẫu nổi tiếng trên sàn diễn thì anh cũng không thua là mấy.

Mà ở một bên khác đối diện chiếc ghế salon đó, Úy Hải Lam nửa nằm nửa ngồi không nói một lời. Lúc đầu cũng có người muốn xoa bóp cho cô nhưng đều bị cô từ chối. Cô luôn luôn chán ghét người khác đụng chạm vào thân thể mình, dù cho là đồng giới tính cũng vẫn sẽ cảm thấy mơ hồ khó chịu.

"Suy nghĩ kỹ chưa?" Anh đột nhiên mở miệng hỏi.

Bốn phía yên tĩnh đến lạ kỳ, chỉ có cây búa phát sinh có quy luật đang nện xuống nhịp nhàng.

Thật lâu sau cũng không có được câu trả lời của cô, Lôi Thiệu Hành liếc mắt nhìn chỉ thấy cô vòng lấy hai tay uốn quanh chân mình, ngồi trong một góc phía xa xa kia. Mái tóc đen nhánh thanh thoát không lấm chút bụi trần, mềm mại như hải tảo nhưng lại ngồn ngộn bất kham như ngựa thuần chủng. Việc ép buộc phải mặc áo tắm chính là khoản phí do anh đòi hỏi để khi cô càng gần với màu đen thì thân thể cô càng để lộ ra mấy phần mảnh mai dịu dàng.

"Các người lui xuống hết đi." Lôi Thiệu Hành trầm giọng dặn dò, tiện thể cho hai người phục vụ một ít tiền tip(1)

(1) Việc trả tiền để cảm ơn người đã phục vụ mình

Anh cũng lập tức đứng dậy, đi đến tủ rượu mở ra bình rượu, lại vui vẻ rót ra một ly. Ngửa đầu uống cạn, rượu nồng cay độc đến nỗi anh có thể cảm thấy rõ ràng cảm giác cay theo yết hầu Die nd da n****Sóc***Là****Ta****I e q uu ydo n, chảy xuôi đến tận nơi sâu xa trong thân thể mình. Cầm trong tay ly rượu, anh hững hờ nói: "Người nào nên đi, người nào nên lưu lại, chắc trong lòng em đã nắm chắc rồi chứ?"

Úy Hải Lam vẫn duy trì tư thế kia, từ tốn nói: "Tôi nghe lời anh."

Lôi Thiệu Hành nở nụ cười, thưởng thức ly rượu trong tay, cũng nhẹ nhàng giọng lên, xuyên thấu như nhìn thấy được chất lỏng sóng sánh màu đỏ tươi trong ly rượu. Anh lại nhìn về phía cô nói: "Anh không làm chủ được."

Lúc này ánh mắt Úy Hải Lam không có tiêu cự, mà anh lại chậm rãi đi dạo đến trước mặt cô, lại ngồi xuống giường, đưa tay vuốt mái tóc bên thấp bên cao của cô, sợi tóc mềm mại như có chứa cảm xúc khiến anh yêu thích không buông tay. Anh lại dùng lối xưng hô quen thuộc để gọi tên cô "Úy, trên thế giới này còn lâu mới có được sự vẹn toàn của đôi bên, dù là thần phật cũng không thể làm được."

"Tôi cũng không thích lắm những người ngoài kia. Đương nhiên, mẹ tôi cũng không thể coi là người ngoài."

Khi người kia nghe cô nói một câu như vậy, rốt cục cũng thả cô rồi đi.

Trên đường từ "Cửu Thiên Ngăn Hà" trở về nhà, Úy Hải Lam hoảng sợ bất an. Ngoại trừ mẹ cô vẫn còn đang ở bên ngoài, từ lâu anh ta đã ra quyết định với mọi thành viên bao gồm từ phụ nhân, tiểu thư trong nhà họ Úy, người làm vườn và mọi kẻ hầu trong Úy gia này. Bọn họ, không có ai là ngoại lệ, đều không giữ lại bất kỳ ai, tất cả đều phải bị đuổi ra ngoài. Lúc này chân trời bay qua một mảng mây trắng che lấp tâm tư vốn không được tưới đẫm trong lòng cô, âm ỉ như thấm như ngày mùa đông giá buốt đang tới gần.

Buổi chiều hai ngày sau đó, thời gian cũng như giờ hôm đó, tất cả mọi người đều tụ tập ở đại sảnh.

Mọi người có mặt đông đủ không thiếu một ai, mà họ đứng san sát nhau nín thở chờ đợi tương lai của mình.

Lôi Thiệu Hành ngồi ngay ngắn ở chiếc ghế tựa làm bằng gỗ từ đàn được đặt chính giữa đại sảnh, còn cô cũng liền đứng bên cạnh anh, dù thế nào cũng cảm thấy tình cảnh này rất đối quen thuộc. Đã từng có lần cũng là như thế, ông nội gọi to tên cô trước mặt mọi người ở đây hướng về phía mọi người lên tiếng. Bây giờ, ngược lại người mở miệng chính là cô, chủ nhân của cả gia tộc Úy này cũng là cô, trông thế nào cũng cảm thấy hết sức trào phúng.

Úy Hải Lam ăn mặc giản dị nhẹ nhàng cởi áo khoác lông ra, thần tình (ý là biểu hiện trên khuôn mặt) lạnh lùng kiêu căng.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi kết quả, không một ai dám lên tiếng.

"Úy, có thể nói rồi." Lôi Thiệu Hành ôn nhu giục cô.

Rốt cục, Úy Hải Lam cũng mở miệng, giọng nói cùng vẻ mặt của cô hoà hợp lại nhất trí, lại mang theo phần lạnh lùng "Nhị phu nhân, Tam phu nhân, chị cả, em gái, mời mọi người chuyển ra ngoài. Còn những người khác đã ở Úy gia cực khổ nhiều năm, kể từ hôm nay, các người cũng có thể nghỉ ngơi, không cần ở lại tiếp tục mệt nhọc. Tôi sẽ phát thêm một tháng tiền lương cho các người xem như là tiền thưởng. Mọi người có ba tiếng để thu dọn đồ đạc, trước khi mặt trời lặn tôi mong mọi người hãy rời khỏi đây."

Tuy rằng hai vị phu nhân đã sớm chuẩn bị tinh huống xấu nhất nhưng khi nghe được những lời của Úy Hải Lam mới vừa phát ra, nhất thời lại không thể nào tiếp thu được, cũng á khẩu không trả lời được.

Úy Thư Họa bàng hoàng thất thần, mà Úy Mặc Doanh cười lạnh một tiếng.

"Cảm ơn nhị tiểu thư." Bọn người làm cùng kêu lên nói cảm ơn nhưng ánh mắt không khỏi thất lạc, mông lung.

"Mời đi theo tôi kết toán tiền lương." Thuộc hạ đứng bên cạnh lập tức nói, cũng dẫn theo một đám người rời đi.

Mọi người bước từng bước trầm trọng từ từ tiến ra khỏi đại sảnh, nhị phu nhân lăm bầm nhắc tới cái gì, bỗng nhiên đứng dậy lớn tiếng reo lên "Không thể chuyển đi! Tuyệt đối không thể chuyển đi! Dựa vào cái gì mà muốn đuổi chúng tôi đi. Tôi cũng là người nhà họ Úy, tôi chính là nhị phu nhân của Úy gia, tôi nhất quyết không rời đi. Tôi đã sớm biết mẹ con các người không có lòng tốt, xem chúng tôi không hợp mắt."

Vàng trán Triệu Nhân cau lại, hiển nhiên là không thích ồn ào tranh chấp như vậy, làm bộ đáng muốn quay về vườn.

"Triệu Nhân!" Nhưng nhị phu nhân nào chịu bỏ qua, đã phát điên hét lớn tiếng, đưa tay hướng bà đánh tới. Lúc này, Triệu Nhân bị vây ở sơ pha nên chống đối không kịp.

Khí chất cùng hình tượng cao nhã năm xưa đã không còn sót lại chút gì, nhị phu nhân một tay nắm lấy tóc của Triệu Nhân, một bên đánh bà điên cuồng rít gào "Triệu Nhân! Tôi biết bà không chịu buông tha cho chúng tôi mà. Từ trước đến giờ, bà vốn căm ghét ông ấy yêu thương tôi, vì lẽ đó lúc nào bà cũng xem tôi không thuận mắt, chuyện gì cũng đối nghịch với tôi. Hiện tại ông ấy đang bị bệnh, cũng không ai đứng ra nói thay, bà hài lòng rồi chứ? Trời ạ! Nếu như đứa con trai bảo bối của tôi còn sống, nếu như nó không có số khổ như thế thì tôi có thể bị các người bắt nạt mãi như thế à? Triệu Nhân! Tâm địa người đàn bà này quá ác độc."

"Dừng tay!" Úy Hải Lam vội vã tiến lên dùng sức lôi bà ra khỏi đó.

"A!" Nhị phu nhân lão đảo một cái, bước chân bất ổn ngã ngồi trên đất.

Úy Mặc Doanh vốn đang cảm thấy ngọt ngào mà khi nhìn thấy mẹ mình bị người khác bắt nạt như vậy, nổi tức giận trong lòng cô càng sâu. Mọi uất ức chất chứa hơn hai mươi năm qua lập tức như muốn bạo phát. Thừa dịp Úy Hải Lam đang còn đỡ Triệu Nhân dậy, cô cũng nhanh chân tiến về phía trước, một tay nắm trụ bà vai cô, quay thẳng người cô về phía mình, nhanh chóng muốn cho cô một bạt tai "Úy Hải Lam! Đây là kết cục cô nên có. Ông nội cũng không có một đứa cháu như cô, mà ba cũng không có một đứa con gái như cô vậy. Cô không xứng làm con cháu Úy gia."

Nhưng Úy Hải Lam cũng nhanh chóng bắt cổ tay cô, một đôi mắt phượng đỏ đậm càng không nói ra được chua xót phần nộ.

Xuyên thấu qua cặp mắt kia, Úy Mặc Doanh bị kinh sợ, hơi giương môi ra nhưng cũng không dám nói tiếp câu nào.

Úy Hải Lam hất tay của cô ra, đỡ Triệu Nhân đứng lên nhìn mấy người các cô nói: "Các người đều nghe kỹ, nếu muốn luận về thân phận thì các người chẳng là cái thá gì. Phu nhân của Úy gia chỉ có một mình mẹ tôi mà thôi mà tôi mới là đại tiểu thư danh chính ngôn thuận trong cả gia tộc họ Úy này. Tôi muốn đuổi các người đi thì các người phải đi, ai dám có dị nghị gì? Thư ký Vương, đưa mẹ tôi về Sắc Vi uyển. Tôi muốn tận mắt nhìn thấy mọi người ở đây lần lượt ra khỏi Cẩn viên này."

Trên mặt Triệu Nhân có vài vết cào trông bà cũng khá chật vật, vẻ mặt bà lạnh lùng trầm mặc như đang phải chịu kích thích to lớn.

"Phu nhân, tôi đỡ bà." Vương San lập tức đỡ Triệu Nhân đi về hướng Sắc Vi uyển.

Úy Thư Họa với đôi mắt to long lanh ngập nước nghẹn ngào hỏi: "Chị, chị thật sự muốn đuổi chúng ta ra khỏi đây sao?"

Úy Hải Lam nhìn cô mang đầy đáng đáp úy khuất thì cũng nhớ lại tình cảnh của mình lúc còn bé.

Khi đó ba người cùng đồng thời học đàn, cũng là môn học cô yêu thích nhất. Mỗi ngày kết thúc đều là ngón tay đau đớn, miệng nhỏ cau lại, nước mắt liên tục rơi xuống như mưa. Tuy Úy Mặc Doanh ngoài miệng luôn quở trách cô nhưng cũng giúp cô thoa thuốc, mà cô cũng giúp lại Úy Mặc Doanh dán băng cá nhân lên đầu ngón tay của cô ấy. Thầy giáo Die nd da n****Sóc***Là****Ta****I e q u u y d o n, Vương Cẩn Chi chính là một người đàn ông tuần tú lại dịu dàng, lúc nào cũng đưa cho mỗi người các cô một viên kẹo chocolate. Có như thế, Úy Thư Họa mới dừng lại tiếng khóc.

Thầy Cẩn cười trừu nói: "Nhìn xem, bé út khóc nhè khiến hai người chị nhìn thấy đều đau lòng."

"Chị à..."

Một tiếng gọi cô kéo cô về hiện thực, Úy Hải Lam vẫn cứ quyết tuyệt nói: "Các người nhất định phải đi! Một người cũng không thể lưu lại."

"Chị..." Úy Thư Họa si ngốc gọi cô, nước mắt từ từ rơi xuống.

"Thư Họa, chúng ta về thu dọn đồ đạc thôi." Tam phu nhân cũng lệ rơi đầy mặt, kéo Úy Thư Họa xoay người lại. Nơi này không chỉ đơn giản là một toà nhà mà nó còn tượng trưng cho cả gia tộc họ Úy. Nếu năm đó nơi này bắt đắ đi bị bán đi thì hôm nay bọn họ cũng không đến mức như thế này, lại còn bị chính người nhà mình đuổi ra khỏi cửa, chưa xót không gì tả nổi.

"Úy Hải Lam, xem như em lợi hại." Úy Mặc Doanh giấu lược câu nói tiếp theo của mình, cũng đỡ mẹ cô chuẩn bị rời đi.

Tiếng khóc dần dần tan đi, Úy Hải Lam đứng ngay tại chỗ, hai mắt đầy nhiệt.

"Bóp...bóp...bóp..." Có vài tiếng vỗ tay vang lên từ phía sau lưng cô đột ngột vang lên, cô từ từ quay đầu lại, chỉ thấy người kia một mặt sung sướng.

Viên mắt ứng hồng, đáy mắt là một mảnh đông lạnh, vẻ mặt ôn hoà của Úy Hải Lam dường như bất động ngay tại chỗ.

Lôi Thiệu Hành bước tới bên cạnh cô, dẫn cô đến chính giữa đại sảnh và ấn cô ngồi xuống, lại cúi đầu nói những lời tàn nhẫn: "Đến đây, ngồi ở đây nhìn bọn họ từng người một rời khỏi nơi này."

Mọi người lĩnh lương cho công việc của mình, từng người cũng bước lên nói lời từ biệt với cô.

Lão quản gia tóc hoa râm, tay run run lau nước mắt, thân thiết căn dặn: "Nhị tiểu thư, tôi phải đi trước rồi. Hiện tại lão gia lại đang bị bệnh không gượng dậy nổi, mà nhà này lại không có đàn ông, tiểu thư và đại phu nhân phải cẩn thận, ngàn vạn lần phải tự mình chăm sóc thân thể. Nói thật, từ lúc mười sáu tuổi, tôi đã đi theo lão gia, ở lại Úy gia này cũng đã bốn mươi tám năm lẻ sáu tháng. Vốn là muốn hầu hạ đến cuối đời, không ngờ thế sự vô thường, nếu không phải năm đó lão gia đã cứu tôi một mạng thì bây giờ tôi cũng không thể sống sót. Tôi thật cảm tạ lão gia, cảm tạ lão gia, cảm tạ mấy vị phu nhân và tiểu thư nhiều năm tín nhiệm. Lúc này già này cũng nên về hưu."

Mọi người cảm động, nước mắt cũng kìm không được không ngừng chảy ra.

Úy Hải Lam lạnh nhạt như lúc ban đầu, nhìn mọi người riu rít gào khóc, lại dường như trăm năm cô độc, một mảnh thê lương, âm đạm.

Bóng người cũng từ từ biến mất, bên tai là một mảnh nụ cười ôn nhu.

Nụ cười trên khuôn mặt của Lôi Thiệu Hành đặc biệt mê người, một tay xoa đầu cô nói: "Úy, làm rất khá."

Hết chương 83.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Cổ hương trong mưa gió (10)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Mặt trời lặn về phía tây, hai người dắt tay nhau đi, từng người một kéo rương hành lý ra khỏi Cẩm Viên.

Ánh tà dương in đậm hai bóng dáng cô độc hiu quạnh dưới mặt đất đang từ từ bước ra khỏi Cẩm viên.

"Mặc Doanh, cả đời này mẹ thật vô dụng, khi còn sống không địa vị, sau đó cho dù chết cũng không biết mình nên được chôn ở nơi nào? Phu nhân Úy gia chỉ có một mình Triệu Nhân, vậy mẹ là gì? Lão gia bị bệnh, không ai có thể làm chỗ dựa cho chúng ta, nếu em trai con không chết trẻ, vậy chúng ta còn có chỗ dựa rồi, chỉ tiếc, chỉ tiếc..." Nhị phu nhân nói lời thương tâm, càng bị thương không ngớt, nước mắt cũng chực trào rơi xuống.

"Mẹ, mẹ yên tâm, chúng ta còn có công ty, ba đã giao công ty lại cho con rồi, con sẽ không để nó sụp đổ, con nhất định sẽ cố gắng hết sức. Việc nhà cũng không phải việc lớn, chúng ta sẽ chuyển đến biệt thự nhỏ kia đi." Ánh mắt Úy Mặc Doanh xinh đẹp lấp lẹt, giọng nói tuy nhẹ nhàng nhưng cũng biểu hiện nét độc tài, quyết tuyệt.

Nhị phu nhân vừa nghe lời này thì càng khóc đến thảm thương.

"Sao vậy mẹ?" Úy Mặc Doanh ngờ vực hỏi.

"Mẹ thấy Úy gia bạc đãi mình nên muốn tích góp chút tiền. Bình thường lại lui tới làm đầu tư với mấy lão ấy, nhin không được liền đem hai căn biệt thự cầm cố đặt cọc, không nghĩ tới buôn bán thiệt thòi, tiền không còn, nhà cũng không còn, cái gì cũng đều không còn." Nhị phu nhân lẩm bẩm nói, khóc thương tâm đến nỗi sắp tắt thở.

Vàng trán Úy Mặc Doanh nhú lại, khuôn mặt căng thẳng "Không còn thì không còn, mẹ đừng khóc, con sẽ nghĩ cách."

Lúc này nhị phu nhân mới dụi dụi hốc mắt mình, vừa than thở "Ai" một tiếng, vừa tập tễnh bước ra khỏi vườn: "Sớm biết sẽ như vậy, mẹ cũng sẽ không dám đầu tư. Mẹ ở đây cũng đã nhiều năm rồi, còn nhớ năm đó lão gia rước mẹ vào nhà, trong vườn hoa nở thật đẹp. Lúc đó mẹ liền nghĩ sau này chắc mình sẽ không còn cực khổ nữa, Die nda n****Sóc***Là****Ta****l e q uu ydo n, ngày mới tươi đẹp thật sự đã đến rồi. Thực ra mẹ cũng sớm đã có linh cảm không tốt, sẽ có một ngày mẹ sẽ bị đuổi khỏi đây, trước sau gì mẹ cũng phải ra đi. Thế nhưng mẹ thật sự không cam lòng, mẹ thật sự bất bình..."

Nhị phu nhân lập đi lập lại chuyện cũ, miệng liên tục than vãn không ngớt chẳng khác nào đại tẩu Tường Lâm mất con(*).

(*) Nhân vật chính trong tiểu thuyết “Chúc phúc” 祝福 có tên là “thím Tường Lâm” (Tường Lâm tẩu 祥林嫂) Những gì mà thím Tường Lâm gặp phải trong cuộc đời hoàn toàn là những nạn tai, bất tường, chẳng phải “cát tường như lâm”, “vận khí đặc hảo” gì cả. Vì thế, tên gọi “tẩu Tường Lâm” càng phản ánh một cách sâu sắc tính bi kịch của nhân vật và câu chuyện. Để biết thêm chi tiết, mời các bạn vào link này:

<http://thpt.daytot.vn/thuat-ngu/Mon-van-104/LE-CAU-PHUC-CUA-LO-TAN-602.html>

Bên ngoài Cẩn Viên, trợ lý Trần Thịnh vừa nhận được điện thoại liền lái xe tới giúp đỡ các cô đem toàn bộ đồ đạc chuyển lên xe. Hai người đứng bên cạnh xe chờ đợi, cũng không giúp đỡ, cứ để tùy ý Trần Thịnh chạy ra chạy vào một nhọc hơn hai giờ, đầu chảy đầy mồ hôi. Sau khi đóng nắp phía sau xe lại, Trần Thịnh mở cửa xe ra cho họ, mỉm cười nói: "Nhị phu nhân, đại tiểu thư, mời hai người lên xe."

Hai người vừa rời đi, lập tức có người đến báo cáo: "Tiểu thư Lam, tiểu thư Úy và nhị phu nhân đã rời khỏi đây."

Nghe vậy, Úy Hải Lam cũng không lên tiếng.

Ngày mùa đông lạnh lạnh mà Cẩn Viên vốn luôn luôn phồn hoa tươi tốt lại trông như có vẻ vô hạn tịch liêu. Đá cuội trên con đường nhỏ u tối, gió lạnh trước mặt thổi vào người lạnh run, phía trước lại là một mảng vườn trúc lớn, trong vườn còn có hồ sen, dòng nước lạnh lẽo lặng yên không tiếng động chảy xuôi đến bốn phương tám hướng, đến khi chảy đến hồ sen thì cả mảnh vườn phẳng phất chìm trong biển hoa. Cảnh đẹp như vậy đã để lại ấn tượng sâu sắc trong suy nghĩ của mỗi người.

"Ăn đi, ăn đi, ăn nhiều một chút, sau này chị không thể đến đây cho các em ăn được nữa." Một bóng dáng bé nhỏ vẫn đang cố gắng lưu lại, giọng nói nghẹn ngào đau thương.

Lôi Thiệu Hành bước đến gần một chút, nhìn cô bé với khuôn mặt thanh thuần, ngây thơ trầm giọng mở miệng: "Mặt trời cũng sắp xuống núi rồi, em không cần thu dọn đồ sao?"

Úy Thư Hòa thực sự sợ hãi, không nghĩ tới lúc này phía sau lại đột nhiên có người đến. Hai mắt cô sưng đỏ, một mình yên lặng khóc nức nở giống như một con thú bị thương vô tội nhu nhược, ai thấy cũng cảm thấy thương tâm. Khuôn mặt trắng nõn, trông mắt long lanh xinh đẹp, đơn thuần mà thanh khiết. Cô bé đang sợ hãi nhìn về phía anh, cũng vội vàng lấy khăn tay ra lau nước mắt "Xin lỗi, em lập tức đi thu dọn đồ đạc ngay."

"Chờ đã." Ánh mắt Lôi Thiệu Hành sắc sảo như đang chú ý đến vật gì, ngay lập tức anh mở miệng quát.

Úy Thư Hòa dừng bước, nhìn anh từng bước đi tới trước mặt mình, thân người cao to như vậy lại đột nhiên chụp xuống một bóng đen khiến cô đứng lặng tại chỗ. Lúc này anh lại đưa tay ra, tình té lấy lại chiếc khăn cô đang cầm trên tay, động tác mềm mại ôn nhu, cẩn thận từng li từng tí lau nước mắt cho cô, cũng không hề hỏi nguyên do mà chỉ lên tiếng nói: "Em vẫn dùng chiếc khăn tay này sao?"

Úy Thư Hòa chỉ lẳng lặng gật đầu.

Lôi Thiệu Hành chú ý thật kỹ như đang muốn tìm thứ gì đó, lại bỗng nhiên nở nụ cười. Đôi môi nở nụ cười kia cũng quá mức hoàn hảo, con ngươi đen như ngôi sao sáng giữa bầu trời đêm khiến đối phương thất thần, quên hiện tại, quên chính mình "Em biết đọc thơ sao?"

"Biết." Cô ngơ ngác trả lời.

"Biết ngâm thơ về Mạnh Tương Dương sao?"

"Biết."

"Ngâm thử một bài cho tôi nghe."

Tiếng nói của anh như muốn thôi miên cô khiến cô cũng tuân lệnh òn ào bắt đầu ngâm: "Xuân miên bất giác hiểu, xú xú văn đề điều. Dạ lai phong vũ thanh, hoa lạc tri đa thiếu?"(*)

(*) Trích bài thơ “Xuân hiểu”

Bản gốc:

春曉

春眠不覺曉，

處處聞啼鳥。

夜來風雨聲，

花落知多少？

Hán viết:

Xuân hiếu

Xuân miên bất giác hiếu,

Xú xú văn đề điếu.

Dạ lai phong vũ thanh,

Hoa lạc tri đa thiếu?

Dịch nghĩa

Say sưa giấc xuân không biết trời đã sáng

Khắp nơi vang lên tiếng chim hót

Đêm qua có tiếng gió và mưa

Hoa rụng không biết bao nhiêu?

"Hoa lạc tri đa thiếu?" Anh tựa như chưa thoả mãn vẫn ghi nhớ câu cuối cùng. Chiếc khăn trong tay nhét trở về lòng bàn tay cô khiến Úy Thư Họa ngẩn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên bị người khác nâng lên, môi mông anh khẽ mở, lập tức cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán của cô. Nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước (vô cùng hời hợt) lại vừa cười vừa nói "Thực sự là một đứa trẻ ngoan."

Úy Thư Họa với mắt phượng tròn tròn, trong nháy mắt đột nhiên cảm thấy hoảng hốt.

Người kia tựa như gió xoay người bước đi, lại từ không trung bay tới một câu nói "Em và mẹ em cũng không cần dọn ra ngoài."

Mặt trời xuống núi cũng đã lâu, kỳ hạn ba giờ cuối cùng cũng đã đến.

"Tiểu thư Lam, tam phu nhân và tam tiểu thư vẫn chưa rời khỏi đây." Thuộc hạ tới thông báo.

Úy Hải Lam chỉ sợ bọn họ sẽ bị đánh đuổi nên lập tức đứng dậy đi tới vườn Đình Hương.

Đây cũng chính là nơi dành riêng cho ba vị phu nhân, bình thường cũng rất ít người lui tới.

Trong ký ức còn lại của Úy Hải Lam, vào mùa xuân năm ấy, từng cụm hoa đến thời kỳ nở rộ, tươi đẹp mà diễm lệ, hoa tuy nhỏ nhưng hương thơm toả lan ngào ngạt, từng bó từng bó hoa hồng thực sự rất đẹp. Trong vườn các cửa sổ đều mở về hướng nam, hoa nở gió thổi hương thơm ngát ngào ngạt xông vào mũi người ta khiến lòng người điên đảo. Bây giờ là trời đông giá rét, vườn Đình Hương từ lâu không còn phồn thịnh như trước, không còn những búp hoa nở rộ tuyệt đẹp nữa.

Nửa đường, Úy Hải Lam lại gặp người kia.

Lôi Thiệu Hành hỏi: "Gấp gấp như vậy là muốn đi đâu?"

"Tôi đi đến vườn Đình Hương."

"Tốt, tôi cùng đi với cô." Nói xong, tay Lôi Thiệu Hành đã đặt trên bả vai của cô, bước chân cũng hơi chậm lại như cố ý kéo dài thời gian.

Chờ đến khi Úy Hải Lam chạy tới, bên trong vườn đã bừa bộn khắp nơi.

Hai người đàn ông đứng ngay cửa chính đang giám sát từng động tác của người bên trong. Khi tầm mắt hướng vào trong, nhìn thấy tam phu nhân một tay cầm rương hành lý, một tay còn nhắc lên túi xách có chứa đựng vô số đồ vật đang chật vật ngồi chồm hổm trên mặt đất. Quần áo giày dép đồ đầy đất,

đồ trang sức trong hộp châu báu đều lăn xuống bừa bộn, bà cũng hốt hoảng nhặt từng cái lên, ghen ngào nói: "Cũng sẽ nhanh thôi, các người cũng đừng thúc giục, tôi cũng sẽ sớm đi thôi."

Trong lòng Úy Hải Lam cảm thấy chát chúa, bước Die nd da n****Sóc***Là****Ta****le q u u ydo n, đến đỡ tam phu nhân dậy: "Hai người các người hãy giúp bà đem đồ vật ra ngoài. Thưa ký Vương, cô đi gọi xe đi."

"Dạ." Mấy người kia cũng lần lượt lên tiếng.

"Mẹ!" Úy Thư Hòa vội vàng chạy tới nhìn thấy nhiều người tụ tập ở đây như vậy, theo bản năng cũng cảm thấy có gì đó không đúng. Cô bước nhanh vượt qua đám người kia đi tiến vào bên trong, lại nhìn thấy tình hình hỗn loạn như thế, nước mắt vừa ngừng lại lại như không kìm được hăng hái rơi xuống, ra sức đỡ mẹ mình dậy hướng về phía Úy Hải Lam quát: "Không cần chị giúp đỡ, tự tôi có thể làm. Mẹ, mẹ không sao chứ?"

Tay Úy Hải Lam đột nhiên lơ lửng trên không trung, đột nhiên trong lòng có một loại cô đơn không nói nên lời.

"Úy." Lôi Thiệu Hành trầm giọng, ôn nhu nói: "Em xem tam tiểu thư vẫn còn đi học, ra vào cũng cần xe mà sức khỏe tam phu nhân cũng dường như không được tốt, hay là cứ để hai người bọn họ lưu lại. Nơi đây có thêm hai người ăn ở cũng không phải vấn đề lớn."

Úy Hải Lam liếc mắt nhìn, người kia đứng ở ngoài phòng, cao to vĩ đại, đóng vai nhân vật thánh thiện trên chóc người khác. Sắc trời cũng hiện ra một mảnh đen kịt, tia ánh nắng chiều cuối cùng cũng biến mất, mà lúc này như có một chiếc võng đen kịt vô hình sâu không thấy đáy đang bao phủ quanh đây. Cô nắm chặt nắm đấm, sau đó vô lực buông ra, cô bất quá cũng chỉ là muối bỏ biển, nhỏ bé đến đáng thương.

Ánh mắt Úy Hải Lam sáng như đuốc, nhẹ giọng nói: "Nếu anh đã nói như vậy, vậy hãy để cho họ ở lại thôi. Có điều sinh hoạt sau này hãy tự mình lo liệu."

Hai mẹ con tam phu nhân thực sự không còn cách nào, chỉ biết nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

Vào lúc cô rời đi, Úy Hải Lam còn nghe thấy tam phu nhân kẻ khổ nói mớ: "Dù sao có nhà cũng còn tốt hơn là không có."

Nhưng bọn họ lại không biết, từ lâu cái nhà này chỉ còn trên danh nghĩa.

Cũng có thể so bị nhiễm lạnh, lại có lẽ là vì do Cẩn Viên đã náo loạn một trận lớn nên trong chớp mắt Triệu Nhân phát bệnh. Tuy chỉ là cảm mạo thông thường nhưng cũng khiến bà nằm chùng mảy ngày không thể gượng dậy nổi. Cho đến đêm giao thừa hôm đó, Triệu Nhân mới chuyển biến tốt một chút, có thể tự mình đi lại. Bà ăn mặc ấm áp với chiếc áo ngủ màu đỏ gọi Úy Hải Lam đến trước mặt mình, khuôn mặt trắng xám thanh lệ trùng mắt chất vấn: "Nói xem, con có quan hệ thế nào với vị Lôi tiên sinh kia?"

Úy Hải Lam cúi đầu không nói nên lời, Triệu Nhân hét lớn một tiếng: "Mẹ muốn con nói ra hết. Hay là con có việc gì không thể nói?"

Úy Hải Lam nghĩ đến những điều khoan thỏa thuận, rằng không cho bất cứ người nào biết cuộc hôn nhân này tồn tại. Vì thế, cô vẫn cứ nuốt chua xót vào lòng, từ từ ngẩng đầu lên nhìn về phía cái người vẫn luôn kiêu căng như vậy. Cuối cùng cô lấy hết dũng khí, việc nghĩa chẳng từ nan nói: "Con đã ra quyết định thì chính con có thể chịu đựng, huống hồ, con cũng chưa từng đuổi mẹ ra khỏi đây."

Triệu Nhân vừa nghe xong, sắc mặt càng thêm trắng bệch, càng ho mãnh liệt không ngừng: "Con đi ra ngoài! Mau cút ra ngoài!"

Giao thừa năm đó, Cẩn Viên đặc biệt lạnh lẽo, cô quạnh.

Trong vườn, người làm hầu như đã bị thay đổi toàn bộ, từng người từng khuôn mặt quen thuộc không còn nữa mà thay vào đó là những khuôn mặt lạ lẫm. Úy Hải Lam ngồi một mình bên bàn cơm, bên cạnh cô không có một bóng người. Đúng ra là cô đã sai người mời mẹ con tam phu nhân ra ăn cùng nhưng đều bị họ từ chối, mà Triệu Nhân cũng càng không thể đến đây. Đối mặt với một bàn ăn như thế, một bữa tối phong phú như thế, hơn hai mươi món được bày biện khá bắt mắt kết hợp món tây và món trung quốc không thiếu thứ gì cả. Cô chỉ yên lặng ăn bữa cơm tất niên, sau đó ra vườn tản bộ.

Xa xăm trên bầu trời còn có pháo hoa nổ rộ, mơ hồ thành một đoàn, có cảm giác không chân thực.

Úy Hải Lam lại lần nữa ngược nhìn bầu trời đêm.

Hoa nổ một mùa, năm sau là mùa xuân. Thật hy vọng biết bao.

Hết chương 84

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gà Nhắm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Hoa Nguyệt Dạ chưa ngủ (1)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Một tuần chớp mắt mà qua, tết xuân vẫn còn chưa kết thúc, Ủy Hải Lam liền muốn chạy về New York.

Lại nói ngày hôm đó rồi đi, cô thu dọn đồ đạc mua vài phần quà còn để ở trong túi xách. Thế nhưng cũng không kịp thể hiện tâm ý trong lòng mình thì đột nhiên một trận mưa gió cuồng phong bao phủ quanh cô như muốn nuốt hết vào lòng sóng. Viên Viên cùng cha đi đến nơi khác đón tết, vì vậy hai người cũng chưa thể gặp nhau được. Die nd da n****Sóc***[Là****Ta****]e q u u y d o n, Còn một người khác, sợ rằng đời này cô sẽ chẳng bao giờ muốn chủ động liên lạc với cậu.

Cô muốn đến phòng của mẹ mình nhưng thấy thời gian vẫn còn sớm nên trước tiên cô một mình đi đến Đình Hương uyển.

Tam phu nhân đang ngồi ở mép bàn uống thuốc, mà Ủy Thư Họa đứng ở bên cạnh cúi đầu nhìn cô.

Nghe được tiếng bước chân, hai người đồng thời cùng quay đầu lại nhìn.

Trong tay Ủy Hải Lam vẫn còn cầm hai chiếc hộp hình vuông cổ kính màu hồng nhạt. Bên ngoài hộp còn có buộc sợi ruy băng nhiều màu sắc khác nhau, còn đính thêm nơ con bướm khá tinh xảo.

Nhìn một chút liền biết, đây là quà tân niên.

Hơn nữa, đây là món quà cô muốn tặng cho bọn họ.

Hai người cũng không có lên tiếng, trái lại Ủy Hải Lam lại chủ động mở miệng trước: "Dì ba, Thư Họa."

Tam phu nhân buồn buồn không đáp lại một tiếng, so với lúc trước biểu hiện nhát gan mang theo một chút mới lạ ngày càng sâu. Ủy Thư Họa lại nhếch miệng, trầm mặc không nói. Nếu như là lúc trước, nhát định cũng không cần Ủy Hải Lam lên tiếng thì cô bé cũng tựa như hồ điệp cứ tự nhiên bay đến bên cạnh cô, quần quít lấy cô nói này nói kia, khuôn mặt long lanh tươi cười, một năm bốn mùa đều nhuộm mùa xuân vui vẻ, cảm động như vậy, đáng yêu như vậy. Thế nhưng hiện giờ, Ủy Thư Họa chỉ đứng nhìn cô như vậy, trong mắt mang theo vài phần bi thương.

"Đây là quà con mua ở New York, hi vọng hai người sẽ thích." Ủy Hải Lam bước lên phía trước một bước đưa quà cho họ.

Không ai đưa tay ra đón nhận, tam phu nhân từ tốn nói: "Chúng tôi không cần."

"Chỉ là một món quà nhỏ thôi mà." Ủy Hải Lam vẫn duy trì tư thế cũ, hai tay vẫn đưa món quà chờ họ tiếp nhận.

"Không dám làm con phật lòng, con vẫn nên lấy về đi." Tam phu nhân trả lời.

Ủy Hải Lam đành để hai món quà lên bàn, xoay người muốn bước đi.

Ủy Thư Họa lại vươn một tay cầm lên một chiếc hộp, bước nhanh vội tới trước mặt cô, đem món quà nhét trở lại vào tay cô. Gương mặt xinh đẹp ẩn hiện nét trẻ con đứng trước mặt Ủy Hải Lam đáng yêu ngây thơ như búp bê được treo trong lồng kính. Cô bé thẳng thắn từ chối, đồng thời lại cho thấy lập trường của chính mình "Tôi không muốn nhận bất kỳ đồ vật nào của chị. Chị lấy về đi, đừng để ở chỗ này. Từ nay về sau, tôi sẽ không sai tài xế đưa đón đi học nữa, học kỳ mới khai giảng tôi sẽ chuyển đến ở ký túc xá."

Ủy Hải Lam không những không tức giận mà còn cười thật tươi, nụ cười cực kỳ thân thiện giống như cô thật sự cảm thấy vui mừng.

Ủy Thư Họa nhìn cô cười với mình thì lại có cảm giác trống rỗng, không nói được là tức giận hay vui mừng.

"Em ba này, hãy chăm sóc thật tốt cho chính mình." Ủy Hải Lam đưa tay hướng về phía cô bé, Ủy Thư Họa rõ ràng có thời gian để né tránh nhưng cô bé không làm thế và kết quả là tay của Ủy Hải Lam lập tức phủ lên khuôn mặt mềm mại của Ủy Thư Họa. Cử chỉ thân mật như vậy, mờ ám như vậy chỉ xuất hiện khi cô bé luyện đàn đau đớn đến nỗi phải gào khóc. Chỉ có lúc đó, Ủy Hải Lam mới thân mật gọi cô như vậy.

Cô cũng chỉ nhớ mang máng nên cười trừ nói: "Em ba thật đáng yêu."

Rốt cuộc hai phần quà kia vẫn nằm ở trên bàn.

Một giờ chiều, Ủy Hải Lam đi cùng với Vương San ra sân bay.

Sau mấy ngày từ lúc cô rời đi, kỳ nghỉ đông cũng sắp kết thúc, tam phu nhân đột nhiên thoáng nhìn món quà đặt bên cạnh. Bà vừa mở ra lại bị kinh sợ, kinh sợ không phải vì bản thân món quà có bao nhiêu quý giá mà là trong đó còn có một tầng dưới cùng để tẩm thê ngân hàng và một mảnh giấy. Khỏi phải nói cũng biết tẩm thê ngân hàng kia tượng trưng cho đoá hoa đại phú đại quý, giàu có đến cỡ nào.

Sau đó, tam phu nhân lại đi đến ngân hàng muốn coi số tiền còn lại trong thẻ.

Một khoản tiền không phải quá nhiều nhưng nếu sinh sống xa xỉ qua ngày cũng đủ cho hai mẹ con bà sử dụng trong khoảng một năm.

Trên tờ giấy kia chính là mặt mã của thẻ, sáu con số thể hiện ngày sinh nhật của tam tiểu thư.

Mùa đông ở New York vẫn kéo dài cho đến cuối tháng hai, vào đầu tháng ba, tuyết ở trên đường mới bắt đầu dần dần tan ra, ánh mặt trời chiếu sáng khắp thế gian làm tan chảy mọi thứ trong lòng nó. Chỉ một vài bước trên đường cũng đủ làm ướt cả giày dép mình đang mang, hơn nữa mặt đường trắng mịn khó đi, đi đường càng phải cẩn thận.

Bởi phải ra ngoài nghiên cứu học tập kết hợp với những hoạt động ngoại khoá, Úy Hải Lam cũng không dùng xe riêng để làm phương tiện đi lại, ra vào cũng không còn ai theo dõi nữa, thậm chí ngay cả ở khách sạn cũng chỉ còn mình cô đơn độc. Trong khu nhà ở yên tĩnh này, cô ở ngay trong khu cao cấp thuộc lầu sáu.

Mỗi khi mở cửa sổ ra là có thể phóng tầm mắt tới khung cảnh nội thành tuyệt đẹp, yên tĩnh lại an nhàn.

"Tiểu thư Úy, cô muốn đi chỗ nào thì gọi điện thoại thông báo với tôi một tiếng là được rồi. Nếu buổi tối cô muốn cùng các bạn đồng học vui đùa thì cứ thoải mái, miễn sao không quá mười hai giờ đêm là được. Thế nhưng cô làm ơn sai tôi đi đón cô để tránh nửa đêm xảy ra việc không may." Vương San mỉm cười đứng trước mặt cô lại cung kính nói.

Úy Hải Lam biết cô ta chỉ đang truyền đạt mệnh lệnh của người kia mà thôi nên cô nở nụ cười. Cô không biết anh ta lại muốn chơi trò gian xảo gì mà cô cũng không quan tâm muốn biết chuyện đó.

Đã như thế, cô cũng sẽ hưởng thụ những tháng ngày thoải mái này vì hiếm có khi cô được tự do tự tại như cá gặp nước.

Sau đó là khoảng thời gian cô bận tới mất tới mũi, Úy Hải Lam cùng bốn người bạn đồng học ở tổng công ty lao vào học hỏi.

Các cô thường xuyên ra ngoài, đi ra thị trường nghiên cứu, nghiệm thu, thu thập mẫu.

Đi qua trung tâm thành phố Manhattan, con đường số bốn mươi bảy tiếp giáp với con phố lớn, mùa xuân như được trang điểm thêm tươi đẹp, tủ kính treo đầy vật lưu niệm khiến người ta hoa cả mắt, nhìn mà than thở, không thể nghĩ ngờ là nơi này đã trở thành một phong cảnh xinh đẹp nhất, lộng lẫy nhất. Đi tới con lộ lớn, cũng chính là trung tâm Rockefeller đối diện khu thương mại trứ danh nhất thành phố này. Tủ kính được thiết kế như một đài Broadway long trọng, âm nhạc nổi lên một cách hùng hồn phối hợp với lối thiết kế tuyệt đẹp trong tủ kính khiến du khách chỉ chú ý lắng nghe quan sát, phảng phất như đưa người tiến vào mê cung huyền thoại.

Úy Hải Lam đứng nghỉ chân trong đám người kia, bên cạnh là những người bạn đồng học. Trong phút chốc, cô nheo con ngươi lại.

Đây mới thực sự là thủ đô thời thượng.

"Úy Hải Lam, bye bye, ngày mai gặp."

"Được, bye bye."

Ba giờ chiều cũng là lúc kết thúc cuộc nghiên cứu, Úy Hải Lam cùng mọi người chào từ biệt tiến về phía cổng nhà ga. Từng người một lên xe tiến về hướng nhà mình mà đi, còn cô lại yêu thích ngồi trên xe chen chúc cùng các hành khách bên trong xe, bên tai là những cuộc trò chuyện xa lạ mang theo khẩu âm lạ lẫm. Theo như cô nhận thấy, có mấy người nhất định là dân lang thang, Úy Hải Lam không biết mình có phải thuộc về thế giới của bọn họ hay không nhưng cô chắc chắn biết chỉ có vào lúc này, cô mới tuyệt nhiên chính là một người không có chỗ nào vướng bận.

Trên đường đi về phía nhà mình, Úy Hải Lam ghé vào một cửa hàng mua bánh mì lúa mạch ôm vào trong ngực từ từ trở về.

Qua một đoạn đường khá dài, cuối cùng cũng xuất hiện một dãy nhà lớn ở phía trước.

Theo cầu thang xoay tròn để lên lầu, Úy Hải Lam bò lên được đến lầu sáu. Gõ cửa nhưng không người nghe tiếng, cô ngờ vực suy nghĩ không biết có phải Vương San đã đi ra ngoài rồi hay không. Cô không thể làm gì khác hơn là một tay ôm đồ vật trên tay, một cái tay khác tìm kiếm chìa khoá từ trong túi xách của mình. Vì đồ vật cũng khá nhiều nên cả nửa ngày cô mới tìm được chiếc chìa khoá này.

Nhưng cô còn chưa kịp ngẩng đầu lên thì cánh cửa vốn dĩ đang đóng chặt đột nhiên lại mở ra trước mặt cô.

Úy Hải Lam thực sự sửng sốt.

Cửa vừa được mở ra, Lôi Thiệu Hành trong chiếc quần tây, lưng trần thoáng hiện rõ từng đường cong cơ thể. Bắp thịt rắn chắc, lại cao hơn cô đến tận nửa cái đầu khiến lúc này trông anh ấn tượng khí thế áp đảo tinh tế. Khuôn mặt tuấn mị cùng ngũ quan lập thể rõ ràng, một đôi mắt như biết cười, cúi đầu ngó nhìn cô: "Tan học?"

Úy Hải Lam khôi phục trở lại khuôn mặt trầm tĩnh, cũng không có ý định làm sáng tỏ chuyện chiều nay cô không phải đi học mà là ra ngoài thị trường nghiên cứu. Cô chỉ "ậm ừ" một tiếng cho qua chuyện.

Lôi Thiệu Hành mở cửa ra, nghiêng người nhường lối cho cô bước vào. Cô cũng không khách khí gom hết đồ và bước vào.

Bộ tây phục tùy ý bỏ trên ghế salông, trong phòng tắm thấp thoáng nghe được tiếng nước chảy ào ào, xem ra người kia đang dự định muốn đi tắm nhưng đáng tiếc lại bị cô ngăn cản. Lúc này Úy Hải Lam Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q uo yu do n,cũng không muốn trò chuyện với anh mà Lôi

Thiệu Hành lại tự mình tiến vào phòng tắm. Đợi khi anh ta tắm xong và đi ra, cô mới ngồi ngay ngắn trong phòng khách xem TV. Đài radio Âu Mỹ đang trình chiếu vở kịch chuyển thể, ánh mắt cô cũng nhìn thẳng dán vào màn hình.

Lúc này Vương San cũng vừa trở về, cảm thấy túi xách đi tới, cô cũng suy đoán hiển nhiên là quần áo.

"Sắp xếp hành trình thế nào?" Lôi Thiệu Hành dùng khăn mặt lau khô tóc mở miệng hỏi.

"Sáng sớm ngày mai chín giờ, vụ án 301, nguyên cáo mới là John, ông ấy đã đặt lịch hẹn trước với tiên sinh rồi. Những tư liệu có liên quan cùng hồ sơ trước đó đã được chuẩn bị xong, ngài có thể xem trước. Một giờ chiều, là hội nghị thường niên tổng kết công tác trong năm qua..." Vương San đứng ở một bên, thậm chí cũng không cần xem văn kiện lên tiếng nhắc nhở, lại có thể ghi nhớ hết tất cả nội dung trong đầu mình tiếp tục nói "Còn về đài truyền hình, tôi đã thay tiên sinh từ chối hết mọi cuộc phỏng vấn. Tối hôm nay, ngài đã nhận lời sẽ tham dự buổi tiệc cưới của tiên sinh Kiều, vì thế ngài nên chuẩn bị cho chuyến bay, sau một tiếng nữa máy bay sẽ khởi hành đến Texas."

Úy Hải Lam nghe xong sững sờ, vừa thầm khen ngợi thư ký Vương thực sự là người có siêu năng lực, thứ hai là vui mừng vì anh ta chỉ đi công tác ngang qua đây thôi hơn nữa lại dường như rất bận bịu. Trong đầu hiện ra một tờ bản đồ, Texas cách New York vài tiểu bang nên thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Quả thật rất nhiều việc." Lôi Thiệu Hành nặn nặn huyết thái dương, làm ra vẻ có chút đau đầu, dư quang quét về phía cô, lại nhìn thấy cô đang muốn đứng dậy.

Lôi Thiệu Hành đột nhiên đi về phía cô kéo cô ngã ngồi xuống. Anh như con bạch tuộc ôm ấp cô như thế, lại kim cô trước lồng ngực mình. Anh đã tắm rửa xong nên trên người vẫn còn lưu lại nhàn nhạt hương thơm tựa hồ như mùi nước hoa. Mùi vị vẫn có chút lạ khiến đôi mi thanh tú của cô cau lại, lại nghe thấy anh trầm giọng nói: "Vẫn còn muốn cùng em dùng cơm tối."

"Không sao."

"Mấy ngày sau, anh đều rất bận."

"Công việc là quan trọng."

"Vậy coi như anh cũng không rảnh ở bên em, em cũng đừng cầu kinh với anh."

"Không biết."

Cô trả lời một cách cẩn thận cùng e dè, rốt cục khiến anh cảm thấy bất mãn. Hai bàn tay của Lôi Thiệu Hành nắm chặt, cúi đầu cắn cổ cô nhưng cũng không có lực, chỉ là nhẹ nhàng gặm cắn nói: "Tại sao lời nói từ trong miệng em lại không một câu êm tai? Anh phải đi mà trông em dường như rất vui vẻ?"

Chờ anh ta đi rồi, Úy Hải Lam nghiêm túc hỏi: "Thư ký Vương, anh ta có phải là thuộc giống chó?"

Vương San ngạc nhiên nở nụ cười.

Hết chương 85

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Hoa Nguyệt Dạ chưa ngủ (2)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Sau hơn nửa tháng trôi qua, anh ta cũng chưa từng xuất hiện lại lần nào nữa.

Úy Hải Lam vẫn tiếp tục cuộc sống tự do tự tại của mình như bình thường.

Vào khoảng cuối tháng ba, rốt cuộc New York cũng bắt đầu nghênh đón cảnh xuân tươi đẹp.

Sau khi cắt đi mái tóc của mình, Úy Hải Lam cũng không hiểu tại sao càng ngày càng xuất hiện nhiều người nhìn mình với ánh mắt cưng chiều cùng quyền luyến.

Thường xuyên có người tiến đến gần cô, tận tình vui vẻ mời cô làm người mẫu, quay quảng cáo, chụp hình ngoài bìa tạp chí.

Như thường lệ, ngày hôm đó, Ủy Hải Lam đang cùng một cô gái khác chọn mua vải.

Trong lúc đang mua sắm trên đường, bỗng nhiên xuất hiện một cô gái ăn mặc đoan trang, trang điểm cực kỳ xinh đẹp đi tới trước mặt cô tươi cười.

Cô bạn đồng học Lưu Tiệp thấy tình hình như thế cũng lập tức hiểu rõ, dùng giọng Trung văn thấp giọng nói: "Ủy Hải Lam, lại có người đến đào móc cậu rồi."

Cô gái kia nghe vậy cũng lập tức đổi ngôn ngữ, nói: "Sóc*** Là*** Ta*** Ize. qu,ydo/nn. ngữ, thậm chí nói rất lưu loát.

"Cô biết nói tiếng Trung sao?" Lưu Tiệp hơi kinh ngạc, thuận miệng hỏi.

Nhắc tới cũng thật trùng hợp, lúc trước gặp nhau đều giới thiệu là người nước ngoài. Sau đó vừa hỏi kỹ đã trở thành đồng hương, được sinh ra trong cùng thành thị. Vì là đồng hương nên hai người liền cứ thao thao bất tuyệt như thế bên đường. Ủy Hải Lam nhìn hai cô vừa gặp mà đã như quen, trò chuyện với nhau thật vui vẻ thì cô cũng không ngại chờ đợi. Một trong nhân sinh tứ đại hạnh sự (bốn điều may mắn) chính là tha hương ngộ cố tri(*).

(*) Trong đời người có bốn điều bất hạnh và bốn điều may mắn:

- Bốn điều bất hạnh chính là chịu tang mẹ, còn nhỏ đã mất cha, chịu tang của vợ hiền, tuổi già mất con.

- Bốn điều may mắn chính là gặp mưa trong mùa hạn hán, xa nhà lại gặp được đồng hương, được động phòng hoa chúc trong đêm tân hôn, đỗ trạng nguyên ra làm quan.

Ở đây muốn nói đến xa nhà lại gặp được đồng hương chính là một điều thật hạnh phúc.

"Ôi, tôi cũng quên mất người bạn đang đứng bên cạnh này, thực sự rất xin lỗi." Cô gái kia vội vàng lấy trong hộp ra hai tấm danh thiếp, một tấm đưa cho cô rồi lại đưa một tấm còn lại cho Lưu Tiệp nói: "Đây là cách để chúng ta có thể liên lạc, có chuyện gì cứ tìm tôi. Đúng rồi, các cô có thể cho tôi số điện thoại không?"

Lưu Tiệp cũng quá bất ngờ nhưng nhìn nét vui vẻ hiện trên khuôn mặt của đối phương nên cuối cùng cô vẫn nói ra một dãy số.

Nói chuyện hồi lâu, cuối cùng ba người cũng vẫy tay từ biệt.

Ủy Hải Lam mất hứng liếc mắt một cái, tiện tay nhét tờ danh thiếp vào túi áo, tàn nhẫn thốt ra: "Cẩn thận kéo bị lừa gạt, thời đại này lừa đảo rất nhiều."

"Cậu yên tâm đi, tớ sẽ không bị lừa gạt." Lưu Tiệp tràn đầy tự tin trả lời.

Tuy nói thế nhưng Lưu Tiệp cũng gọi điện cho Mễ Á ra ngoài uống trà chiều. Hai người lại tiếp tục gặp nhau mấy lần nên Lưu Tiệp có ấn tượng rất tốt và cũng vô cùng yêu thích đối phương. Cuối cùng có một ngày kia, cô hào hứng chạy tới nói với Ủy Hải Lam: "Ủy Hải Lam, cuối tuần này tớ muốn đi chụp ảnh nhưng đi một mình có chút sợ. Cậu đi với tớ có được không?"

Lưu Tiệp mềm mại uyển chuyển, đáng đáp cũng được coi như là xinh đẹp, hơn nữa cô thường mặc những bộ trang phục khá hợp thời nên trong mắt của những người thiết kế, cô cũng được xem là khá xinh đẹp. Bởi đã lỡ hẹn với cô gái kia, mà nếu như để bạn trai đi cùng thì thật không hay nên Ủy Hải Lam gật đầu đáp ứng.

Buổi sáng thứ bảy, dường như mỗi ngày đều thanh tĩnh như vậy.

Thói quen trường kỳ thân thuộc như vậy cũng ảnh hưởng đến Ủy Hải Lam, cô sinh hoạt vô cùng có quy luật, rất ít khi cô ngủ nướng trên giường, bình thường chín giờ sẽ dậy. Dù là những ngày đông lạnh giá, cô nhiều nhất chỉ nằm hơn nửa giờ. Mà thời gian này, Vương San dường như biết rõ cuộc sống và tập tính của cô rồi, thế nên sáng nào cô ấy chuẩn bị kỹ càng bữa sáng cho cô.

Thấy trời vẫn còn sớm mà Ủy Hải Lam đã thay quần áo. Vương San không nhịn được hỏi: "Tiểu thư Ủy, cô muốn ra ngoài sao?"

Ủy Hải Lam đang xỏ giày nói vọng lại: "Ừ"

"Buổi trưa cô có về dùng cơm không?"

"Không biết chắc, đến lúc đó tôi sẽ gọi điện thoại."

"Được, cô đi đường cẩn thận."

Ủy Hải Lam chạy đến nơi đã hẹn.

Ba người khởi hành bằng cách đi tàu điện ngầm. Dọc theo đường đi, Lưu Tiệp và Mễ Á vẫn tán gẫu khi thể ngất trời. Nếu ai không biết còn tưởng rằng hai người đã quen biết nhau từ rất nhiều năm rồi, hoặc là sẽ lầm tưởng mối quan hệ giữa họ thân như chị em vậy. Từ xưa đến nay, Ủy Hải Lam vốn luôn rất ít nói chuyện, cô chỉ đơn giản lấy tai nghe ra, dùng ngón tay nhấn một cái để âm nhạc nổi lên ngăn chặn tất cả não động bên ngoài.

Mãi đến tận khi có người đột nhiên kéo tai nghe của cô xuống, cô mới kinh ngạc thức tỉnh.

"Tớ thực sự ngạc nhiên, cậu thể nhưng lại nghe rock and roll?"

Úy Hải Lam cười cười: "Chỉ là tình cờ thôi."

"Chúng ta sẽ dừng chân ở trạm tiếp theo." Mễ Á ở bên cạnh dặn dò nói.

Ra khỏi tàu điện ngầm, nơi này thuộc vùng tây ngoại thành New York, mang theo góc văn hoá phục hưng, mang theo lối kiến trúc cổ điển sang trọng lẫn giàu có.

Không biết đã đi qua biết bao nhiêu con đường, lại quẹo vào một ngõ hẻm, cuối cùng Mễ Á quay đầu lại cười nói: "Con đường này cũng tương đối gần."

Thật vất vả mới đến một nơi gọi là văn phòng nhiếp ảnh. Hai người nhìn lên, nhận thấy đó chỉ là một nhà kho cũ được cải tạo thành phòng chụp ảnh. Vách tường loang lổ, bụi bặm rơi xuống trần ngập trên nền đất, màu sơn cũ kỹ bao quanh nhà với màu sắc chủ đạo là màu đen kết hợp với màu xám. Trên chiếc bàn gần đó là không biết nhiều bản thảo không tên, bốn phía còn treo những bản thiết kế của những nhiếp ảnh tài ba lỗi lạc.

"Các bạn, hai vị tiểu thư ấy đến rồi." Mễ Á vỗ tay nói.

Trong phòng chụp ảnh chỉ có vài người, họ ăn mặc đều rất có phong cách, áo da với nút đinh tán. Tuy mang dáng vẻ chán chường nhưng nhìn trong ánh mắt lại cực kỳ lạnh lợi.

"Xin chào." Luru Tiếp hướng bọn họ chào hỏi, còn Úy Hải Lam vội vã gật đầu.

Mễ Á kéo Luru Tiếp đến bắt đầu trang điểm, còn Úy Hải Lam cũng tùy ý tìm một chỗ ngồi.

Bỗng nhiên, những người kia dùng tiếng Anh bắt đầu trò chuyện, tốc độ nói rất nhanh, ánh mắt còn thỉnh thoảng liếc về phía các cô.

Có loại cảm giác không tên rất mãnh liệt trong lòng nhưng khuôn mặt Úy Hải Lam cũng không chút biến sắc.

"Cô đi thay quần áo đi." Một người đàn ông nhuộm mái tóc màu xanh lục trong đó đi tới trước mặt cô ra lệnh.

Úy Hải Lam nhắc khoé mắt ngao nghể hướng về anh ta nói: "Tôi không chụp ảnh."

Trong nháy mắt, người kia có biểu hiện lạnh lẽo, sau đó còn nói gì đó rất nhiều rồi đột nhiên lại rít lên một tiếng. Luru Tiếp bị một gã ngoại lai khỏe mạnh ôm vào lòng, anh ta đang cố tình cởi quần áo của cô. Cô giãy dụa kêu la khiến Úy Hải Lam cuối cùng đã rõ ý của đối phương rồi. Hóa ra là họ đang muốn các cô quay phim cấp ba, lần này các cô đã sơ suất nhảy vào cạm bẫy.

Mễ Á mỉm cười nói: "Chụp xong là có thể đi, lại không phải chuyện gì quan trọng lắm."

"Tôi không chụp! Mau thả tôi ra!" Luru Tiếp sợ hãi kêu to.

Úy Hải Lam trầm tĩnh ngồi đó, dùng giọng tiếng Anh nói: "Được, chúng ta chụp."

"Úy Hải Lam!" Luru Tiếp mờ mịt thét lớn.

Úy Hải Lam chậm rãi đứng dậy, đi tới trước mặt Luru Tiếp. Ngay lập tức, cô vỗ vào cánh tay của người đàn ông kia, ra hiệu anh ta buông ra. Đối phương quả nhiên không còn thô bạo mà tự nguyện buông lỏng tay. Lợi dụng thời cơ đó, cô kéo Luru Tiếp về phía sau, cũng quay về phía bọn họ nói: "Tôi chụp ảnh là được rồi, hãy mang quần áo đến đây."

Gian phòng nhỏ bên trong nhà kho, hai người đã thay quần áo xong.

Cửa lớn bị phong tỏa, vì lẽ đó không thể thoát ra bằng lối cửa chính được.

Úy Hải Lam nhìn cửa bị ngăn chặn, trên đỉnh còn có lỗ thông gió theo đường ống có thể bò ra ngoài. Cô lạnh giọng nói: "Luru Tiếp! Cậu nghe tớ nói, một lúc nữa cậu hãy nói muốn đi toilet, sau đó cậu hãy nhìn bên trên lỗ thông gió và lần theo con đường đó để thoát ra ngoài. Sau khi rời khỏi đây lập tức báo cảnh sát. Tớ sẽ ở đây cầm cự, vẫn đợi được cậu trở về."

"Hải Lam..."

"Đừng sợ!" Úy Hải Lam vuốt gò má cô, nhìn mái tóc rối bời cô nhẹ giọng động viên.

Một giây sau, có người gõ cửa thúc giục: "Xong chưa?"

"Xong ngay đây." Úy Hải Lam đáp trả một tiếng.

Không chờ lâu, hai người nhanh chóng thay đổi y phục. Áo khoác đều là màu vàng sậm, bên trong còn có áo lót màu đen, hai đai lưng tinh tế choàng qua cổ cô chế trụ tại đó. Sự phối hợp này làm hiện ra xương quai xanh gợi cảm, loại trang phục bó sát người kia làm lộ ra một cặp đùi thật đẹp khiến người ta mắt sáng lên chiêm ngưỡng.

Lưu Tiệp nhất gan đứng sau lưng cô, Ủy Hải Lam ngửa đầu không sợ nói: "Trang điem đi."

Lưu Tiệp lập tức tự trang điểm cho mình nhưng cô chỉ làm sơ sài qua loa. Còn bên này Ủy Hải Lam cũng làm tương đối chậm. Trước tiên Lưu Tiệp bị những người kia kéo đi chụp mấy bức ảnh, đợi được đến lúc cởi quần áo thì cô liền nói mình đau bụng muốn vào toilet. Thật trùng hợp, Mẹ Á cũng vừa lúc đem trang phục đến, Ủy Hải Lam mở miệng giải vây: "Đề tôi."

Lưu Tiệp cũng lập tức chạy đến gian phòng nhỏ, Ủy Hải Lam liền đến chỗ lúc này của Lưu Tiệp phối hợp quay tiếp.

Có nhiều người dù chỉ đứng trên màn ảnh trong một giây phút nào đó cũng đều toát ra sức quyến rũ đặc biệt dọa người.

Đèn pha chiếu sáng lộng lẫy, Ủy Hải Lam với dung mạo xinh đẹp xuất hiện như quỷ phủ thần công* khiến người khác phải kinh ngạc.

(*) Ý của câu thành ngữ này là chỉ những kiến trúc hay tượng điêu khắc v v có nghệ thuật cao siêu, như có bàn tay của quỷ thần trợ giúp. Ở đây ý muốn nói sắc đẹp của Ủy Hải Lam khiến người khác động lòng.

Mọi người nhìn cô chăm chăm không chớp mắt, trong lúc quay lại thỉnh thoảng vòng tay tới bốn phía thân thể ám muội đùa giỡn. Tay của đối phương nhẹ nhàng đụng chạm, mỗi lần như thế cô đều cảm thấy buồn nôn. Từng khuôn mặt xa lạ, từng bàn tay dữ tợn như quái vật tấn công mình làm cho cô muốn tàn nhẫn nhanh chóng thoát khỏi nơi này. Thế nhưng cô biết mình không thể làm được nên vẫn cứ duy trì khiếp sợ.

Đột nhiên, cửa nhà kho đang đóng chặt lại bị người khác dùng sức đá văng, vài tên cảnh sát giờ súng ra lệnh cho bọn họ nhấc tay đầu hàng.

"Không được nhúc nhích! Hai tay ôm đầu, toàn bộ nằm xuống!"

Sau một hồi chào cảm ơn khôì hài, Lưu Tiệp khóc lóc chạy về phía Ủy Hải Lam ôm lấy cô, vui sướng vì mình được sống sót sau vụ tai nạn.

Ủy Hải Lam lúc này mới thở phào nhẹ nhõm ôm lấy cô.

"Hai vị tiểu thư, xin mời đi theo chúng tôi đến cục cảnh sát lấy khẩu cung." Cảnh sát nhìn hai cô nói.

Cách nơi này không xa, tại thành tây New York có rất nhiều người qua lại, trông họ vô cùng bận rộn. Mà trong một không gian yên tĩnh, Ủy Hải Lam lặng lẽ ngồi trên ghế chờ đến mình thẩm vấn, ngồi đối diện với cô là một vị cảnh sát còn trẻ tuổi cũng đang chăm chú ghi chép. Cô cầm ly nước trà lên, khăn khăn chăm chú nhìn hơi nước bốc lên lại kiên trì trả lời từng câu hỏi của đối phương.

"Bọn họ ép buộc cô cởi quần áo sao?"

"Vâng."

"Quay những bức ảnh khoả thân sao?"

"Vâng."

"Vậy bọn họ có cố tình xâm phạm thân thể cô không?"

Đang ghi chép đến một nửa, đột nhiên có người gõ cửa đi vào.

Ủy Hải Lam cũng không ngẩng đầu lên, đôi con ngươi đen nhánh hoảng sợ vô thần.

Viên cảnh sát nhận ra người đến là ai, cũng lập tức đứng dậy chào hỏi với thái độ vô cùng cung kính.

Ủy Hải Lam vẫn cúi đầu, trước sau không nói một lời. Bỗng nhiên, cô cảm thấy có người đến gần, lúc này mới ngẩng đầu lên, chỉ thấy người kia ăn mặc tây phục trắng tấp, quần áo ngắn nắp. Cô cho rằng anh sẽ cười lạnh châm chọc, khinh bỉ chế nhạo, hoặc là xem thường nhưng anh chỉ là dùng hai bàn tay ấn nhẹ đầu cô, lại dịu dàng vuốt ve, đối xử dịu,n; da.nze.quy;do/m..với cô như đối xử với một chú mèo đang bị hoảng sợ tột độ.

Anh lại kéo cô vào lồng ngực mình, chỉ đơn giản nói một câu "Không sao rồi."

Một dòng nước ấm như đang chảy tràn vào ngực, vào thời khắc này, Ủy Hải Lam không thể cảm lòng được nữa.

Và cô nhận ra mình vốn cũng không dùng cảm như vậy.

Hết chương 86.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Hoa Nguyệt Dạ chưa ngủ (3)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Ghi chép khẩu cung xong đã là một giờ chiều.

Úy Hải Lam vừa đi ra khỏi phòng tắm vẫn đã thấy Vương San đang chờ đợi bên ngoài, trên tay còn cầm thêm một chiếc áo khoác sạch sẽ. Loại kia được làm bằng vải bông ấm áp khiến lòng người cũng cảm thấy an tâm. Vương San nhìn thấy cô đi ra thì vội vàng tiến lên đón cô, lập tức cầm áo khoác lên bả vai cô, lại nhẹ giọng nói: "Tiểu thư Úy, tôi tới đón cô trở về."

Úy Hải Lam không nói gì, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch không có chút hồng hào.

Nhìn thoáng qua cũng thấy trạng thái tinh thần của cô rất nguy, vẻ mặt tuy bình tĩnh nhưng đôi mắt lơ lửng không cố định cho thấy sự khủng hoảng tột độ.

Trong lòng Vương San xúc động, giống như một người chị chủ động ôm cô vào lòng nhưng chưa đi ra cửa lớn, cô như đột nhiên nghĩ đến cái gì liền dừng bước. Thấy vậy, Úy Hải Lam vừa đi ra từ phòng tắm mà không hề biết gì, cô thấy Vương San đứng ở cửa phòng tắm thì vội vàng quay đầu nhìn lại, thấy Vương San đứng ở cửa phòng tắm thì vội vàng quay đầu nhìn lại, thấy Vương San đứng ở cửa phòng tắm thì vội vàng quay đầu nhìn lại.

Ngồi lên xe nhưng cô cứ có cảm giác say sưa giống như đang phiêu bạt trên thuyền, một lúc sau tâm tình của cô mới có chút ổn định.

Xe chạy ra khỏi đó một đoạn, Úy Hải Lam nhắm hai mắt lại dưỡng thần.

Trở lại nhà trọ, cô cúi đầu chạy vọt vào phòng tắm.

Vương San nghĩ cô vẫn chưa ăn cơm trưa nên nhất định sẽ đói bụng nên liền làm một vài món ăn đơn giản. Chờ đến khi cô tắm xong thì thấy Úy Hải Lam vẫn chưa ra khỏi phòng tắm mà trong phòng chỉ nghe âm thanh tiếng nước chảy ào ào truyền đến. Không biết qua bao lâu, Vương San cảm thấy có gì đó không đúng khiến cô thực sự không yên lòng nên liền tiến lên gõ cửa, "Tiểu thư Úy, cơm đã được chuẩn bị xong, cô tắm xong chưa?"

Không có người lên tiếng, Vương San lại hô lớn: "Tiểu thư Úy?"

Liên tiếp hô lên mấy tiếng, Vương San nghĩ mình nên đi tìm chìa khoá mở cửa nhưng cô vừa muốn xoay người thì cửa phòng tắm mở ra.

Vì vội vàng nên Úy Hải Lam quên lấy áo ngủ, cuối cùng cô chỉ đành quấn khăn tắm quanh người.

Vương San hít vào một ngụm khí lạnh.

Thân thể thiếu nữ lộ ra trong khoảng không trước mắt Vương San, mỗi một tác da thịt tựa như bị Úy Hải Lam dùng bàn chải chà xát qua. Có lẽ cô phải dùng một lực rất lớn nên giờ đây từng mảng da thịt đỏ ửng thậm chí có dấu vết sưng huyết tàn phá da thịt cô. Toàn thân thể hết xanh rồi tím bầm như không tìm thấy nơi nào bằng phẳng tươi đẹp. Còn có vài nơi cũng bắt đầu rướm máu. Chuyện này căn bản không phải là tắm mà hoàn toàn là tự ngược đãi bản thân mình.

"Thư ký Vương, tôi muốn ngủ." Úy Hải Lam nhẹ giọng nói, cũng tự mình đi vào phòng ngủ đóng mạnh cửa lại.

Còn lại Vương San đứng trong phòng khách do dự năm phút đồng hồ, sau đó lặng lẽ nhìn xung quanh.

Úy Hải Lam đã thay áo ngủ, mặc bộ đồ màu hồng, ống tay áo làm bằng lụa tơ tằm mát mẻ khiến cô bình yên nằm nghiêng mà ngủ, quay lưng ra cửa. Trong phòng rất yên tĩnh, không hề có một chút âm thanh nào. Mà bên ngoài, Vương San đứng ở cửa một lát, lúc này mới đi vào liếc nhìn Úy Hải Lam một chút. Cô nhắm mắt lại, hô hấp đều đặn cho thấy có vẻ như đã ngủ. Thế nhưng mặc dù là đang ngủ nhưng đôi lông mi vẫn còn cựa quậy, run rẩy như không yên.

Vương San không thể làm gì khác hơn là lui ra khỏi phòng.

Mười một giờ đêm, Lôi Thiệu Hành mới trở về phòng.

"Người đâu?" Quét mắt bốn phía, cũng không thấy bóng dáng kia, anh mở miệng hỏi.

"Tiểu thư Úy ở trong phòng, còn đang ngủ." Vương San nhận áo khoác của anh, lại treo nó lên giá.

Lôi Thiệu Hành lại hỏi: "Cô ấy ngủ khi nào?"

"Vừa về đến một lúc là ngủ. Tôi có gọi tiểu thư Úy ra ăn cơm nhưng cô ấy không chịu ăn, chỉ nói là muốn ngủ." Vương San thể hiện ra mấy phần lo lắng, tiếp tục nói ra sự thật "Hơn nữa, tiểu thư Úy có chút không ổn, sau khi trở về cô ấy lập tức vào phòng tắm đến nửa ngày. Lúc đi ra, tôi phát hiện trên thân thể cô ấy đều là những mảng bầm tím, xanh rồi đỏ, da thịt đều bị tàn phá hết."

"Cô có thể nghỉ ngơi." Lôi Thiệu Hành không nói thêm gì nữa, thẳng hướng về phòng ngủ kia.

Vương San cũng cầm đôi giày của anh yên tĩnh rời đi.

Trong phòng không mở đèn, một tiếng động cũng không có, chỉ còn tiếng hô hấp đều đều của người nằm trên giường. Rèm cửa sổ được kéo xuống khiến căn phòng tối đen như mực, nếu không phải có đèn của phòng khách tỏa ra thì có thể nói đưa tay lên cũng không thấy được năm ngón. Đột nhiên, trên trần nhà đèn lớn sáng lên, ánh sáng chói mắt tựa như có ai đó đang ấn vách tường xuống càng ngày càng gần tới mình.

Lôi Thiệu Hành đứng nhìn người đang nằm trên giường.

Cô vẫn còn duy trì tư thế lúc nãy, tư thế nằm quay lưng ra cửa lớn hầu như cũng không hề thay đổi. Chấn đập đến mức rất kín kẽ, trực tiếp che lại đỉnh đầu của mình. Cô thật sự giống như một con mèo nhỏ đang ngủ, trốn trong chấn, không nhúc nhích, chỉ để lộ ra không ít tóc đen chứng minh người trong chấn đúng là cô.

Lôi Thiệu Hành vòng qua giường đi tới trước gót chân cô, bàn tay lớn kéo chiếc chấn ra khiến cả người cô đều lộ ra ánh sáng.

Trong nháy mắt, tia sáng làm cô cảm thấy khó chịu, theo trực giác Úy Hải Lam đưa tay che lên, nhắm mắt lại nói: "Thư ký Vương, tôi không đói bụng."

"Đứng dậy." Một giọng nam lạnh lẽo cứng rắn cách chấn truyền đến khiến cả người Úy Hải Lam cứng đờ.

Tiếng bước chân lập tức vang lên, người kia bước đi thong thả, cũng dịu dàng ôn nhu nói chuyện với cô: "Rất cuộc tôi vẫn cảm thấy Cửu Viên rất cũ kỹ rồi, cần được sửa chữa lại..."

Lời anh còn chưa nói hết, Úy Hải Lam đang nằm bỗng lập tức đứng dậy.

"À...." Anh đứng dựa vào cửa, căn bản cũng chưa đi ra khỏi phòng. Cặp con ngươi đen liếm trần đầy ý cười, ánh mắt Lôi Thiệu Hành đảo qua một vòng quanh thân thể cô, lại vô cùng tiếc hận nói: "Cô cũng có thể ngủ tiếp, ngủ thẳng đến sáng năm cũng không sao."

Úy Hải Lam không muốn tranh luận với anh nên mím môi không nói lời nào.

Trên chiếc bàn vuông sắp đặt mấy món ăn. Đây là những món Vương San nấu buổi trưa, nhìn có vẻ cô ta đã hâm nóng một lần rồi, vì lẽ đó thức ăn trông có chút lạ. Úy Hải Lam rửa mặt qua loa, đến khi cô bước vào phòng ăn nhìn thấy tình hình như thế, mà người kia ngồi trên ghế salông xem tin tức lúc nửa đêm

Rõ ràng, anh ta đã ăn cơm xong.

Úy Hải Lam là thiên kim tiểu thư, trước khi chuyển tới đây có thể nói là mười ngón không đụng nước, không muốn làm cơm, thậm chí không hề bước chân vào nhà bếp lần nào. Thế nhưng hiện tại, Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q u u ydo ncô cũng biết một chút về cơm nước. Sau khi tự mình dùng cơm xong, để đĩa xuống thì tiếng nói của vị đại phạt nào đó lại mở miệng: "Không cần dọn, đi vào phòng."

Úy Hải Lam đứng dậy giống như một cỗ máy được lên dây cót, rầm rập nghe lời như thế.

Tắt đèn, cửa cũng được khóa trái.

Có lẽ là do trước đó ngủ quá lâu nên giờ đây Úy Hải Lam một lần nữa nằm lại trên giường, làm thế nào cũng không ngủ được.

Trong đầu hiện lên vô số ý nghĩ, quan trọng nhất chính là đang lo lắng vị đại phạt bên ngoài kia sẽ không phải đột nhiên xông vào chứ?

Chính đang lúc suy tư, bỗng nhiên cửa như bị bàn tay của ai đó giật giật.

Toàn thân Úy Hải Lam giật mình, trong lòng trống rỗng.

"Àm——" một tiếng, người kia trực tiếp đập cửa tựa như kẻ man rợ chưa được thuần hóa.

Úy Hải Lam khóa thân quần người mình trong chấn đứng dậy, ánh đèn trong phòng khách chuyển thành mờ nhạt bao phủ quanh thân anh. Bóng đen mờ ảo sâu sắc phủ trên nền đất mơ hồ còn nhìn thấy đường viền quanh khuôn mặt cương nghị, cặp mắt như đôi chim ưng kia có vẻ cực kỳ uy nghiêm đáng sợ. Điều này làm cho cô cảm thấy hoảng sợ, xiết chặt góc chấn trong tay mình hét lớn lên tiếng: "Đừng đến đây!"

Anh căn bản không để ý tới cô, chỉ mấy bước chân nhanh nhẹn liền đến gần cô, trong phút chốc cô như một món đồ bị anh tàn nhẫn quăng trên giường, đè lên chiếc chấn không có chút trọng lượng.

Đầu óc trống rỗng, lúc này chỉ có duy nhất một chữ "trốn" dù biết khả năng này không làm nên chuyện gì.

Quả nhiên, cô vừa nhảy xuống giường thì phía sau có bàn tay lớn mò về phía bả vai cô, đè cô về chỗ cũ.

"Anh không được đụng vào người tôi."

"Dựa vào cái gì?" Anh cũng chỉ dùng một tay đã triệt để bắt được cô, dùng ưu thế của mình áp đảo cô. Lôi Thiệu Hành cúi đầu xuống, môi dán vào tai cô thì thầm lại thoáng khí, thanh âm kia như cánh cáo rồi lại ám muội như vậy: "Nghe cho rõ, em là người của tôi, tôi thích chạm thì sẽ chạm. Hôm nay, dù cho em không cho tôi chạm vào người thì tôi nhất định sẽ chạm triệt để, để cho cả đời này em cũng sẽ không quên được."

Vừa nói xong, một bên anh cởi cravat cùng quần áo mình xuống, Ủy Hải Lam hoảng hốt nói: "Anh làm gì vậy? Không được làm loạn ở đây."

"Bình thường cảm thấy em rất nhàm chán nhưng hôm nay tôi phát hiện em đúng là rất biết ăn nói." Lôi Thiệu Hành nhẹ nhàng cười, không biết từ đâu lấy ra một chiếc khăn tay sạch sẽ lau tất lại chiếc miệng nhỏ của cô. Cô chỉ "A a a" phát sinh ra tiếng nghẹn ngào, anh mạnh mẽ trói chặt lại hai tay cô, cố định trên đỉnh đầu, không cho cô có cơ hội lộn xộn.

Ủy Hải Lam chỉ cảm thấy một trận kinh hoàng.

"Tuy rằng tôi rất yêu thích miệng nhỏ này của em nhưng giờ cũng là đêm khuya rồi, nhờ đâu người khác nghe thấy sẽ không tốt." Lôi Thiệu Hành thấp giọng nói xong, lập tức ngậm vành tai cô nhẹ nhàng hút. Mà cô chỉ muốn tách khỏi những thân mật đụng chạm này, thân thể liền cố sức di chuyển ra xa nhưng di chuyển chưa đến nửa tấc, anh dùng một chân áp chế lại cô, sức mạnh chênh lệch khá rõ nên cô cũng không cách nào chống lại, cuối cùng cô cũng từ bỏ giấy dựa.

Trong căn phòng mờ tối, Ủy Hải Lam hoảng sợ theo dõi anh.

Có lẽ là cảm giác được cặp mắt mờ mịt mê hoặc kia nhìn mình, con người Lôi Thiệu Hành căng thẳng, không nói thêm nữa câu, lại thô lỗ cởi bỏ đi y phục của cô, cởi không được thì anh xé mặc kệ quần áo có bị tàn phá hay không anh cũng không quan tâm. Trong nháy mắt, anh cũng thành công trong việc cởi hết y phục trên người cô không còn gì nữa.

Trên người cô tỏa ra mùi vị sữa tắm hương táo nhân nhạt, như có như không trên chóp anh.

Lôi Thiệu Hành cảm một chiếc lọ, gọn gàng mở nắp, sau đó trong không khí tán ra một mùi hương bạc hà mát mẻ. Ngón tay dính kết chất lỏng lạnh lẽo trực tiếp hướng trên người cô, nhiệt độ ấm nóng từ lòng bàn tay anh nóng rực, cái lạnh lẽo và cái ấm nóng lập tức chia ra thành hai tầng khiến thân thể Ủy Hải Lam có cảm giác khó chịu. Anh bôi lên thật cẩn thận, từ cổ, bả vai, ngực, eo nhỏ, hai chân, mắt cá chân, không buông tha một chỗ nào. Cuối cùng, anh lần cô sang một bên, bàn tay lớn hướng trên lưng mà chà xát, lại trượt về chiếc mông mềm mại bóng loáng cô ý dùng sức đánh lên đó mấy lần.

Ủy Hải Lam bị đau cau mày nhưng vì trong miệng có vật gì đó ngăn trở khiến cô cứ ậm ừ, cổ tay cũng dần buông lỏng.

Lôi Thiệu Hành đứng dậy bên cạnh mép giường, thân hình cao to lực lưỡng chụp xuống lại mở miệng lướt nhẹ, xoay người rồi đi "Cảm giác này không tệ, sáng mai tiếp tục."

Người kia ngênh ngang rời đi, Ủy Hải Lam còn nghe được tiếng đóng cửa.

Trên người cô, ngoại trừ lưu lại thuốc mỡ vị bạc hà, còn có mùi vị của ngón tay anh...

Hết chương 87.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Hoa nguyệt dạ chưa ngủ (4)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Ngày kể đi học, tất cả vẫn như trước.

Lưu Tiệp nhìn chăm chăm về phía cửa, ngay lúc nhìn thấy Ủy Hải Lam, lập tức hướng về phía cô vẫy tay, sau đó vỗ vào chiếc ghế còn trống bên cạnh ý bảo đã thay cô chiếm chỗ rồi. Ủy Hải Lam cũng tự nhiên đi tới ngồi xuống bên cạnh, Lưu Tiệp nhô đầu ra nhẹ giọng hỏi: "Hải Lam, cậu có khỏe không?"

Ngày hôm qua, Lưu Tiệp thuận lợi trốn ra từ lỗ thông hơi, vội vàng tìm được cảnh sát vào cứu viện. Cô cũng không biết lúc mình rời đi có xảy ra chuyện gì hay không nhưng cô chỉ nhớ lúc ấy cô bị rất nhiều nhiếp ảnh gia vây ở giữa, cục diện hỗn loạn, y phục cũng không còn mà chỉ còn lại duy nhất một bộ đồ lót trên người mình mà thôi, sau đó, cô lại bị dẫn về sở cảnh sát để lấy khẩu cung. Lúc đó, cô hoảng sợ hoang mang cũng không kịp gặp lại Ủy Hải Lam mà tự nhiên lại bị người do thư ký Vương kia phái đến đưa cô trở về.

Sau khi trở về, Lưu Tiệp cũng không nhắc tới việc này với đồng nghiệp vì cô luôn cảm thấy đây là chuyện khó có thể mở miệng. Huống hồ, chỉ là một người đi ngang qua trên đường gần như không thể tin được, thế mà cô vẫn gây ngạc nhiên tưởng đối phương có thể trở thành bạn bè thân thiết với mình. Mặc dù bị người khác lừa gạt nhưng giờ đây cô cũng chỉ có thể tự trách mình quá ngu ngốc.

Mà chuyện đau khổ nhất chính là cô lại làm phiền đến đồng nghiệp.

Ủy Hải Lam lấy bút lông từ trong túi đựng laptop ra, lại quay đầu nói: "Không có việc gì, tớ rất tốt, cậu cũng không cần lo lắng."

"Thật không?" Lưu Tiệp hỏi liên tiếp, da.n****Sóc***Là****Ta****Ize.quydo/nh.. tiếp nhiều lần với giọng điệu dường như chưa yên lòng, giọng nói

cô càng ngày càng nhẹ "Bọn họ không làm gì cậu chứ?"

"Đương nhiên, tớ đã nói rồi, cho đến khi cậu trở về, tớ tuyệt đối sẽ không để cho bản thân mình xảy ra việc gì. " Úy Hải Lam bình tĩnh nói, trong ánh mắt cô lóe ra tia nhạy bén cùng cố chấp.

Lưu Tiệp nghe xong lời này, tâm tư cũng dần buông lỏng. Cô dùng một tay cầm lấy tay Úy Hải Lam, khó nén kích động cùng hồ thẹn, chân thành tha thiết nói: "Úy Hải Lam, tớ thật sự xin lỗi cậu, xin cậu hãy tha thứ cho tớ. Trước đây tớ cũng không ưa thích cậu lắm đâu bởi vì tớ cảm thấy cậu là một người rất đỗi kiêu ngạo, đi học còn phải có người đưa đón giống như những đại thiên kim tiểu thư quý phái thích khoe khoang. Nhưng từ nay về sau, cậu chính là chị em tốt với tớ, mà tớ cũng hy vọng cậu có thể coi tớ là bạn bè. Tớ lần nữa xin lỗi cậu, xin lỗi, tớ thực sự xin lỗi."

Úy Hải Lam nở nụ cười hớn hở "Giảng viên tới rồi, chúng ta vào học thôi."

"Được."

Giảng viên đứng trên bục giảng, bắt đầu hùng hực khí thế diễn thuyết các vấn đề chuyên ngành.

Trong phòng, rèm cửa sổ được kéo lại, máy chiếu trưng bày những tranh vẽ với sắc sỡ màu sắc hướng đến màn che. Từng ánh đèn chiếu qua như khắc lên từng bức họa, mà trong giảng đường to lớn ấy, Úy Hải Lam an tĩnh ngồi ở vị trí đó bỗng nhiên nghĩ đến những người đã từng đặt tay vào thân thể của chính mình. Đột nhiên quanh thân cô như bị hàng ngàn con kiến bò qua, cảm thấy một hồi khó chịu ngứa ngáy, vừa nghĩ đã cảm thấy toàn thân bị tê liệt, có loại cảm giác hít thở không thông, làm cho cô bất giác nhắm đầu lông mày.

Bỗng nhiên, có người kéo rèm cửa sổ ra.

Ánh mặt trời chói chang như đang cố gắng chiếu sáng vào mọi góc ngách trong căn phòng mờ tối này, ấm áp soi sáng lên toàn thân thể cô.

Mùi vị bạc hà kia mơ hồ quanh quẩn đâu đây khiến tim cô dần dần bình phục thậm chí đập nhanh hơn bình thường.

Kết thúc chương trình học, giảng viên vỗ tay mỉm cười nói: "Các vị học viên, thời gian trôi qua thật nhanh, trong thời gian bốn tháng ở đây, tôi cũng không biết các vị học được bao nhiêu nhưng hy vọng có thể giúp đỡ các vị chút ít. Khóa học cũng sẽ nhanh chóng kết thúc, cho nên các vị cũng sẽ có nhiệm vụ mới, hy vọng các vị có thể tự mình sáng tạo ra những ý tưởng độc đáo để có thể sở hữu những tác phẩm của riêng mình. Từ đây cho đến ngày cuối tháng, tôi chờ mong được xem những tác phẩm của chính các vị. Ngoài ra, những học viên có thiết kế ưu tú sẽ được mời tham dự buổi lễ ra mắt thiết kế ở New York do nhà thiết kế nổi tiếng Phi Nhĩ Đức làm chủ."

"Oh! Thật tuyệt." Mọi người hưng phấn dị thường, vỗ tay kêu gào.

"Nếu như tiên sinh Phi Nhĩ Đức có thể tham dự, vậy thì thật là quá tuyệt vời!" Ánh mắt Lưu Tiệp sáng quắc tỏa ra tia sáng rạng ngời.

Úy Hải Lam nghe giảng viên nhắc tới tiên sinh Phi Nhĩ Đức cũng tự nhiên biết về anh ta một chút.

Phi Nhĩ Đức, biệt hiệu là George, là nhà thiết kế trang phục với phong cách cổ truyền, lại có chút khí chất xa hoa đặc biệt. Từng đường thêu, hoa văn, chất liệu da lông cao cấp, nụ hoa ... đều nổi bật tính cách táo bạo, mang tính đột phá. Tất cả những trang sức hoa lệ đều là những thiết kế do chính anh sáng tạo mang tính chất đặc sắc, có một không hai tạo thành những nét rất riêng mà không bị trùng lặp với bất kỳ tác phẩm nào. Đó là loại mộng ảo đầy ma lực, đẹp đẽ, chán chường, phong cách ngộ nghĩnh khiến hàng ngàn thiếu nữ thét chói tai khi nhìn đến tác phẩm của anh.

Trên đường trở về nhà, Úy Hải Lam vẫn một đường như cũ, trước tiên vào mua bánh mì lúa mạch, lại một tay mang theo túi xách, một tay ôm thức ăn.

Trong ngõ hẻm hẹp dài, có vài cậu bé đang cùng chơi ván trượt, tư thế đẹp trai không e ngại đầu vật, tràn đầy tự tin thể hiện sức sống thanh xuân thật sôi nổi.

Sự chú ý của cô hấp dẫn bọn chúng, chúng cùng nhau bước tới nhưng ánh mắt cũng chưa từng rời đi.

Phía trước còn có vài đứa trẻ đang chơi đá con lăn phát sinh ra nhiều âm thanh nghe đến vui tai.

Con lăn di chuyển đến bên chân cô.

Úy Hải Lam cúi đầu liếc mắt nhìn, cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức nhấc chân xinh đẹp đá bay một cái.

"Oh, MyGod! “ Những đứa trẻ nhìn con lăn bay thật xa, cũng giật mình reo lên.

Úy Hải Lam cũng quay về phía bọn chúng chuẩn bị thủ thế nói: “Chỉ tạm được.”

Thẳng đến khi gần đến lầu nơi mình trọ, Úy Hải Lam chỉ nhìn thấy có một người đàn ông đang đứng yên trên ban công lầu sáu.

Bầu trời rất xanh thảnh thơi có mây trắng nhàn nhã trôi qua.

Lôi Thiệu Hành chỉ mặc áo lông màu đen mỏng với quần tây cùng màu. Loại này khi kết hợp với áo lông sẽ càng khiến thân hình anh toả ra quý khí bức người. Mếp áo lông tùy ý lật lên một chút, lại như vô tình bay lên dán vào dây nịch. Tóc đen như mực có chút dài theo gió nhẹ bay lên che khuất cả hai con mắt của anh.

Nhưng khoẻ mắt anh lại cong lên, ánh mắt nhìn chăm chăm cô mang theo chút hứng thú.

Tư thế như vậy tựa hồ đã duy trì hồi lâu.

Uý Hải Lam chậm rãi đi bộ bước tới, nghĩ đến vừa rồi anh nhất định đã nhìn thấy cô đá con lặn cùng với lũ trẻ kia thì không biết tại sao lúc này cô có cảm giác như bị người khác bắt được nhược điểm của mình.

Trong căn hộ, Vương San đang bận rộn chỉnh lý tư liệu.

Một đồng lớn tài liệu đang nằm trên bàn trà, xem ra chắc có ai đó làm việc ở đây đã lâu rồi.

Vương San cũng lập tức đứng dậy: "Tiểu thư Uý, cô đã trở về."

"Cô cứ lo việc của cô, không cần phải để ý đến tôi." Uý Hải Lam nói vậy nên Vương San tiếp tục ngồi xuống, vùi đầu vào công việc của mình còn đang dở.

Trên bàn công rớt cuộc người nọ cũng mở miệng, giọng nam nặng nề bay tới.

Anh ta đang gọi cô: "Uý "

Lại là cách la hét chói tai như thế này.

Lúc nào cũng Uý, Uý, Uý.

Uý Hải Lam buông đồ trên tay mình xuống, đi về phía sân thượng.

Anh nghiêng người nhìn về phía cô, trời quang đãng, nụ cười của anh so với ánh mặt trời còn chói mắt hơn.

Lôi Thiệu Hành nhìn cô chăm chăm, trong nháy mắt bỗng nhiên kéo cô sát gần mình khóa cô ở trước ngực, lại lập tức xoay người nhìn ra phong cảnh phía xa xa kia. Hai tay của anh vòng quanh thân thể cô, quay vòng bên eo cô, cảm đặt lên đầu vai dồn một chút trọng lượng lên đó, tư thế thân mật như vậy trông thật giống như người yêu.

"Buổi chiều còn có giờ học sao? " Anh thấp giọng hỏi.

"Không "

"Hả?"

"Được nghỉ môn thiết kế tác phẩm."

"Nghỉ mấy ngày sao?"

"Ừm, cuối tháng phải nộp bản thảo."

"Vậy à..." Giọng nói của anh tràn đầy từ tính, mỉm cười nói: "Anh thật sự muốn đóng gói mang em theo cùng."

Uý Hải Lam còn chưa kịp hiểu rõ ý trong lời nói của anh thì anh lại trầm giọng phản phó: "Thư ký Vương, chuẩn bị hành lý."

Sau khi dùng cơm trưa lập tức xuất phát, đi đường khoảng mấy tiếng thì buổi chiều gần bốn giờ mới tới nơi. Cuối cùng bọn họ từ New York chạy tới Washington District of Columbia. Nơi này chính là thủ đô nước Mỹ, thuộc chính phủ liên bang trực thuộc đặc khu. Xe đi qua những thành thị phồn hoa rực rỡ, cuối cùng tới một chỗ quán rượu xa hoa,da.n****Sóc***Là****Ta****lze.qu,ydo/mn. hoa.

Anh cũng chưa xuống xe, chỉ sai Vương San đi cùng cô vào quán rượu.

"Gần đây Lôi tiên sinh thường hay bận rộn, xã giao rất nhiều, từ sau chuyện xảy ra ở Xuân Thành, nước Mỹ cũng đã bắt đầu rút lui. Đại khái ngài ấy ở nơi này mấy tháng, sau khi kết thúc mọi chuyện ở Sở Sự Vụ nước Mỹ thì ngài ấy sẽ chuyển toàn bộ công tác vào trong nước." Vương San rót cho cô ly nước, lại như đang nghĩ đến cái gì vội vàng lấy ra một chiếc hộp nhưng bằng gỗ.

Cô ta đi tới trước mặt Uý Hải Lam mở hộp ra "Uý tiểu thư, cô xem có thích hay không?"

Uý Hải Lam đang uống nước, nghe được những lời cô ta nói như vậy cũng quay đầu nhìn lên. Lúc này, cô chỉ thấy trong hộp gỗ óng ánh lóe sáng khắp nơi, chiếc vòng mã não khảm nạm khá ái, rồi ánh sáng trắng màu bạch kim chói mắt, vương miện tinh xảo khéo léo được đúc bằng vàng chói lọi... Dĩ nhiên đều là các loại chìa khoá, mỗi một chiếc đều là hàng hoá sang trọng quý phái.

"Uý tiểu thư, lúc Lôi tiên sinh trở về New York nên đã trao tặng cô món quà này. Sau đó tôi lại quên mất, xin cô đừng tức giận."

Giọng nói Vương San trước sau ôn hòa, như một cấp dưới tận trung với nhiệm vụ được giao phó, bao gồm cả việc chuyển phần quà này đến tay cô. Thế

nhưng lúc này, những lời này nghe vào tai Uy Hải Lam lại giống như cô ấy thay anh ta nói tốt, ánh mắt hết đảo qua lại lóe sáng nhìn chiếc chìa khoá, Uy Hải Lam lặng lẽ đi qua, ôn hoà nói: "Đề xuống đi."

Vương San sững sờ một chút, trong chốc lát cũng không biết nên nói gì cho phải.

Bóng đêm dần sâu hun hút, không trung lơ lửng một vùng sáng tỏ của ánh trăng chiếu vào.

Uy Hải Lam đang ở trong phòng an tĩnh suy nghĩ lại mọi chuyện đã xảy ra, lại không linh cảm được gì.

Cửa phòng đột nhiên bị nhẹ nhàng gõ vài cái, cô ậm ừ lên tiếng. Lúc này, Vương San mở rộng cửa nói: "Uy tiểu thư, Lôi tiên sinh tìm cô."

Uy Hải Lam đành phải buông bàn vẽ, đi tới phòng khách.

Người nọ nhàn nhã ngồi trên ghế sa lon, hai chân tréo nguẩy.

Trong tay của hắn cầm chiếc hộp gỗ màu lam nhưng kia, nhằm chán vuốt vuốt chiếc chìa khoá sáng chói, lại cầm lấy, lại buông xuống như đang đùa nghịch với chúng.

"Sao vậy? Những thứ này không tốt sao?" Lôi Thiệu Hành cười hỏi, hai tròng mắt đen nhánh nhìn thẳng vào cô.

Uy Hải Lam nhìn chiếc chìa khoá bên trong hộp, từ tốn nói: "Những thứ này đều rất tốt nhưng tôi lại không thích."

Câu nói của cô như vô ý nhưng lại có tác dụng đâm vào lòng người kai từng nhát từng nhát đau đớn.

Thế nhưng nụ cười trên mặt Lôi Thiệu Hành càng trở nên nhu hòa, cô nhìn thấy anh ta bắt đầu có hành động, cho là anh sẽ đập vỡ chiếc hộp tan tành nhưng anh lại nói: "Thì ra không phải em thích chìa khoá mà là thích cá heo. Vậy anh nhất định thỏa mãn em, thư ký Vương, tất cả những thứ này đều cho cô."

Vương San có chút ngất, cô cũng không cần nhiều chìa khoá đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Hoa nguyệt dạ chưa ngủ (5)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Buổi tối ngày hôm đó, Lôi Thiệu Hành cũng không có ngủ lại, anh nhận được một cuộc điện thoại, sau đó mỉm cười đứng dậy rời đi. Trong lúc mơ hồ có thể nghe giọng anh thân mật nói chuyện với ai đó, không cần nghĩ cũng biết nhất định là điện thoại của tình nhân. Cô cũng không để ý, tự mình đi về phòng.

"Cốc....Cốc...."

Vương San lại lần nữa gõ cửa, cầm trên tay một cái chai nhỏ: "Tiểu thư Uy, Lôi tiên sinh nói cô hãy tự mình thoa thuốc."

"Thật nhiều chuyện, lát nữa tôi thoa." Uy Hải Lam nhẹ giọng đáp.

Vương San cầm bình thuốc để trên bàn và ra khỏi phòng, qua một lúc lâu Uy Hải Lam quay đầu liếc mắt một cái. Cô đi tới trước bàn, cầm cái chai lên xem, thân bình có màu xanh đậm, còn có hàng chữ viết bằng tiếng trung lẫn tiếng Anh, ghi chép cặn kẽ cách thức sử dụng rõ ràng chi tiết, thích hợp với các loại trầy xước bị thương. Mở hết nắp bình, một hồi mát mẻ xông lên mũi cô.

Tự nhiên Uy Hải Lam có ấn tượng với lọ thuốc mỡ này.

Trước khi đi New York, Viên Viên đột nhiên tới sân bay tiễn cô cũng âm thầm kín đáo đưa cho cô cái này.

Uy Hải Lam vẫn luôn bỏ chai thuốc mỡ này trong ngăn kéo. Không phải cô luyến tiếc càng không phải muốn làm kỷ niệm, chỉ là cô chưa có cơ hội để sử dụng nó mà thôi. Một điều cô cũng chưa từng nghĩ tới đó là người mở chai này ra lại là anh. Cuối cùng cô mở chai thuốc đem bôi hết trên thân thể mình, bình rỗng kia lại bị quăng vào thùng rác.

Uy Hải Lam lại không còn quan tâm nghĩ ngợi về tác phẩm thiết kế nữa, nằm xuống liền ngủ một mạch dài.

Cái gì hữu dụng trong ngày thì liền cứ thế vứt bỏ trong ngày đó, giống như một đoạn hồi ức, quá khứ liền cứ như vậy trôi qua.

Nước đổ đi rồi khó hút lại, thời gian trôi qua cũng không cách nào quay trở lại.

Cô không lưu luyến, cũng không muốn mình có quyền lợi này.

Trong thành phố Washington thuộc nước Mỹ, văn phòng cao cấp nằm ngay cao ốc hơn mười tầng, sàn nhà Die nd da n****Sóc***Là****Ta****] e q u y d n, phẳng bóng khiến người ta cảm thấy có chút kiềm nén. Nền xi măng này tượng trưng cho cốt sắt rừng rậm thế giới, nhịp điệu cũng rất mạnh dường như không muốn cho bất cứ người nào thờ dốt hoặc dừng lại. Mỗi người đều giống như con thú bị nhốt, lúc ban đầu sẽ mạnh mẽ đấu tranh, sau đó sẽ thỏa hiệp để giành sự sống, cuối cùng là tử trận.

Sàn gạch men trơn bóng giống như chiếc gương có thể phản chiếu lại hình bóng mình trong đó, ngay cả không khí cũng đều lạnh lẽo, xa lạ.

Thang máy đi dọc theo đường thẳng, một tầng đi tới bên trên.

Trước cửa rộng mở, lại nhìn thấy trước mặt là một bảng tên quen thuộc được viết bằng tiếng Anh—Lynn LawFirm.

Không khí trong phòng sở sự vụ thường rất bận rộn, những anh chàng mặc âu phục, những cô gái trung diện đồ công sở đều là những hình tượng tinh anh giới giang. Tiếng điện thoại, tiếng hỏi thăm, tiếng gót giày nặng nề của những viên chức đang cầm văn kiện đi tới đi lui, phòng tiếp tân luôn có người ra kẻ vào, cũng có thể nhìn thấy những người khác lo lắng ngồi chờ đến lượt mình, nóng lòng muốn tìm kiếm người giúp mình giải quyết vụ việc. Bầu không khí nghiêm cẩn trang nghiêm mà đầy nhiệt huyết.

Đây là lần đầu tiên Ủy Hải Lam được tận mắt nhìn thấy Sở sự vụ nước Mỹ - nơi Lôi Thiệu Hành làm việc. Có thể nói đây cũng là lần cuối cùng cô được đặt chân đến nơi đây.

Lúc trước Vương San đã từng nói qua, anh gần như muốn kết thúc sự nghiệp ở nơi đây, chỉ một lòng muốn trở về nước.

Hiển nhiên các nhân viên rất quen thuộc đối với Vương San, vì thế từng người họ mở miệng chào hỏi.

Vương San còn cười đáp lại: "Đã lâu không gặp."

Mà Ủy Hải Lam đi ở phía sau cũng tương tự được mọi người quan tâm.

Anh ta là một trong top những người đàn ông độc thân lại mang danh phận hoàng kim, vì thế tự nhiên cũng có nhiều phụ nữ tung hô. Thế nhưng, từ trước đến nay đại luật sư Lôi sẽ không để cho thư ký hay phụ tá đưa đón các cô. Ở mọi lúc mọi nơi, luôn luôn có những kiểu phụ nữ tự mình đưa đến cửa, ngược lại cũng có kiểu rút rè hiểu được cách lạt mềm buộc chặt. Thế nhưng, nếu như người nào đã lọt vào mắt của đại luật sư Lôi thì kết quả cuối cùng đều là ngoan ngoãn phục tùng.

Không phải Ủy Hải Lam không nhận thấy ánh mắt của mọi người mà chỉ là do thói quen từ nhỏ tạo thành, cô vô cùng thân nhiên cùng lạnh lùng khiến mọi người có phần kính nể.

Vương San dẫn cô tới trước một gian phòng làm việc, dẫn cô đi qua một vị thư ký khác, sau đó Vương san quay đầu nói: "Tiểu thư, Lôi tiên sinh đang ở bên trong."

Phòng làm việc lạnh lẽo vô cùng, nhìn vào chỉ thấy văn kiện toàn là giấy trắng, còn lại đều là một màu đen ảm đạm.

Lôi Thiệu Hành ngồi chủ trì trên ghế, đang cầm bút máy ký tên vào văn kiện, đầu bút linh hoạt rung động. Lúc này anh lại cúi đầu, thể hiện dáng dấp đặc biệt đẹp trai cùng hấp dẫn.

Ủy Hải Lam đứng ở cửa, cũng không mở miệng quấy rầy.

Đến khi anh ngẩng đầu lên chỉ thấy cô an tĩnh im lặng đứng đó, đầu anh cũng hất một cái ra hiệu cô bước vào.

Chiếc váy hôm nay Ủy Hải Lam mặc trên người chính là bộ y phục do anh sai Vương San đưa đến cho cô.

Loại trang phục cổ điển hoa lệ màu xanh ngọc này làm nổi bật lên dáng vẻ ưu nhã điềm tĩnh của cô. Thân cao một mét sáu mươi tám không đạt được trình độ như những cô người mẫu chuyên nghiệp nhưng lại mang khí chất lãnh ngạo, cực kỳ cao quý, như gần như xa, như gió thoảng qua, không ai có thể nở lòng bắt nạt cô, nét phiêu dật ẩn nhẫn lộ ra vài phần tự nhiên tùy tính. Lỗ tai lại đeo đôi bông tai đơn giản hình cây chanh nhún nhảy uốn lượn trông thật đẹp mắt. Trong đêm tối, dường như mờ hồ phát quang thần bí mà quý dị.

Nếu như tóc cô dài hơn một chút, vậy thì càng thêm hoàn mỹ.

Ánh mắt Lôi Thiệu Hành dừng trên khuôn mặt cô, đột nhiên có chút thông hiểu.

Cặp mắt to xinh đẹp, mắt xéch tiêu chuẩn giống như thể hiện một loại người không biết né tránh, không biết lừa dối, làm cản lớn mặt, thờ ơ xa cách.

Mà khi nhìn vào đôi mắt này thì ngay lập tức ai cũng đều có ý muốn chinh phục.

"Ủy, qua đây!" Anh mở miệng gọi cô.

Quả nhiên Úy Hải Lam đi tới, anh lại vẫy tay ý bảo cô đến bên cạnh anh, thế là cô phải vòng qua cái bàn để đi tới trước mặt anh.

Lôi Thiệu Hành hết sức hài lòng vì thái độ nhu thuận của cô, kéo tay cô lại gần mình, rồi cũng không lo nơi này là phòng làm việc, lại tự nhiên ôm cô ngồi trên đùi mình. Vốn ở đây có không gian rộng rãi, ít người qua lại nhưng lúc này cô lại cảm thấy nó có vẻ nhỏ hẹp. Anh lại đưa qua một phần văn kiện, nói nhỏ bên tai cô: "Xong ngay thôi."

"Tôi ngồi ở sô pha được rồi." Úy Hải Lam cảm thấy không được tự nhiên với tư thế này vì trên thực tế cô không thích bất kỳ ai đụng chạm vào thân thể mình.

"Ngồi thế này, anh cũng cảm thấy rất tốt." Lôi Thiệu Hành thông thả tự đắc kiểm tra văn kiện.

Úy Hải Lam có chút khó khăn, không thể làm gì khác hơn là để mặc cho anh ôm. Vừa lúc đó, lần nữa ngửi được mùi thơm từ trên cơ thể anh tỏa ra, lần này là vị bạc hà thay đổi nhàn nhạt, thanh lương dễ ngửi. Thứ mùi này không khiến cô ghét nhưng vừa ngửi tới đêm đó anh mạnh mẽ thoa thuốc cho cô thì mỗi cô chợt cử động, mấp máy môi, hình như không cam lòng.

Trông mắt Lôi Thiệu Hành thoáng nhìn tia mờ ám của cô, ký tên vào văn kiện với chữ ký rồng bay phượng múa. Bút vừa để Die nda n****Sóc***Là****Ta****l e q u ydo n, xuống thì tay kia cũng hoàn toàn chiếm hữu eo thon của cô.

"Úy."

"Ừ."

"Em thế nào? Tối hôm qua anh không về, em có thoa thuốc hay không?"

"Có."

"Ah?" Anh hoài nghi lên tiếng, thấp giọng nói: "Anh không tin, em sẽ không ngoan ngoãn thế đâu. Lại đây, còi quần áo để cho anh xem."

Trong lúc tâm tư Úy Hải Lam cả kinh thì tay anh đã tự ý hành động. Bàn tay to đờ lấy eo cô, thành thực tìm đến khóa kéo của chiếc váy, lại từ phía sau lưng kéo xuống. Lúc này cô cũng không thể kiềm chế được, giờ mới hiểu được ý đồ của anh, sờ đi anh sai Vương San chọn chiếc váy này mang đến cho cô là có dụng ý. Chỉ trong nháy mắt, toàn thân cô cảm thấy mát lạnh, anh đã bỏ đi y phục của cô, vào giờ phút này, khuôn mặt cô đỏ lên găm nhẹ: "Anh làm gì vậy?"

"À, anh thấy hình như em cũng chưa thoa thuốc." Lôi Thiệu Hành nói, hai tay không nhanh không chậm mon trón thân thể cô, đầu cũng ngày càng cúi xuống thấp, dán vào chiếc cổ trắng ngần của cô nhẹ nhàng ngửi. Còn có bàn tay anh đi đến đâu thì mỗi một chỗ liền khiến cô có cảm giác mẫn cảm "Phải thoa thuốc lên cô, bả vai, ngực, thậm chí là thắt lưng cũng phải thoa..."

Động tác của anh chậm rãi khiến gương mặt của Úy Hải Lam càng ngày càng đỏ, cho đến khi tay anh di chuyển về phía giữa hai chân cô thì cô bắt đầu luống cuống, nhanh chóng muốn ngăn cản hành động của anh nói: "Nơi đây không bị thương, không cần thoa thuốc."

Lôi Thiệu Hành thoáng nhìn ngay cả lỗ tai cô đều đỏ thì lập tức bật cười: "Ha ha..."

Anh hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng của cô, lại như mơ hồ nói: "Anh biết chỗ này không bị tổn thương nhưng anh thật sự muốn chạm vào nó."

Trong phút chốc, Úy Hải Lam nhất thời tức giận, cô chưa từng có lúc nào bị quần bách cùng lúng túng như vậy.

Một tràng dài chuông điện thoại đúng lúc vang lên kịp thời cứu mạng cô, anh bước đến nhận điện thoại.

Cô nghe anh đối đáp vài câu sau đó cũng cúp điện thoại hướng về phía cô nói: "Vì em vắng lời như thế nên anh muốn thưởng cho em một món quà. Ngoan, hãy vào trong mặc quần áo tử tế vào."

Úy Hải Lam vội vàng nhảy xuống bấp đùi anh, chạy về phía gian phòng nghỉ ngơi chỉnh lại dung nhan mình.

Đến khi cô đi ra, trong phòng làm việc đã đứng một hàng người. Những người này mặc trang phục veston cùng màu có đeo nơ, hơn nữa trong tay mỗi người đều có cầm theo một quyển tập thật đẹp, có lẽ đang chờ đợi cô.

"Úy."

Nghe được tiếng anh gọi, Úy Hải Lam cũng thức thời đi tới bên cạnh anh. Anh kéo cô ngồi xuống, nhìn những người đó nói: "Em xem, em thích gì?"

Thì ra những người này đều là những bậc thầy nổi danh về châu báu, đi theo họ còn có nhân viên các cửa hàng lớn. Anh có ý thay cô mời họ đến đây để gặp cô.

"Tiểu thư, không biết cô thích loại châu báu nào? Vàng bạc ngọc thạch, mã não phi thúy, chỉ cần cô muốn có thì chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để làm ra nó vì cô."

Lúc này, Úy Hải Lam lắc đầu.

"Tiểu thư, những quyển sách này có ghi chép lại tất cả các thứ liên quan đến cá heo, cô có thể tham khảo."

Úy Hải Lam lại lắc đầu.

"Không thích sao? Không nhìn trúng thứ nào sao?" Lôi Thiệu Hành cũng hỏi.

Úy Hải Lam vừa muốn mở miệng thì có người đột nhiên xông vào.

Đó là một anh chàng gốc mỹ đẹp trai, tóc có màu bạch kim, ăn mặc có vẻ chán chường lộ ra khí chất u buồn, trên lỗ tai lẫn trên mũi còn đeo vô số vòng tai. Anh mặc quần jeans mà nơi đầu gối còn có đính tua rua kết hợp với đôi giày vải, trên lưng lại đeo một cái túi lớn, dáng vẻ có hơi bồn chồn ló đầu ra dùng giọng phẫn nộ lo lắng la hét bằng tiếng Anh: "Tôi muốn tìm luật sư Lôi, tôi muốn tìm luật sư Lôi biện hộ cho mình."

"Xin lỗi luật sư Lôi, tôi không thể ngăn anh ta lại được." Thư ký áy náy nói lại gọi bảo vệ tới.

"Luật sư Lôi! Tôi muốn mời anh biện hộ." Người đàn ông kia vừa gặp anh thì thần sắc vui vẻ, vừa muốn tiến lên lại bị bảo vệ ngăn cản.

Lôi Thiệu Hành chỉ mỉm cười, lạnh lùng nhìn bảo vệ đưa anh ta ra ngoài.

Thế nhưng lúc này Úy Hải Lam lại lên tiếng hỏi: "Tôi muốn đổi một phần quà khác được không?"

Lôi Thiệu Hành mỉm cười như trước, đáy mắt có màn kính ngạo, lại vỗ nhẹ bờ vai cô ý bảo cô cũng mau nói ra.

Cô lại mở miệng nói ra lời khiến người khác kinh hãi: "Anh có thể làm luật sư biện hộ cho người đàn ông khi này không?"

Hết chương 89.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Màu Đen: Gả Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Hoa nguyệt dạ chưa ngủ (6)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Về mặt Úy Hải Lam trầm tĩnh điềm nhiên, loại thần thái này có lẽ cũng không có nửa phần mong đợi, giống như việc anh bằng lòng hay không cũng không ảnh hưởng đến cô. Lôi Thiệu Hành chăm chú nhìn vào ánh mắt cô, cảm thấy vẫn giống như trước kia không một chút rung động, không có nửa điểm phập phồng. Lòng hiếu kỳ của anh so với cảm giác mới vừa rồi càng sâu, mở miệng ra lệnh cho hai tên bảo vệ dừng tay, sau đó lại cúi đầu hỏi: "Sao vậy? Anh ta là bạn của em?"

"Người xa lạ." Úy Hải Lam lạnh nhạt phun ra ba chữ này.

"Vậy tại sao em lại phải giúp anh ta?" Lôi Thiệu Hành nhẹ nhàng vuốt tóc cô, kiên trì hỏi.

Đáy mắt hình như có lưu quang lóe lên, giọng nói của Úy Hải Lam trong trẻo lạnh lùng không ai bì nổi, cô nhếch một bên khóe miệng, lại tiếp tục phun ra "Tôi thích."

Câu trả lời cuồng vọng đến cỡ nào.

Tôi thích, tôi thích, tôi vui vẻ, tôi có hứng thú.

Phản duy ngã độc tôn (ý là tự cho mình là duy nhất) này đúng là rất ngạo mạn, nếu như gặp một người đàn ông tầm thường thì chắc chắn anh ta sẽ chỉ cảm thấy cô vì được cưng chiều quá mức nên đâm ra kiêu căng nhưng Lôi Thiệu Hành lại cảm thấy vui vẻ trở nên tán thưởng. Chỉ trong nháy mắt, bỗng nhiên một ý niệm trong đầu nhanh chóng lướt qua trong anh, nếu anh có thể cưng chiều cô đến vô pháp vô thiên (ý là ngang ngạnh, coi trời bằng vung) thì nhất định sẽ xảy ra biết bao Die nd da n****Sóc***[Là****Ta****]e q uu ydo n,nhiều chuyện kỳ lạ, thú vị.

"Em thích giúp anh ta hay là em đã yêu anh ta?" Thanh âm của anh lắng chìm vài phần, hình như có tia nồng đậm cùng bất mãn, đáy mắt cũng trở nên tràn đầy nét chăm bím.

Úy Hải Lam không thèm nhắc lại, chỉ cứ như vậy nhìn lại anh.

"Úy, tuy anh rất muốn tặng em phần quà này nhưng anh đã quyết định sau khi nhận xong vụ án tử hình cuối cùng này, cũng sẽ không nhận thêm vụ nào nữa cả. Lôi đã nói ra cũng không thể rút lại, em nói có phải không?" Lời nói của Lôi Thiệu Hành êm tai giải thích lý do cho cô hiểu, trong lời nói lại lộ ra vài phần tiếc hận, thế nhưng đôi mắt lợi hại, cường ngạnh nhìn cô như có ý không cho người khác dị nghị "Bất quá, anh chỉ có thể tìm một luật sư tài giỏi

khác giúp anh ta, còn anh chỉ đứng bên cạnh giúp đỡ phá án. Em thấy thế nào? Như vậy có được không?"

Úy Hải Lam không phản ứng, chỉ "Ừm" một tiếng.

"Thực sự là phiền phức, tôi đã cho các người cơ hội được thể hiện mình rồi mà cũng làm không được. Như vậy đi, cũng không cần xem qua bản thiết kế làm gì, cứ trực tiếp làm ra thành phẩm là được." Lôi Thiệu Hành quét mắt nhìn về phía đề mấy viên châu báu kia, trầm giọng phân phó "Mỗi một khoản thiết kế đều phải có cá heo, rõ chứ?"

"Rõ rồi, Lôi tiên sinh." Nhân viên cửa hàng đều nhớ kỹ yêu cầu của người muốn họ thiết kế, trầm miệng một lời mà trả lời.

Đoàn người lập tức rời khỏi phòng làm việc.

Lôi Thiệu Hành ra hiệu cho bảo vệ buông tay, người đàn ông tóc vàng trầm mặc xoa bả vai bị đau, lúc này anh ta mới hướng về phía thư ký phân phó: "Gọi Jerry đến đây."

Luật sư Jerry là người nước Pháp, quanh năm ở lại nước Mỹ để phát triển sự nghiệp, cũng có hơn hai mươi năm kinh nghiệm, mà cũng rất nổi danh trong giới luật sư. Anh ta phụ trách tiếp nhận những loại vụ án như thế này. Đột nhiên, hôm nay Jerry bị Lôi Thiệu Hành gọi vào phòng làm việc nói chuyện, anh cũng cảm thấy rất kinh ngạc, lông mi cao gầy nhú lại, vui cười bước đến, dùng giọng vui vẻ nói: "Lôi, đại ca à, nghe nói cậu sẽ giúp đỡ tôi phá án, phải chăng mặt trời đang mọc từ phía tây?"

"Jerry, vụ án này, cậu là người phụ trách chính, vì lẽ đó đương nhiên cậu phải cùng đương sự nói chuyện." Lôi Thiệu Hành cũng không vui mà thể hiện nét mặt rất nghiêm túc.

Trong công việc, xưa nay đại luật sư Lôi vốn rất lạnh lùng nghiêm túc, Jerry biết rõ điều này nên lúc này cũng không dám phản bác lại anh ta. Jerry nhìn người đàn ông tóc vàng kia một lúc lâu, sau đó vươn tay ra chào hỏi nói: "Chào anh, tôi là luật sư biện hộ của anh - Jerry, hy vọng tôi có thể giúp anh giải quyết vấn đề."

"Chào anh, gọi tôi là Thosmas." Người đàn ông tóc vàng cũng tự giới thiệu, vươn tay ra bắt tay với Jerry.

"Thomas?" Jerry hồ nghi thì thầm.

"Đúng vậy."

"Có phải tiên sinh là thành viên trong ban nhạc California?"

"Đúng vậy."

"Chính là tay trống Thomas?"

"Đúng vậy."

"Oh, trời ơi, con gái tôi chính là fan hâm mộ cuồng nhiệt ban nhạc này." Bỗng Jerry cảm thấy rất kích động, nhiệt tình nói: "Vậy anh cho tôi xin chữ ký, nếu nó biết nhất định nó sẽ vui đến điên lên mất. Biết thần tượng của nó tới tìm tôi biện hộ thì sẽ rất lấy làm kiêu ngạo. Tiên sinh Thomas, thật vui vì có thể trở thành luật sư biện hộ của anh."

"Cảm ơn, tôi cũng cảm thấy rất vinh hạnh."

"Vậy bây giờ, anh hãy kể đầu đuôi câu chuyện cho tôi biết."

"Chuyện là như vậy..."

Thomas và Jerry cũng ngồi xếp hàng, sau đó Thomas bắt đầu tường thuật lại câu chuyện của mình. Chung quanh đột nhiên rất an tĩnh, chỉ còn giọng nói hơi khàn khàn trầm đục chậm rãi vang lên. Jerry chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng lại đưa ra một ít nghi vấn nhưng Thomas vẫn kiên nhẫn trả lời, hai người nói chuyện với nhau vô cùng hòa hợp.

Đối diện với họ, Lôi Thiệu Hành cũng ngồi đó không nói lời nào.

Trong phòng làm việc, ngoài ba người bọn họ ra, còn có một người khác.

Úy Hải Lam lặng lẽ ngồi trên ghế sa lon ngay khu nghỉ ngơi, cũng lấy ra bản vẽ từ trong túi xách mình ra, cầm bút tùy ý vẽ phác thảo. Chiếc trán nhăn lại, chiếc cằm hoàn mỹ mà khi kết hợp lại, chúng sẽ tạo ra một bức tranh tuyệt mỹ. Loại tư thế này khiến anh nhớ lại những hình ảnh cũ đã qua nhưng dù vậy anh vẫn chuyển chủ vào cuộc nói chuyện như cũ. Mọi âm thanh khàn đục của người đàn ông trước mặt bỗng nhiên như biến mất, bất tri bất giác, anh không còn chú ý đến điều gì nữa.

"Sự việc chính là như vậy, không biết phần thắng lần này có lớn hay không?" Thomas mặt ủ mày chau giống như đang bị thương nặng vậy.

Thomas là một thành viên chủ lực trong ban nhạc rock and roll nổi tiếng California, cũng chính là tay trống cừ khôi kiêm sáng tác ca khúc. Trước đó vài ngày, tay phải của anh ta đột nhiên đau cần phẫu thuật trị liệu. Bác sĩ trưởng khoa Katherin đã sắp xếp lịch để giải phẫu, sau đó cuộc giải phẫu đó cũng

được tiến hành thuận lợi. Thế nhưng không ngờ cuộc giải phẫu lần này để lại di chứng dẫn đến tay phải của anh không còn linh hoạt như trước nữa, thậm chí cũng không thể lành lặn lại như xưa.

Thomas tìm tới bác sĩ Katherin để yêu cầu cô cho một giải thích hợp lý, thế nhưng Katherin lại nói với anh rằng cô đã hoàn thành phần nhiệm vụ của mình rồi, không hề làm sai ở chỗ nào. Hơn nữa trước khi làm phẫu thuật, anh cũng đã ký vào bản cam kết rồi, cô cũng không thể cam đoan sau cuộc giải phẫu thì tay anh sẽ không gặp nguy hiểm gì. Nghe cô nói tay phải mình có thể sẽ không còn được như xưa thì trong lúc tức giận cùng thất vọng, Thomas chạy đến Sở Sự vụ nổi tiếng nhất nước Mỹ - Lynn, hy vọng có thể cầu được luật sư Lôi Thiệu Hành giúp đỡ, muốn anh ta thay mình đánh thắng trận này.

Sau khi nghe xong, Jerry vô cùng đồng tình, thờ dài nói: "Đây thật là một kết quả tồi, tôi cảm thấy rất khó chịu, hy vọng anh cũng đừng nên quá thương tâm. Tình huống chi tiết còn phải điều tra lại để lấy được chứng cứ, lúc đó mới có thể quyết định được. Xin anh cứ yên tâm, tôi nhất định dốc hết toàn lực thay anh đánh thắng trận này."

"Làm phiền anh rồi. "

"Nếu có vấn đề gì, chúng tôi sẽ liên hệ với anh."

"Được. "

Sau một hồi trò chuyện, cuộc nói chuyện cuối cùng cũng kết thúc.

"Cám ơn anh, luật sư Jerry, đồng thời cũng cám ơn anh, luật sư Lôi." Thomas đứng dậy, vươn tay ra bắt tay hai người.

Lôi Thiệu Hành theo phép cũng vươn tay ra nhưng anh cũng nhanh chóng rút tay về.

Thomas vừa rời đi, trong lúc xoay người thì đột nhiên nhìn thấy một người phụ nữ ngồi ngay góc sofa, cô đang vui đầu chăm chú vào hội họa. Bởi vì vừa rồi hai người kia đều dùng tiếng Trung nói chuyện với nhau, cho nên anh nghe không hiểu bọn họ đang nói gì. Vì vậy, anh chỉ vội vã liếc mắt một cái, cũng lập tức ngēnh ngang mà đi. Die nd da n****Sóc***Là****Ta****I e q u u ydo n,Thứ nhất là cảm thấy không cần phải chào hỏi cô như thế, thứ hai là không muốn quấy rối cô.

"Oh, tại sao nơi đây lại xuất hiện một vị tiểu thư khả ái như vậy? Vừa rồi tôi cũng không phát hiện ra." Rốt cuộc Jerry cũng phát hiện ra sự tồn tại của cô ở đây, anh mở to hai mắt nhìn chăm chú.

Jerry không thể không kinh ngạc, phải biết bình thường tuy Lôi Thiệu Hành chỉ có một bộ dáng cười nhẹ nhàng với hình tượng thân sĩ nổi bật của mình nhưng nếu về khía cạnh việc công thì anh ta cũng trở nên cực kỳ nghiêm khắc, mọi thứ đều lấy việc công làm trọng, không cho phép những phụ nữ tới quấy rầy. Thật ra cũng đã từng có phụ nữ to gan như vậy, ngay lúc anh ta đang thảo luận vụ án lại đột nhiên xông vào, kết quả là đại luật sư Lôi không lưu tình chút nào, trực tiếp đuổi đối phương ra ngoài một cách thảm thương. Từ đó về sau, không còn có phụ nữ nào dám khiêu chiến ranh giới cuối cùng của anh ta, chỉ sợ trở thành bia đỡ đạn mà thôi.

Nhưng bây giờ thì sao? Thật lạ là lại có một người phụ nữ dám ngồi trong phòng làm việc của anh ta?

Chuyện này thật khó mà tin nổi.

Có lẽ là vì quá mức chuyên chú nên Ủy Hải Lam cũng không nghe thấy tiếng Jerry kinh hô. Thế giới của cô dường như chỉ còn lại bàn vẽ trước mặt và bản thiết kế gấp làm tư. Trừ hai thứ đó, tất cả các thứ khác dường như trống rỗng.

Đôi mắt Lôi Thiệu Hành căng thẳng như đang cố ý muốn phá ngôi toà thành tự cô xây nên, mở miệng la lên "Ủy."

Ủy Hải Lam vẫn hờ hững như trước, cúi đầu chuyên chú.

"Ủy." Anh lại hô một tiếng.

Cô vẫn như vậy.

Rốt cuộc Lôi Thiệu Hành cũng đứng dậy.

Trên giấy là những phác họa qua lại, lại bởi vì miêu tả không ra hình dạng gì nên cô nhú mày phiền não, nín thở ngưng thần.

Bỗng nhiên, bút trong tay bị người khác mạnh mẽ lấy đi.

Ủy Hải Lam ngẩn ra, đầu óc ngưng đọng, sau đó cũng nhanh chóng hoàn hồn.

Người nọ đang khom lưng hướng về phía cô, một tay chống đỡ trên ghế sofa, một tay nắm chặt cây bút phác họa trong tay. Ủy Hải Lam ngẩng đầu nhìn lại, bóng dáng anh cao lớn bao phủ lấy cô khiến giờ đây cô có chút hồ nghi, chỉ cảm thấy mờ mịt hoang mang, nụ cười của anh ảm áp xen lẫn vẻ bất mãn nói: "Luật sư Jerry đang chào hỏi em, em cũng đừng nên vô phép như thế. "

Ánh mắt cô lướt qua nhìn anh, lại nhìn về phía người đàn ông Pháp bên kia, Ủy Hải Lam gật đầu "Chào anh. "

"Tiểu thư xinh đẹp, chào em, anh là Jerry. "

"Chào anh, gọi tôi là Úy Hải Lam."

Úy Hải Lam mỉm cười đáp lại, mà anh cũng mạnh mẽ thay cô thu lại dụng cụ và những bản vẽ vương vãi trên bàn.

"Tên em thật dễ nghe, một dòng nước biển xanh lam." Jerry vốn ăn ngay nói thẳng cười to khen ngợi.

Xưa nay Úy Hải Lam vốn không quen với những lời khen như vậy, cô chỉ có thể tiếp tục mỉm cười.

"Thực sự là không đúng lúc rồi, tôi còn phải đi làm việc, có cơ hội sẽ trò chuyện tiếp." Jerry liếc nhìn đồng hồ treo tường, chào một tiếng rồi vội vã rời đi.

Úy Hải Lam nhìn anh ta rời đi, lại tiếp tục cầm bản vẽ lên.

Nhưng Lôi Thiệu Hành hết lần này tới lần khác không cho cô làm vậy, thậm chí anh còn tùy hứng muốn trực tiếp vứt qua một bên.

Úy Hải Lam bắt đầu nhìn anh trải dài trên ghế sa lon, Lôi Thiệu Hành cũng mở miệng hỏi: "Úy, em cũng là fan hâm mộ diễn cường ban nhạc kia sao?"

Giọng điệu trong lời nói của anh thật giống như đang xem thường.

Úy Hải Lam suy nghĩ một chút, lại phun ra câu trả lời "Anh đoán xem."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Hoa Nguyệt Dạ chưa ngủ (7)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Anh cũng không suy đoán, cũng không tiếp tục truy hỏi.

Úy Hải Lam cũng tự nhiên lựa chọn trầm mặc.

Nhưng sau đó, khi Thomas trò chuyện phân tích vụ án thì anh ta cũng cố tình kéo Úy Hải Lam vào cuộc.

Theo lẽ tự nhiên, Úy Hải Lam cũng cùng Thomas kết giao bạn bè.

Ngày hôm đó cô lại được mời đến, Vương San nói: "Tiểu thư Úy, trước tiên mời cô nghỉ ngơi bên trong một lát."

Buổi chiều hôm ấy, ánh mặt trời cũng thật đẹp, chói chang loá mắt khiến lòng người càng thêm vui vẻ.

Bống cửa được đẩy ra, lại yên tĩnh dị thường nhưng thật lạ là không thấy một bóng người.

Người đàn ông tóc vàng đang ngồi trên ghế salong, ba lô cũng tiện thể đặt sang một bên, dáng vẻ bồn chồn cùng lo lắng cũng hiện rõ trên khuôn mặt anh. Vẫn là trang phục như cũ, áo khoác da phối với quần jean, chỉ khác là lúc này nơi sống mũi không còn khói thuốc phì phả nữa. Một tay anh cầm một món đồ nhỏ, mà tay kia lại cầm chặt bút đang trong tư thế suy nghĩ điều gì. Anh dựa lưng vào ghế tựa tiện để mặc cho ánh mặt trời hướng vào người mình, toàn bộ ánh sáng bao phủ lấy anh, mái tóc bông bênh màu bạch kim như mềm mại hẳn ra khiến dáng vẻ anh giờ đây càng thêm u buồn thâm trầm, chán chường mà yếu đuối.

Úy Hải Lam còn có chút cảm giác khác thường vì vốn dĩ từ trước đến nay cô chỉ nhìn thấy những nam ca sĩ trong những MV trên TV mà thôi. Thế nhưng hiện giờ cô lại được tận mắt nhìn thấy anh ngoài đời, thậm chí anh đang ngồi sờ sờ trước mặt cô khiến cô có chút không quen.

Mà đối với Thomas, anh cũng không chú ý tới việc có người đi vào, đột nhiên anh vô cùng tức giận xé nát tờ giấy lại phát tiết tự vô thành một cục, sau đó hất tay đập mạnh xuống mặt bàn khiến những gì trên bàn đồng thời rơi xuống đất. Một giây sau, anh lại ảo não nhặt từng thứ một lên, trong lòng cũng cảm thấy rất mâu thuẫn.

Thomas ảo não ngẩng đầu lên, lúc này mới chú ý tới việc có người đi vào.

"Chào cô." Anh lại lên tiếng chào hỏi, lấy tờ giấy bị vo thành một cục trong tay mình ném vào thùng rác.

Úy Hải Lam đáp lại "Chào anh."

"Thật không phải, tôi chỉ cảm thấy có chút phiền..." Thomas giống như muốn giải thích điều gì nhưng lời nói chỉ mới phân nửa lại cảm thấy không cần thiết. Anh ta cũng không biết làm sao nên bắt đầu thu dọn đồ đạc, ngồi trầm mặc rơi vào cô tịch sâu sắc không muốn tiếp tục nói nữa.

Úy Hải Lam tìm một chỗ ngồi xuống, bỗng nhiên nhẹ nhàng phun ra một chuỗi câu từ tiếng Anh.

Thomas ngẩn ra, cô đây là lần thứ hai ngẩn đầu nhìn về phía anh.

Đó là CD thứ sáu của ban nhạc California, hai màu trắng đen phối hợp, các đội viên ngang ngược bày ra các loại tư thế nóng bỏng, từng người với đầu tóc nhuộm cuồng nhuộm đủ mọi màu sắc, kiêu ngạo tự phụ đến nỗi khiến người khác cảm phẫn. Dưới cuối bìa là một hàng chữ được viết bằng tiếng Anh, dùng kiểu chữ màu đỏ tươi in lên, bình thường là thế nhưng giờ đây lại khiến người khác cảm thấy giật mình.

"Chỉ có cái chết mới có thể khiến anh rời khỏi em."

Đó là một loại niềm tin đáng sợ, một loại tâm trạng gần như điên cuồng u mê không tỉnh.

Thế nhưng nó lại đẹp như vậy.

"Cô cũng nghe rock and roll." Một lát sau, Thomas mới mở miệng nói.

"Ừ."

"Ồ đây, tôi cũng có giữ vài CD, hay là tôi cũng tặng cho cô thôi." Thomas rất nhiệt tình, lập tức tìm trong ba lô nhưng tìm hoài tìm mãi cũng không thấy. Cuối cùng, anh lúng túng nói: "Chắc hôm nay tôi quên mang theo rồi, hôm nào tôi sẽ mang tới đưa cho cô, đến lúc đó cũng tặng kèm cho cô chữ ký của những thành viên trong ban nhạc này."

"Không sao." Úy Hải Lam từ tốn nói, ánh mắt liếc nhìn vào bóng dáng bồn chồn lo lắng kia.

"Cô biết đánh trống không?" Thomas thuận miệng hỏi.

"Không biết." Úy Hải Lam dừng một chút, lại nhẹ giọng bổ sung "Tôi không có khả năng học thứ đó."

"Không có gì không học được, lại đây, tôi dạy cô." Thomas dần buông xuống những bồn chồn lo lắng, đứng dậy đem mấy cái ghế lại.

Úy Hải Lam ngồi tại chỗ nhìn anh ta bận việc, chờ một lúc sau anh liền lấy khung trống ra và tự mình ngồi vào vị trí đó. Tâm tư Thomas đang bồn chồn đột nhiên bắt đầu đánh mạnh, cảm giác tiết tấu vang lên nhanh chóng mà có uy lực lớn chấn động vào nội tâm. Anh ta không ngừng gõ, hoàn toàn say mê vào thế giới của chính mình. Giờ Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q u u y d o khác này, trong mắt cô, tuy người đàn ông này vẫn đang chán chường như lúc ban đầu nhưng thần tình kia lại thể hiện phong thái trầm ổn, chẳng khác nào thần thánh thuần khiết nhưng cũng không kém phần thiêng liêng.

Đột nhiên, tiếng trống bắt động, gây đánh trống cũng đột nhiên rơi xuống khỏi tay anh.

"Cốc Cốc!" Một nhân viên cũng đồng thời gõ cửa vào, mỉm cười nói: "Tiên sinh Thomas, nơi này là tòa nhà văn phòng, xin đừng gây ra tiếng ồn."

"Rất xin lỗi." Thomas áy náy cười nói, lại khom lưng nhặt gây đánh trống lên lẩm bẩm nói: "Sẽ không còn cơ hội đánh trống nữa."

Bỗng đâu tiếng vỗ tay từ đâu phát ra "Bóp ... Bóp Bóp...."

Thomas nhìn thấy Úy Hải Lam, cô nghiêm túc nói: "Rất tuyệt!"

"Có thật không?"

"Ừ."

Thomas quay về phía cô lại đưa gây đánh trống cho cô "Tặng cho cô."

"Tặng tôi?"

"Đúng, tặng cho cô." Thomas gãi đầu, tịch mịch nói: "Tôi đã rời khỏi ban nhạc, không còn là thành viên trong California nữa, sau này cũng sẽ không còn cơ hội cầm gây đánh trống này nữa. Vì thế, hôm nay tôi tặng gây đánh trống này cho cô, nếu như cô yêu thích thì hãy phát huy nó. Đương nhiên, nếu cô không muốn, thật ra rất có nhiều khả năng không ai muốn thì..."

"Cảm ơn, tôi rất thích." Úy Hải Lam đưa tay tiếp nhận, cây gây nhỏ bóng loáng đầy xúc cảm đã chứa đựng mấy năm ước mơ của cô. Giờ đây, được nắm nó trong lòng bàn tay mình, cô có cảm tưởng mình đang tiến dần đến nó. Suy nghĩ một lúc lâu, cô mới nhẹ nhàng mở miệng nhưng trong lòng cũng sợ lại đụng vào vết thương lòng "Sau này anh thật sự không cảm đến cây gây đánh trống này nữa sao?"

Thomas rơi vào trầm mặc.

Không đợi được anh ta mở miệng, lại có người gõ cửa vào "Tiên sinh Thomas, tiểu thư Uy, tiên sinh Lôi cho mời."

Mà giờ phút này, văn phòng kia chính là nơi Úy Hải Lam không thích.

Màu sắc quá mức ngọt ngào khiến cho cô cảm thấy không dễ chịu, phảng phất thế giới này đều là màu đen.

"Chào Thomas."

"Xin chào, luật sư Jerry, chào luật sư Lôi."

Ba người khách sáo thăm hỏi, ánh mắt Lôi Thiệu Hành quét về phía người đàn ông đứng phía sau Úy Hải Lam. Bả vai anh ta đang đeo một chiếc túi, còn trong tay Úy Hải Lam lại đang cầm giấy đánh trống.

Thế nhưng khuôn mặt anh ta không chút biến sắc, con ngươi hơi căng thẳng.

Bình thường bọn họ cùng nhau ngồi phân tích vụ án, Úy Hải Lam cứ như thế yên tĩnh ngồi một bên cùng với một mớ thiết kế hỗn độn trong đầu. Có nhiều lúc, thể xác cô ở lại đây nhưng linh hồn đã sớm không biết đi tới nơi nào. Chỉ có khi Thomas nói chuyện thì ánh mắt cô mới sáng lên một chút nhưng đó cũng chỉ là thoáng qua.

Thế nhưng những chuyện xảy ra như thế, thường thường đều có người đột nhiên xông ra ngăn cản cô.

Cánh tay của người nọ cứ như vậy rơi trên bả vai cô, ngón tay nhẹ nhàng thổi mạnh khuôn mặt của cô khiến cô tê dại.

Úy Hải Lam lập tức phục hồi tinh thần lại.

"Thomas, chúng ta đã nắm đủ chứng cứ."

"Bác sĩ Catherine đã sắp xếp lịch giải phẫu cho anh là tám giờ sáng thứ bảy, thế nhưng vào buổi tối thứ sáu, cô ấy đi tham gia hội họp mãi đến tận ba giờ sáng mới kết thúc. Có lẽ là vì điên cuồng chơi suốt đêm nên sau đó cô ta mới chạy về nhà trọ. Địa điểm cô ta tụ họp cách nhà trọ cần hai mươi phút lái xe, nhà trọ cách bệnh viện ba mươi phút lái xe. Vì lẽ đó, buổi tối ngày hôm ấy cô ấy chỉ ngủ nhiều nhất là ba tiếng, hay thực ra căn bản là cô ấy cũng không ngủ mà trực tiếp đi đến bệnh viện làm giải phẫu cho anh."

"Bản thân cô ấy đang ở trong trạng thái mệt mỏi nhưng vẫn cố tình làm giải phẫu cho anh, đây là một việc sai lầm khá nghiêm trọng. Ngày ấy khi mở phiên tòa, trước mặt quan tòa cùng bồi thẩm đoàn, lời giải thích của cô ấy cũng không có sức thuyết phục. Cô ấy không thành thật trong hành vi nghề nghiệp của chính mình, cũng không có trách nhiệm đối với bệnh nhân. Vì thế, hiện giờ chúng ta đã có đầy đủ chứng cứ để tố cáo cô." Jerry nói năng hùng hồn.

Lôi Thiệu Hành chỉ cầm lấy một tấm ảnh, trầm mặc nhìn chăm chú.

Tầm mắt của Úy Hải Lam lập tức hạ xuống, vô tình nhìn thấy bức hình trong tay anh.

Tấm hình này rõ ràng là con đường được camera thu lại, ngồi trong xe là một người phụ nữ nước ngoài. Cô ấy mặc một bộ lễ phục có đai thắt lưng rất xinh đẹp, mái tóc ôn nhu xoã trước ngực. Người phụ nữ này, Úy Hải Lam nhận ra được chính là bác sĩ Catherine trong lần tố cáo này.

Anh nhìn chăm chăm vào tấm hình này rất lâu, bỗng nhiên lại cầm một bức hình khác lên.

Cũng là bác sĩ Catherine.

Úy Hải Lam có chút ngạc nhiên, liếc mắt nhìn anh nhưng chỉ thấy anh hơi nheo con ngươi lại, thâm trầm đến không nhìn thấy đáy.

"Thomas, tôi cam đoan với anh, ra tòa lần này phần thắng là một trăm phần trăm. Chúng ta nhất định sẽ thắng." Jerry đem một loạt chứng cứ vừa mới thu thập được mở ra trước mặt mọi người, tâm tư rõ ràng có điểm then chốt, kiên định mở miệng đồng ý.

Thomas biểu hiện vui sướng, làm như có chút không tin "Có thật không?"

"Hãy tin tôi, đồng nghiệp."

"Đương nhiên tôi tin tưởng anh! Cảm ơn anh! Jerry!"

"Ừm, đừng nên khách khí như vậy, đây là việc tôi nên làm."

Jerry cảm phần sục sôi tựa như muốn giành lại chính nghĩa, mà Thomas cũng luôn miệng nói cảm ơn không ngừng.

Sau khi trò chuyện kết thúc, Thomas mỉm cười rời đi.

"Jerry, Thomas có người yêu không?" Lôi Thiệu Hành hỏi.

"Không có, anh ta chưa từng thổ lộ qua." Toàn bộ tâm tư của Jerry đều dồn vào trong vụ án. Anh vừa thu dọn những văn kiện ngổn ngang trên bàn vừa nói "May mà một năm trước Thomas đã mua bảo hiểm rồi, nếu như anh ta thắng vụ này thì sẽ thu được tiền bồi Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q u y do n thường cao tới ngàn vạn USD, cái này cũng coi như là phí chữa bệnh cao nhất. Có điều mất đi tay phải nhảy

bén mà đòi lấy nhiều tiền như vậy cũng coi như đáng giá."

"Lôi, vậy tôi đi ra ngoài trước." Jerry thu thập xong phần mình thì đứng dậy rồi đi "Ừ, còn có tiểu thư Hải Lam đáng yêu, rảnh rồi mời cô dùng bữa tối?"

Đi nhiên trên khuôn mặt Lôi Thiệu Hành lại hiện ra nụ cười quen thuộc.

Úy Hải Lam cũng mỉm cười nhưng vẫn lắc đầu.

Không biết phải làm sao, Jerry nhìn thấy hai người bọn họ mỉm cười thì da đầu đột nhiên có chút tê dại.

Tại sao hai người này đều có nụ cười đến đáng sợ như vậy?

Úy Hải Lam nhìn thấy Lôi Thiệu Hành còn cảm bức ảnh không tha, rốt cục không nhịn được hỏi: "Có vấn đề gì không?"

Lôi Thiệu Hành thả bức ảnh xuống, bên trong nụ cười ảm áp còn mang theo vài phần tà nịnh, tự lẩm bầm "Hóa ra là như vậy."

Úy Hải Lam không biết tại sao anh lại lẩm bầm gì đó, cũng không biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì thì đột nhiên nhìn thấy anh đưa hai tấm hình kia cho cô.

"Úy, em thích đánh trống sao?"

Úy Hải Lam cũng không trả lời, đó là vấn đề mà ngay cả cô cũng không biết.

"Thomas là thần tượng của em sao?" Anh mỉm cười nói, cũng không cần cô trả lời, sau đó cúi đầu hôn khắp khuôn mặt cô "Ma quỷ vẫn là thiên sứ đấy."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Hoa Nguyệt Dạ chưa ngủ (8)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Úy Hải Lam không hề tạm biệt Thomas mà cô cũng chẳng nói gì. Tuy hai cây gậy đánh trống kia vẫn được cô giữ bên cạnh mình nhưng cô chưa từng chạm đến nó vì vừa nghĩ đến tình cảnh của chính mình thì cô bỗng trở nên phiền muộn. Sau đó lại nghe Vương San nói, Thomas sẽ tạm thời trở về California cho đến khi ở đây mở phiên tòa thì mới lại đến đây.

Một tuần qua đi, vào ngày thứ ba nọ, rốt cuộc vụ án của Thomas cũng được phiên tòa mở phúc thẩm.

Lúc đó, Úy Hải Lam vẫn ở trong phòng chuẩn bị làm bài thiết kế.

Thời điểm cuối tháng cũng tới gần, cô cũng không còn bao nhiêu thời gian nữa.

Úy Hải Lam ngồi trên bệ cửa sổ, đeo tai nghe để thưởng thức âm nhạc trong đĩa CD với tiết tấu nhạc âm hưởng. Tựa như có thần linh giúp đỡ, ý tưởng trong đầu đột nhiên trở nên sinh động, trong nháy mắt cô nắm bắt ngay khoảnh khắc linh cảm này, cầm bút phác họa ngay bản vẽ về ý tưởng đó. Từ khi nghe nhạc rock and roll, trong đầu cô nảy sinh ý tưởng sáng tạo, cảm xúc tràn ngập có khi là những khoảnh khắc chán chường nhưng rồi lại bùng lên không khí tươi đẹp.

Bài hát kết thúc, đột nhiên bên trong là một mảnh lặng im không một tiếng động.

Trên bàn vẽ đã có một bản phác thảo tương đối, cô hài lòng gờ tai nghe xuống và nghỉ ngơi.

Được một lúc sau, cô đi đến bàn rót ly nước uống, vô tình nhìn thấy một tấm hình kẹp vào khe dưới mặt bàn, không ai khác đó chính là bác sĩ Catherine. Vào giờ phút này, cô thậm chí còn nhìn thấy mơ hồ trong ánh mắt cô ấy là tia hoang mang, hoảng loạn đến cùng cực.

Cô cũng có cảm giác kỳ lạ tựa hồ trống rỗng không thể nói thành lời.

Úy Hải Lam cầm tấm hình kia lên xem, đột nhiên ánh mắt dừng lại ở phía dưới góc trái bức ảnh thể hiện thời gian chụp. Ánh mắt cô đột nhiên loé lên tia ngờ vực, cô nhớ lại chuyện ngày ấy mọi người bàn bạc về vụ án. Trong lòng chưa dám xác định mà ý nghĩ bỗng nhiên bắt đầu nảy sinh, bản thân cũng bị dọa sợ.

Jerry, Thomas có người yêu sao?

Chắc chưa có, anh ta chưa từng Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q uu ydo n, thừa nhận điều đó.

Nếu như quan tòa xử thắng thì anh ta sẽ thu được mức phí bồi thường cao tới ngàn vạn USD.

...

Có thể hay không? Có khả năng xảy ra những chuyện như vậy hay không?

Không, sẽ không.

Bản thân cũng không tin, trong lòng liên tục lên tiếng phủ nhận, Ủy Hải Lam không chịu nổi lập tức bước ra khỏi phòng. Vương San đang dùng notebook làm việc, nghe được tiếng bước chân thì cô ấy cũng vội vã ngẩng đầu lên. Nhìn thấy gương mặt nghiêm nghị của Ủy Hải Lam đang tiến về phía mình, cô vừa muốn mở miệng lại bị Ủy Hải Lam giành trước: "Thư ký Vương, tôi muốn biết kết quả của vụ án Thomas? Quan tòa có cho anh ấy thắng hay không?"

Vương San cho rằng cô đang lo lắng nên lập tức nhắc điện thoại hỏi tin tức, cuối cùng lại thông báo nói: "Vụ án đã thắng, xin cô yên tâm."

Tâm trạng Ủy Hải Lam chìm xuống "Tôi muốn gặp Lôi tiên sinh."

Mỗi khi cô chủ động yêu cầu gặp mặt thì người kia tuyệt đối sẽ không xuất hiện.

Mà lần này cũng không ngoại lệ, quả nhiên Lôi Thiệu Hành cũng chưa từng xuất hiện.

Cô chờ mãi đến nửa đêm đúng mười hai giờ mà vẫn không thấy tăm hơi của anh ta đâu.

Mãi đến tận tối thứ sáu, người kia mới xuất hiện.

Bóng đêm rã rời, đèn đuốc sáng rực, một mảnh huy hoàng không chân thực như mơ như ảo khiến người ta say mê.

Ở chốn thành thị phồn hoa này, cô có cảm giác dường như bản thân mình đang lạc vào trong mộng cảnh.

Trong cửa hàng châu báu sang trọng thuộc Washington, ánh đèn sáng ngời rọi sáng toàn cửa hàng cao cấp.

Đèn đuốc óng ánh sáng rực, bên trong lấp lánh ánh sáng khiến người ta hoa mắt.

Trước cửa có nhân viên đứng mở cửa đón khách, Vương San dẫn cô đi vào trong, quản lý cũng bước ra đón: "Tiểu thư, hoan nghênh cô đến thăm, mời cô sang bên này."

Đó là phòng dành cho khách quý.

Cảnh trí phòng được bày biện tráng lệ, cách thức trang hoàng cách điệu theo lối thuần Châu Âu, trên trần còn treo đèn thủy tinh cùng với những trang sức vô cùng hào hoa phú quý được gắn trên vách tường. Anh ngồi trên ghế salông chờ cô, vẫn khoe miệng khế nhếch nụ cười như những bá tước phong nhã thời Trung Cổ. Từ khi cô vừa mở cửa ra, anh vẫn nhìn cô chưa từng chớp mắt dù chỉ một lần, mãi đến tận khi cô đi đến trước mặt anh.

Bên cạnh anh, bên trái lẫn bên phải đều là mấy nhân viên cửa hàng, lúc trước trên tay mỗi người là một quyển sổ mà hiện tại lại đổi thành hộp nhưng được chạm khắc một cách tinh xảo.

Khi chiếc hộp được mở ra, bên trong là châu báu sáng lấp lánh.

Nhẫn cá heo, dây chuyền cá heo, vòng tay cá heo, kẹp áo hình cá heo, đôi bông tai hình cá heo...

Tất cả những món đồ trang sức đều được trang bị theo một dãy hình cá heo, chạm khắc tinh xảo bằng những loại châu báu đắt giá.

Lôi Thiệu hành ngồi ở bên kia, tư thế tao nhã phong lãng, mỉm cười dùng giọng tiếng Anh hỏi cô: "Ủy, em thích không?"

Nếu những phụ nữ bình thường khi nhìn thấy những thứ này, chắc hẳn bọn họ nhất định sẽ rất vui mừng rít gào ôm chầm với anh.

Nhưng chỉ có cô là một ngoại lệ.

Ủy Hải Lam đứng cách anh không tới hai mét, dáng vẻ lãnh ngạo, khuôn mặt kiêu căng cùng ngang bướng cũng không thể hiện bất kỳ tâm tình nào, cũng không có bất kỳ phản ứng nào. Dường như những việc xảy ra chung quanh không có quan hệ gì với cô, cũng dường như căn bản cô cũng chưa từng nghe thấy anh đang nói chuyện với mình, đôi mắt cô sáng quắc trực diện nhìn lại anh.

"Hả? Mấy ngày nay không đến thăm em nên em lại cáu kỉnh sao?" Anh mở miệng mỉm cười hỏi dò, lại nói tiếp một tràng những câu nói bằng tiếng Anh.

"Vụ án của Thomas là một âm mưu." Ủy Hải Lam lại dùng tiếng Trung đáp lại lời anh.

"Nào lại đây, không nên làm ồn ào, xem kỹ lại những món đồ trang sức này xem em có thích hay không?" Anh tiếp tục la lên.

Úy Hải Lam lặng lẽ nói: "Cuộc tụ tập vui đùa kết thúc vào lúc ba giờ sáng, muốn lái xe về nhà trọ cần hai mươi phút. Trong khi đó, hai tấm ảnh bị camera quay được chính là một tấm là lúc ba giờ bốn mươi lăm phút, một tấm khác là năm giờ. Sở dĩ bác sĩ Catherine ở bên ngoài trong một thời gian lâu như thế chỉ là vì cô ấy muốn để cho anh thấy chứng cứ."

Nụ cười trên môi Lôi Thiệu Hành càng ngày càng ôn nhu khiến người ta say mê "Lẽ nào em thích cá heo?"

"Catherine, cô ấy chính là người yêu của Thomas." Úy Hải Lam nắm chặt nắm đấm, giọng nói có chút run rẩy.

Cô cũng không muốn phỏng đoán ra một kết quả như vậy nhưng bản năng lại khiến cô bật thốt lên những lời này. Đây là một suy đoán to gan, nếu như đây là sự thật thì tất cả những chuyện xảy ra trước đó cũng đương nhiên thuận lý thành chương (ý là hợp lý lẽ, hợp lô-gích). Từ khi vừa mới bắt đầu chính là một âm mưu, mua một số cổ phần bảo hiểm lớn lại mưu tính kéo dài trong một năm, cuối cùng lại cấu kết với bạn gái để mình phải mất đi cánh tay phải nhay bén, đôi lấy nửa cuối cuộc đời không lo ăn mặc, sống sung sướng cả đời. Thật là một kế hoạch thông minh.

Nhưng sao có thể xảy ra chuyện đó được?

"Mấy ngày nay anh thực sự rất bận, chờ mấy ngày nữa hết bận thì lại dẫn em đi xem cá heo." Lôi Thiệu Hành tỏ vẻ một mặt không thể làm gì, một mặt lại trầm giọng nói: "Chỉ cần em không tức giận là được, dù em muốn gì, anh cũng có thể tặng em. Lại đây, đừng bày ra bộ dáng này nữa, cười một cái xem nào."

Anh đang làm bầm lẫu bầu, đóng vai nhân vật một gã nhân tình tuyệt vời trong mắt mọi người.

Mà lúc này cô cũng đang làm bầm lẫu bầu, đóng vai nhân vật một đại tiểu thư kiều ngạo tùy hứng đang làm nũng với người yêu mình.

Mọi con mắt dồn về phía cô, trong ánh mắt lộ ra mấy phần ước ao. Phải biết rằng người có thể làm cho một luật sư tài năng yêu thương dành trọn tình yêu cho mình sợ rằng cũng chỉ có mỗi mình cô.

Người phụ nữ Đông Phương này thực sự là may mắn đây.

Không phải Úy Hải Lam không nhận ra sự hâm mộ cô đến từ bốn phía nhưng vào lúc này cô chỉ cảm thấy buồn cười.

Bỗng nhiên trong lòng có chút kích động muốn kéo bộ mặt nạ giả đang nguy trang của anh xuống.

"Úy." Rốt cuộc anh cũng đổi sang giọng tiếng Trung, giọng nam trầm thấp đặc biệt đông lạnh, nụ cười ngắt quãng ở một góc độ nào đó.

Úy Hải Lam lạnh lùng nhìn anh trong lòng nổi lên sự phản kháng càng ngày càng sâu.

Lôi Thiệu Hành nở nụ cười mê người, trong ánh mắt dường như có thấp thoáng một toà pháo đài tựa như một quốc gia đang chìm trong lạnh giá phong sương muốn huỷ diệt tất cả mọi thứ trong lòng nó. Bên cạnh đó cũng tựa như trải qua cả một thế kỷ cô tịch, trong lòng cô có cảm giác thật nặng nề, lại đột nhiên nghe thấy tiếng anh nói: "Thế giới này toàn là màu đen, sẽ không bao giờ có màu trắng, em hiểu chưa?"

Thế giới màu đen, không có màu trắng...

Đôi mi thanh tú của Úy Hải Lam chợt nhú chặt, xoay người liền muốn rời đi.

Cô cho rằng anh sẽ mở miệng ngăn cản, sai người ngăn cô hoặc đại loại như chặn ngang đường đi của cô nhưng anh hoàn toàn không làm thế, trái lại anh bỏ mặc cô rời đi. Còn cô một đường đi ra hành lang uốn khúc, đi ra khỏi cửa hàng châu báu kia. Vừa đẩy cửa ra, một trận gió lạnh đột nhiên kéo tới, cô không hề né tránh, không chớp mắt chỉ đứng đó đón khí hơi lạnh lẽo bước nhanh trên đường. Bước chân cô cũng rất lớn, cũng không biết là do cô muốn rời xa hay là muốn gì nhưng giờ phút này cô chỉ muốn một đường đi thẳng.

Cũng không biết Úy Hải Lam đi được bao lâu bỗng nhiên dừng bước lại.

Bốn phía là mây hồng lấp loé, khắp nơi óng ánh ánh đèn làm nổi bật một mảnh đen như mực, đáy mắt của cô cũng đen kịt. Ăn chơi trác táng, trắng đêm sung sướng, người trẻ tuổi cứ ăn chơi sa đoạ như vậy thậm chí cả đêm không ngủ. Đầu đó trong lòng Úy Hải Lam chỉ Die nda n****Sóc***Là****Ta****l e q u u y d o n, cảm thấy hoàn toàn không hợp với nơi này, phảng phất cô không thuộc về nơi này.

Vậy rốt cuộc cô thuộc về nơi nào?

Phía sau có tiếng bước chân dần dần đến gần, Vương San nhẹ giọng nói: "Tiểu thư Úy, chúng ta trở về thôi."

Úy Hải Lam quay đầu nhìn về phía Vương San, qua một thời gian rất lâu mới mở miệng nói "ừ" một tiếng.

Thân ảnh của hai người rốt cục hoà vào màn đêm.

Suốt ngày mất tập trung, Úy Hải Lam trầm mặc rất nhiều ngày.

"Tiểu thư Úy, tiền sinh Thomas muốn hẹn gặp cô." Sau khi Vương San cúp điện thoại lại truyền đạt tin tức đến cô.

Thomas định ngày hẹn, Úy Hải Lam gật đầu đồng ý.

Anh lái chiếc xe thể thao màu bạc, mặc tây phục thẳng thớm nghiêm trang, vẫn là mái tóc màu vàng óng mang khí chất chán chường khiến người khác muốn che chở quan tâm. Thế nhưng lúc này có chút gì đó thay đổi, đeo chiếc đồng hồ có giá trị cả mấy vạn USD nổi tiếng. Trên lỗ tai giờ đây chuỗi đôi bông tai màu bạc đều biến mất, mà thay vào đó là một dáng dấp trẻ trung tựa như Trương Dương lúc còn trẻ, tất cả không bị năm tháng mai một.

Chỉ có lưu lại nơi khoé mắt, chứng minh một lòng nhiệt tình đã từng điên cuồng, liều lĩnh.

Đó là quảng trường náo nhiệt ở Washington.

Xa xa là ngựa xe như nước, bốn phía đều có người đến người đi, có bán kem Hamburg rất được trẻ con yêu thích. Những đứa trẻ cầm khí cầu trong tay, từng khuôn mặt tươi cười sung sướng trông thật ngây thơ, trong sáng. Lúc này hai người bọn họ ngồi trên ghế dài, lẳng lặng nhìn tất cả những thứ này xảy ra, việc không liên quan tới mình thì tốt nhất là nên xa lánh lạnh nhạt.

Anh mỉm cười nói: "Lúc trước, tôi nợ cô một đĩa CD, tôi tặng cho cô."

Úy Hải Lam lặng lẽ nhận nó và cúi đầu nhìn xuống.

Quả nhiên là tấm áp phích kia cất giấu kỷ niệm, trong ký ức hai màu trắng đen lại hiện rõ, chỉ khác là có thêm vô số chữ kí.

Kiểu chữ màu đỏ tươi khiến người khác nhìn thấy mà giật mình, chợt trong lúc đó cô cũng không có cảm giác rung động như lúc trước.

Úy Hải Lam nhận CD và cẩn thận cất vào túi xách.

Cuối cùng, Thomas cười đến mức vô cùng xán lạn, Úy Hải Lam nhìn chăm chăm nét cười của anh chỉ nói ra một câu: "Thomas, tôi nghĩ sau này anh sẽ không cần gây đánh trống nữa."

Nụ cười của Thomas hơi cứng đờ, không chờ anh mở miệng, cô đã xoay người đi xa.

—— Chỉ có cái chết mới có thể khiến anh rời khỏi em.

Đây thực sự là một lời nói dối tuyệt vời nhất.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Hoa Nguyệt Dạ chưa ngủ (9)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Từ Washington trở lại New York, Úy Hải Lam nhốt mình ở trong phòng không bước chân ra khỏi cửa.

Dù sớm hay muộn, Vương San đều đúng hạn gọi cô dùng cơm.

Mỗi khi mở cửa phòng là cô có thể nhìn thấy cô ấy đứng ngay bệ cửa sổ, gió thổi tóc cô ấy tung bay, cô cũng đang đứng nghiêng thân hình mình và ngẩng đầu hướng lên trời xanh.

Sắp đến cuối tháng, cô cũng không nghĩ ra mình nên nghĩ ra thứ gì để làm tác phẩm thiết kế, mỗi ngày chỉ cứ vậy mà chờ người ra.

Vương San cho rằng cô không khỏe, lại thân thiết hỏi: "Tiểu thư Úy, có phải cô không khỏe?"

Úy Hải Lam lắc đầu.

Cách mấy ngày, đột nhiên vào một ngày kia, sau giờ ngo (ý là buổi trưa, khoảng 12h trưa) cô đòi ra ngoài.

Từ sau khi xảy ra chuyện nguy hiểm kia, Vương San bắt đầu chặt chẽ theo sát cô. Đương nhiên, cũng chỉ dám đứng trong bóng tối, mà Úy Hải Lam cũng không biết điều này. Vương San theo cô đi đến thư viện, thấy cô đứng nhìn quanh quất như tìm kiếm thứ gì. Đây chính là thư viện lớn nhất ở trung tâm Washington này, hương thơm nồng đậm, không khí thoải mái khiến người khác cảm thấy yên tĩnh vui mừng. Thế nhưng, vào lúc này vẻ mặt của Úy Hải Lam lại khác hẳn với những người khác, khuôn mặt cô tràn đầy lo lắng và bất an hiện rõ đến mức dị thường.

"Tiểu thư, tôi có thể giúp cô gì không?" Nhân viên quản lý nhiệt tình hỏi.

Vương San đứng sau lưng cô, lại nghe thấy cô nói: "Cảm ơn, tôi nghĩ mình đang tìm một ít sách có liên quan Die nd da n****Sóc***Là****Ta****I e q uu ydo n, đến thiên sứ và ma quỷ chẳng hạn."

Bước ra khỏi thư viện, Úy Hải Lam mang về rất nhiều sách.

Mà những loại sách kia lại dày đặc mấy trăm trang một quyển, đóng sách đến vô cùng đẹp, cô cầm sách trong tay bỗng có cảm giác trầm xuống. Bìa bên ngoài cũng đã cũ, bên trong là những hoa văn được chạm khắc thô sơ nhưng độc đáo.

Úy Hải Lam lại lần nữa nhốt mình trong phòng, đọc ngày đọc đêm không màng ăn uống.

Rốt cuộc Vương San cũng không nhịn được lòng tò mò mở miệng hỏi: "Tiểu thư Úy, sao cô lại cảm thấy có hứng thú đối với những cuốn sách này như thế?"

Úy Hải Lam vui đầu xem, nhìn chăm chăm vào sách không chớp mắt, thăm thẳm nói: "Tôi đang tìm."

"Tìm cái gì?"

"Đáp án." Cô cũng không ngẩng đầu lên mà trực tiếp trả lời Vương San.

Đáp án sao? Vương San cảm thấy không hiểu gì cả, chỉ cảm thấy hôm nay cô vô cùng quái lạ.

Ngày cuối tháng ba, trong lúc Úy Hải Lam vẫn còn đang đọc những quyển sách kia thì Vương San nhắc nhở cô rằng hôm nay cô phải đi học. Thế nhưng cô chỉ đáp một tiếng, lại yêu cầu Vương San xin nghỉ giúp cô, chuyện này thực sự quá kỳ lạ. Tuy rằng Vương San tuân lệnh phải nghe theo lời dặn dò của cô mà làm việc nhưng bởi vì không yên lòng, cô lần đầu chủ động gọi điện thoại cho tiên sinh Lôi báo cáo tình huống. Thực ra, từ trước đến nay cũng chỉ có mình tiên sinh Lôi hỏi thì cô mới nói rõ sự thật.

"Tiên sinh Lôi, mấy ngày nay tiểu thư Úy có những hành động rất kỳ quái."

Vương San đã đem những việc trải qua mấy ngày nay về những hành động khác thường của Úy Hải Lam nói với Lôi Thiệu Hành, cuối cùng lo âu hỏi: "Tiên sinh Lôi, chúng ta có cần đi tìm bác sĩ?"

"Không cần." Ở đầu dây điện thoại bên kia, Lôi Thiệu Hành trầm giọng phủ định.

Xin nghỉ ba ngày, đột nhiên tinh thần của Úy Hải Lam phấn chấn tinh dậy thật sớm, lại ra khỏi phòng chuẩn bị đi học "Thư ký Vương, chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng..." Vương San tròn to hai mắt.

"À, đúng rồi, thư ký Vương, cô giúp tôi đem trả lại số sách tôi đã mượn cho thư viện đi."

"Được rồi."

Chờ sau khi cô đi khỏi, Vương San mới bước vào phòng thu dọn.

Cô nhìn thấy một quyển sách mở ra, trang sách được gấp lại với hình tam giác nhỏ giống như là có ý đánh dấu.

Mà ở ngay góc tờ giấy kia lại viết:

Trong truyền thuyết, thiên sứ là một vị thần hiền lành nhất, bọn họ là chính là sứ giả của thượng đế, là lính của thượng đế được sai phái đến hầu hạ thờ phụng như một tín đồ của thượng đế. Thế nhưng không phải hết thảy thiên sứ đều thánh khiết như vậy, bởi vì phạm vào sai lầm, bọn họ đã bị mất đi vầng sáng. Nhưng dù vậy, bọn họ vẫn kiêu ngạo vì mình là thiên sứ, lựa chọn sa đọa để trở thành ma quỷ. Vì lẽ đó, bản tính của ma quỷ chính là bản tính kiêu ngạo. Những bạn đọc thân ái cũng đừng bao giờ quên rằng, ma quỷ cũng là thiên sứ, vì kiếp trước là một thiên sứ tuyệt vời, truyền bá chân thiện mỹ, cũng vì đẹp nhất nên kiêu ngạo.

"Hải Lam, rốt cục cậu cũng đi học rồi. Cậu khỏi bệnh rồi sao?" Lưu Tiệp vừa đến phòng học liền nhìn thấy người bạn thân thiết đã lâu không gặp mặt.

Lẽ dĩ nhiên, Úy Hải Lam cũng ngồi ở vị trí lúc trước, khoe miệng tràn trề mỉm cười "Ừ! Tớ ổn rồi."

Mấy người còn lại trong công ty cũng dồn dập chạy đến thăm hỏi, Úy Hải Lam cũng lịch sự đáp lại bất chuyện.

"Hải Lam, thật tiếc vì cậu bị bệnh không thể đến tham gia đấu võ. Cậu ưu tú như vậy nên chắc chắn sẽ có thành tích xuất sắc..." Lưu Tiệp ngồi xuống bên cạnh, thao thao bất tuyệt kể ra tất cả những chuyện xảy ra gần đây, nói cho cô biết ai bị loại ra, ai được đi tham dự trong buổi biểu diễn thời trang của tiên sinh Field.

Úy Hải Lam lắng lắng nghe, cúi đầu mỉm cười.

Hai tháng trước khi khoá huấn luyện kết thúc, Úy Hải Lam đã trở thành một khách quen của một quán bar thường hay chơi nhạc rock and roll.

Quán bar kia được gọi Flowers Months, tiếng Trung phiên dịch là "Hoa nguyệt".

Quán bar Hoa Nguyệt là do một người phụ nữ Mỹ mở ra nhưng đại số những người đến đây thường là người Hoa. Cô chủ Đỗ Toa cũng rất hào

phong thần thiết, tính tình tự do. Cô cũng rất nổi tiếng trong khắp vùng này, hai phái chính tà đều biết cô, vì lẽ đó quán bar hoạt động rất tốt, không người nào dám chọc hay sinh sự. Từ nhỏ Đỗ Toa đã nghe nhạc rock and roll, thích chơi âm nhạc, khi còn trẻ còn từng là giáo viên tay trống, đánh rất giỏi về đàn cổ.

Mỗi buổi tối, Đỗ Toa đều sẽ đích thân lên sân khấu biểu diễn.

Úy Hải Lam đứng dưới đài hoà cùng với những vị khách phía dưới nhìn về phía cô.

Bốn phía đều là tiếng vỗ tay hoan hô, theo tiếng trống nhịp đánh tới.

Một ngày nọ, sau khi biểu diễn xong Đỗ Toa đi xuống đài, Úy Hải Lam lấy hết dũng cảm bước đến chào hỏi: "Cô có thể dạy tôi đánh trống không?"

Một tuần trôi qua, Đỗ Toa cũng chú ý tới người con gái Đông Phương trầm mặc xinh đẹp này. Cô luôn yên tĩnh đứng ở trong đám đông cũng không vỗ tay theo mọi người, càng không hò hét hoan hô mà cô chỉ lẳng lặng đứng nhìn mình. Lúc đó trong lòng Đỗ Toa cũng thầm nghĩ, cô bé này nhất định sẽ chủ động đến chào hỏi mình.

Quả nhiên, cuối cùng cô ấy cũng bước đến.

Đỗ Toa rất nhiệt tình, không bao lâu sau hai người cũng trở thành bạn bè.

Đỗ Toa thích gọi Úy Hải Lam với cái tên thân mật là "Blue", còn Úy Hải Lam lại xưng hô với cô ấy chỉ bằng một từ "Toa". Toa bắt đầu dạy cô kỹ thuật đánh trống, lại dạy phối âm theo tiết tấu, cách lên xuống trầm bổng, còn có một loạt những điểm cần chú ý. Úy Hải Lam lại là người có tài thiên phú, chỉ nói sơ qua vài điểm nhưng cô cũng liền lĩnh hội thông suốt mọi mặt. Không bao lâu sau, cô đã có thể bắt chước Toa đánh trống giống y như vậy.

Chớp mắt, thời gian cũng trôi qua năm tháng.

Vào cuối tháng năm, thời hạn huấn luyện nửa năm cũng sắp kết thúc, nhiệm vụ học về thiết kế cũng đã xong, cô cũng đã hoàn thành tác phẩm tốt nghiệp.

"Rốt cục cũng kết thúc rồi! Chúng ta đã có thể trở về nước!" Lưu Tiệp vừa thu dọn đồ đạc của mình lại không nén được vui mừng nhảy nhót tung tăng.

Bỗng nhiên, như nghĩ tới điều gì, cô quay đầu nhìn về phía Úy Hải Lam, giọng nói thấp đi mấy phần "Hải Lam, cậu biết không? Ngày hôm qua tớ đã được báo, mấy kẻ xấu kia đã bị troy lại, bị phán ngồi tù rất nhiều năm đấy. Có người nói rằng họ đã bị một cô gái cũng là người bị hại như chúng ta tố cáo. Vụ án này sẽ do luật sư đẹp trai khôi ngô tuấn tú Lôi Thiệu Hành phán quyết đấy. Anh ấy sẽ là người cuối cùng phân xử vụ án này."

Động tác của Úy Hải Lam chợt dừng lại, đột nhiên nghĩ đến lời anh nói vào ngày ấy.

Vậy rốt cuộc anh ta là ma quỷ, hay vẫn là thiên sứ?

Ngày hôm đó, cũng như thường ngày như vậy, tám giờ tối là khi màn đêm buông xuống cô đi tới quán bar.

Đêm nay là ngày cuối cùng Úy Hải Lam đến nơi này, cũng là lần cuối cùng cô có thể đánh trống. Sau ngày hôm nay, mặt trời lóe Die nd da n***Sóc***Là****Ta****le q u u ydo n,lên, cô sẽ phải trở về cùng với tác phẩm thiết kế tốt nghiệp của mình.

"Blue, lên đây." Đỗ Toa xán lạn mỉm cười.

Úy Hải Lam suy nghĩ trong chốc lát, rốt cuộc lại gật đầu, đáy mắt có ánh sáng long lanh.

Bên ngoài mọi người đang hò reo vì hôm nay nhân vật chính lên sân, trong dáng dấp ngang ngạnh lại lạnh lùng. Úy Hải Lam không coi ai ra gì từ từ bước lên sân khấu. Hôm nay cô mặc chiếc áo khoác da màu đen phối với chiếc quần bó sát, kim loại đính trên dây nịch lấp lánh dưới ngọn đèn ống ánh thật chói mắt. Cô trang điểm vàng khé mắt mình theo tiết tấu đậm để lộ ra một loại xa hoa cùng khí chất chán chường. Đáy mắt cô nồng đậm thâm thúy khiến người khác không thể nhìn ra bộ mặt thật của cô.

"Hoan nghênh Blue!" Đỗ Toa cầm micro hô lớn.

"Dừng!" Sau đó là một tiếng búa tạ khiến tâm hồn mọi người chấn động, tiếng trống bắt đầu vang lên.

Cô to gan làm cản muốn thu hút sự chú ý của mọi người, tóc xoã tung ngồng ngang, tùy ý vò loạn lên nhưng cũng thể hiện phong cách độc đáo của cô. Lỗ tai còn có đôi bông tai đơn giản màu lam. Cô xinh đẹp rực rỡ tựa như một đoàn ngọn lửa màu u lam, đoạt hồn phách người. Cô liêu lĩnh lại đá kích, âm nhạc lại chấn động lòng người rung chuyển trời đất, tất cả mọi thứ đều biến thành hư vô.

Bầu không khí càng ngày càng nhiệt liệt, đám người càng ngày càng sôi động, mồ hôi tuôn ra không ngừng. Cuối cùng, rốt cục cô cũng cầm gậy đánh trống leo lên chỗ cao nhất.

Úy Hải Lam giờ cao gầy đánh trống lên, ngửa đầu với dáng vẻ kiêu ngạo lại lạnh lùng.

Đỗ Toa lại giơ ngón tay cái hướng về phía cô, hoan hô một tiếng "Blue, tớ tự hào về cậu."

Mọi người bắt đầu la hét tên cô.

Cô bắt đầu cảm gậy đánh trống đập xuống mặt trống cũng lắc lư đầu mình theo tiếng nhạc xập xình. Tóc so với trước đã dài ra một chút, lắc lư tung bay theo độ cong.

Trong góc tối ở một quán bar nào đó, một người đàn ông tóc đen tuấn mị lặng lẽ ngồi đó. Trên mặt anh giương lên một nụ cười thông dong, ánh mắt như muốn trôi chảy người phụ nữ đang điên cuồng lắc lư cảm gậy đánh trống kia. Thế nhưng bất tri bất giác, nụ cười kia dần dần tàn đi, ánh mắt lạnh lẽo tà nịnh vô tình.

Âm nhạc cũng chợt dừng lại, tiếng trống cũng dừng bất động.

Úy Hải Lam dùng sức nắm chặt hai đầu gậy đánh trống, hai tay cũng dùng sức nắm thật chặt sau sau đó ném lên không trung.

"Blue! Blue! Blue!"

Tiếng kêu gào chợt nổi lên từ bốn phía, cô tiêu sái (thong thả) đi xuống sân khấu trong ánh mắt ngưỡng mộ cùng kích động của mọi người.

Úy Hải Lam vội vàng vào toilet để trang điểm lại mình, khôi phục lại dáng dấp bình thường vì không muốn gây sự chú ý. Nhìn mình trong gương, cô biết đây là lần cuối cùng cô có thể cảm gậy đánh trống. Cuối cùng cô hồ hững thay quần áo nhét vào chiếc túi lớn lại đeo thêm kính râm chuẩn bị rời đi.

Cửa phòng rửa tay mới vừa bị đẩy ra lại có một bóng người cao to đè xuống.

Úy Hải Lam sợ hãi lẫn kính ngạc chưa kịp phục hồi lại tinh thần.

Người kia lại lấy kính râm của cô xuống, cô nhìn thấy anh mà anh cũng không mỉm cười, dáng vẻ lãnh khốc tuấn nhan đặc biệt xa lạ.

Lôi Thiệu Hành? Làm sao lại là anh ta?

"Anh..."

Mới vừa định mở miệng, anh trực tiếp tóm chặt cổ áo của cô, thô bạo kéo cô lại gần mình. Quần áo bị lôi kéo, cô cảm thấy yết hầu từng trận đau đớn, môi anh chợt lạnh đi.

Thật là âm áp, khí lực điên cuồng, cô không dám tin mở to hai mắt nhìn anh.

Vậy mà anh lại hôn cô.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gà Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Hoa Nguyệt Dạ chưa ngủ (10)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Nhưng anh lại làm ra vẻ giống như mình đang phải chạm vào mảnh thú lập tức đẩy cô ra xa.

Lôi Thiệu Hành cũng không nói một lời mà nhanh chóng lần nữa nắm chặt cổ tay cô, lại không màng cô có bị đau hay không, anh cũng bừa bãi bước về phía trước không hề quay đầu lại. Cánh tay cô giống như bị lôi kéo sắp rời khỏi thân thể, dù vậy Úy Hải Lam đau đớn cũng không hề mở miệng gọi anh. Dưới ánh đèn muôn màu muôn vẻ, cô bị anh mạnh mẽ kéo ra khỏi quán bar tiến về xe anh.

Chờ đến dưới lầu nhà trọ, anh cũng không xuống xe lại chỉ ra lệnh một tiếng "Xuống xe!"

Úy Hải Lam theo quán tính nghe theo anh, vừa đóng cửa xe thì chiếc xe kia cũng nhanh chóng lao vút đi giữa màn đêm.

Cô ngạc nhiên, lẽ nào cô là bệnh độc sao?

Sắp hết năm tháng, nửa năm huấn luyện cũng sắp kết thúc.

Tác phẩm tốt nghiệp cũng đã gần hoàn thành, tâm tình của cô cũng khá tốt chỉ có một điều duy nhất kỳ lạ chính là buổi tối hôm đó cũng không biết rốt cuộc anh ta đã phát bệnh thần kinh gì.

"Tiểu thư Úy, cà phê đã xong rồi." Vương San đưa tới cà phê thơm lừng.

Trong mấy ngày làm bạn với Úy Hải Lam ở đây, Vương San tỉ mỉ chăm sóc cô trong việc cơm nước sinh hoạt thường ngày. Chính vì thế, Úy Hải Lam

cũng có cảm giác rất tốt đối với cô thư ký này, một nụ cười đã lâu không gặp cũng dần lộ ra, cô nhận tách Die nd da n****Sóc***Là****Ta****] e q
u u ydo n,cà phê lại nhẹ giọng nói cảm ơn "Thư ký Vương, mấy ngày nay cô thật khổ cực, cảm ơn cô đã chăm sóc và làm bạn với tôi trong suốt thời gian
qua."

"Cô đừng quá khách khí, đây là việc tôi phải làm." Vương San điềm tĩnh đáp.

Buổi trưa ánh mặt trời cực kỳ chói mắt, ánh nắng lười biếng chiếu trên người cô giống như là đang thôi miên cô như thế. Ủy Hải Lam đột nhiên có chút
buồn ngủ, xem ra dù cô uống cà phê cũng không có tác dụng gì. Đến giờ phút này, cô thực sự không chống cự nổi mệt mỏi, rốt cục cũng tiện tay đem
notebook gác qua một bên, cứ như vậy cuộn mình trên bệ cửa sổ chợp mắt một lát.

Đang lúc nửa ngủ nửa tỉnh, cô mơ màng nhìn thấy một bóng người đứng trước bàn.

Hóa ra là Vương San đang lau chùi bàn.

Nhưng Ủy Hải Lam thực sự quá buồn ngủ nên cô trở mình tiếp tục giấc ngủ say sưa của mình.

Vào cuối tháng, nửa năm huấn luyện cuối cùng cũng kết thúc.

Vào ngày tốt nghiệp, Ủy Hải Lam chạy tới phòng học.

Ở giảng đường rộng lớn, những học viên thuộc nhiều công ty khác nhau đến đây tham gia khoá huấn luyện đều đến đông đủ. Giảng viên đi từ từ vào
giảng đường, khuôn mặt tràn đầy nụ cười. Mà phía sau cô còn có một người khác, người đàn ông kia xuất hiện khiến mọi người hoan hô rít gào "Ồi trời
ôi, tiên sinh Field."

Field vẫy tay với mọi người hài hước nói: "Các bạn thân mến, chào buổi sáng."

"Chào giáo sư" Mọi người cùng đồng thanh trả lời.

Field đột nhiên xuất hiện khiến mọi người vui mừng không ngớt, ngược lại giảng viên chỉ lắng nghe phần ồn ào kia, từ từ nói: "Các bạn học thân mến, tiên
sinh Field còn có trăm công ngàn việc nhưng anh vẫn cố ý đến đây tham dự đợt tốt nghiệp lần này. Anh sẽ đích thân trao bằng thành tích cho học viên ưu
tú nhất. Mọi người hãy cho một tràng vỗ tay để nhiệt liệt chào mừng tiên sinh Field, cảm ơn anh ấy đã đến đây tham dự với chúng ta ngày hôm nay."

Trong tiếng vỗ tay như sấm dậy, nghi thức mở màn cho buổi lễ tốt nghiệp chính thức được bắt đầu.

Ủy Hải Lam ngồi ở hàng ghế giữa dành cho học viên yên tĩnh nhìn giáo sư lên tiếng, vì phải không ngừng vỗ tay nên tay cô cũng bắt đầu tê dại, cuối cùng
buổi triển lãm tác phẩm tốt nghiệp tác phẩm cũng chính thức được bắt đầu. Không phải là lấy sổ rút thăm mà là đánh số thứ tự để từng học viên lên trình
bày tác phẩm của mình. Số thứ tự của cô là mười tám, mà sau khi nhìn thấy học viên có số thứ tự thứ mười bảy trình bày tác phẩm của mình xong thì cô
cũng không nhanh không chậm bắt đầu đứng dậy đi tới trước bục giảng.

Máy chiếu ở trường đã sẵn sàng, chỉ cần lấy thẻ nhớ bỏ vào là có thể phát đúng tác phẩm mà mình đã chuẩn bị.

Trong phòng học tối tăm bị rèm cửa sổ che khuất, Ủy Hải Lam tự nhiên hào phóng đứng lên, lại nhận chiếc gậy để bắt đầu tác phẩm của mình. Thế
nhưng bởi vì trong lòng bồn chồn nên những ngón tay cô nhẹ nhàng linh xảo xoay một cái, gậy chỉ huy xoay tròn trên không trung một vòng ba trăm sáu
mươi lăm độ, tư thế kia thật là cực kỳ đẹp mắt, vẻ mặt cô lại lơ lửng lạ kỳ.

Xoạt ——

Trên màn chiếu lại thể hiện một tác phẩm cực kỳ đặc biệt, một tuyệt tác cực kỳ xinh đẹp.

Màu sắc vàng óng ánh xen lẫn màu xanh lục, không chỉ thể hiện một sắc thái mà tất cả như hoà quyện bên thành một vườn hoa với đầy đủ màu sắc hoa
mặt khác nhau khiến cả phòng như sáng rực. Từng hạt châu tinh tế tô điểm làm nổi bật cả bức tranh, đỉnh tán cùng khuy áo màu đồng phối hợp vận vẹo
với làn váy phức tạp tạo nên hình dạng xoắn ốc, chúng hợp lại thành một nửa cánh chim một đường bay thẳng lên trời chấp chờn trường thành bay qua
những quần đảo hùng vĩ. Một cảnh tượng hoa lệ ảo thuật như thể phảng phất như không tồn tại trong thực tế chỉ xuất hiện trong giấc mộng như thế lại
như đang hiện ra trước mắt mọi người. Trên khuôn mặt điểm lệ không thể hiện ra đôi mắt mà chỉ có đôi môi đỏ thắm yêu kiều màu xanh lam nhìn thấy
mà giật mình, cũng khiến người ta có cảm giác khó quên chấn động tiếng lòng.

Ủy Hải Lam đứng dậy giới thiệu tác phẩm thiết kế linh cảm này, cũng giảng giải một chút về từng nốt nhạc rock and roll, giải thích thêm về chòm sao
Thanh Long bách cùng với những điều có liên quan với thiên sứ và ma quỷ trong truyền thuyết.

"Tác phẩm lần này, tôi đặt tên cho nó là thiên sứ đoạ lạc (ý nói thiên sứ bị sa đoạ)."

Ủy Hải Lam cũng thu hồi gậy chỉ huy, lần thứ hai nhẹ nhàng đảo quanh lại nắm chặt trong lòng bàn tay mình, cô cũng hướng về phía mọi người tự tin trình
bày tác phẩm của mình.

"Bóp bóp!"

Không biết là ai đã vỗ tay nhưng sau đó là một loạt những người còn lại cũng vỗ tay theo sau.

"Một tác phẩm thật sinh động, xinh đẹp lạ kỳ."

Đáp lại tiếng vỗ tay, Ủy Hải Lam chỉ mỉm cười chào.

Nhưng Field lại đột nhiên đứng dậy, anh ta gọi giáo sư ra khỏi phòng học và thế là buổi trình bày tác phẩm không thể làm gì khác hơn là đành tạm dừng. Chờ một lúc sau, giáo sư quay lại có biểu hiện không vui, giống như là vô cùng không thích. Cô ấy đi tới bên cạnh Ủy Hải Lam cúi đầu nói vài câu, cuối cùng cô hạ con người mình xuống, chỉ nhẹ giọng nói: "Tôi biết rồi, tôi sẽ giải thích rõ ràng."

Ủy Hải Lam lập tức thu dọn đồ đạc rồi đi dưới ánh mắt hiếu kỳ của mọi người.

Trong lòng mỗi người âm thầm suy đoán, cô ấy nhất định là lọt vào mắt tiên sinh Field rồi nên mới bị gọi đi như vậy.

Nhưng chỉ có Ủy Hải Lam mới biết, đây chính là cơn bão táp đột nhiên ập đến kéo đến muốn nhấn chìm cô trong phút chốc.

Ngồi trên xe của tiên sinh Field, cô cũng không biết là sẽ đến nơi nào, trong đầu Ủy Hải Lam xoay quanh những lời giáo sư nói lúc nãy "Tiên sinh Field nói cô lấy sáng tạo từ thiết kế của người khác để thiết kế tác phẩm cho mình. Tốt nhất cô hãy cùng đi với tiên sinh Field một chuyến, giải thích mọi chuyện cho rõ ràng."

Chờ khi đến nơi, đó là một văn phòng làm việc tư nhân.

"Chào ngài, tiên sinh Field." Anh một đường thẳng tiến bước vào, đi đến đâu cũng đều có người chào hỏi.

Field đi ở phía trước dẫn cô vào phòng làm việc. Vừa gõ cửa thì lập tức có người xuất hiện.

Đó là một người phụ nữ có nét đẹp khiêu gợi lòng người, đôi mắt có cùng tông màu xanh lục, cô mặc một chiếc áo liền quần màu đỏ có cổ áo khoét hình chữ V, da dẻ trắng nõn mịn màng, nhìn thấy người tới thì cô mừng rỡ ôm ấp hôn môi "Này, Field."

"Đây là bạn của tôi, Daisy." Field ôm cô, nhìn hai người trông có vẻ rất quen thuộc.

Daisy?

Trong lòng Ủy Hải Lam khẽ run, ngưng mắt chú ý nhìn cô ta.

Cô ấy chính là người đã từng được đăng trên mặt Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q u y d o n, báo thời thượng. Dù là trong các buổi lễ trao giải, buổi trình diễn thời trang hoặc là buổi phỏng vấn danh nhân, nụ cười của cô vẫn vĩnh viễn là xinh đẹp tự tin như vậy, cô chính con cưng của thượng đế. Nói chính xác hơn, cô ấy chính là nhà thiết kế thời trang nổi danh nhất hiện nay - nhà thiết kế Daisy.

Hai người trò chuyện vài câu thì Field cũng liền gọi cô vào trong.

Nhưng trong phòng làm việc này, ngoại trừ Daisy ở ngoài còn có một người khác.

"Field, em giới thiệu với anh một người, anh ấy là Lôi Thiệu Hành." Daisy ôm chầm người đàn ông kia ôn nhu cười duyên, qua đó cũng biết một chút về mối quan hệ giữa bọn họ.

"Chào luật sư Lôi." Dĩ nhiên Field cũng biết được bao nhiêu nhân vật tiếng tăm đến cỡ nào nên anh ta cũng lập tức bước đến bắt tay với Lôi Thiệu Hành.

Ủy Hải Lam lặng lẽ đứng bên cạnh, nhìn thấy anh ta chớp mắt bỗng nhiên liền hiểu rõ tất cả. Cô thờ ơ lạnh nhạt nhìn bọn họ khách khí đàm đạo, những vẻ mặt a dua kia đều trở thành hư vô giả tưởng. Trong nháy mắt, cô trở lại vẻ bình tĩnh vốn có không còn nét đau khổ, bi thương như lúc nãy nữa.

Field trao một quyển tạp chí cho cô, Ủy Hải Lam cũng nhìn lên, quả nhiên là rất giống tác phẩm của cô, tác phẩm có tên là "Huyết quý chi cơ" (ý là quý hút máu). Những lời Field đang kể ra quả thật nghe rất êm tai nhưng sau khi nghe xong, Daisy đi tới trước mặt cô mỉm cười nói "Mỗi tác phẩm đều là tâm huyết của nhà thiết kế, họ phải trả giá rất nhiều mới làm ra được một tác phẩm của riêng họ. Xin cô không nên nhìn tâm lý đi nó như vậy, được chứ?"

Cô ấy bày ra tư thái hào phóng, Ủy Hải Lam quật cường mỉm môi.

"Cô cũng nên nói lời xin lỗi với tiểu thư Daisy thôi. Nhất định phải thừa nhận sai lầm." Field nghiêm túc nói.

Daisy không tiếp tục nói nữa, chỉ chăm chú nhìn Ủy Hải Lam.

Ủy Hải Lam cũng không lập tức nói lời xin lỗi, ánh mắt quét về phía người ngồi ngay ngắn trên ghế salông kia, làm ra dáng vẻ việc này không liên quan tới mình. Anh ta mỉm cười với cô, nụ cười kia khiến cô càng nắm chặt quả đấm trong tay.

Qua rất lâu sau đó, rốt cục cô cũng mở miệng, cũng lộ ra nụ cười bất đắc dĩ "Xin lỗi, tôi cảm thấy rất xin lỗi."

Lôi Thiệu Hành nhìn nét cười của cô, khoe miệng đang cong lên chợt cứng đờ.

Một khắc đó, lần đầu tiên anh cảm thấy còn có người cười như khóc.

Mà mọi chuyện cũng không kết thúc dễ dàng như vậy, Field cũng đã liên hệ với giáo sư về chuyện này. Cuối cùng, sau khi trở về phòng học, giáo sư yêu cầu cô tạ lỗi với toàn bộ học viên. Cô đứng trên bục giảng phảng phất như trở lại ba năm trước đây, cũng trong ngày đông lạnh giá như thế này, cũng trong một ngày tháng năm như thế này, đột nhiên cô cảm thấy cái giá rét không tên như đang thấm vào từng thớ thịt trong thân thể cô. Đeo đổi mặt với từng cơn mất hướng về mình, cô cảm thấy tập chí lấy từ chỗ của Daisy hướng về mọi người thanh minh "Rất xin lỗi, mọi người, lúc trước tác phẩm đạo lạc thiên sứ này, tôi lấy bản thiết kế làm mẫu. Tôi biết mỗi tác phẩm đều là tâm huyết của nhà thiết kế, phải trả giá cố gắng rất nhiều mới tạo ra được nó. Giờ đây tôi chân thành xin lỗi tiểu thư Daisy, cũng hướng về các vị tạ lỗi. Xin lỗi."

Toàn trường ồ lên, đầu tiên là lặng im không hề có một tiếng động, sau đó nhìn tác phẩm được mệnh danh là "Huyết quý chi cơ" kia lại sâu sắc xem thường. Những ánh mắt kia đều chen lẫn thái độ căm ghét xem thường, thậm chí có người mắng ra thành tiếng, phá vỡ không khí yên tĩnh này: "Đồ sao chép giả vô liêm sỉ nhất!"

Trong lòng Úy Hải Lam đột nhiên rất không tự chủ, khuôn mặt cũng không hề có cảm xúc muốn buổi lễ mau chóng kết thúc để mình rời đi.

"Hải Lam..." Lưu Tiệp ở phía sau la lên mà Úy Hải Lam cũng không nghe thấy.

Phòng học lớn ở ngoài, Vương San đang chờ đợi.

Về mặt Vương San có gì đó không đúng, thời điểm đó trông cô tràn ngập hồ thẹn.

Úy Hải Lam cười với cô, lại lắc đầu ra hiệu cô đừng nói gì cả. Úy Hải Lam biết cô ấy cũng chỉ biết vâng lệnh người kia mà thôi.

"Thư ký Vương, sau này nếu như tiên sinh Lô muốn tôi thiết kế ra bản thảo gì thì chỉ cần cô đưa cho anh ta là được rồi, không cần phải nhọc lòng như thế." Úy Hải Lam từ tốn nói.

Vương San nhú mày "Tiểu thư, tôi cảm thấy rất xin lỗi."

Xe chạy tới sân bay, sau đó hai người cũng đồng thời leo lên máy bay.

Úy Hải Lam đưa tay luôn vào trong túi đeo lưng, lặng lẽ nắm chặt hai nửa mảnh của chiếc móc chìa khoá hình con heo nhỏ.

Cô muốn về nhà.

Mà cô cũng không biết, chỗ ấy có còn là nhà của cô nữa hay không?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Người qua đường (1)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Rốt cuộc cũng đến ngày Úy Hải Lam có thể từ New York trở lại Xuân Thành.

Thời tiết ở Xuân Thành này thật hợp với lòng người.

Chưa có lúc nào Úy Hải Lam lại nhớ nhung thành phố này như vậy, cô ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, vẫn là một màu xanh lam đẹp đẽ như thế.

Nhưng tại sao, vào lúc này cô vẫn luôn cảm thấy bầu trời lại là một mảnh xám xịt như thế.

Cây xanh bao quanh con đường, người làm vườn vẫn ngồi đó, ngôi đỏ che phủ tường, đó là nơi cô đã được sinh ra và lớn lên.

Những người làm trong vườn đều đã bị thay đổi, Úy Hải Lam nhìn từng khuôn mặt xa lạ hướng về phía mình mỉm cười cung kính chào hỏi nhưng cô chỉ nhàn nhạt trả lại nụ cười đáp lễ. Bên trong Tường Vi uyển cũng không có một bóng người, hỏi dò mới biết được là Triệu Nhân không có ở đó. Không cần suy đoán, cô khẳng định bà đang ở hãm băng. Thả xuống hành lý, cô cũng không vội thu dọn, một mình bước chậm chạp vào vườn.

Từ Tường Vi uyển đi về phía trước, cô một đường đi qua Mân Côi uyển (vườn trồng hoa hồng) cùng Đình Hương uyển (vườn trồng hoa từ đình hương).

Trong vườn, tất cả các loài hoa đều nở rộ.

Tường Vi tươi đẹp, hoa hồng điểm lệt, hoa đình hương thanh thoát, gió nhẹ nhàng thổi, trong không khí đều nồng nặc mùi hoa khiến lòng người cũng trở nên khoan khoái.

Cửa Mân côi uyển đóng chặt tựa hồ như đã rất lâu rồi không có ai ở đó. Nơi này đã từng là khu biệt lập của nhị phu

die,n;da.n****Sóc***Là****Ta****Ize.qu;ydro/nn. nhân và Ủy Mạc Doanh, cô vẫn còn nhớ khi còn bé ba người cũng đã từng đến nơi này hái hoa, cũng đã từng bị nhị phu nhân răn dạy đủ điều. Vào lúc ấy ông nội còn khỏe mạnh, ông cũng cho gọi ba người các cô đến trước mặt, cũng nói cho các cô biết hoa hồng là loài hoa có gai không dễ dàng hái được nó. Nhưng dù vậy ba người bọn họ vẫn lén lút đi hái trộm, cho đến khi ba biết liền sai người làm vườn tỉa lại nhánh hoa, cũng mỗi ngày hái cho mỗi người bọn họ một đóa.

Ủy Hải Lam đứng ngay cửa liếc nhìn một lát, lại tiếp tục đi về phía trước.

Cũng vậy, Đình Hương uyển lại là nơi biệt lập của tam phu nhân và Ủy Thư Họa. Tam phu nhân luôn là người ít nói, hơn nữa vì thân thể vốn yếu ớt nên quanh năm suốt tháng đều phải uống thuốc. Vì lẽ đó, hầu hết thời gian đều chỉ ở trong vườn này không đi đâu cả. May mà Ủy Thư Họa lại vô cùng khỏe mạnh lại hoạt bát đáng yêu. Ủy Thư Họa thường kéo tay cô, giọng trẻ con non nớt dễ nghe thường gọi cô là chị hai, hãy dẫn em theo. Chị hai, chúng ta đi nuôi cá. Chị hai...

Ủy Hải Lam đi tới Đình Hương uyển, hoa nở thật xinh đẹp ướn át nhưng cô chỉ cảm thấy lạnh lẽo thanh đạm.

Tam phu nhân lại đang ngồi trong gian phòng, trong tay cầm một cái chổi rom, động tác rất nhuần nhuyễn. Xem ra mấy ngày nay, bà đều tự mình quét dọn vườn này. Bà yên lặng ngẩng đầu lên, lại xoay người, cuối cùng chú ý tới người ngoài cửa, lập tức choáng váng, cũng lập tức lộ ra nụ cười ngây ngô.

"Hải Lam, con đã trở về."

"Dạ, dì ba, con đã trở về."

Lời chào hỏi mới lạ nhưng lại có cảm giác khác lạ.

Tam phu nhân lập tức rót nước pha trà, cũng kéo cô lại gần mình.

Tam phu nhân cố ý làm như vậy khiến cô cũng không nở từ chối. Một chén trà nóng, khói nghi ngút bay lên lượn lờ, hai người ngồi xuống trò chuyện vài câu, xem như tất cả mọi thứ đều tốt. Khi Ủy Hải Lam hỏi đến Ủy Thư Họa, tam phu nhân lại cảm khái vui mừng nói: "Đưa bé kia vẫn chưa quen với trường học mới, mỗi buổi tối đều gọi điện thoại về khóc lóc. Sau một tháng, cũng không khóc nữa, hiện tại đã bắt đầu quen với môi trường ở đó rồi. Mỗi cuối tuần đều sẽ trở về, ngày hôm trước mới vừa đi, nó cũng cao lên nhiều rồi, cũng rất hiểu chuyện, còn có thể tự mình giặt quần áo..."

Nghe bà chậm rãi kể lại, Ủy Hải Lam chỉ thốt ra ba chữ "Vậy thì tốt."

Trước khi đi, tam phu nhân cũng cảm thấy xấu hổ, nhẹ giọng nói: "Hải Lam, cảm ơn con lúc trước đã đưa khoản tiền đó cho dì, nếu không có số tiền đó dì không biết mẹ con dì sẽ phải sống thế nào đây."

Ủy Hải Lam cũng không nói gì chỉ thuận miệng hỏi: "Dì ba, dì có biết tin tức của dì hai không?"

"Dì cũng không liên lạc nhiều với bọn họ, Thư Họa cũng đã từng đến thăm bọn họ rồi. Hiện tại Mạc Doanh là quản lý của công ty, hai mẹ con lại thuê nhà trọ gần đó." Tam phu nhân lại trả lời mấy câu, xem ra mấy tháng nay bà cũng thật sự không liên hệ với bọn họ.

Rời khỏi Đình Hương uyển, Ủy Hải Lam đi đến Thanh Y viên – nơi cha cô thường ở lúc trước.

Cô chỉ vốn dự định đi vào xem một chút nhưng khi nhìn thấy cánh cổng bị khóa thì đành đứng lặng trong chốc lát.

Đi qua hậu viện, cô hướng thẳng đến hẻm băng. Vì là ban ngày nên nơi này cũng không quá âm u, chỉ có cỏ dại mọc càng thêm tươi tốt, gió thổi cỏ lay có vẻ hơi thê lương. Lúc trước nơi này chính là nơi cấm địa, bình thường sẽ không ai được tới đây, các cô gái đều nhất gan. Mà sau cánh cửa sắt dày nặng là một toà nhà lộng lẫy nằm dưới lòng đất kia.

Ủy Hải Lam mới vừa xuống đến hẻm băng, xa xa liền nhìn thấy Triệu Nhân cùng đi với một người hầu hướng về phía cô.

Cô cũng dừng bước không đi thêm bước nào nữa.

Đúng lúc Triệu Nhân cũng vừa ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn thấy cô.

Có lẽ là ánh mặt trời quá mức ấm áp nên trong lúc hoảng hốt, cô còn cho rằng lúc này bà đã mỉm cười với cô.

Chờ khi Triệu Nhân đến gần, bà vẫn có khuôn mặt lạnh lùng như vậy, chưa có lúc nào thay đổi.

"Mẹ." Cô nhẹ giọng mở miệng, phần khát vọng tận sâu trong đáy lòng cô bỗng nhiên theo đó mà ùn ùn chạy ra ngoài.

Triệu Nhân cũng không lên tiếng, chỉ đi về phía trước.

Ủy Hải Lam cũng đi theo bà đến Tường Vi uyển, trước cửa còn có người làm đứng chờ đợi, ngoài ra còn có một người phụ nữ trung niên đứng bên cạnh. Khi nhìn chăm chú, cô cũng nhận ra người kia chính là má Phúc.

Má Phúc mặc bộ đồ màu đỏ, mới nhìn qua trông bà rất vui mừng. So với lần gặp trước, bà càng thêm đôn hậu. Tuy trên mặt mang theo nụ cười nhưng về mặt lại có chút nóng nảy tựa hồ như có chuyện gì cần giúp đỡ. Má Phúc vội vã tiến lên đón hai người, lại thăm hỏi nói: "Đại phu nhân, đường đột đến đây thực sự là quấy rầy phu nhân."

Bà lại quay sang nhìn về phía Úy Hải Lam nói: "Nhị tiểu thư, lâu không gặp, nhị tiểu thư càng ngày càng xinh đẹp."

Úy Hải Lam là do má Phúc nuôi nấng từ nhỏ, thế nên cô cũng đặc biệt thân thiết với bà. Cô tiến lên một bước, thân mật kéo tay bà "Má Phúc, má khỏe không?"

"Má rất khỏe, làm hại nhị tiểu thư lo lắng." Má Phúc gật đầu đáp.

"Người nhà cũng đều khỏe chứ?"

"Bọn họ cũng đều khỏe."

Mới vừa trò chuyện được vài câu, Triệu Nhân cũng đột nhiên lên tiếng ngăn cản: "Bà đi theo tôi."

Má Phúc cũng nhanh chóng buông tay cô ra, đi theo Triệu Nhân vào trong nhà. Úy Hải Lam nhìn theo bóng dáng bọn họ lên lầu cũng không suy nghĩ nhiều, sau đó trở về phòng của mình. Chờ khi cô thu dọn xong hành lý và đi xuống lầu, cũng chính là lúc má Phúc phải rời đi, Úy Hải Lam liền gọi bà.

Không chờ má Phúc mở miệng, Triệu Nhân đã nói "Không phải bà nói còn có việc?"

"Dạ." Má Phúc gật đầu liên tục, lúc đi ngang qua người Úy Hải Lam thì cũng quay đầu lại nói: "Đại phu nhân, nhị tiểu thư, tôi đi trước."

"Con tiễn má." Không để ý ánh mắt Triệu Nhân lạnh lẽo cứng rắn, Úy Hải Lam thẳng tắp dắt má Phúc đi ra.

Hai người cũng chậm rãi đi ra ngoài, Úy Hải Lam cũng nói với bà rằng cô mới từ New York trở về. Sau khi má Phúc biết được thì cũng cảm thấy khá kinh ngạc, tiện đà vui vẻ nói: "Nhị tiểu thư, thì ra con được ra nước ngoài để du học, chả trách má không gặp được con. Nhị tiểu thư nhà chúng ta thật rất tài giỏi, chẳng bao lâu sau sẽ thành đạt mà."

Từ khi má Phúc rời khỏi nhà họ Úy, mẹ cô cũng liền không thích cô gần gũi với má, thậm chí bà cũng sẽ không nói bất cứ tin tức gì về má cho cô biết.

Khi ra đến ngoài cửa, má Phúc nhận được một cuộc điện thoại. Cô ở bên cạnh không lên tiếng, chỉ thấy má Phúc khẽ nhủ mày, chỉ nghe giọng nói đứt quãng: "Mẹ biết rồi, mẹ sẽ nghĩ cách khác, con cũng đừng nên gấp gáp, cũng đừng thúc dục mẹ. Mẹ sẽ trở về nhưng die,n;da.n****Sóc***Là****Ta****lze.qu;ydro/mn.. trước tiên..."

"Có phải là có chuyện gì khó khăn hay không?" Úy Hải Lam hỏi.

Má Phúc đưa tay xoa khuôn mặt của cô, bàn tay bà có chút thô ráp, vì lẽ đó càng khiến cho cô cảm thấy hơi đau trên mặt.

Nụ cười của bà không rõ là cảm kích hay còn có ý gì khác nữa, bà chỉ thăm thẳm nói: "Cả đời má Phúc này chỉ có thể dựa cả vào cô mà thôi. Nhị tiểu thư, tiểu thư nhất định phải khỏe mạnh."

Úy Hải Lam vẫn còn chưa rõ lời nói của bà thì má Phúc đã ra khỏi nhà họ Úy.

Khi trở về vườn, Triệu Nhân cũng đang ngồi bên trong phòng. Trên gương mặt bà là một mảnh âm u như vậy, từng chữ từng câu nói tới nghiêng rằng nghiêng lọi, hung hăng ra mệnh lệnh: "Mẹ đã nói với con rất nhiều lần, sau này cũng đừng lui tới với má Phúc. Con chính là nhị tiểu thư của cả gia tộc nhà họ Úy này, mà bà ta chỉ là người làm mà thôi. Thân phận của con không cần phải thân cận cùng với bọn họ như vậy."

Lại là câu này.

Sau khi về nước, câu đầu tiên cô nghe bà nói lại là câu này.

Úy Hải Lam nhìn lại bà quật cường nói: "Má Phúc là người tốt."

Triệu Nhân ngăn ra một hồi, lại đứng dậy đi tới trước mặt cô quăng cho cô một cái bạt tai. Cả người cô rung mình, ánh mắt phẫn nộ có tia chất vấn nhìn bà.

Triệu Nhân cũng lùi về phía sau một bước, sau đó kiên quyết lên lầu "Được, nếu như vậy, sau này con cũng đừng nhận tôi là mẹ."

Úy Hải Lam đứng tại chỗ, dù cho cảm thấy oan ức nhưng cũng không rơi lệ.

Vào ban đêm, Úy Hải Lam liên lạc với Viên Viên, cũng nói với cô ấy rằng mình đã về nước. Nằm trên chiếc giường ấm áp quen thuộc, hai người liên tục kể cho nhau nghe đủ chuyện. Viên Viên nói cho cô biết rằng cô ấy đã đổi việc, Úy Hải Lam cũng hỏi tại sao nhưng Viên Viên chỉ cười hắc hắc hai tiếng, lập tức nói sang chuyện khác

"Hải Lam, tớ nói cho cậu biết một việc, cũng có liên quan đến cậu đấy. Chính vì vậy, cậu nhất định phải chuẩn bị tâm lý thật tốt."

Lời này nghe vô cùng quen tai, Úy Hải Lam đoán được cô ấy muốn nói đến ai.

"Thẩm Du An đã có bạn gái nhưng tớ chưa gặp cô ấy, cũng không muốn gặp cô ấy." Viên Viên nói với giọng điệu chắc nịch.

Úy Hải Lam đáp một tiếng, cũng không nói gì thêm.

Thế nhưng thế giới này cứ nhỏ như thế, mọi chuyện cứ xảy ra trùng hợp như vậy.

Trước toà cao ốc công ty Nguyên Tường, một chiếc xe con chạy chậm chậm phía trước, sau đó dừng lại ven đường.

Từ trong xe, một bóng người uyển chuyển bước xuống, đó là một mỹ nhân vô cùng xinh đẹp, da thịt trắng nõn, mắt mang ý cười, cả khuôn mặt trong sáng như mặt nước hồ thu khiến ai nhìn thấy cũng yêu mến. Cô hơi khom lưng bước ra khỏi xe, lại vòng qua phía trước xe nói gì đó với người đàn ông đang điều khiển xe. Mà người đàn ông kia trông cũng đẹp trai không kém, mái tóc mềm mại, quần áo sạch sẽ sáng bóng, nụ cười cũng đều mang theo ánh mặt trời chói lọi khiến mọi người loá mắt.

Úy Hải Lam vừa đậu chiếc xe đạp của mình, ngẩng đầu liền nhìn thấy tình cảnh như vậy.

Úy Hải Lam cũng liền nhận ra người phụ nữ kia.

Người đứng ngoài xe chính là Đường Yên.

Nhưng người đàn ông ngồi bên trong xe lại khiến cô ngẩn ra.

Cô lại lập tức nhìn thấy Lộ Yên đi tới, nhẹ nhàng hôn phớt qua khuôn mặt của người đàn ông kia, khuôn mặt lại tràn đầy hạnh phúc.

Người đàn ông kia cũng mặc cô lên hôn môi mình, trong lúc lơ đãng ánh mắt của anh cũng mãi miết hướng về phía trước nhìn trở lại cô. Chỉ trong chớp mắt, cả hai hầu như đồng thời sững sốt.

Nụ cười trên mặt của Thẩm Du An cũng nhất thời cứng ngắc trở nên không tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhắm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Người qua đường (2)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Thẩm Du An nhìn cô đi vào toà cao ốc, cô rõ ràng nhìn thấy cậu bốn mắt nhìn nhau nhưng lại tỏ vẻ như không hề thấy gì. Cậu cũng kiên quyết khẳng định thật ra cô đã nhìn thấy mình nhưng lại lạnh lùng xoay người đi. Lúc đó, dường như có cọc rễ đâm vào trong lòng mình khiến cậu đau đớn. Mà lúc này dường như có ai đang lớn tiếng nhưng vì mãi suy nghĩ nên cậu cũng không nghe thấy gì.

"Thẩm Du An! Thẩm Du An?" Lộ Yên cũng hô lên mấy lần, cuối cùng cô phải vỗ vào bả vai anh.

Lúc này Thẩm Du An mới phục hồi tinh thần lại hỏi: "Gì vậy?"

"Tôi nay cùng ăn cơm chứ?" Lộ Yên cười hỏi.

"Được."

"Vậy chúng ta đến nơi nào ăn cơm đây?"

"Nói sau đi." Anh mắt tập trung trả lời qua loa.

Lộ Yên cũng nhìn đồng hồ trên cổ tay mình vội vã nói: "Thời gian cũng không còn sớm, em đi lên trước. Giờ tan việc, anh tới đón em đi." Nhìn thấy anh gật đầu, cô mới mỉm cười xoay người nhưng tựa như vừa nghĩ ra thứ gì đó, cô bỗng nhiên quay đầu lại, đôi mắt tròn to theo dõi anh nói: "Ngày hôm nay đã cô ấy trở về."

Lộ Yên ám chỉ ai, Thẩm Du An đều biết.

Muộn mắt mấy giây, anh mới mở miệng đáp: "Nhất định phải trở về."

Lộ Yên vừa đi vào công ty thì cũng liền nhìn thấy cảnh mọi người trong phòng thiết kế tụ tập đông đủ cùng nhau nói cười, bầu không khí vô cùng náo nhiệt. Mà nhân vật chính không ai khác chính là người mới vừa được huấn luyện trở về từ New York - Úy Hải Lam. Cô đứng ở giữa mọi người, nụ cười rất nhạt cũng rất cạn nhưng vẫn xinh đẹp động lòng người như thế. Có lẽ là do mới đi du học nên phong Die nd da n****Sóc***Là****Ta****I e q u u ydo n,cách của cô có phần sinh động mỹ lệ, thu hút ánh nhìn của mọi người.

"Úy Hải Lam, chúc mừng cô đi du học thành công trở về." Lộ Yên đi tới đưa tay ra trước mặt cô.

"Cảm ơn." Úy Hải Lam cũng bắt tay đáp trả, mỉm cười nói.

Nửa năm không gặp, Lộ Yên cũng không thay đổi bao nhiêu, vẫn như lúc ban đầu gặp gỡ. Bộ dạng thanh cao thoát tục như thế, môi hồng quyền rũ lòng người, đôi mắt trong veo như nước hồ thu, vào lúc này bao nhiêu lời nói hoa mỹ chỉ sợ không đủ để hình dung vẻ đẹp của cô ấy. Lộ Yên thật sự là một mỹ nhân cao sang, lộng lẫy. Bây giờ cô ấy cùng Thẩm Du An trở thành một đôi cũng coi như là ông trời tác hợp vô cùng đẹp mắt.

Chỉ có một điều duy nhất cô không ngờ rằng bọn họ sẽ cùng đồng thời đến đây.

Khi Jaren đến công ty cũng gọi cô vào văn phòng.

"Úy Hải Lam, tôi đã nghe nói về chuyện xảy ra ở New York rồi, tôi cần một lời giải thích hợp lý." Jaren rất tức giận rõ ràng vô cùng thất vọng cũng tức giận lớn tiếng quát to: "Tôi vẫn cho rằng cô là một nhân tài rất ưu tú, ở phương diện thiết kế cô lại có thiên phú bẩm sinh giỏi hơn người thường rất nhiều. Thế nhưng bây giờ là sao? Cô hãy mau nói cho tôi biết, tại sao cô lại lấy cấp sáng tạo của người khác? Nếu như việc lần này bị đồn ra ngoài, cô có biết tính chất nghiêm trọng của nó thế nào không? Lẽ nào thành công so với đạo đức nghề nghiệp còn quan trọng hơn?"

Úy Hải Lam đứng trước mặt Jaren, nghe anh nghiêm khắc chất vấn cũng cảm thấy ngọt ngào oan ức, sự khó chịu bỗng đâu tích tụ dâng lên như thủy triều kéo đến.

Khi đối mặt với Field, đối mặt với Daisy, đối mặt với tất cả mọi chuyện, thậm chí là khi đối mặt với con người kia, cô cũng chỉ tỏ ra thái độ bàng quan lại không muốn nói thêm điều gì nữa, mặc kệ là ba năm trước hay ba năm sau đều vẫn như vậy. Thế nhưng vào giờ khắc này, cô nhìn đôi con ngươi phần nộ có phần bốc lửa của Jaren, cô rốt cục không nhịn được mở miệng.

"Tôi không có sao chép, thật không có." Cô thanh minh nói như vậy, cũng vội vã đưa ra lời giải thích biện giải cho chính mình "Tổng giám đốc, tôi thật sự rất xin lỗi vì đã làm phụ lòng kỳ vọng của anh vào tôi. Vì chuyện xảy ra lần này, tôi chấp nhận chịu động từ chức, sẽ không làm anh khó xử."

Jaren trầm mặc.

"Bây giờ tôi sẽ đánh thư từ chức ngay lập tức." Úy Hải Lam xoay người muốn đi.

"Chờ đã!" Jaren đột nhiên hô một tiếng, Úy Hải Lam kinh ngạc quay đầu lại, lại nghe thấy anh thờ dài nói: "Tôi không biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì nhưng tôi tin cô và cũng sẽ cho cô một cơ hội. Nhớ kỹ, đây là cơ hội cuối cùng."

Tin tưởng cô sao?

Đây chỉ là hai chữ đơn giản nhưng lại khiến Úy Hải Lam chớp mắt chưa xót.

"Cảm ơn tổng giám đốc."

Ngôn từ đều có vẻ đơn giản nhưng vào lúc này cô chỉ có thể thốt ra câu nói đó.

Tin tức giống như bị phong tỏa, vì lẽ đó không mấy ai hiểu rõ rốt cuộc bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Vượt qua một ngày, cuối cùng cô cũng đợi được đến giờ tan việc, Úy Hải Lam lại nhìn thấy chiếc xe kia xuất hiện ở toà nhà lớn đối diện đường cái.

Đó là phong cách u ám mà cậu ta yêu thích, một chiếc xe có tính năng chậm rãi mà sâu thẳm.

Cô lại nhìn thấy Thẩm Du An ngồi trong xe, giống như buổi sáng ngày đó.

"Bye bye, tôi đi trước." Lộ Yên phát tay với mọi người, bỗng nhiên đi tới bên cạnh Úy Hải Lam cười nói: "Hải Lam, cô và Thẩm Du An đã từng là bạn học thời cao trung, nếu cô không ngại thì hãy cùng chúng tôi đi ăn cơm, cũng coi như chúng tôi chúc mừng cô."

"Không được, ngày hôm nay tôi còn có việc." Úy Hải Lam nhẹ giọng trả lời.

Lộ Yên cũng không chấp nhất, tiện đà nói: "Vậy lần sau vậy."

Nói xong cô cũng nhanh nhẹn xoay người như một con bướm bay xa.

Úy Hải Lam theo đoàn người bước về phía trước, ngờ ngờ nghe thấy đồng nghiệp mơ hồ bàn luận.

"Đó là bạn trai của Lộ Yên đấy, tên là Thẩm Du An - người thừa kế tương lai, gia thế cũng hiển hách lắm đấy."

"Lộ Yên thực sự là có phúc lớn, lại tìm được một anh chàng đẹp trai như thế."

"Hơn nữa mỗi ngày lại tự mình đưa đón cô ấy, muốn gì được đó."

Bọn họ đã từng nắm giữ nửa kia nên chuyện xảy ra hôm nay cũng là kết quả đã được dự liệu trước.

Cuối cùng, mọi việc nên diễn ra như thế.

Gần đây công ty nhận khai bút, nhiệm vụ cũng rất nặng nề. Vì thế, vừa đến lúc tan việc, các đồng nghiệp cũng nhanh chóng rời đi, không bao lâu sau, trong phòng làm việc cũng không còn một bóng người. Đợi đến khi Úy Hải Lam từ bên trong đi ra, người đi trên lầu cũng trống không. Cô cũng không vội vã, từ từ thu dọn tất cả các bản thiết kế.

Nhiệm vụ đã hoàn thành, nhìn thời gian cũng đã là sáu giờ.

Thời gian dường như trôi qua thật chậm, sắc trời vẫn còn mênh mông trong suốt.

Úy Hải Lam đi ra khỏi toà cao ốc nhưng có người đứng lặng ở bên ngoài ân cần chờ đợi.

Cô cũng không ngờ đó chính là cậu ta.

Thẩm Du An ăn mặc một thân Tây phục phẳng phiu, yên lặng đứng ở nơi đó, mông lung nhìn sắc trời. Dáng người cậu thon dài lại đặc biệt kiên cường, gió thổi tùy ý trên con người cậu. Ánh sáng của ngọn đèn đường như chụp xuống người cậu, tóc cũng chậm rãi bay rẽ về một bên mà lúc này cậu lại không mỉm cười, biểu hiện thật nghiêm túc.

Úy Hải Lam bước về phía cậu, mỉm cười nói: "Lộ Yên đã về từ lâu rồi."

"Tớ biết." Thẩm Du An trầm giọng mở miệng, sau đó lại trầm mặc.

Chợt phát hiện bọn họ không còn lời nào để nói, rất buồn cười cũng rất lúng túng.

"Vậy tôi đi trước, tạm biệt." Úy Hải Lam nói một tiếng tạm biệt, cũng lập tức bước chân đi. Thế nhưng cổ tay cô lại bị người ta tóm lấy, quay đầu lại nhìn thấy Thẩm Du An nhũn chặt lông mày, khuôn mặt anh tuấn tràn đầy nóng. Thái độ cậu ta như vậy cũng không thường thấy bởi vì cậu luôn luôn là người ôn nhã, dịu dàng.

"Chúng ta nói chuyện." Giọng nói trầm ấm của cậu vang lên nhìn chằm chằm vào ánh mắt cô.

"Cậu muốn nói gì thì cứ nói ở đây."

"Tớ đang ở cùng với Lộ Yên." Cậu lại mở miệng nói, cũng biết rõ cô đã hiểu được nhưng vẫn muốn báo tin cho cô.

"À, tốt lắm."

"Cô ấy là cô gái thiện lương..." Thẩm Du An nói rất nhiều, giọng nói ôn nhu giảng giải rằng người kia rất tốt. Úy Hải Lam cũng tán đồng, thực tế Lộ Yên là cô gái tốt. Bỗng nhiên con người cậu căng Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q u u y d o n, thẳng, càng dùng sức nắm thật chặt cổ tay cô: "Cậu không có gì muốn nói với tớ sao?"

Cô suy nghĩ một chút, sau đó mới nói: "Chúc hai người hạnh phúc."

Cậu bỗng nhiên nở nụ cười, cắt húng buông tay ra.

"Tạm biệt." Cô cũng nhẹ giọng nói.

Nhìn thấy khuôn mặt quyền luyến diễm lệ chợt lóe lên trước mặt mình, cô liền muốn vội vã rời đi. Còn cậu lại có cảm giác ảo não cùng bàng hoàng, giống như là muốn nắm lấy gì đó, lưu lại gì đó mà đột nhiên mạnh mẽ bước tới, đem những hỗn loạn dồn dập kia ném ra phía sau, liêu lĩnh hồn mới cô, một đôi môi mà cậu đã khát vọng từ lâu nhưng xưa nay không dám vượt rào.

Úy Hải Lam không khỏi ngạc nhiên thất thần.

Chờ đến khi cô phục hồi tinh thần lại, cậu đã buông tay, cũng lùi về sau một bước.

"Xin lỗi, tớ quá kích động." Tiếng nói của cậu càng trầm thấp, ánh mắt hoảng hốt không biết nên lưu lạc ở nơi nào.

"Lam, sau này chúng ta vẫn là bạn bè chứ?" Thẩm Du An bỏ lại một câu như vậy, lại ngồi trở lại trong xe nghênh ngang rời đi.

Úy Hải Lam vẫn đứng yên ở tại chỗ, chỉ nghe thấy tiếng gió rít gào bên tai mình.

Nhiệt độ ấm nóng trên môi lại bắt đầu tổn thương cô, khiến cô cảm thấy đau đớn trong lòng.

"Tiểu thư Úy." Bên tai cô, bỗng nhiên có người la lên.

Úy Hải Lam mờ mịt quay đầu lại, chỉ thấy Hà Dịch xuất hiện ở phía sau cô. Theo ánh mắt của anh ta, chiếc xe con kia ngừng ở một khúc rẽ khác.

Ngồi vào trong xe, ánh mắt Lôi Thiệu Hành nhìn thẳng mỉm cười hỏi: "Tan làm rồi sao?"

Dường như đối với anh ta không có chuyện gì xảy ra, Úy Hải Lam chỉ lặng lẽ gật đầu.

"Tiên sinh, bây giờ chúng ta đi đâu?" Hà Dịch hỏi.

"Cẩn viên."

Úy Hải Lam nghiêng đầu ngồi đó, cảnh sắc chạy như bay trước mặt cô, ánh đèn lấp lánh lúc sáng lúc tối, phản chiếu người bên cạnh. Anh ta nhìn thẳng vào phía trước, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng ngơ ngơ có thể thấy được, sống mũi thẳng tắp, đôi môi bạc trắng gọi hút hồn người. Nghe nói, ai có loại môi mỏng này chính là kẻ trời sinh lạnh lùng. Cặp con ngươi đen nhánh kia mờ hồ mênh mông nhìn không rõ ràng lắm.

Dường như anh ta đang trầm tư điều gì đó.

Trong trí nhớ của cô, người đàn ông này đều thông dong mỉm cười như vậy, ngay cả khi tức giận cũng chỉ thể hiện một nụ cười nhạt. Mà loại nụ cười kia, ý cười chỉ là để che giấu mặt ngoài, uy nghiêm đáng sợ đến không cường lại được. Hiện tại, anh lại lạnh lùng như vậy, hờ hững như vậy, phảng phất quanh thân tỏa ra sự âm trầm đáng sợ.

Không biết đã đi qua bao nhiêu con đường, xe vẫn tiếp tục hướng về phía trước.

Rốt cục cũng về tới Cẩn viên, xe dừng lại, Lôi Thiệu Hành liếc mắt nhìn cô.

Úy Hải Lam cũng duy trì tư thế nhàn nhã như thế.

Đôi môi cô rõ ràng rất khô, có thể do lúc này bị người khác cường hôn mà hiện giờ dấu vết đó vẫn còn in đậm trên đó.

Đột nhiên anh tiến lại gần cô, ngón tay nắm bắt khuôn mặt cô.

Sau đó, thăm thẳm phun ra hai chữ "Thật bẩn."

Úy Hải Lam nở nụ cười, hỏi ngược lại một câu "Lẽ nào anh không bẩn sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Người qua đường (3)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

"Vậy em cho rằng tên tiểu tử họ Thẩm kia sẽ sạch sẽ?"

Úy Hải Lam không sợ nhìn lại anh, trầm mặc thật lâu mới nói "So với anh thì cậu ta sạch sẽ hơn."

"A!" Lôi Thiệu Hành cười lạnh một tiếng, khuôn mặt tuấn tú lại chưa bao giờ tối tăm như lúc này. Lời nói của cô khiến anh tức giận, đột nhiên anh xuống xe cũng mạnh mẽ kéo cô ra khỏi xe. Động tác của anh quá mức thô lỗ, thời điểm đứng dậy khiến đỉnh đầu cô đụng vào nóc xe, bị đau đớn nên cô rên lên một tiếng. Thế nhưng anh cũng không để ý, thẳng thừng kéo cô chạy vào trong Cẩn viên.

Bị đau đớn như vậy nhưng cô lại có thể nhận thức tình cảnh này quả thực rất quen mắt.

Trong vườn, bọn người làm nhìn thấy tình hình như thế cũng không dám nói lời nào. Tất cả đều cúi đầu không nói một lời.

Một đường chạy vào trong, anh lôi cô thẳng đến Thanh Y viên.

Mấy ngày trước đây, cô cũng đã từng đến đây nhưng lúc đó Thanh Y viên đã bị khóa cửa.

"Mở cửa!" Lôi Thiệu Hành quát một tiếng, bọn người làm lập tức nom nớp lo sợ cầm chìa khoá mở cửa. Chìa khoá đụng chạm vào cánh cửa khiến phát sinh ra tiếng va chạm lạnh lẽo không tả xiết.

Tiếng bước chân cũng lập tức vang lên, anh kéo tay cô tiến vào vườn.

Anh đi quá nhanh mà cô lại mang giày da thấp, rốt cục không theo kịp sức mạnh mãnh liệt của anh nên ngã xuống đất.

Lôi Thiệu Hành cũng chẳng bận tâm, vẫn tiếp tục kéo cô lên lầu.

Úy Hải Lam chặt vật té ngã ngay cầu thang, bước chân anh dừng lại, từ trên cao nhìn xuống như vị hoàng đế cao cao tại thượng nhìn xuống cô. Ánh mắt anh như vậy, vẻ mặt anh như vậy, Úy Hải Lam đã từng nhìn thấy qua. Ở Vạn Kinh đêm hôm ấy, anh tàn nhẫn vô tình cướp đoạt, mà cô lúc đó sống tạm bợ như con giun con dế. Đột nhiên, một tia lạnh lẽo từ đâu ập đến, cô một tay nắm lấy cây cột ngay thang cuốn muốn tự mình đứng lên.

Cô không thể thấp kém như thế.

Anh lại đột nhiên khom lưng, lại ôm Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q u u y d o n, lấy cô bế thốc cả người cô lên.

"A!" Cô thờ nhẹ ra cũng vang lên tiếng than thờ yêu kiều.

Mặc cô gãy gĩa như thế nào, phản kháng ra sao, nện đánh hay đá đập, tất cả đều không làm ảnh hưởng đến anh. Dưới tình thế cấp bách, Úy Hải Lam hét cách đánh một hồi cần vào bả vai anh, cô cứ thế tàn nhẫn mà cắn, cắn đến nỗi trong miệng mình có thể nếm được mùi máu tanh, sau đó dòng máu đó lại hòa vào trong thân thể cô đến nỗi cô không thể phân biệt được ai là ai. Mà khi anh cảm giác được nỗi đau từ bả vai mình toả ra, anh cũng nhanh chân bước lên lầu, tiện thể đá văng cánh cửa phòng ngủ rộng lớn kia.

Một không gian tối tăm, phòng không có mở đèn chỉ có ánh sáng từ bên ngoài cửa sổ sát đất chiếu vào.

Như ý thức được tình huống tiếp theo sẽ là gì, cô càng liều mạng gãy dựa phản kháng.

Anh trực tiếp ném cô lên chiếc giường lớn, lúc này Úy Hải Lam cũng cảm giác thân thể mình đang rơi tự do trên chiếc đệm chăn mềm mại kia.

Có lẽ là do một thời gian dài không có ai sống ở đây nên lúc này có một mùi hương cổ xưa xông thẳng vào mũi cô.

Nơi này chính là gian phòng của người cha quá cố của cô.

Anh hung hăng dùng tay ngăn chặn ấn cô về phía giường lớn, mù mịt cười nói: "Đừng ngốc nghếch tự mình cắn lưỡi mình vì việc làm tổn thương chính mình đúng là không tốt. Em nên biết sự kiên trì của anh rất có giới hạn, một lần còn cảm thấy rất thú vị nhưng lần sau thì lại cảm thấy rất buồn chán."

Úy Hải Lam bị anh nhốt lại ở giữa không cách nào thoát ra được, động tác anh cũng rất nhanh, chỉ trong nháy mắt, anh đã kéo cả vật của mình xuống trời chặt tay cô.

Đột nhiên nhớ tới lần anh bôi thuốc mỡ cho mình, cô cảm thấy sợ hãi.

"Tôi không cần thoa thuốc." Cô vội vã nói cũng cố gắng hóa giải hoàn cảnh quẫn bách này. Thế nhưng cô không hề biết khi cô vừa mở miệng ra nói câu đó thì ngay cả mình đều cảm thấy ngày thơ buồn cười.

"Ai nói anh muốn thoa thuốc cho em?" Anh ngăn ra, giọng nói êm đềm không nghe ra bất cứ tâm tình nào.

Úy Hải Lam bị anh trói chặt cũng không cách nào nhúc nhích, cô chỉ cảm thấy cả người anh như nhấn chìm trong bóng tối, bóng đen mờ hồ cao to vững chãi. Anh bắt đầu cởi quần áo, tây phục bị vứt qua một bên, tiếp theo là cà vạt, sau đó là quần lót. Bỗng một tia sáng quét qua khuôn mặt cương nghị của anh, nụ cười kia lại có vẻ vô cùng âm hiểm, một loại hoảng sợ tự nhiên sinh ra trong lòng Úy Hải Lam.

"Úy, anh cũng đã chán trò chơi mèo vờn chuột rồi." Lôi Thiệu Hành cởi bỏ áo mình để lộ ra vóc người hoàn mỹ.

Úy Hải Lam nhắm mắt lại, có cảm giác mình có loại số kiếp khó thoát, cô lựa chọn cách đối xử lạnh lùng với anh.

Không nhìn đến anh, không để ý đến anh, cũng không phản kháng lại anh.

Lúc này cô lại có cảm giác trên người mình đột nhiên chìm xuống, anh đang đè lên người cô. Loại hương vị bạc hà kia dần dần tràn ngập toàn thân cô, theo đó anh đang âu yếm nhìn xuyên suốt vào thân thể cô. Tóc đảo quanh ngực mình, anh cúi đầu gặm cắn, ngón tay cũng bắt đầu tùy ý xoa vào nơi riêng tư nắn cảm của cô, thuận thế kìm kẹp lại hai cánh hoa mảnh mai mềm mại kia. Cô không muốn có phản ứng nên cố gắng khắc chế sự hưởng ứng đang sắp dâng trào của chính mình lại nhưng thật si nhục rằng chất lỏng đang làm ướt đầm ngón tay anh, cô đột nhiên bắt đầu căm ghét chính mình, làm sao cô lại có phản ứng như vậy? Làm sao có thể...

Gò má cô bị người kia chăm chú nắm lấy, tiếng kêu ôn nhu mê hoặc bắt buộc cô mở mắt ra "Úy, em có cảm giác được không? Thân thể của em cũng đang khát vọng anh, nó ướt như thế rồi mà."

Cô khản khoản nhắm mắt lại, ý chí ngoan cố đang đấu tranh trong con người cô.

"Có phải là rất khó vượt qua? Có muốn không?" Ngón tay của anh nhiều lần thăm dò lại đi vào rút ra khiến cả người cô không khỏi co giật một trận.

Giờ phút này Úy Hải Lam lại có loại cảm giác muốn chết đi, thân thể cô bắt đầu run rẩy bởi vì xấu hổ, cũng bởi vì thân thể muốn anh mà xảy ra rung động.

"Anh muốn làm chuyện yêu đương với tôi cũng được nhưng chỉ cần đừng làm ở chỗ này." Úy Hải Lam cắn răng nói.

Lôi Thiệu Hành ngừng đầu ngẩng nhìn bốn phía, nhìn thấy trên tường có treo một tấm hình.

Trong đêm tối nhìn cũng không rõ lắm, cũng còn rất mơ hồ朦胧 khiến anh nhìn không rõ thứ gì.

"Được, chỉ cần em mở miệng cầu xin anh, cầu xin anh muốn em thì anh cũng liền không làm ở chỗ này. Thế nào?" Lôi Thiệu Hành cúi đầu, đầu lưỡi ảm áp nhẹ liếm qua ngực cô, lời nói ảm áp nhẹ nhàng dao động bên tai cô, cũng thuận tiện nói ra những lời nói vẫn đục không rõ "Thân thể của em cần anh. Hãy mở miệng cầu anh, cầu anh muốn em thì anh sẽ khiến em rất thoải mái."

Làm sao anh ta có thể nói ra những lời nói như vậy?

Úy Hải Lam mở chòng mồm.

Anh nặng nề cắn cô, hàm răng sắc bén vẫn còn lưu lại dấu răng khiến cô vẫn bị đau đớn. Ngón tay của anh đã ướt đầm, óng ánh chất lỏng chảy xuôi.

Anh cũng đồng thời ngược trông mắt lạnh như băng lên nhìn cô, môi mỏng mang theo ý cười, trầm giọng hỏi: "Em không muốn cầu xin anh?"

"Từ phi anh nằm mơ!" Cô lạnh giọng nói.

Trong tích tắc, trông mắt cô xuất hiện một tầng đông lạnh, khí thế cao ngạo bất tuân.

Mà phần cuối đuôi mắt của cô lại thể hiện sâu sắc vẻ căm ghét như mũi tên đâm hướng về phía anh. Anh trầm trọng thở gấp "Rốt cuộc có nói cầu xin anh hay không?"

Cô ngoan cố trừng mắt nhìn anh.

Một lát sau, anh tà khí cười nói: "Không làm sao? Vậy thi học hỏi đi."

Từ trên người cô, Lôi Thiệu Hành đứng lên, sau đó cảm Tây phục từ trên mặt đất cũng mọc ra di động. Trong giây phút ấy, cô cũng chỉ nghe thấy một câu, sau đó cũng bị cắt đứt: "Đưa cô ấy đến đây."

Úy Hải Lam không biết anh định làm gì nhưng lúc này cô chỉ có thể lặng im.

Qua hồi lâu, đến thời điểm cô sắp đi ngủ mới có người đi vào.

Đó là một người phụ nữ, cô nhìn không rõ dáng dấp của đối phương, chỉ biết là cô ấy không phải Uông Mạn, cũng không phải Daisy. Anh ở trần, chỉ im lặng ngồi ở một bên. Cuối cùng anh đứng lên đi đến chỗ của người phụ nữ kia, mà người kia khi nhìn thấy anh để trần thân thể thì cũng không e dè liền lớn mật ôm ấp anh: "Thật đáng ghét nha, lâu như vậy cũng không tìm em. Hôm nay nhớ em rồi phải không?"

Bởi gian phòng rất lớn, hơn nữa chiếc giường lớn kia lại là giường đặc biệt, bốn cây cột ngay góc giường đều có màn trắng hạ xuống.

Vì lẽ đó nếu không quan sát kỹ thì chắc chắn sẽ không chú ý rằng có người đang ở trên giường.

"A... um..... nhẹ một chút... Lôi, nhẹ một chút, sẽ làm đau em nha." Bỗng nhiên, người phụ nữ kia bắt đầu thở dốc, loại kêu gào tê dại cũng khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Úy Hải Lam quả thật bị hoảng sợ rồi, lẽ nào anh ta muốn làm ngay tại nơi này? Làm sao anh ta có thể làm điều đó?

Người phụ nữ thở gấp liên tục "Lôi, anh nhẹ một chút mà, người ta không chịu nổi."

Bên tai không ngừng truyền đến tiếng người phụ nữ van xin cùng rên rỉ, Úy Hải Lam nhìn chằm chằm bức ảnh trên tường cắn răng không nói.

Cô sẽ không khuất phục, càng sẽ không mở miệng cầu xin.

Ông nội...

Úy Hải Lam không tiếng động trong lòng âm thầm gọi tên ông nội, không biết cô còn có thể kiên trì bao lâu.

Cô sẽ có thể kiên trì vì việc này chính là tôn nghiêm của cô.

Cô tuyệt đối không thể mất đi vẻ kiêu ngạo vốn có của mình.

Trong không khí tràn ngập mùi vị hoan ái, người phụ nữ phóng đảng cùng tiếng kêu gào rên rỉ xin tha thỉnh thoảng lại vang lên, tay Úy Hải Lam nắm chặt nắm đấm, đôi môi cắn chặt đến toé máu quay mặt đi không thèm nhìn tới. Thế nhưng những âm thanh này vẫn dây dưa như cũ, từ bốn phương tám hướng truyền vào tai cô như ban tặng cho cô thêm một cấp bậc sỉ nhục.

"Lôi, anh thật là hư, đừng lui ra..."

Giọng của người đàn ông chen lẫn tiếng thở gấp, lại quá mức trầm thấp nghe không rõ ràng.

"Cầu xin anh, Lôi, nhanh lên một chút, Lôi..."

Bỗng nhiên từ đâu đến, người phụ nữ kia vui thích kêu thành tiếng "A "

Anh lại lần nữa va chạm rong ruổi vào bên trong thân thể của người phụ nữ kia, ánh mắt lại liếc nhìn về phía giường lớn, nụ cười tàn nhẫn như ma quỷ hiện hình.

Sau lần va chạm mãnh liệt này, người phụ nữ vô lực ngã nhào trên đất, thân thể run rẩy đến thảm thương.

"Mặc quần áo vào và sau đó cút đi cho tôi." Lôi Thiệu Hành lạnh lùng quát, người phụ nữ kia ngẩn ngơ nhìn về phía anh. Die nda n****Sóc***Là****Ta****le q uuydo n,Đường như cô ta cũng bị biểu hiện của anh dọa sợ, sau đó cũng không nói một lời, thân thể run rẩy thậm chí không để ý tới chuyện mặc lại quần áo mà vội vàng vơ đại vào vòng tay mình chạy ra ngoài.

Sau khi hoan ái qua đi, anh đến gần cô nhận thấy trên khuôn mặt là một thái độ căm ghét đến tột cùng.

"Học được chưa?"

Úy Hải Lam lạnh lùng liếc mắt nhìn anh, yên lặng quay đầu đi chỗ khác. Cô chỉ biết mình phải cố gắng vượt qua, không thể ném mất phần kiêu ngạo trong lòng mình. Anh lại đưa tay nắm cầm cô làm cho cô phải đối mặt với anh. Giương mắt tuấn tú đè ép xuống càng ngày càng rõ ràng trước mắt cô, cô nhắm chặt hai mắt nghe thấy giọng anh vang lên như giọng của ác ma từ cõi âm binh nào đó vọng lại.

"Không sao, chúng ta còn nhiều thời gian." Lôi Thiệu Hành khinh bạc khẽ cười nói.

Mà lúc này Úy Hải Lam với bộ quần áo xóc xếch đang nằm trên giường, hai tay vẫn bị trói chặt khiến cô rất đau đớn. Cô nhìn anh cảm thấy anh vẫn rất xa lạ với mình, tuy đã trải qua bốn năm nhưng giống như cô chưa từng nhận ra anh, Dù giữa bọn họ có một tờ giấy quan hệ nhưng thật buồn cười vì chỉ đơn giản chỉ dừng lại ở đó mà thôi.

"Lôi Thiệu Hành." Cô mở mắt ra, giọng nói vẫn lạnh lẽo như thường.

Cô rất hiếm khi gọi tên anh, điều này khiến anh nheo mắt chú ý.

Ánh mắt Úy Hải Lam không chớp lấy một lần chỉ lạnh lẽo nhìn anh, rốt cuộc cũng can đảm lên tiếng hỏi một câu vốn nghi hoặc đã lâu: "Cuối cùng tại sao anh cưới tôi?"

Bốn phía bỗng nhiên bất động không hề có một tiếng động.

Qua rất lâu, ngón tay của anh khẽ vuốt lên đôi gò má của cô, từ từ miêu tả đường viền góc cạnh quanh gương mặt cô.

Lôi Thiệu Hành trầm giọng nói: "Vi em chỉ như một chú chó nhỏ, thật đáng thương."

Trong lòng Úy Hải Lam nhất thời không còn phản ứng.

Anh cúi đầu, lẩm bầm mở miệng, mà cô phảng phất như bị nói đúng chỗ đau, lỗ tai ừ ù ù như không nghe thấy gì nữa: "Úy, đáng thương không phải nhân từ."

Cặp mắt kia bỗng nhiên rõ ràng mấy phần thê lương, lòng anh chợt cảm thấy căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Người qua đường (4)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Thời tiết vào tháng năm đã trở nên ấm áp nhưng giờ khắc này ánh sáng ban ngày cũng âm u lạnh lẽo như thế.

Úy Hải Lam chỉ mong những việc xảy ra vừa qua chỉ là một cơn ác mộng, cô muốn nhanh chóng ngủ một giấc, tỉnh lại là trở về bình thường.

Cuối tuần này, Úy Thư Hòa cũng không trở về, nghe nói trong trường học có chuyện bận rộn.

Sau vài ngày, Úy Hải Lam chỉ gặp được má Phúc mấy lần, bà cũng không còn lảng tránh cô nữa mà vẫn từ ái đối xử với cô như bình thường.

Cuộc sống vẫn xoay vòng như thế, đi làm rồi lại về nhà. Đang đi trên đường, có khi cô lại có cảm giác hồn bay phách lạc, xe tới người lui mà cô cứ nhỏ bé như vậy. Hoặc là khi đang làm việc, cô chỉ có thể cố gắng hết sức tập trung vào công việc thì cô mới có thể tạm thời được giải thoát, không còn

hoảng hốt bàng hoàng, những lúc như vậy cô mới có cảm giác mình vẫn còn sống.

Vừa về tới nhà, toàn không gian im ắng đến lạ kỳ, cô cũng lạnh nhạt không có nửa điểm tức giận.

Trong phòng rất yên tĩnh, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng bước chân vang lên của những người đi lại bên ngoài cầu thang.

Xem ra Triệu Nhân đã từ hầm băng trở về.

Sau ngày hôm đó, cũng đã trải qua rất nhiều ngày rồi mà hai mẹ con cô vẫn chưa nói chuyện lại với nhau, thậm chí cũng không gặp mặt nhau nữa. Dù cho mặt đối mặt cũng không biết nên nói cái gì vì nếu như lại xảy ra tranh chấp thì như vậy việc không gặp mặt vẫn tốt hơn. Vì lẽ đó, việc ở chung cũng xem như là một cách rất tồi tệ.

Giống như bây giờ vậy, mọi thứ đều vẫn rất yên bình.

Sau khi ra ngoài thu thập mẫu, trên đường ngồi xe trở về công ty, Viên Viên lại gọi điện thoại.

Ở đầu dây bên kia, Viên Viên nói quanh co một lát, sau đó lại nói: "Hải Lam, cũng rất nhanh sẽ lập tức kết thúc kỳ nghỉ, vì lẽ đó Thẩm Du An nói tối nay cậu ta sẽ làm chủ đề mời khách, mọi người cũng tụ tập ở đó. Tớ sẽ đi cùng với Minh Lăng, cũng muốn hỏi qua ý kiến của cậu. Nếu cậu quá bận rộn thì cũng có thể không đến, lần sau cũng vẫn còn có cơ hội. Tớ nghe nói Thẩm Du An muốn dẫn bạn gái theo cùng..."

"Nói với bọn họ biết rằng tớ sẽ đi." Ủy Hải Lam đáp lại một tiếng.

Thế nhưng Viên Viên lại khó chịu, cũng lại cảm phần sục sôi nói: "Được, đi thì đi, chúng ta cũng không sợ cô ấy. Lẽ nào người phụ nữ đó có thể ăn cậu hay sao? Tớ thật sự muốn gặp người bạn gái kia của cậu ta xem cô ấy đẹp đến cỡ nào? Vậy cứ như thế đi, đến lúc đó tớ sẽ gọi điện thoại cho cậu."

Cũng không chờ Ủy Hải Lam mở miệng, cô đã vội vã ngắt máy.

Quên đi, để nói sau đi, Ủy Hải Lam cũng không vội.

Giờ tan tầm, Lộ Yên cũng đi tới. Sau khi cô ấy dặm thêm lớp trang điểm, khuôn mặt cô lại hiện ra một làn da đẹp màu mật ong, trắng trẻo mũm mĩm, vô cùng cảm động, giọng nói cũng đặc biệt dịu dàng: "Hải Lam, vừa nãy tớ cũng hỏi Thẩm Du An rồi, anh ấy nói cậu cũng sẽ đi, mà vừa lúc anh ta cũng lái xe tới đón tớ, cậu sẽ đi cùng chúng tớ chứ?"

Hiện tại đang là giờ cao điểm cũng rất khó đón xe, Ủy Hải Lam cũng không muốn một mình đón xe phiền phức, lại không thể lập dị từ chối thẳng thừng như vậy nên cô đơn giản đồng ý.

"Không biết Thẩm Du An đã tới chưa? Để tớ gọi điện thoại cho anh ấy." Đi xuống lầu, Lộ Yên cũng nhẹ nhàng nói.

Ủy Hải Lam không nói thêm gì.

Nhưng cô biết Thẩm Du An tuyệt đối là người đúng giờ.

Vào cuộc thi thể dục năm đó, cô chínhDie nd da n****Sóc***Là****Ta****le q u u ydo n, là người dõ nhất về môn chạy bộ, mỗi lần chạy đều đứng cuối lớp. Cuộc thi cũng gần đến, cô không thể làm gì khác hơn là mỗi ngày phải dậy sớm đi tới trường học rèn luyện, mà Thẩm Du An cũng tạm thời giúp đỡ cô tập luyện. Sau khi cùng hẹn nhau gặp nhau vào lúc sáu giờ sáng, lần nào cô cũng đều đến muộn, mà nói đúng hơn không phải cô đến muộn, chỉ là do cậu ta đến sớm mà thôi. Lúc đó cô cũng hết sức tò mò, còn hỏi cậu đến sớm như thế để làm gì.

Vào lúc ấy, cậu ấy trả lời thế nào nhỉ?

"Thẩm Du An, thì ra anh đã đến. Làm sao anh lại tới sớm như thế?" Lộ Yên chạy vội về phía anh, cũng thân mật ôm chặt cánh tay anh.

Thẩm Du An chỉ nhàn nhạt nói ra một câu: "Sợ em chờ anh."

Ủy Hải Lam vừa đến gần lại nghe thấy câu này, chợt nhớ lại chuyện cũ. Đúng rồi, cậu ta đã nói như vậy.

Khi đã ngồi lên xe, hai người bọn họ ngồi ở phía trước.

Mà cô tự nhiên ngồi ở phía sau.

Không khí trong xe rộng rãi, bọn họ dùng giọng điệu thân mật để nói chuyện, cô cũng không mở miệng nói gì.

"Thẩm Du An, hôm nay thật bận rộn, anh xem tay em này, không cẩn thận bị thương rồi."

"Sau này nên chú ý một chút." Thẩm Du An liếc mắt nhìn bàn tay của cô, cũng lặng lẽ ngược ánh mắt về chiếc kính chiếu hậu nhìn người đang ngồi ở hàng ghế phía sau.

"Ừm, ngày hôm nay anh thế nào? Có bận như em không?"

Úy Hải Lam nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, sắc mặt lạnh nhạt như căn bản này giờ cô cũng không nghe thấy bọn họ đang nói gì.

Lộ Yên thu tay về, nụ cười càng vui tươi còn có một tia đắc ý.

Đến một nhà hàng cao cấp, cô đoán chắc giá cả có lẽ cũng đắt đỏ. Máy người bọn họ đều là những kẻ giàu có tiêu xài phung phí, cho nên tới những nơi như thế này có lẽ cũng là chuyện bình thường. Đoán chắc cậu ấy sẽ đặt phòng riêng rất xa hoa, từng người một đều đã đến. Gian phòng to lớn, bàn tròn cầu kỳ tinh tế có đặt thêm một chai rượu. Loại rượu đỏ có hương thơm thuần túy khi vừa mở ra liền tràn đầy mùi thơm phối hợp với thoang thoang mùi rượu nồng khiến vị giác của mỗi người bị kích thích.

"Sao thế?" Từ Minh Lăng ngồi bên cạnh Viên Viên cúi đầu hỏi.

"Không biết vì sao Hải Lam lại chưa đến nên em muốn ra ngoài tìm cô ấy thử." Viên Viên vừa muốn gọi điện thoại liên hệ với Úy Hải Lam thì liền nhìn thấy ba người đi vào.

Úy Hải Lam đi ở phía trước, bóng dáng lạnh lùng vô cảm trông rất loá mắt.

Trong chốc lát Viên Viên cũng liền nhìn thấy cô, lại mừng rỡ phát tay với cô nhưng lại nhìn thấy ở phía sau còn có một người khác nữa. Bởi vì bóng dáng của Úy Hải Lam vốn cao nên đã cản tầm nhìn của Viên Viên, vì thế Viên Viên cũng không thể nhìn thấy người phía sau. Tuy vậy, cô cũng trông thấy rất rõ ràng người đó đang đi cùng Thẩm Du An cao hơn cô ta đến tận một cái đầu, bóng dáng lại vô cùng tuấn tú phi phàm, bắt mắt đến không chịu được.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Lẽ nào ba người kia cùng đến?

Trong phút chốc Viên Viên nhất thời có chút ngất.

Mà lúc này mọi người đương nhiên nhận ra Úy Hải Lam, vì cũng đã lâu không gặp nên nhiệt tình chào hỏi.

"Aizz, Úy Hải Lam đến rồi, mấy ngày nay đi đâu vậy?"

"Nghe nói cậu đi du học, rất giỏi đó nha."

"Tôi nói này Úy Hải Lam, cậu cũng không quá vô lương tâm, cậu xem Thẩm Du An đã chờ cậu hơn nửa năm rồi."

Lúc này có lẽ nhóm người này còn chưa biết bạn gái của Thẩm Du An không phải cô, hơn nữa mối quan hệ yêu đương giữa bọn họ từ trước đến giờ đều bị mọi người trêu chọc. Tuy hai người không thừa nhận nhưng đối với mọi người chung quanh, họ đã sớm xem cô và Thẩm Du An chính là một cặp trời sinh. Lần này tận mắt chứng kiến bọn họ đến cùng nhau nên cũng thầm nghĩ có lẽ hai người họ đã danh chính ngôn thuận bên nhau.

"Đừng đùa nữa, bạn gái của Thẩm Du An đang đứng ở phía sau đó." Úy Hải Lam khẽ mỉm cười trả lời một câu khiến mọi người kinh ngạc trở mắt, còn cô vẫn thản nhiên đến ngồi bên cạnh Viên Viên.

Lúc này mọi người mới chú ý rằng phía sau cô còn có một người phụ nữ khác, rõ ràng vai nữ chính đã thay đổi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Về mặt Lộ Yên có chút khó chịu nhưng vẫn cố gắng nở nụ cười.

Úy Hải Lam mới vừa ngồi xuống thì Viên Viên cũng vội vàng đi tới, nhẹ giọng hỏi: "Tình cò gặp nhau sao?"

"Tớ ngồi chung xe với bọn họ." Úy Hải Lam trả lời một cách vô cùng thẳng thắn.

"A?"

"Bạn gái của cậu ấy và tớ làm chung một công ty."

"A?"

"Hơn nữa lại học cùng trường với tớ."

"A?"

Viên Viên đã đi từ kinh ngạc đến ngây ngời, chỉ thấy Thẩm Du An nhẹ nhàng ôm người phụ nữ xinh đẹp kia mà giới thiệu với mọi người. Cô ấy quá tỉ mỉ, quá tinh tế, quả nhiên là đại mỹ nhân, mặt mày thanh tú mỹ lệ, dịu dàng thanh thoát lại có chút phong thái của Lâm Đại Ngọc (một mỹ nhân trong phim Hồng Lâu Mộng). Một mỹ nhân trong ốm đau bệnh tật có cảm giác rất đẹp nhưng lúc này nhìn cô ấy so với mình thì còn xinh đẹp hơn bội phần.

Giọng nam trầm ấm của Thẩm Du An lại vang lên "Đây là Lộ Yên, là bạn gái của tớ."

"Chào mọi người." Lộ Yên lại thanh thoát đứng bên cạnh anh, giọng nói nhẹ nhàng lại dịu dàng.

"Đúng là người đẹp." Viên Viên ngồi bên cạnh lăm lăm nói lại cảm thán không thôi.

Mọi người bắt đầu ca ngợi, không khí ngọt ngào lập tức liền xoay chuyển.

Khuôn mặt Lộ Yên đỏ hồng trông rất đẹp mắt.

"Thẩm Du An, cậu nói mau, làm sao cậu có thể theo đuổi được Lộ Yên thế? Một cô gái xinh đẹp như thế lại trở thành bạn gái cậu." Có người cười hỏi.

Thẩm Du An trầm mặc.

Mọi người biết rõ cậu ta ngại ngùng, biết hỏi cũng không thể có câu trả lời nên ngược lại bọn họ liền truy hỏi vai nữ chính: "Tiểu thư Lộ Yên, cô hãy nói một chút là làm sao tên nhóc này có thể theo đuổi được em thế?"

"Thẩm Du An là một người tốt." Khuôn mặt Lộ Yên đỏ ửng chỉ nói có bấy chữ này.

"Người đó thật tốt lắm sao?"

"Chính là rất tốt." Lộ Yên cúi đầu.

Rốt cuộc Thẩm Du An cũng mở miệng lại đơn giản phán một câu: "Được chưa?"

Úy Hải Lam ngồi đối diện với anh lại nghe thấy giọng điệu anh hững hờ, lại nhận ly rượu từ tay Minh Lăng.

Mọi người lại nhận ra có điểm không đúng, lại tiếp tục trò chuyện cùng Lộ Yên, còn không quên ca ngợi khích lệ cô.

Vào thời điểm ăn cơm uống rượu, bọn họ nói gì đó, sau đó liền kéo Thẩm Du An đến bên cạnh Úy Hải Lam. Có thể là do uống say rồi nên mọi người cũng không thể kiềm chế chính mình dùng Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q u y d o n,sức đẩy họ trở thành một đôi, còn Lộ Yên lại cứ bị lạnh nhạt như thế thậm chí còn cố tình đẩy cô sang một bên. Thực ra, trong lòng mọi người còn suy đoán, hẳn là hai người này đang giận hờn gì đây nên Thẩm Du An đã đi tìm người phụ nữ xinh đẹp kia để diễn kịch.

Lộ Yên vẫn duy trì nụ cười nhưng sắc mặt cũng càng ngày càng trắng bệch.

Bỗng nhiên có người đề nghị chơi xúc xắc, dĩ nhiên là không thể từ chối, tất cả đều bị kéo xuống nước, thua phạt rượu.

Mọi người cũng đều vui vẻ, tất cả đều đồng ý trò chơi.

Mà từ trước đến giờ Úy Hải Lam đều không quen chơi những trò này, cuối cùng cô bị thua thất bại thảm hại.

Cô thua liên tục nhiều lần như vậy, dĩ nhiên là phải uống hết từ ly này đến ly kia.

Viên Viên uống mấy chén cũng liền ngà ngà say, ngã trên ghế phát tay ý bảo không thể tiếp tục được nữa nhưng mọi thứ bên cạnh cô dường như vẫn ổn vì bên cạnh cô đã có Từ Minh Lăng. Lại nhìn sang bên kia, Lộ Yên chỉ uống một ly, còn Thẩm Du An liền bắt đầu từ chối khéo. Mọi người ở đây đều dẫn theo bạn gái, còn lại là những người độc thân, cũng không còn ai che chở cho cô nữa. Dù gì từ trước đến nay, Thẩm Du An cô đi đâu cũng chỉ có một mình.

Mọi người tựa hồ cũng đang đợi trò hay, vì lẽ đó thỉnh thoảng nhìn về hướng Thẩm Du An.

Cảm thấy không khí ngọt ngào, cô viện cớ ra ngoài đi toilet cũng tiện thể ra ngoài hít thở không khí trong lành.

Chờ đến khi trở lại bàn ăn, Viên Viên cười híp mắt nhìn cô nhưng cũng không nói gì.

Lại một bàn xúc xắc mở ra, nhà cái đang làm chủ cuộc chơi.

Mất thấy mình lại thua, Úy Hải Lam cũng biết sớm muộn gì mình cũng bị phạt rượu, tuy là khó chịu nhưng vẫn còn có thể cầm ly rượu trước mặt lên. Thế nhưng tay cô vừa chạm vào ly rượu, có người liền đứng lên, cô cũng nhận ra đó là Thẩm Du An, cũng không chờ cậu mở miệng, cô mỉm cười nói: "Tớ uống."

"Đừng uống!" Thẩm Du An trầm giọng quát, bốn phía bỗng nhiên yên tĩnh trở lại.

Úy Hải Lam nhìn cậu ta "Thua phải bị phạt rượu."

Vào giờ phút này, ánh mắt của của mọi người quả nhiên đều đang tập trung vào hai người bọn họ.

"Cốc ... cốc....!" Lúc này, ngoài cửa có người gõ cửa.

Người phục vụ mở cửa ra, một bóng người cao lớn thoáng hiện ngoài cửa.

Người kia có dáng vẻ cao lớn, gương mặt cương nghị lại xuất hiện nụ cười thông dong như gió xuân ấm áp vây quanh con người anh. Cảnh tượng như vậy trông anh như có cảm giác tiêu sái phiêu dật, trong con người trầm ổn lại lộ ra một tia sức quyến rũ bức người, cứ như vậy vượt lên tất cả những người đàn ông đang có mặt ở đây. Giờ phút này trông anh thật sự nổi trội, trong nháy mắt liền trở thành tiêu điểm khiến mọi người không cách nào dời tầm mắt sang nơi khác.

"Lôi Thiệu Hành?" Có người giật mình hô.

Úy Hải Lam yên lặng ngẩng đầu nhìn về phía anh, mà anh lại đang nở nụ cười dịu dàng làm chấn động lòng người đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Người qua đường (5)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Bỗng nhiên Viên Viên kéo cô vào một góc.

Úy Hải Lam liếc mắt nhìn cô, lại nghe thấy cô nói: "Vừa nãy lúc cậu rời đi, điện thoại vẫn vang lên không ngừng, cứ reo mãi không dứt. Tôi cho rằng có chuyện gì gấp nên lấy ra xem, trên màn ảnh chỉ biểu hiện một dãy số, vì thế tôi đã nhận thay cậu, tôi chỉ muốn nói với đối phương rằng lát nữa hãy điện lại sau. Tôi không ngờ đó là thư ký Vương và tôi đã tin tưởng nói cho cô ấy biết cậu chơi xúc xắc thua, uống rất nhiều rượu, đại khái bây giờ cũng không dậy nổi. Cô ấy nói sẽ tới ngay để đưa cậu trở về, cũng nói rằng tuyệt đối đừng để cậu bỏ đi."

Viên Viên lại mở miệng cười ha hả: "Tôi cũng đoán được luật sư Lôi sẽ đến đây, lần này thì tốt rồi, tốt xấu gì cũng có người thay cậu chịu đựng, đừng tưởng rằng cậu dễ bị ức hiếp."

Hóa ra chuyện là như thế.

Úy Hải Lam hiểu nhưng trong lòng lại cười khò.

Sẽ không ai biết người đàn ông áo mũ chỉnh tề này lại là kẻ cầm đầu khiến cô rơi vào hoàn cảnh thống khổ như thế nào.

"Luật sư Lôi, anh đã tới, Hải Lam đang ở đây." Viên Viên nhìn về hướng anh và hô lớn.

Lôi Thiệu Hành hiên ngang đi vào phòng, lễ phép gật đầu hướng mọi người chào.

Viên Viên cũng đã từng chứng kiến chuyện này một lần nên cô cũng biết sự tồn tại của thư ký Vương. Cô ấy luôn tìm hiểu nguồn gốc rõ ràng cận kề và báo cáo lên chủ nhân của mình.

Mọi người lặng lẽ nhìn Lôi Thiệu Hành đi vào, một lúc sau anh lại trầm giọng nói: "Các vị, thật không phải vì đã quấy rầy."

"Không có, không có, luật sư Lôi quá Die nd da n****Sóc***[à****Ta****]e q uu ydo n,khách khí." Có người hùa theo trả lời.

Lúc này Thẩm Du An cũng đồng dạng khách sáo nói: "Không ngờ luật sư Lôi cũng đến đây, thực sự là khách quý, hoan nghênh, hoan nghênh."

"Không dám, thiếu gia Thẩm thật khách khí." Lôi Thiệu Hành bắt tay chào hỏi với cậu ta, cũng bắt đầu nói: "Gần đây tôi có chút bận, vì vậy không thể đến được, thực sự rất xin lỗi."

Thẩm Du An nói: "Không sao, lần sau còn có cơ hội."

Lôi Thiệu Hành quay đầu nhìn về hướng kia, Úy Hải Lam đang ngồi thanh tĩnh trên ghế, im lặng không lên tiếng, trên tay cô còn cầm ly rượu. Anh đi tới bên cạnh cô, một tay choàng qua lưng ghế dựa, hơi khom lưng nhìn về phía cô. Khi nhìn thấy đôi gò má cô đỏ chót, anh ôn tồn hỏi "Uống rất nhiều sao?"

"Ừm."

"Anh đưa em về."

Úy Hải Lam để ly rượu xuống, sau đó đứng dậy.

Lôi Thiệu Hành tiện đà ôm lấy eo cô để cô dựa vào trong lồng ngực anh. Anh cũng lại cầm ly rượu Úy Hải Lam vừa mới để xuống hướng mọi người nói: "Đột nhiên đến khiến mọi người mất vui, mà mọi người xem hôm nay Lam cũng uống say rồi, tôi đến đón cô ấy về, tiện thể cũng kính các vị một ly. Sáng mai mọi người rảnh rồi, tôi làm chủ mời mọi người ra tụ họp."

Anh nói xong lại ngửa đầu uống cạn ly rượu.

Mọi người cũng lập tức cùng cạn một ly với anh.

Lôi Thiệu Hành thân mật quan tâm ôm Úy Hải Lam, hai người song song bước ra khỏi phòng.

Bọn họ vừa đi, trong lòng mọi người không khỏi hiếu kỳ. Hôm nay thật sự có thể nói là tình huống kỳ lạ, vốn Thẩm Du An và Úy Hải Lam là một đôi trời định, thế nhưng nhìn dáng vẻ của mỗi người hình như không phải như vậy, thậm chí Úy Hải Lam còn tự rời bỏ cuộc chơi. Không khí trầm lắng trong chốc lát, có ai đó ho khan một tiếng phá vỡ không khí lúng túng lúc này, mọi người lại tiếp tục vui đùa.

"Thẩm Du An, uống chén thuốc này đi." Lộ Yên bưng một chén thuốc nóng đưa tới cho anh.

Thẩm Du An nhận chén thuốc và uống một hớp, sau đó đẩy sang một bên.

Đêm ở Xuân Thành lại không phồn hoa như ở New York, tuy vậy nó cũng được coi là nơi ăn chơi phóng khoáng không thua gì các thành phố lớn khác.

Xe chạy rất nhanh, Úy Hải Lam không khỏe nên nhủu mảy.

Khoé mắt liếc nhìn người bên cạnh, Lôi Thiệu Hành mở miệng dặn dò: "A Dịch, lái xe chậm một chút."

"Dạ được, tiên sinh Lôi."

Tốc độ xe quả nhiên chậm lại chút khiến cô thoải mái hơn đôi chút, dù vậy chất lỏng trong dạ dày cô vẫn không ngừng lăn lộn, cô lập tức che miệng lại thét lên: "Dừng xe!"

Hà Dịch đậu xe lại bên ven đường.

Úy Hải Lam lập tức chạy ra khỏi xe, chạy vọt tới ven đường bắt đầu nôn khan.

Tối hôm nay, cô chỉ ăn một chén canh hải sản nhỏ, còn lại tất cả mọi thứ trong bụng cô đều là rượu. Cô lại phun ra một cái, không ném được mùi vị gì nữa, lại khó chịu tiếp tục nôn khan.

Bỗng nhiên, có người vươn tay ra, trực tiếp dùng tay áo mình giúp cô lau miệng.

Úy Hải Lam lùi lại phía sau nhìn áo khoác Tây phục đắt giá của anh, nhẹ giọng nói: "Sẽ làm bẩn đấy."

"Cũng đã bẩn rồi." Anh thân nhiên mở miệng, giọng nói còn có mấy phần chế nhạo.

Úy Hải Lam nghĩ đến vụ xung đột vào mấy ngày trước, trong nháy mắt lại trầm mặc.

Lôi Thiệu Hành từ trong xe mang khăn tay tới, Úy Hải Lam ngập ngừng một chút nhưng vẫn đưa tay ra nhận, sau đó lại lần nữa ngồi trở lại trong xe.

Chờ đến Cẩn Viên, anh cũng không có xuống xe.

Vào lúc Úy Hải Lam mới vừa rời đi, anh lại mở miệng nói: "Lần sau nếu muốn tìm bạn chơi xúc xắc phạt rượu thì cứ tìm anh."

"Ừ." Cô thờ ơ đáp một tiếng.

Úy Hải Lam bước chậm về phía Tường Vi uyển, gió nhẹ thổi tan cảm giác say.

Thứ sáu tan tầm rất sớm, Úy Hải Lam đột nhiên không muốn trở về mà quyết định đi đến bệnh viện thăm ba mình.

Căn bệnh của Úy Hùng Khiêm giống như là một căn bệnh sâu không thấy đáy, cho dù tình hình có chút tốt hơn nhưng chỉ sợ cũng sẽ không qua khỏi. Lúc cô đến bệnh viện chỉ thấy ông ngồi trên xe lăn, ngơ ngác nhìn bầu trời ngoài cửa sổ mà sững sờ. Ông không cách nào mở miệng nói chuyện, cũng đã hoàn toàn mất đi năng lực điều khiển cuộc sống như người bình thường, lúc này ông trở nên rất già nua, tóc cũng đã trở nên bạc trắng, sắc mặt chỉ thấy một vàng vọt, khô héo.

"Ba." Cô bước đến gần gọi ông, trong lòng chỉ có một loại chua xót không tên.

Mà lúc này Úy Hùng Khiêm lại không có nửa điểm phản ứng, phảng phất như chưa từng nghe thấy cô gọi.

"Ba, con mua táo cho ba này, để con gọt táo cho ba ăn." Úy Hải Lam đem rửa sạch quả táo, lại cầm dao bắt đầu gọt, sau đó nhấc cái ghế ngồi bên cạnh ông.

Đó là loại trái cây mà ba cô thích nhất.

Cô gọt hết vỏ trái táo, vỏ quả táo nổi liền từng chuôi từng chuôi theo tay cô gọt.

Nhớ lại tình cảnh lúc cô còn nhỏ, người làm bưng đĩa trái cây và bắt đầu gọt vỏ. Cô nhìn má Phúc thuần thực gọt toàn bộ số quả táo kia, giật mình không thôi. Lúc đó cô cũng liên quân quít đòi học, lúc đầu má Phúc không đồng ý, sau đó cũng không thể từ chối cô được lại đưa cho cô một trái táo nhỏ và một con dao gọt trái cây nhỏ. Gọt xong được trái táo đầu tiên, cô liền đợi ba mình trở về và đưa cho ông ăn.

Lúc đó Úy Hùng Khiêm còn nói: "Lam Lam, con thực sự là con ngoan."

Trong phòng bệnh đang yên tĩnh đột nhiên có người mở cửa ra.

Úy Hải Lam quay đầu ra nhìn lại nhận ra đó là Úy Mặc Doanh đã lâu cô không gặp. Cô ấy mặc bộ đồng phục màu trắng, bộ dáng lạnh lùng lại xinh đẹp. Úy Mặc Doanh nhìn thấy cô thì chớp mắt ngẩn ra vì ngạc nhiên còn Úy Hải Lam lại bỗng nhiên cảm thấy cô ấy biến thành dịu dàng, một loại cảm giác không ngôn ngữ nào có thể diễn tả được.

Úy Mặc Doanh chỉ liếc nhìn cô một chút, ngoảnh mặt làm ngơ nói: "Trần Thịnh, anh đẩy chủ tịch đi ra đi."

"Vâng, đại tiểu thư." Phía sau cô còn có trợ lý Trần Thịnh, anh ta đến gần phòng bệnh nhìn thấy bên trong còn có người khác, nhẹ giọng nói: "Nhị tiểu thư, chào cô."

Úy Hải Lam suy nghĩ một chút, nhớ lại anh ta.

Ba năm trước, vào lúc cô đi gặp Úy Mặc Doanh, cô đã từng gặp người trợ lý này hai lần rồi.

Cô cũng gật đầu nói: "Chào anh."

"Trần Thịnh, anh ở đây làm phiền cái gì đấy?" Úy Mặc Doanh không kiên nhẫn quát một tiếng.

Trần Thịnh đáp một tiếng, lại đi tới trước mặt Úy Hải Lam giải thích ngắn gọn: "Nhị tiểu thư, xin cô nhường đường một chút, bác sĩ đã đồng ý cho chủ tịch xuất viện, hôm nay đại tiểu thư tới đón ông ấy về."

Nghe được tin ba mình sắp xuất viện, Úy Hải Lam thật sự cảm thấy rất vui vẻ.

Thế nhưng trong lòng lập tức bắt đầu sinh nghi hoặc, cô mở miệng hỏi: "Chị hai, chị định dẫn ba đi đâu?"

"A! Đừng gọi tôi dễ nghe như vậy, tôi không chịu nổi. Ba ở đâu cũng là chuyện không liên quan tới cô. Cô không cần biết, cô chỉ cần quản tốt chính mình là được. Mà cô cũng nên tiếp tục ở lại trong Căn Viên kia thôi, tốt nhất cả đời đừng rời bỏ nó." Úy Mặc Doanh lạnh lùng nói, lại trừng mắt nhìn Trần Thịnh quát lớn: "Anh làm sao vậy? Lo lắng làm cái gì?"

"Vâng, vâng, vâng." Trần Thịnh lúng túng trả lời, nhìn lại Úy Hải Lam "Nhị tiểu thư, xin cô nhường đường một chút."

Quả táo đang gọt một nửa, Úy Hải Lam nói: "Đợi tôi gọt xong quả táo và dứt cho ba tôi ăn xong, sau đó rồi hãy đi."

"Không cần, cô vẫn nên giữ lại cho người khác ăn thôi." Úy Mặc Doanh thẳng tiến bước lên, một phát bắt được tay vịn xe đẩy, đẩy Úy Hùng Khiêm ra khỏi phòng bệnh.

Trần Thịnh gật đầu với Úy Hải Lam, xoay người chạy về phía Úy Mặc Doanh thay cô ấy nhận xe đẩy "Đại tiểu thư, vẫn là giao cho tôi thì tốt hơn, cô mang giày cao gót cũng không tiện lắm."

"Tiểu thư, những thứ đồ này có nên..." Y tá đi tới phòng bệnh, lại khẩn cấp hỏi.

"Tất cả đều ném đi." Một tiếng quát lạnh lùng vang xa, hai người kia đã khuất khỏi tầm mắt Úy Hải Lam

Úy Hải Lam vẫn cương nghị ngồi trên ghế không nhúc nhích. Quả táo trong tay cô đột nhiên trở nên rất nặng, nặng Die nda n****Sóc***Là****Ta****l e q u u ydo n,đến nỗi cô sắp bắt không được nó. Hít thở thật sâu, cô quay đầu nhìn thấy y tá đang thu dọn những thứ còn lại, cô cũng đem quả táo ném vào thùng rác, đứng dậy nói: "Để tôi thu dọn đi, những thứ đồ này tôi còn muốn giữ lại."

"Được rồi." Hộ sĩ nghe vậy cũng rời đi.

Úy Hải Lam từ từ thu dọn những đồ vật kia xong, cũng đề hành lý vào túi xách.

Thật giống như đây là việc duy nhất cô có thể làm vì ba mình.

Nhắc túi xách quay trở lại Căn Viên, Úy Hải Lam hỏi dò người mở cửa: "Tam tiểu thư đã trở về chưa?"

"Dạ, chưa trở về."

Úy Hải Lam mỉm cười đi vào trong.

Tam phu nhân nói với cô, có nhiều việc bận trong trường học mà đi về cũng không tiện lắm. Vì thế, Úy Thư Họa sẽ không trở về trong tuần này.

Cuối tuần tốt đẹp, Ủy Hải Lam chỉ có thể một mình ngốc nghếch ở trong phòng, không muốn đi đâu.

Chiều chủ nhật, cô đang nằm trên giường đọc sách, bỗng có người đột nhiên bước vào, mà người này cũng không hề gõ cửa.

Lôi Thiệu Hành mỉm cười với cô, lại mở miệng ra mệnh lệnh: "Hôm nay thời tiết thật đẹp, em ở nhà làm gì, mau theo anh ra ngoài đi dạo một chút."

Quả thật thời tiết hôm nay cũng thật đẹp và tươi sáng, vừa mở cửa sổ xe, gió nhẹ từ từ thổi tới, cảm thấy rất là thoải mái.

Ủy Hải Lam không rành về đường xá, chỉ có thể biết đây là hướng về phía bắc.

Ra khỏi thành thị, xe thẳng tiến đến vùng ngoại thành.

Xa xa có thể nhìn thấy một toà kiến trúc.

Xe chạy qua toà cao ốc kia, Ủy Hải Lam thật sự cảm thấy choáng váng vì không biết tại sao anh ta lại dẫn cô đến nơi này. Đợi được đến chỗ cần đến, bốn chữ lớn “đại học Xuân Thành” thỉnh thoảng đập vào mắt cô.

Xuống xe, không khí bốn phía đặc biệt trong lành.

Ủy Hải Lam ngắm nhìn mấy chữ to lớn kia, bỗng nhiên trước mặt cô có một bóng đen hạ xuống càng ngày càng gần.

Ánh mặt trời như vây quanh lấy anh, anh mơ hồ cười lên trông thật rạng ngời.

Lôi Thiệu Hành xoay người đi vào trong, giọng nam trầm thấp từ phía trước bay tới: "Không khí nơi này thật tốt, chúng ta đi chung quanh dạo thôi."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Xoay người, người qua đường (6)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Trong khuôn viên trường đại học đều nồng đậm không khí trang nghiêm học tập của các bạn sinh viên.

Con đường rừng rậm thật dài, từ cửa trường học dẫn tới nơi sâu xa vắng lặng. Những cây đại thụ che ánh nắng mặt trời như đang che chở cho mỗi sinh viên nơi đây, các cành cây nối liền nhau phẳng phất như chúng đang đoàn kết tay trong tay với nhau, tươi tốt dày đặc lại rậm rạp âm áp. Lá xanh bao phủ che chở ánh mặt trời mãnh liệt sau giờ nghỉ, lại mang đến làn gió nhẹ nhàng mát mẻ thổi tới khiến con người không cảm thấy oi bức cũng như sẽ không cảm thấy chán nản mà có cảm giác thoải mái thư thái.

Phía nam là sân bóng rổ, cũng có vài sinh viên đang chơi ở đó.

Ầm ầm ầm... người kia đập bóng với một lực lớn khiến bóng va vào rổ vang lên một âm thanh mãnh liệt.

Đầu đó có tiếng kêu gào lại còn ngổn ngang, n;da.n****Sóc***Là****Ta****lze.qu,ydo/nh.. ngang tiếng bước chân đang chạy hoặc đột ngột đứng lại.

Nhìn chỗ ngồi chỉ có vài người ngồi đó cổ vũ, sân bóng rổ còn có một số nữ sinh viên đứng lên vì quá khích. Trong tay các cô là khăn mặt hoặc nước suối, ánh mắt chỉ hướng nhìn về người nam sinh mình ái mộ, khuôn mặt trẻ trung vui tươi xuất hiện nụ cười đáng yêu, đầy mắt một mảnh hồn nhiên trông thật đáng yêu.

Ủy Hải Lam cũng thu hồi ánh mắt, lại hướng nhìn về phía trước bước chậm rãi theo người đàn ông đang nghênh ngang đi kia.

Bọn họ cũng không sống vai đi cùng nhau, cứ trầm ổn duy trì một trước một sau như vậy. Anh cũng không bước chậm lại, cô cũng không tăng tốc độ giống như vĩnh viễn ai cũng sẽ không vượt qua ai ở khoảng cách hai mét.

Thình thoảng ở bốn phía còn có nhiều sinh viên chú ý hướng ánh mắt tập trung đến anh.

Người đàn ông này, quả nhiên là không thể cho người khác cảm giác được an bình.

Ủy Hải Lam yên lặng nhìn anh, trong lòng nổi lên ngờ vực.

Tại sao anh lại muốn đến nơi này?

Vòng qua sân bóng rổ, phía trước là phòng học lớn.

Anh cũng chưa từng đến đại lộ, mà chỉ đi vòng theo đường nhỏ tiến vào một vườn hoa nhỏ.

Trên băng đá có nhiều cặp tình nhân đang ngồi trò chuyện vui vẻ cùng nhau, lại thân mật chụm đầu ghé tai sát gần. Nhìn thấy có người đi tới, bọn họ cũng liền ngừng trò chuyện không lại càn rỡ như vậy. Thế nhưng phía trước lại xuất hiện một cặp đôi to gan, mặc kệ có người hay không đi qua cũng thân nhiệt tình hôn nhau, Ủy Hải Lam không khỏi đỏ mặt, còn có chút lúng túng.

Khi cô ngẩng đầu nhìn lên, người kia đã tự mình tìm ghế đá ngồi xuống.

Lôi Thiệu Hành nhắm mắt lại, khoe miệng khẽ nhếch cong lên, nếu dùng ánh mắt phán đoán thì chắc chỉ phỏng chừng anh mới độ hai mươi lăm tuổi. Đôi môi cong nhẹ nhàng cũng sẽ không thái quá. Lông mi che mí mắt, ánh mặt trời chiếu xuống tia sáng loá mắt chiếu thẳng trên người anh tựa như có hoa văn như thế, trong phút chốc trở nên nhiều tông màu rực rỡ.

"Đứng mãi không mệt sao?" Anh đột nhiên mở miệng, giọng âm trầm thấp thoáng lại thăm thẳm vang lên.

Ủy Hải Lam nghĩ đến Ủy Thư Hòa cũng học ở trường này, nhẹ giọng nói: "Tôi muốn đi vòng quanh đây một chút."

Lôi Thiệu Hành lại phát tay, tàn mạn dạn dò: "Đừng đi quá xa, nếu không anh sẽ không tìm được em."

"Ừm."

Ủy Hải Lam đi ra vườn hoa nhỏ đi dạo, lại gọi điện thoại cho Ủy Thư Hòa.

Số điện thoại này là do tam phu nhân đưa cho cô nhưng cô cũng chưa lần nào điện thoại qua.

Từ trước đến nay đều ở cùng một chỗ, sớm muộn đều gặp nhau cho nên ba chị em bọn họ đều sẽ giữ liên lạc với nhau. Tín hiệu kết thông, cô lẳng lặng chờ đợi, rốt cục cũng có người bắt máy nhưng lại là giọng một cô gái, có thể cũng không phải Ủy Thư Hòa. Lúc này, đối phương lại mở miệng nói: "Xin chào, tôi là bạn cùng phòng với Ủy Thư Hòa, cô ấy đang bận giặt quần áo nên tôi giúp cô ấy nghe điện thoại. Xin hỏi có chuyện gì không?"

Ủy Hải Lam hỏi: "Vừa lúc tôi đến trường học nên muốn đến thăm cô ấy một chút, cô ấy đang ở ký túc xá sao?"

Bạn cùng phòng với Ủy Thư Hòa lập tức nói cụ thể nơi ở của hai người cho Ủy Hải Lam biết.

Ủy Hải Lam tìm đến nơi đó, quả nhiên cô cũng không có sai lầm.

Đi tới lầu bốn, cô tìm tới ký túc xá kia.

Gõ cửa, người nữ sinh bạn cùng phòng với Ủy Thư Hòa chỉ tay nói: "Ày, không phải là cô ấy ở kia à?"

Ủy Hải Lam theo hướng tay cô ấy chỉ, quả nhiên nhìn thấy một bóng dáng nhỏ nhắn yêu kiều, tóc cũng được cột lên cao làm thành chiếc đuôi ngựa nhỏ phía sau vô cùng đáng yêu. Như thế trông cô cũng trở nên cao hơn, cũng biến thành xinh đẹp hơn. Cô bụng một chậu quần áo đang đứng tại chỗ, vẻ mặt mờ mịt tựa hồ không ngờ Ủy Hải Lam lại xuất hiện ở đây.

Ủy Thư Hòa từ từ đi tới trước mặt cô, đầu đôi môi mang tính trẻ con lên như muốn nói điều gì.

"Giặt quần áo sao?" Ủy Hải Lam hỏi.

"Ừm."

"Không biết sạch hay không nhưng đã có xà phòng rồi chứ?"

Ủy Hải Lam cố ý chế nhạo, Ủy Thư Hòa nhú mày nói: "Em giặt rất sạch, không tin chị xem thử đi."

"Tốt."

Ủy Thư Hòa lấy giá áo, lại cầm từng món quần áo bắt đầu phơi lên sào.

Ủy Hải Lam nhìn hình dáng cô bận rộn, ánh mắt không tự chủ cũng trở nên nhu hoà.

"Chị à, chị xem này, em giặt rất sạch đúng không?" Ủy Thư Hòa cầm lấy giá áo, lại xoa trán đầy mồ hôi quay đầu hỏi. Còn Ủy Hải Lam vừa muốn mở miệng lại nghe thấy một giọng xưng hô quen thuộc vang lên, thậm chí ngay cả chính mình cũng không phát hiện có điều gì khác thường, phảng phất vốn nên là như vậy.

Ủy Hải Lam mỉm cười nói: "Tốt rồi."

Hai người tùy ý trò chuyện vài câu, Ủy Hải Lam lại nói: "Ba đã được chị hai đón xuất viện."

"Ba đã khá hơn chút nào không?"

"Vẫn như cũ nhưng bác sĩ đã đồng ý cho ông xuất viện, xem ra ông ấy có biến chuyển tốt hơn lúc trước rất nhiều."

"Chị à, tại sao chị không đón ba về Căn Viên?"

Lời nói của Úy Thư Hòa làm lồng ngực cô chấn động, Úy Hải Lam vuốt ve khuôn mặt của cô em, cũng không trả lời chỉ nhẹ nhàng nói: "Thời gian không còn sớm, chị cũng nên đi rồi, lần sau trở lại thăm em. Thư Hòa, nhớ thường xuyên trở về nhà, đi ba ở nhà một mình cũng rất nhớ em."

"Cuối tuần sau em sẽ về nhà." Úy Thư Hòa gật đầu đồng ý.

Ra khỏi ký túc xá, Úy Hải Lam hướng đường thẳng trở về.

Tại sao không đón ba về Căn viên sao?

Từ nhỏ đến lớn, Úy Mặc Doanh luôn tranh giành sự thương yêu của ba đối với cô. Ngoài ông nội, ba là người thương yêu cô nhất.

Vậy chi bằng, cô cũng làm thoả nguyện chị ấy thôi.

Trở về bồn hoa nhỏ kia, từ rất xa cô đã nhìn thấy anh vẫn còn ngồi ở đằng kia, vẫn là tư thế trầm mặc lúc này.

Nghe được tiếng bước chân vang lên, Lôi Thiệu Hành đang nhắm mắt dưỡng thần, cuối cùng cũng mở mắt ra. Anh không nói gì, chẳng hỏi gì chỉ đứng thẳng dậy hướng về một lối đi khác tiếp tục đi.

Mà cô cũng yên lặng đi theo phía sau.

Bỗng nhiên trong đầu cô cũng liền bắt đầu sinh ra một ý nghĩ.

Lẽ nào, lẽ nào anh cố ý dẫn cô đến đây?

Nhưng cuối cùng Úy Hải Lam vẫn không mở miệng hỏi dò.

Vào thứ hai, như thường lệ cô đến công ty đi làm, Jaren triệu tập cuộc họp khẩn cấp có liên quan với buổi trình diễn thời trang mùa mới. Thời gian một tháng cũng đã chuẩn bị xong, tuần cuối cùng của tháng sáu sẽ bắt đầu tổ chức. Trải qua lần trải nghiệm trước, Úy Hải Lam cũng đã thành thói quen, có thể ung dung bình thản đón nhận mọi thứ sắp đến, không vì bận rộn mà vội vàng.

Trong cuộc họp, Jaren có ý điểm tên của mấy người để bọn họ phụ trách mảng thiết kế lần này.

Dĩ nhiên cũng có điểm qua tên của Úy Hải Lam.

Ngay hôm đó, mọi người liền bắt đầu vui đùa bận rộn vào công việc. Trong phòng thiết kế, Úy Hải Lam lại cùng các vị tiền bối cùng hòa hợp, ăn uống thảo luận để trong thời gian ngắn nhất sẽ sáng tạo một bản thiết kế hoàn mỹ nhất. Mấy người bọn họ đều vô cùng đau đầu, mất ăn mất ngủ một tuần, rốt cục xác định chủ đề kỳ này, đồng thời từng người cũng thiết kế tác phẩm dựa theo chủ đề đã được bàn luận trong hội.

Buổi tối chính vào lúc đang tăng ca, khoảng chừng chín giờ lại có người đến tham quan.

"Lộ Yên, bạn trai cô đến rồi!"

Các đồng nghiệp cũng lớn tiếng, mọi người dồn dập ngẩng đầu lên quả nhiên nhìn thấy Thẩm Du An với hình dáng trong sáng đẹp trai đang đứng ngay cửa.

Thẩm Du An nói rằng anh đã mua rất nhiều đồ ăn, nhiều đồ ăn, nụ cười ôn hòa đẹp đẽ.

Lộ Yên cũng gấp gấp vội vàng đứng dậy, mỉm cười chạy về phía anh. Hai người cũng liền thân mật nói vài câu, Thẩm Du An thả đồ xuống hướng về phía mọi người nói: "Các vị cực khổ rồi nên ăn một chút gì đi. Tôi tùy tiện mua chút đồ không biết mọi người có thích hay không?"

Trong đêm tối tăng ca mệt mỏi, có người đưa bữa đêm tối đương nhiên là một điều thật tuyệt.

Mọi người dồn dập nói cảm ơn, từng người cũng thử nếm qua đồ ăn.

Lát sau, Lộ Yên đi vào toilet.

Ánh mắt Thẩm Du An cũng đồng thời đảo qua lại trong đám người ấy như đang tìm kiếm ai. Bỗng nhiên, hình ảnh ngất quảng ở một bóng người đang cúi đầu gian khổ tập trung làm việc kia, cô vẫn như vậy, lúc buồn phiền thì sẽ cắn đầu bút, thói xấu này cũng chưa cải thiện được. Anh cảm lấy một ly trà sữa nóng cùng một phần bánh gato đi về phía cô.

"Trước tiên ăn một chút gì đi."

Bỗng nhiên xuất hiện thức ăn trước mặt mình, Úy Hải Lam ngẩng đầu lên, nhẹ giọng đáp: "Cảm ơn."

Nhìn thấy cô lại tiếp tục công việc, Thẩm Du An khẽ giật khoé môi mình, mở miệng nói: "Lam, buổi tối ngày hôm ấy có khỏe không?"

Úy Hải Lam nắm chặt bút, trả lời nhưng cũng không ngẩng đầu lên: "Không có chuyện gì, ngủ một giấc liền khỏe rồi."

"Vậy thì tốt."

"Thẩm Du An." Lộ Yên quay lại bên cạnh anh, lại ôm eo anh cười nói: "Hai người đang nói chuyện gì thế?"

Thẩm Du An nhẹ nhàng vỗ vào tay cô, cũng không trả lời câu hỏi mà chỉ ôn ôn nói: "Em cũng đang bận, vậy anh đi trước. Lát nữa em hết bận, anh sẽ trở lại đón em."

"Được." Lộ Yên thuận theo anh trả lời, cũng tiện thể tiễn anh ra ngoài.

Cuối cùng cũng đến lúc hoàn thành công việc của mình, Úy Hải Lam cố ý ở lại cho đến khi chỉ còn mình cô là người cuối cùng.

Quả nhiên, không có ai sẽ chờ đợi cô.

Cực khổ ròn rã suốt một tuần, cuối cùng cũng đã đến ngày cô phải giao ra bản thiết kế của mình. Vào một buổi sáng sớm vừa vào tới công ty, Úy Hải Lam rõ ràng nhận ra không khí chung quanh mình có vẻ không bình thường. Các đồng nghiệp vốn đã đối xử lạnh nhạt với cô thì lúc này dường như đang nhìn cô với ánh mắt mang theo khinh bỉ, tựa như hàng ngàn mũi tên đâm về phía cô khiến cả người cô bắt đầu căng thẳng.

Úy Hải Lam cũng cố gắng nói chuyện với bọn họ để tìm hiểu xem đã xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng dường như không người nào chịu để ý tới cô, chỉ nói ngắn gọn rằng bọn họ đang bận việc.

Cô như là không khí trong phòng này.

Hơn thế nữa, dường như bọn họ xem cô như chất độc chỉ sợ tránh không kịp sẽ lây lan toàn thân.

Úy Hải Lam đi về phía Lộ Yên, mở miệng hỏi: "Lộ Yên, có phải là đã xảy ra chuyện gì?"

Lộ Yên đang chăm chú nhìn vào chiếc computer để làm bản thiết kế, khi nghe được giọng nói của cô sát gần mình thì cô cũng dừng lại động tác trong tay xoay người lại nhìn Úy Hải Lam. Ánh mắt cô cũng rất lạnh nhạt, có đáng đáp muốn nói nhưng lại thôi.

"Muốn nói gì cứ nói thẳng ra đi." Úy Hải Lam chuẩn bị kỹ càng, chờ đợi đón lấy khả năng mình gặp phải đã kích.

Lộ Yên tỏ vẻ vô cùng khó xử liếc nhìn các đồng nghiệp trong phòng, lại nhỏ giọng nói: "Cô đi check mail đi."

Trời mới vừa sáng, do bị mọi người đối xử lạnh nhạt nên Úy Hải Lam còn chưa kịp mở mail.

Cô cũng ngồi vào vị trí của mình, rốt cục cũng đã nhìn thấy toàn bộ lá thư kia.

Trong hòm thư là một mail nặc danh.

Nhìn chủ đề mail "Hắc đề hồng tự"(*) mà cô cảm thấy giật mình, lá thư miêu tả việc cô sao chép tác phẩm của Daisy, đồng thời cũng tỉ mỉ kể ra sự tình cô nói lời xin lỗi ở trước mặt mọi người.

(*) "Hắc đề hồng tự" nghĩa là nền màu đen chữ màu hồng: ở đây ý muốn nói những việc về vang đạt được là từ việc làm xấu xa, sao chép tác phẩm của người khác mà thành.

Tâm trạng vốn đã bình phục nhưng lúc này lại đột nhiên đau đớn, không cách nào khống chế được.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Xoay người, người qua đường (7)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Các đồng nghiệp bắt đầu suy nghĩ linh tinh, những lời nói kia như ẩn giấu sự châm chọc, trong ánh mắt bọn họ càng thể hiện sự xem thường.

"Ai vậy? Đầu óc người này hồng rồi chăng?"

"Giả mạo chính là giả mạo, quả nhiên là không thể dùng được. Sau này cô ấy cũng đừng mong ngóc đầu lên nổi."

"Nói cũng đúng, hàng giả vẫn là hàng giả, một ngày nào đó cũng sẽ bị vạch trần."

"Lộ Yên, cô xong chưa?"

"Tôi sắp xong rồi."

"Cũng không gấp lắm đâu, bây giờ cô cứ từ từ thôi, chú trọng vào chất lượng là tốt rồi. Cô biết không, thứ gì do đầu óc của mình nghĩ ra được đều đáng quý, đừng mượn gió bẻ măng, nếu không sẽ làm hỏng tất cả."

Lộ Yên chỉ là "Ủm" một tiếng, sau đó lại cúi đầu bận rộn.

Úy Hải Lam nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính, cũng không có bất kỳ phản ứng nào. Lúc này, dường như bốn phía chung quanh cô đều hóa thành hư vô, chỉ còn có mỗi một mình cô đang ngồi trong phòng làm việc này. Cô đã từng cho rằng tâm hồn mình đã tĩnh lặng nhưng khi gặp những việc như thế này cô mới biết thì ra cảm giác đó như rút phải ba cái đinh từ trên thân thể mình ra. Đinh vẫn tồn tại, chỉ là khi nhẹ nhàng chạm vào cũng liền phải nếm trải mùi vị đau Die nd da n****Sóc***[Là****Ta****] e q u y d o n, đón thấu tận tâm can.

Một lát sau, Jaren cũng tới.

Không chỉ riêng anh mà còn có một vị tiền bối lớn tuổi theo sau như có chuyện muốn nói.

Úy Hải Lam vẫn ngồi bất động tại chỗ.

"Những ai phụ trách thiết kế lần này, hãy đi theo tôi." Cửa phòng làm việc vừa mở ra, Jaren nhìn mọi người nói.

Mấy nhà thiết kế nổi tiếng dòn dập đứng dậy cũng không ai để ý đến cô.

Phía sau bỗng nhiên có người đập vào bả vai cô, Úy Hải Lam hoảng hốt hoàn hồn, quay đầu nhìn thấy đó là Lộ Yên.

Lộ Yên nhỏ giọng nhắc nhở: "Giám đốc cho gọi mấy người thiết kế vào kia."

Lúc này Úy Hải Lam mới gạt đầu một cái, quay đầu lại thoáng nhìn khắp nơi đều đã đóng laptop rồi. Cô trầm mặc đứng lên và cũng là người cuối cùng đi vào phòng thiết kế.

Quả nhiên như cô dự đoán, bầu không khí ngột ngạt lại rất nặng nề nhưng cũng không vì vậy mà khiến Úy Hải Lam dao động.

Cô ngồi ở một góc tối phía ngoài bên trái, đó cũng chính là nơi gần chiếc bục trong phòng thiết kế.

"Tôi đã nhận được tất cả các bản thảo thiết kế về sản phẩm, đa số tác phẩm đều rất xuất sắc, còn có vài bản thiết kế mang tính chất rất mới mẻ độc đáo, tôi nghĩ nhất định sẽ làm cho khách hàng vừa ý..." Jaren đứng lên phía trước chậm rãi nói, giọng anh cũng giống như thường ngày không có gì thay đổi. Thế nhưng vào giờ phút này, giọng điệu vốn trong trẻo mạnh mẽ như vậy lại khiến Úy Hải Lam cảm thấy đặc biệt trầm thấp.

"Được rồi, chúng tôi đi ra ngoài trước." Trưởng phòng thiết kế cũng hướng ứng trả lời, lại dẫn mấy người kia bước ra ngoài.

Úy Hải Lam chậm rãi đứng lên, chờ một chút mới làm ra vẻ phải rời đi.

"Úy Hải Lam, tôi có chuyện muốn thảo luận với cô." Jaren nhìn cô nói.

Nghe được lời này, cô lại ngồi xuống.

"Chuyện xảy ra ở New York, tôi vốn đã giấu kín nhưng cũng không biết vì sao tin tức lại lọt ra ngoài. Mọi người đều đang có thành kiến với cô, họ cho rằng hiện tại cô cũng chưa có tư cách để chính thức trở thành một nhà thiết kế chuyên nghiệp. Thế nên đó là lý do vì sao kết quả về những bản thiết kế của mùa này cô lại không được chọn. Tôi hi vọng cô đừng nản lòng mà hãy tiếp tục cố gắng, mùa sau sẽ đưa ra những bản thiết kế tốt hơn có ý sáng tạo hơn. Cô cũng biết tôi cũng rất mến cô, tôi cảm thấy cô là người ưu tú thông minh, là nhân tài hiếm thấy. Một người nắm giữ tài năng như vậy phải luôn luôn cố gắng nắm bắt, dù rằng có bị sai vặt, bị chèn ép thì tôi vẫn hi vọng cô hãy luôn cố gắng chấp nhận và tuân thủ những dạy dỗ từ người khác." Jaren nói rất nhiều, có thể nói anh đã trải tất cả lòng mình ra với cô.

Từ đầu đến cuối, Úy Hải Lam chỉ yên lặng lắng nghe, cũng không hề mở miệng dù chỉ là nửa từ.

"Vậy cứ như thế đi, tôi ra ngoài làm việc đây." Jaren nói xong, xoay người muốn ra khỏi phòng thiết kế.

"Giám đốc." Cô đột nhiên hô lớn một tiếng.

Jaren cũng dừng bước, quay đầu lại nhìn thấy cô đang ngưng mắt nhìn mình.

Sau đó, lại nghe thấy cô hỏi: "Anh còn tin tưởng tôi sao?"

Jaren cũng trầm mặc nói: "Đừng suy nghĩ nhiều, làm việc cho giỏi."

Không biết cả ngày hôm nay, Úy Hải Lam làm sao vượt qua. Đột nhiên cô bắt động, mắt lạnh nhìn người đồng nghiệp ngồi bên cạnh bận rộn đến trời đất xoay vần. Thật vất vả, cuối cùng cũng đến giờ tan ca, rốt cục cô là người đầu tiên chạy ra ngoài, giống như không thể chịu đựng được phần không khí ngột ngạt này.

Cô một đường nhanh chóng đạp xe về nhà, thả cho mái tóc bay tán loạn, một mạch chạy về Căn viên.

Người làm mở cửa cho cô, thành thật nói cho cô biết rằng Úy Thư Hòa đã trở về.

Úy Hải Lam nhẹ nhàng gật đầu, đạp xe trở về Tường Vi uyển.

Vào buổi tối, cô cũng không ra ăn cơm mà lại tự nhốt mình trong phòng.

Khi Úy Thư Hòa tìm đến cô, cô chỉ trả lời một câu: "Chỉ đau đầu một chút, bây giờ chỉ muốn ngủ, có chuyện gì thì ngày mai nói sau đi."

Úy Thư Hòa nghe giọng cô yên tĩnh, lại nhìn sắc mặt cô có chút tái nhợt thì cũng thật cho rằng cô đang khó chịu trong người. Úy Thư Hòa thân thiết dặn dò vài câu rồi rời đi.

Nhưng buổi tối hôm đó, Úy Hải Lam lại ngồi nhìn bản vẽ cả một đêm không ngủ.

Đó là bản thiết kế mà cô suốt một tuần khổ cực ngày không ăn, đêm không ngủ mới suy nghĩ ra. Thật ra, bây giờ ngồi nhìn lại đúng là còn rất nhiều tỷ vết, không phải quá hoàn mỹ, đường nét cũng không đủ trôi chảy, hình thức cũng không đủ ngắn gọn, màu sắc cũng không đủ rõ ràng... càng xem lại nhận thấy càng nhiều khuyết điểm, chính xác cũng không nên được chọn, căn bản cũng không hợp với phong cách của công ty đề ra.

Úy Hải Lam bỗng nhiên đi tới đứng trước cửa sổ, đẩy cửa sổ ra.

Ánh nắng sáng sớm chói mắt lại lộ ra một tia lạnh nhạt vô thần.

Bỗng nhiên, cô đột ngột lấy bản vẽ quay ra trước cửa sổ, ánh mắt to tròn nhưng vô thần nhìn chăm chăm nó. Cuối cùng, hai tay lại dùng sức kéo về hai phía ngược nhau, sau đó trực tiếp ném ra ngoài cửa sổ.

Bản vẽ bị xé đến đau thương, từng chi tiết bị xé đến nát vụn, lại bị chủ nhân bỏ mặc không thương tiếc như đang muốn phát tiết trong lòng mình.

Mãi đến khi chi tiết cuối cùng cũng bị ném ra ngoài, Úy Hải Lam nhìn mặt đất đầy những tờ giấy màu trắng nát vụn, lại nhẫn tâm đưa tay đóng cửa sổ lại, nằm xuống chuẩn bị ngủ.

Giấc ngủ hỗn loạn như trải qua rất dài, mãi đến tận khi người làm đến gọi cô xuống dùng cơm.

Úy Hải Lam cũng nhìn đồng hồ phát hiện đã là một giờ chiều. Đầu cô có chút đau nhưng lúc này đột nhiên cơn buồn ngủ cũng biến mất.

Đi ra ngoài vườn, những trang giấy đầy đất tối qua đã sớm không thấy bóng dáng, xem ra bọn người làm đã quét sạch.

Một chút cảm giác mát mát không tên chợt xông đến, Úy Hải Lam không nhịn được đi tới phòng ăn dùng cơm.

Chính lúc cô đang dùng cơm thì Úy Thư Hòa lại chạy tới bên cạnh cô nói: "Chị à, chị ăn xong chưa?"

Úy Hải Lam cũng thả bộ muống nĩa xuống, lau miệng nói: "Sao vậy?"

Còn tưởng rằng có chuyện gì gấp, thế nhưng Úy Hải Lam chỉ có thấy Úy Thư Hòa hào hứng kéo tay mình, vui sướng nói: "Đi thôi, em dẫn chị đi xem cái này rất thú vị."

Ra khỏi phòng ăn, Úy Hải Lam cũng theo cô ấy đến sân sau.

Phóng tầm mắt nhìn đến sân rộng, cây cối xanh um tươi tốt hiện ra một cảnh tượng vô cùng bắt mắt. Rừng cây cao to với màu xanh lục ẩm áp tươi tốt lại không cảm thấy nóng bức dù cho đang ở mùa hè. Nhìn đến băng ghế dưới tầng cây, mặc cho gió ẩm thổi đến, mát mẻ nhưng không oi bức, cảm thấy tự do tự tại thoải mái vô cùng.

"Àng! Àng! Àng!" Một đám cún con nhảy lên kêu gào, từng đáng dấp linh hoạt nhảy cẫng lên vui mừng khiến lòng cô ấm áp.

Úy Thư Hòa cũng buông tay cô và đưa tay khác đón lấy chú cún con đang nhanh chân chạy đi "Thật đáng yêu, chị à, chị xem này, thật thú vị."

Hóa ra là Úy Thư Hòa muốn dẫn cô xem những chú cún con này.

Úy Hải Lam bỗng nhiên đi chậm lại nhìn Úy Thư Hòa đang chơi đùa cùng những chú cún, lúc này chỉ cảm thấy sao tình cảnh như thế này lại quá mức ấm áp, quá mức mỹ hảo như vậy?

"Đừng liếm, ha ha, đừng liếm chị." Úy Thư Hòa ôm một chú cún màu trắng lông xù, thân thể tròn trịa như quả cầu pha Die nd da n****Sóc****Là****Ta****l e q u u y d o n, l e t r o n g t h a t đ a n g y e u . Nó đang trêu cô đến nỗi cô phải bật cười khanh khách.

"Chị, chị đến đây đi."

Úy Hải Lam lắc đầu "Không, em chơi đi."

Bỗng nhiên, cô chú ý tới một chú cún màu đen nằm nhòai trong bụi cỏ.

Con người đen kịt lộ ra một chút đáng thương, nó nhỏ gầy như vậy, cô đơn như vậy, lại bị đồng bọn ném sang một bên, chỉ một mình lẳng lẳng ở đó.

Úy Hải Lam đứng tại chỗ nhìn con cún đó nhưng cũng không bước lên.

"Tiên sinh Lôi!" Úy Thư Hòa ngẩng đầu nhìn thấy bóng người đỉnh đặc kia từ từ bước đến gần, cũng đồng thời mở miệng hô.

Úy Hải Lam liếc mắt lơ đi.

Lôi Thiệu Hành cũng đứng gần cô cách đó không xa, ăn mặc quần áo thường ngày, dáng vẻ tùy ý thư thái. Hai tay anh nhàn nhã bỏ vào trong túi áo, ánh mắt đen kịt như mực trầm tĩnh bình thản nhìn về phía trước. Gió thổi phát phơ, cũng vô tình thổi bay tóc trên trán anh. Anh nhìn Úy Thư Hòa không khác như cái nhìn đám cún con kia.

"Tiên sinh Lôi, sao lại có nhiều cún con ở đây như vậy? Phải nuôi ở trong vườn sao?" Úy Thư Hòa hiển nhiên có ấn tượng tốt mới có thể dùng giọng ôn hòa như vậy trò chuyện với anh.

"Nuôi vài con chó nhỏ cũng sẽ tương đối an toàn, cũng làm cho người khác yên lòng." Lôi Thiệu Hành mỉm cười nói.

"Cún con sẽ rất nghe lời." Úy Thư Hòa cũng gật đầu phụ họa.

"Người đâu!" Lôi Thiệu Hành đột nhiên quát lên, duỗi tay chỉ vào một hướng khác "Tôi không muốn giữ lại con chó mực kia, mau đưa nó trở về!"

"Vâng, tiên sinh Lôi." Người làm vườn cũng lập tức theo tiếng của anh chạy vội đi, ẵm con chó mực nhỏ kia rời đi.

"Tại sao không muốn?" Úy Thư Hòa nhú mày hỏi.

Ánh mắt Lôi Thiệu Hành nhìn thẳng, dùng giọng điệu bình thản ôn hòa nói: "Có câu khôn sống mong chết, trong thế giới này quy tắc sinh tồn chính là như vậy. Nếu không chống đỡ nổi thì chỉ có thể bị đào thải."

Đột nhiên cảm giác trong lòng lại bị kim đâm lần nữa, này giờ vẫn trầm mặc không nói gì thì bây giờ Úy Hải Lam rốt cục mở miệng: "Chị về phòng đây."

"Chị à, thân thể chị không khỏe, nghỉ ngơi thật tốt." Úy Thư Hòa nói theo.

"Ừm."

Đợi sau khi cô rời đi, Lôi Thiệu Hành lại phân phó nói: "Mau đem những con chó này trả về hết cho tôi."

Người làm vườn sững sờ, Úy Thư Hòa cũng đồng dạng choáng váng.

Lẽ nào những này con chó nhỏ này không tốt sao?

Từ sân sau trở về Tường Vi uyển, trên đường đi cô phải đi qua một gốc cây đại thụ.

Cây đại thụ có đến hơn mười mét, phải đến hai người mới có thể hợp lại ôm hết nó, mà trên đỉnh của nó có hình trăng khuyết, tán cây lại rất đồ sộ. Có người nói cây này đã có hơn trăm năm lịch sử, được gieo trồng từ rất sớm, hay cũng có thể tính nó tồn tại cùng với Càn viên, cũng chứng kiến cả gia tộc nhà họ Úy gia trăm năm vinh nhục hưng suy.

Điều tiếc nuối duy nhất chính là cô chưa từng thấy cây đại thụ này nở hoa.

Một lần cũng không hề có.

Bước chân của Úy Hải Lam dần chậm lại, thậm chí là ngừng lại.

Chỉ vì nhìn thấy trên cây đại thụ có chi chít những tờ giấy trắng nhỏ, tinh tế lại óng ánh như kim tuyến, giống như có ai đó đang cố ý treo lên.

Tờ giấy kia khiến cô có cảm giác rất quen thuộc, vừa nhìn đã có thể nhận ra được.

Chính là bản thiết kế mà cô đã vứt bỏ.

Ánh mặt trời vẫn tươi sáng như vậy, những tờ giấy kia vẫn tung bay nhẹ nhàng trong gió giống như những cánh bướm muốn giương cánh bay cao. Khi

còn bé, ba người các cô đều cảm thấy cây đại thụ này sẽ không bao giờ nở hoa, vì lẽ đó nên cũng sẽ không thích nó nhưng giờ khắc này Úy Hải Lam lại cảm thấy tại sao cây này lại có thể đẹp như thế?

Vì vậy, viên mắt cô bắt đầu có cảm giác chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Xoay người, người qua đường (8)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Úy Hải Lam cũng không hề từ chức mà khi đối mặt với sự lạnh lùng phán xét của mọi người, cô cũng không hề nhụt chí. Cô vẫn nỗ lực hết mình hoàn thành đúng phận sự của mình thậm chí còn làm chăm chỉ hơn lúc trước, lại càng chú tâm hơn lúc trước. Thời khắc học tập, thời khắc tiếp thu, thời khắc hưởng thụ, thời khắc đau đớn, tất cả đều được Úy Hải Lam ghi khắc trong lòng, cô cũng tự nói với mình rằng phải cố gắng cắn răng vượt qua.

Thời tiết bắt đầu nóng bức, nghỉ trưa xong cô cũng liền buồn ngủ.

Lộ Yên cũng trở về phòng làm việc, về mặt cũng có phần khó chịu. Cô cũng không lập tức trở về chỗ ngồi của mình ngay mà gõ cửa bước vào văn phòng của giám đốc.

Một lát sau, cô đi ra trở về chỗ ngồi của mình.

Mọi người cũng không để ý nhiều.

Bỗng nhiên, có người ngồi gần đó liếc mắt nhìn vào màn hình máy vi tính của cô, nhìn thấy cô đang gõ trên bàn phím máy tính thì kinh ngạc thốt lên: "Lộ Yên, sao vậy? Sao cô lại muốn từ chức?"

"A? Lộ Yên muốn từ chức?"

Như ngồi thuốc kích thích, tất cả mọi người đều háng háo hỏi dò nguyên nhân.

Lộ Yên cảm động hướng ánh mắt về phía mọi người cười cười, lại ngắn gọn giải thích: "Bởi vì nhà em có chút chuyện."

Một câu nói thoải mái như vậy chợt thốt ra khiến mọi người cũng không tiện hỏi nhiều, dù có tiếc nuối nhưng cuối cùng bọn họ cũng đã suy nghĩ thông suốt.

Lộ Yên đã ra quyết định, đánh xong đơn từ chức lại lập tức đưa vào văn phòng.

Cũng trong ngày đó, cô lập tức đi ngay.

"Lộ Yên, cô đi gấp như thế sao? Chúng tôi còn dự định sẽ làm buổi tiệc chia tay với cô."

Lộ Yên lộ ra vẻ mặt áy náy: "Các anh chị, em thực sự xin lỗi, vốn là em nên mời mọi người ăn một bữa cơm nhưng em thực sự có việc. Lần sau đi, lần sau nhất định bù đắp."

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì, cô có việc thì đi giải quyết trước đi." Mọi người thấy cô khẩn trương như vậy thì cũng lập tức cho rằng cô có chuyện quan trọng cần phải làm.

Úy Hải Lam lại thay cô cầm chiếc Di động da n****Sóc***Là****Ta****l e q u u y d o n, thùng đựng đồ dùng cá nhân của cô nói: "Lộ Yên, tôi tiễn cô."

"Không, không cần, một mình tôi có thể tự đi." Lộ Yên lại đoạt chiếc thùng từ trong tay Úy Hải Lam, lại xoay mặt hướng về mọi người từ biệt, xoay người ra đi cũng không quay đầu lại.

"Lộ Yên, tôi đưa cô xuống dưới." Hộ Hoa Sư Giả vẫn kiên trì đuổi theo.

Úy Hải Lam đứng ở đằng kia nhưng vẫn luôn cảm thấy có điều gì đó không đúng.

"Úy Hải Lam, cô đi đóng dấu những tài liệu này đi, chúng tôi sẽ dùng nó ngay."

"Được."

Mới vừa đóng dấu đi ra, Úy Hải Lam lại bị đồng nghiệp gọi lại.

"Úy Hải Lam, cô lập tức đưa tới đây tờ khai của dự án này!"

"Được."

Chạy ra ngoài một chuyển, sau khi cô trở về, người đồng nghiệp lại xin lỗi nói: "Khi này tôi quên, còn có một phần nữa, cô chạy đi một lần nữa đi."

"Được." Cô nhẹ giọng đáp, lại đưa tay nhận tờ khai và rời đi.

"Chờ đã! Úy Hải Lam, lúc trở lại đừng quên ghé mua một chút thức uống ở quán trà sữa gần đó luôn."

"Tôi cũng vậy, tôi cũng vậy."

"Giúp tôi mua một phần luôn."

Mọi người mồm năm miệng mười, mà Úy Hải Lam đơn giản chỉ cầm giấy bút để ghi chép tỉ mỉ thức uống cho từng người, sau đó mới bước ra khỏi công ty.

Mặc kệ là cố ý hay là vô tình, rõ ràng là các đồng nghiệp đang có định kiến với cô, cũng tỏ thái độ xa lánh cô thấy rõ.

Trong giờ làm việc, dù là những chuyện vụn vặt, các đồng nghiệp đều giao cho cô làm. Mãi đến tận khi tan việc, Úy Hải Lam cũng chưa từng có nửa câu oán hận, chỉ cần miễn tiếp tục làm việc của mình. Mấy ngày qua, mọi người đều chỉ nghe cô nói một câu mà thôi, đó là chữ "được".

Gần một tháng sau, các đồng nghiệp tỏ vẻ như cũng rất áy náy nên cũng không còn sai cô làm bất cứ việc gì nữa. Tuy thái độ của họ cũng sẽ không tốt hơn, tình cờ cũng sẽ nói móc cô vài ba câu nhưng so với lúc ban đầu thì đã có chuyển biến tốt hơn trước rất nhiều. Chỉ ít, bầu không khí cũng hòa hợp, ăn cơm buổi trưa cũng đều sẽ gọi cô.

Loại thái độ chuyển biến nhỏ bé này khiến Úy Hải Lam cảm thấy vui mừng.

Ở bên này đang thông thả thì trường học lại bắt đầu bận rộn.

Rốt cục cũng đã tới buổi lễ tốt nghiệp.

Về đến trường học, rốt cuộc Úy Hải Lam cùng mấy người bạn ngồi xuống trò chuyện tâm tình. Từ sau khi tạm biệt, bốn người cũng bôn ba, bây giờ gặp mặt lại nên cũng có thể nói là cứu biệt trùng phùng, họ đặc biệt cảm động. Nghiêm Linh cũng vội vàng đi làm, vì chưa được chuyển sang chính thức nên tiền lương cũng rất ít. Thịnh Phi Nhi thất bại cả về công việc lẫn tình cảm, cô và bạn trai đang có chiều hướng chia tay. Còn Vu Kha Vãn, sự nghiệp vẫn ổn định nhưng lại buồn rầu về tình cảm.

Mấy người kia truy hỏi là ai thì Kha Vãn lại áp a áp ứng.

"Sẽ không là Lý Duy Sâm chứ?"

Sắc mặt Vu Kha Vãn nhất thời nổi lên ửng hồng, xem như là ngầm thừa nhận.

Lý Duy Sâm là ai? Đó chính là nam thần được bao nhiêu nữ sinh thầm mến mà không nghĩ tới lại bị cô bắt được.

Thế là tự nhiên mọi người lại được một phen trêu chọc.

Sau khi cười nói ồn ào náo loạn xong, cô cũng đi tới phòng học, bạn học cũ gặp lại đều vốn đã trở nên xa lạ lại càng tỏ ra khách khí. Mọi người theo yêu cầu của giáo sư bắt đầu thiết kế tác phẩm tốt nghiệp, cuối cùng cũng có mấy bản thiết kế được hoàn thiện dự định sẽ trưng bày trong buổi triển lãm. Trong lớp cũng có chọn vài Die nda n****Sóc***Là****Ta*****l e q u u y d o n, người đại diện, mà chịu trách nhiệm chính là tiểu đội trưởng đang chờ người đến để liên hệ tổ chức.

Đó là ngày 24 tháng 6, đối với tất cả toàn thể học sinh đều là một ngày vô cùng quan trọng.

Cả một giới thiết kế mượn đại sảnh, lại tốn rất nhiều thời gian để bố trí và trang hoàng đẹp mắt. Tuy rằng không sánh được với quy mô tầm cỡ ở các công ty nhưng bọn họ đều cảm thấy cũng có chút tự hào. Còn chưa đến thời gian diễn xuất, trong hội đường cũng liên đây áp người, hầu hết những người đến tham dự đều là người mẫu hoặc hoa khôi trong trường, tiếng vỗ tay nhiệt liệt cùng tiếng hét lớn bên trong, còn có những bộ trang phục lóng lánh xuất hiện, phong thái đó rất mê người.

"Tiếp theo là phần thiết kế thời trang của ban nhĩ, bạn học Úy Hải Lam là tác giả của thiết kế tác phẩm dạ yến, bản thiết kế dung hợp quân trang, vui tươi sống động, lại có chút cá tính..." Người chủ trì cầm micro giải thích cận kề, từng hình ảnh bắt đầu được trình chiếu trên màn ảnh lớn thể hiện nét đặc trưng của tác phẩm.

Người mẫu cũng liền từ phía sau đài chậm rãi đi ra, trong phút chốc bầu không khí nghiêm trang hoành tráng bao phủ lấy cả hội trường.

Mà người bước ra sân khấu chính là một người mẫu thuần thực, môi cô được phối hợp giữa màu đen và đỏ, nét đẹp trung tính lại không mất đi đáng về gợi cảm, dây nịch ngang eo thời thượng mà cá tính cũng được phối hợp trên bản thiết kế trang phục kia, quả nhiên tạo ra nét mới mẻ độc đáo. Đình đầu

hơi cúi làm nổi bật chiếc mũ quân đội màu xanh lam, áo lễ phục màu đen toả sáng, chiếc quần thẳng tắp, bên ngoài còn bao quanh thêm làn váy màu đen có đính hạt cườm cho thấy người thiết kế nó cũng tốn không ít tâm tư vào đó.

"Hải Lam, cậu phải cố gắng lên." Máy người bạn cùng phòng bên cạnh khích lệ.

Úy Hải Lam đứng dưới đài, ngẩng đầu nhìn tác phẩm thiết kế của mình, ngón tay còn mơ hồ đau đóm. Thời điểm thù vấy dính cườm còn bị kim đâm đến mấy lần nhưng chuyện đó cũng không đáng kể.

Biểu diễn đến lúc cuối cùng, hiệu trưởng, chủ nhiệm và giáo sư, từng người một lên đài đọc diễn văn, tất cả mọi người đều trở nên trầm mặc.

Không tên, có loại cảm giác phiền muộn bao phủ quanh cả hội trường.

Mà lúc này trong phòng mọi người chỉ chú ý nhận bằng tốt nghiệp từ tay hiệu trưởng, ngoài sân mọi sinh viên đang chụp ảnh chung lưu niệm, ném mũ tốt nghiệp lên trời chứng minh bọn họ muốn từ biệt nơi này. Tất cả mọi việc xảy ra đều như là một giấc mơ, đến cuối cùng mới phát hiện, thực ra thời gian bốn năm cũng chỉ trôi qua chớp mắt.

"Sao Lý Duy Sâm lại đi cùng với hoa khôi của trường mình?" Ánh mắt Thịnh Phi Nhi sắc bén nhìn thấy hai người phía trước đang đi tới.

"Hả?" Kha Văn lập tức quay đầu nhìn.

Úy Hải Lam cũng lập tức nhìn về hướng người đang đi tới, người thanh niên cao gầy anh tuấn kia chính là Lý Duy Sâm, còn bên cạnh là cô gái ôn nhu dịu dàng như mặt nước, cũng chính là người vừa mới từ chức rời khỏi công ty không còn liên hệ - Lộ Yên.

Hai người bọn họ đi tới, Lý Duy Sâm chủ động mở miệng chào hỏi, sau đó Lộ Yên nói: "Tiểu Văn, hôm nay tốt nghiệp, chúng mình cùng đi tới quán bar gần đây chơi đi."

"Lại tinh cò gặp Lý Duy Sâm." Lộ Yên cười giải thích, nhìn về phía Úy Hải Lam.

Ánh mắt vừa giao nhau, sau đó Úy Hải Lam lại trở về nụ cười cổ hữu của mình.

Kha Văn cũng gật đầu, lại thuận miệng hỏi: "Các cậu có muốn đi hay không?"

"Đi! Sao lại không đi? Đương nhiên là muốn đi!" Thịnh Phi Nhi nhìn tình huống có vẻ ngượng ngập nên cũng lập tức lên tiếng đáp lại.

Úy Hải Lam vốn xin nghỉ nên cũng sẽ đồng ý đi. Nghiêm Linh đúng là muốn đi nhưng vị trí công ty thực sự là quá bần, cô chỉ nghỉ được nửa ngày. Sau khi cô gọi điện thoại xin phép thì quản lý cũng ném cho cô một câu, nếu không đến thì cũng liền vĩnh viễn đừng tới nữa. Mọi người rõ ràng chỉ là một công nhân thực tập đau khổ, không có lau75 chọn nên ngoại trừ Nghiêm Linh thì tất cả đều đi.

Chờ đến quán bar, Úy Hải Lam mới phát hiện quán này đúng là chỗ mình làm thêm lúc trước.

Sau lần từ chức đó, mấy năm qua cô đều chưa từng tới.

Bây giờ nhìn mọi thứ cảm thấy thay đổi, trải qua một lần nữa tu sửa, quán bar lại trở nên cao cấp rất nhiều.

Mọi người cũng không vội kêu thức uống chỉ ngồi xuống hàn huyên một lúc. Nhìn ra thấy quan hệ của Lý Duy Sâm và Lộ Yên rất tốt, vì lẽ đó hai người ngồi cạnh nhau tán gẫu đến mức rất vui vẻ. Trái lại người bị lạnh nhạt chính bạn gái Kha Văn, tình cảnh cô có vẻ khá lúng túng, không hề nói câu gì. Thịnh Phi Nhi nổi giận, kéo Kha Văn ra một góc cầm micro lên hát trong lúc hai người kia vẫn trò chuyện vui vẻ.

Hai người phụ nữ hát hò thoải mái xong, úy Hải Lam lẳng lặng tọa ở một bên.

Sau đó, lần lượt những người bạn của Lý Duy Sâm và Lộ Yên cũng đến, bầu không khí càng thêm náo nhiệt, phảng phất như ba người các cô trở nên dư thừa.

Hát hò, uống rượu, tán gẫu, kêu gào, cuồng hoan, tung nhạc xong lại có cảm giác cô độc không rõ.

Lại mở chơi xúc xắc, không ai có thể thoát được.

Dù bên cạnh Lộ Yên có Thẩm Du An nhưng cũng có vô số người chấp nhận theo đuổi bảo vệ cho cô.

Thịnh Phi Nhi uống hai bình rượu liền bắt đầu ngã trái ngã phải, Kha Văn phải thay cô ấy gọi điện thoại cho bạn trai. Tuy là đang chiến tranh lạnh nhưng người kia vẫn quan tâm, quát mắng vài tiếng, lại dịu cô đi trước. Một nhóm người tiếp tục uống rượu nháo nhào, có người đàn ông nào đó đưa tay hướng về Úy Hải Lam, bàn tay lớn ôm chặt lấy eo cô, miệng cười quyến rũ nói: "Anh mời em uống?"

Úy Hải Lam đột nhiên đứng dậy, tránh thoát bàn tay to lớn của người kia, sau đó lại một hơi uống cạn ly rượu.

"Tôi đi phòng rửa tay." Trong ánh mắt kinh ngạc chú ý của mọi người, cô bước ra khỏi phòng.

Úy Hải Lam xác thực là uống say rồi, từ trong phòng rửa tay đi ra vẫn ngã trái ngã phải. Nửa đường gặp được Lộ Yên, hai người cũng vội vã đối mặt

nhìn thoáng qua. Cô vừa đi vừa nghĩ, đi lại rãi ròi, neho mắt lại nhìn về dãy số phòng, nhớ mang máng chính là căn này liền đi vào.

Hình như phía sau có ai lớn tiếng nhưng cô cũng không nghe thấy.

Gian phòng muôn màu muôn vẻ, đâu đó còn một đám người, Ủy Hải Lam chỉ cho rằng đây chính là nhóm người lúc nãy liền thẳng hướng đi về phía không người an vị ngồi xuống.

Một tên thô lỗ đột nhiên lớn tiếng cười nói: "Aida? Người đẹp này là từ đâu tới?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Máu Đen: Gả Nhắm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.